

တက္ကသိုလ်ဘုန်းကြီး၏ ချစ်သောကျွန်းပွင့်

BURMESE
CLASSIC
.com

တက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်

ချစ်သော ဤကမ္ဘာ

သစ္စာ

ငါ့စာဖတ်၍၊ မမြတ်တိုင်စေ
မရှုံးစေသား၊ ချမ်းမြေ့စွာပြုတ်
ကွေးဖွယ်ထိုက်ရာ၊ တစ်ပိုဒ်တလေ
တွေ့ငြားပေမူ၊ စာပေကျေးကျွန်
ငါ့ဝတ်ပွန်ပြီ၊ ငါ့မွန်အမြတ်
ငါ့အတတ်ဟု၊ စာဖတ်သူ ပေ
ခေါင်းကိုကျော်၍၊ ငါ့သော်ဆရာ
မလုပ်ပါတည်း။ ။

ကတ္တသိုလ်ဘုန်းနိုင်

(၁)

ဆိတ်သည်းသော ဝါရုဂ္ဂနိဇ္ဈိ

နေ၏ နိဂုံးချုပ်ဖြစ်သော ဆိတ်သည်းသည့် ဆည်းဆာ
နောက်ပိုင်း၌ ဘီအိုအေစီ လေယာဉ်ကြီးသည် မင်္ဂလာဓုံ
ကွင်းသို့ ဆင်းသက်ဆိတ်ရောက်လာသည်။

အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း၏ နယ်နိမိတ်ကို ကျလွန်
သက်ဆင်းခဲ့ပြီးသော နေမင်းသည် ရဲရဲနီသော ရောင်ပြန်
ကိုသာလျှင် ကမ္ဘာမြေအတွက် နှုတ်ခွန်းဆက်အဖြစ် ထားချန်
ရစ်သည်။

တောတန်းတို့သည် မရေရာသော အရိပ်များကဲ့သို့ ရေး
ရေးဝါးဝါး မထင်မရှားရှိနေသည်။ အဆင်းအရောင်ပျက်၍
အရိပ်အရောင်ပမာဖြစ်သော ထိုတောတန်းတို့၏ ထိပ်ကို
ကျော်၍ ကြည့်လိုက်လျှင် နီညိုညို တိမ်စိုင်းတို့သည် မိုင်း
လုံး အလိပ်နှင့် မီးအလျှံတို့ကဲ့သို့ အမှောင်ရိပ် ပြေးသော
အနောက်ဘက်မိုးပြင်ကို ချောက်ချားဖွယ် စိုးမိုး လွှမ်းမိုး
ထားကြသည်။

BURMESE
CLASSIC

မြေပြင်၌မူ မည်သည်မျှမသဲကွဲ၊ တောရိပ် တောတန်း
ချိုင့်ဝှမ်းတောင်ပူစာတို့ ချုံနွယ် မြက်ခင်းတို့ဖြင့် ရောယှက်
ကာ ကမ္ဘာသေ၏ ပန်းချီကားကဲ့သို့ ခွဲခြားမပိုင် ဝေဝေ
ဝါးဝါး နိုင်လှ၏။

တစ်နေ့တုန်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိဆုံးခြင်း မည်သည် ဆည်းဆာ
နောက်ပိုင်းဝယ် ပတ်ဝန်းကျင်သည် ဤသို့လျှင် ချောက်ချား
လွယ် ဆိတ်သုဉ်းစွာရှိနေ၏။

လေယာဉ်ထက်မှ ဆင်းလာကြသော ခရီးသည် တစ်ယောက်
သည် ပြန်လည်ရှုရှိုက်ရသော မြေပြင်၏ရနံ့ကို ခံစားမိဆဲ
ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဆိတ်သုဉ်းမှုကိုလည်း သတိထားမိကောင်း
ထားမိကြပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် လူပျိုရူးတက်ကြွနေသော လူတစ်ယောက်ကား
ရှိပါသေး၏။

ထိုလူပျိုရူးတက်ကြွသော လူတစ်ယောက်သည် လေယာဉ်ပျံ
ကြီး ဆိတ်စကတည်းက သတ်မှတ်ခွင့်ပြုထားသော နေရာ
တစ်ခုကို ဝိုင်းဝန်းပြီး ဖြစ်နေလေသည်။ ကင်မရာတို့ကို
အသင့်ပြင်သူက ပြင်နေချိန်တွင် စက္ကူခဲနှင့် ရေးမှတ်လိုသူ
တို့ကလည်း အစစ အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။ ဤလူ တစ်ယောက်
မှာ လေယာဉ်ထက်မှ သက်ဆင်းလာသူတို့၏ ခရီးပန်း နှမ်း
နယ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဆိတ်သုဉ်းသော ညနေကြောင့်
အားငယ် ချောက်ချားမှုကို လည်းကောင်း ဂရုပြုကြမည်
မဟုတ်၊ ဂရုလည်းပြုရန် ဆန္ဒမရှိကြ။ ထိုသူတစ်ယောက်ကား

ပုဂ္ဂလိက ခံစားမှု စံစားမှုထက် ပြည်သူအပေါင်းကို သိအပ်
သိထိုက်သော သတင်းထူးအား အချိန်မီ ပေးပို့နိုင်ရေးကို
သာ ပမာထားသော သတင်းထောက်များ ဖြစ်ကြသည်။

သတင်းထောက် အားလုံးသည် ယခုဆိုက်ရောက်လာ
သော လေယာဉ်ထက်မှ ဆင်းသက်လာမည့် ပါရဂူ နှစ်ဦး
အား စောင့်ဆိုင်းနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်းပါရဂူ နှစ်ဦးမှာ
ဆေးပညာဆိုင်ရာ ထူးချွန် တွေ့ရှိမှုအတွက် ဆွဲခံပြည်မှ
နိုဘဲ(လ်)ဆုကြီးကို လက်ခံယူပြီး ပြန်လာကြသော ဆရာဝန်
နှစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ နှစ်ဦးလုံး မြန်မာလူမျိုးချည်းဖြစ်၍
ထူးခြားသည်။ ပို၍ထူးခြားသည်မှာ တစ်ဦးသည် အသက်
(၃၀) ကျော်သာ ရှိသေးသည်ဟုဆိုသော မိန်းမပျိုတစ်ဦး
ဖြစ်ခြင်းပေတည်း။

လေယာဉ်တံခါးပေါက်မှ အသက် (၄၀) နှစ်ရှိ အရပ်
ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် သေသပ်ကျနေသော ဥရောပ
အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်ဦး ဆင်းလာ
သည်။ သူ့နောက်ပါးတွင် ပိုးထဘီအပြာနုရောင်၊ စိမ်းပြာ
ရောင် သိုးမွေးကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဖြူဝင်းတင့်တယ်သော မိန်းမ
ပျို တစ်ယောက် ကပ်ဆင်းလိုက်ပါလာသည်။

အများမျှော်လင့်နေကြသော နိုဘဲ(လ်)ဆုရှင် ခေါက်တာ
ထွန်းအောင်နှင့် နှမ ခေါက်တာ လေးသန့်တို့ဖြစ်သည်။

နှစ်ဦးလုံးပင် ငြိမ်သက်တည်ကြည်စွာနှင့် ဆင်းလာကြ
သည်။ လှမ်းကြိုလင့်သော ချီးမြှောက်သံနှင့် ဝေ့လမ်း နှုတ်

ဆက်မှုတို့ကို လက်တုံ့ပြန်ခြင်း မရှိသည့်တိုင်အောင် လူမှုဆက်ဆံရေး ညံ့ဖျင်းရောသလားဟု ထင်မှတ် အောက်မေ့ဖွယ်ရာပင် ငြိမ်သက် တည်ကြည်လွန်းလှပါ၏။

ဆွိဒင်ပြည်သို့ ထွက်ခွာသွားစဉ်ကလည်း ဒေါက်တာ မောင်နှမ နှစ်ဦးသည် ငြိမ်သက်လျှို့ဝှက်ခဲ့ပေသည်။ သိပ္ပံပညာ ဓာတ်ခွဲခန်းနှင့် ဆေးပညာ ခွဲစိတ်ခန်းများ၌ သာ နှစ်ရှည်လများ အချိန်ကုန်ခဲ့ကြသော ပါရဂူ မောင်နှမ နှစ်ဦးကို နီးစပ်သူအချို့ မှတစ်ပါး ကျယ်ဝန်းသော အပြင် လောကမှ လူအများသည် နာမည်ကြီးဖူးသကဲ့သို့ ရုပ်ရည်ကိုလည်း ဖြူသည်မည်းသည် ခွဲခြားမသိကြ။ ဤအဖြစ်ကို ဆန်းသည်ဟုလည်း မဆိုသာ။ ဆေးပညာဆိုသည် လူ့သောက၏ အပြုပညာသက်သက် ဖြစ်သော်လည်း ဆေးပညာလောကမှ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မြန်မာပြည်သူ အများသည် စိတ်မဝင်စားလှသေးသဖြင့် သိကြားပူးလှသည် မရှိသေး။ လူ့အသက်ပေါင်း များစွာကို ခြွေဖျက်တတ်သောအဆုတ် ရောဂါကို ကုသသည့် (စတရက်တိုမိုက်စင်)ဆေးနှင့်ကြောက်

မက်ဖွယ်သော ရောဂါအသီးသီးကို နှိမ်နင်း နိုင်စွမ်းသော (ပင်နီဆီလင်) ဆေးတို့ကို လူအများသိကြသည်။ သို့ရာတွင် ချာချီ၊ အိုက်စင်ဟောင်းဝါး၊ စတာလင်၊ မော်စီတုံး၊ မယ်ရီလင်မွန်ရိုး၊ ရော့ခ်ဟာဆန်တို့ကို ကောင်းစွာသိကြသော လူတို့သည် ပင်နီဆီလင်အစွမ်းကို စတင်တွေ့ရှိသူ ဒေါက်တာ ဖလင်းမင်း (Dr. FLEMING) နှင့် စတရက်တိုမိုက်စင်ဆေးကို တီထွင်သူ ဒေါက်တာ ဝပ်စမင်း (Dr. WAKSMAN) ကဲ့သို့သော ကမ္ဘာကျေးဇူးရှင်များကို ဤကမ္ဘာလောက မြေပြင်တွင်ရှိခဲ့ဖူး ရှိနေမှန်းကို မသိကြပါ။ ဤသို့ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း သိပ္ပံ ပညာရှင်တို့မှ လွဲ၍ လူတိုင်း နားမလည်သေးသည့် ထူးချွန်သော ဆေးပညာအောင်မြင်မှုကို ရရှိပြီးစသော ဖြစ်သေးသည့် လျှို့ဝှက်သော ဤဆရာဝန် မောင်နှမကို လူတကာ မသိကြသေးသည်မှာ မဆန်းပါပေ။ ဤကဲ့သို့ မသိကြသောကြောင့်ပင် ဆရာဝန် မောင်နှမ နှစ်ဦး နို့ဘဲ(လ်)ဆု ရမှန်းသိ၍ သတင်းထောက်အပေါင်းတို့ လိုက်လံသတင်းမေးသောအခါ သူတို့နှစ်ဦးသည် ကြိုတင်တိမ်းရှောင်သည့်အလား မြန်မာပြည်မှ တိတ်ဆိတ်ထွက်ခွာသွားနိုင်ခဲ့ပြီးပေပြီ။ မည်သို့ဖြစ်စေ နို့ဘဲ(လ်)ဆု ဟူသည်မှာ ကမ္ဘာလောက လူသားသတ္တဝါတို့၏ ကျေးဇူးရှင်များအတွက်သာ သတ်မှတ်ထားသော မြင့်မြတ်လှသည့် ဆုဖြစ်လေသည်။ ဤဆုကြီးကို လက်ခံရရှိပြီးသောအချိန်၌ လျှို့ဝှက်ခြင်းနိုင်လှသော ဒေါက်

တာ ထွန်းအောင်နှင့် ချောမောလှပသည့် ဒေါက်တာမလေး သန့်တို့၏ သတင်းခတ်စံများမှာ ဥရောပတွင်ရှိစဉ်ကတည်းက ထင်ရှားကျော်စောခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဆု ယူစဉ် အခါက ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအောင် သည် အောက်ပါ တိုကောင်းလှသော စကားကိုဆိုခဲ့သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရှိသမျှမှာ ရည်မှန်းချက် ခရီးဆုံးမီ သွားသည့် လမ်းမှ အစဖြစ်သော မိုင်တိုင်တစ်ခုသာဖြစ်ပါသည်’

ဒေါက်တာမလေးသန့်၏ စကား၌မူ ပဟေဠိဆန်သော အနက်ကို သတိထားမိကြသည်။

‘ဝမ်းသာစရာ အကောင်းဆုံးသော ဒီနေ့ဟာ ဝမ်းနည်းစရာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ မပြောချင်ဘဲနဲ့ ကျွန်မ ပြောပါတယ်။ ဝမ်းသာခြင်း ဝမ်းနည်းခြင်းဟာ ပုဂ္ဂလိက ခံစားမှုတွေသာဖြစ်လို့ ကျွန်မ အထူးရှင်းမပြောလိုတော့ပါဘူးရှင်’

မုန်သည်။ အေးချမ်းငြိမ်သက် လျှို့ဝှက်စွာပင် သူတို့ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြသည်။ ယခုလည်း အေးချမ်း ငြိမ်သက် လျှို့ဝှက်စွာပင် ပြန်ရောက်ခဲ့ကြပေပြီ။

ဤအေးချမ်းငြိမ်သက်ခြင်း ဝိုင်းရံသည့် လျှို့ဝှက်သော ပဟေဠိအနက်ကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ဝိုင်းဝန်း စောင့်စားနေကြသော သတင်းဆောက်အများက ဖော်ယူချင်သည်။ ကံကောင်းလျှင် အဆုံးမသတ်သေးသော လွမ်းကဗျာတစ်ပုဒ်၏ အစတို့ ထွင်မိကောင်း ထွင်မိပေလိမ့်မည်။ အနည်းဆုံး အမိန့်ငံမြေကို ပြန်နင်းစ ကမ္ဘာကျော် ပါရဂူနှစ်ဦး၏ စကား

တို့ကို တစ်လုံးနှစ်လုံးပင် ဖြစ်ပါစေ နက်ဖြန်ထွက်မည့် သတင်းစာ မျက်နှာဖုံးများအတွက် သတင်းထောက် အပေါင်းက လိုချင်နေကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့သည် လေယာဉ်ထက်မှ ဆင်းသက်လာသူတို့၏ ခရီးပန်း နွမ်းနယ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ဆိတ်သုဉ်းသော ညနေကြောင့် အားငယ်ချောက်ချားမှုကို လည်းကောင်း ဂရုမပြုမိကြ၊ ဂရုလည်းမပြုနိုင်။

ပါရဂူ မောင်နှမ နှစ်ဦးသည်သာ ဆိတ်ငြိမ်တည်ကြည် လွန်းလှသည်။

မေးသံခေါ်သံနှင့် တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်နေသော ကင်မရာတို့ကြားမှ နှစ်ဦးသားသည် လေယာဉ်ပျံ အကောက်တော် ရုံးခန်းတွင်းသို့ ခပ်မြန်မြန် လျှောက်ဝင်သွားကြသည်။ စောင့်စားနေသူများကို ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်က လက်ခမ်းတစ်ဖက်ကို မြှောက်၍သာ နှုတ်ဆက်သွားသည်။

အပြင်တွင် ကျန်ရစ်သူအပေါင်းက မကျေနပ်သည့်ကြားမှ ပြာသောဝတ်စုံ ဖြူဝင်းသော အသားအရေနှင့် ချောမော

သော ပါရဂူအပျိုချော၏ တင့်တယ်သည့် အသရေကို အံ့ဩ
ချီးမွမ်းကျန်ရစ်မိကြသည်။

အကယ်၍သာ တင့်တယ်သည့် အသရေကို ချီးမွမ်းရုံ ချီး
မွမ်းမနေကြဘဲအေးချမ်းနူးညံ့သော ဒေါက်တာမလေးသန့်၏
မျက်နှာပြင်မှ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ကြိုးစား၍ စူးစမ်းကြည့်
မည် ဆိုပါက မြုပ်နစ်နေသော ပဟေဠိ၏ သဲလွန်စကို တွေ့
ကောင်း တွေ့ကြရပေလိမ့်မည်။

အေးချမ်းသော မျက်နှာကလေးသည် ကျက်သရေ ရှိလှ
ပါပေသည်။ ချီးမွမ်းပါ၏။ အသက်ပါသော လှုပ်ရှားမှုနှင့်
နှွေနှောင်းသော ကိုယ်ကာယသည်လည်း ကြော့ရှင်း လှပါပေ
သည်။ နှစ်လိုပါသည်။ သို့ရာတွင် ဒေါက်တာ မလေးသန့်
သည် လေယာဉ်ရုံးတွင်းသို့ မဝင်မီ ကော့သော မျက်တောင်
ရှည်ကြိုးတို့အား လေးပင်စွာလှန်၍ အနောက်မိုးကုပ် စက်
ဝိုင်းဆီမှ ဆည်းဆာ၏ နှုတ်ခွန်းဆက် လင်းရောင်ခြည်ကို
တစ်ချက်တွေ့တွေ့ ငေးကြည့်ရှုသည်။ တစ်နေ့တာအတွက်
နောက်ဆုံးဖြစ်သော နှုတ်ခွန်းဆက်လင်းရောင်ခြည်ကို ငေး
ကြည့်လိုက်သည့် ဒေါက်တာမလေးသန့်၏ အသွင်မှာ ပါရဂူ
တစ်ဦးသက် အားနွဲ့ စိတ်ကူးယဉ်သော ကျောင်းသူလေး
တစ်ဦးနှင့်တူနေ၏။

မြင်ရသမျှ ညနေ၏ရှုခင်းသည် အိပ်မက်ဆန်၍ လွမ်းဆွတ်
ဖွယ် ဖြစ်နေ၏။ တိုးဝင်လွှမ်းခြုံလာသော အမှောင်ကြောင့်
အနောက်မိုးပြင်မှ ကိမ်နီရောင်မှိုန်မှိုန်သည် ကုန်ခန်းငြိမ်းသော
တော့မည့် မီးလျှံတို့အလား ထင်ရပေသည်။ ဤရှုခင်းကို

ခေတ္တသတိလွတ်သယောင် ငေးမောကြည့်လေသော ဒေါက်
တာမလေးသန့်၏ မျက်တောင်ကော့တို့မှ ပုလဲမျက်ရည်
တစ်ပေါက်သည် အသာခွန်ချ ကျဆင်းသွားသည်။

ဒေါက်တာမလေးသန့်သည် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်၍ လေ
ယာဉ်ရုံးတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။

အပြင်ဘက်တွင်မူ သဘင်းထောက် အမျှားနှင့် အခြား
စောင့်စား သူတို့သည် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြင့် မျှော်လင့်တကြီး
စောင့်စားနေကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့အားလုံးသည် လေ
ယာဉ်ရုံး၏ နောက်ပိုင်းတစ်နေရာတွင် ကားပြာ တစ်စင်း
မထင်မရှား ထိုးဆိုက်လာသည်ကို သသိမပြုမိကြ။ ထိုကား
ပြာပေါ်သို့ ဆရာဝန် မောင်နှမနှစ်ဦးတို့ တိတ်ဆိတ် လျှို့
ဝှက်စွာ တက်လိုက်သွားသည်ကိုလည်း မည်သူမျှ မတွေ့
လိုက်ကြ။

အချိန်အာနိကြာမှ စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်ဆိုင်းနေသော
ပရိသတ်ဆီသို့ လေယာဉ်ပျံကွင်း အုပ်ချုပ်မှု အထက်တန်း
အရာရှိတစ်ဦး ပေါ်လာ၍ ကြေညာသည်။

လူကြီးလူကောင်းများ ခင်ဗျား၊ ဒေါက်တာ ဦးထွန်း
အောင်နှင့် ဒေါက်တာ ဒေါ်လေးသန့်တို့ဟာ ခရီးပန်းလာ
လွန်းတဲ့အတွက် ဘာမှ အထွေအထူးပြောစရာ မရှိပါဘူးတဲ့
ခင်ဗျား၊ အခု နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ကြိုတင် စီစဉ်ထားတဲ့
အတိုင်း အိမ်ကကားနဲ့ သူတို့ရဲ့ မိဘမြိုင် ခြံကြီးဆီကို ပြန်
သွားကြပါပြီ။

* *

(၂)

မဲဇာမြိုင်နှင့် သုဘနာဇာ ကိုက်ဆူး

က

မဲဇာမြိုင်ပေါ်ဝယ် ငွေလရောင်သည် ကျဆင်းနေပေပြီ။
အေးခြသော ငွေလရောင်အောက်ဝယ် မဲဇာမြိုင်၏
သစ်ပင်အုပ်တို့သည် မတုန်မလှုပ် ရပ်တည်နေသည်။ နက်
ရှိုင်းသော သစ်ရိပ်တို့သည် မြေပြင်ဝယ် လဲလျောင်းလျက်
ရှိသည်။ ငွေရောင်ရာဇမတ်ဘွက်တို့သည် သစ်ရိပ်ကြောင့်
မှောင်မည်းသော မြေပြင်ဝယ် ပြုံးပြုံးပြောက်ပြောက် ကျ
ရောက်နေပေသည်။

တစ်ချိတစ်ချီ တိုးဝှေ့သော ဆောင်းလေကြောင့် ရုတ်
ခနဲ ခုန်ဆင်းကြသော သစ်ရွက်တို့၏ ပွတ်တိုက်သံမှလွဲ၍
ဘာသံမှမကြားရ။

မဲဇာမြိုင်သည် ဂိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထူးခြားစွာပင်
ဆိတ်ငြိမ်လွန်းနေသည်။

မဲဇာမြိုင်၏ အရှင်သခင်တို့နေထိုင်ရာ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး
သည်လည်း လူသံသွယ်ကင်းကာ အသက်မဲ့စွာ ရပ်တည်နေ

သည်။ ဆိတ်ငြိမ်လွန်းစွာရှိနေသဖြင့် တိုက်အိမ်ကြီးသည် ရှေး
ဟောင်းပုံပြင်မှ စွန့်ပစ်ခြင်းခံထားရသော တိုက်အိမ်ကြီး
တစ်လုံး ပေလောဟု မှတ်ထင်ရပါ၏။

သို့ရာတွင် တိုက်ကြီးသည် ခေတ်ဆန်လှ၍ ခံ့ထည်ခြင်းရှိ
လှပေသည်။ ကြီးမားခံ့ထည်သောကြောင့်ပင် ဆိတ်ငြိမ်သော
အကာလညအခါတွင် ပို၍အသက်ကင်းမဲ့သယောင် ဖြစ်နေ
သည်။

၁၃-ရက်သား လ၏ အရောင်သည် မရန်းမင်တို့၏ထိပ်မှ
ပွတ်တိုက်လျှောသပ်ကာတိုက်ကြီး၏ လက်ယာဘက်တစ်ခြမ်း
ကိုသာ အလင်းရောင်ထိုးပေးထားနိုင်သည်။ ကျန်တစ်ခြမ်း
မှာ မှောင်ရိပ်ခိုနေသဖြင့် နွယ်တက်နေသော နံရံကပ်ရွက်လှ
ပန်းပင်ငယ်တို့၏ စိမ်းရင့်သောအရောင်နှင့် ရောလျက် မည်း
နေပေ၏။

ဆောင်း၏ နှင်းမှုန်တို့သည် ည၌ ဝေနေသည်။
ဝေနေသောနှင်းတို့သည် ကျဆင်းပြီးသောအခါ ခြံတွင်း
ရှိ ပန်းမန်တို့၏အပေါ်၌ ခိုတွဲနေသဖြင့် ည၏ မွေးသော
ပန်းတို့သည် လရောင်တွင် လန်းဆန်းဝင်းလက်လျက် ရှိနေ
သည်။

ဤမျှ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်၍ မွေးသောပန်းမန်တို့ကို
လရောင်အောက်မှ မဲဇာမြိုင်သည် အပန်းဖြေနှားနေ၍ သင့်
လျှော်ကောင်းမြတ်လှပါ၏။ မရန်းအုပ်စုတို့နှင့် လှမ်းရာ

သံပရာဝင်၍တို့အနီးမှ လူငယ်နှင့် စံဗယ်ရုံတစ်စိက်တွင် လမ်း
ရွှေ့ကန်နေရန်လည်း တောင့်တဖွယ်ဖြစ်လှပါ၏။

သို့ရာတွင် မဲဇာမြိုင်အတွင်း၌ လူရိပ်လူယောင်ဟူ၍မရှိ။
ဆိုက်ငြိမ်လွန်းလှသဖြင့် လူသူမှန်သမျှ အိပ်မောကျကုန်ပြီ
လောဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ဖြစ်သော်လည်း ည-ကိုးနာရီပင်မထိုး
သေးပါ။

ငှင်းပြင် ဤအိမ်ကြီးနှင့် ခြံကြီးရှင်ဖြစ်ကြသော မောင်နှမ
နှစ်ဦးမှာ ညနေကမှပင် ဆွဲခင်ပြည်နယ်မှ နီဘဲလ်ဆုကို
ဆွတ်ခူး၍ပြန်လာစ ဖြစ်သေးသည်။ ဘဝဝယ် ထူးခြားသော
အောင်မြင်မှုတစ်ရပ်ကို ဆုမွန်အဖြစ် ရပြီးခါစ၌ အဘယ်
တွေးခေါ် စဉ်းစားတတ်သမျှ ခံစားဂုဏ်ယူတတ်သော လူ
သတ္တဝါသည် အေးဆေးစွာ အိပ်မောကျနိုင်ပါမည်နည်း။

ဤအချိန်ချီးတွင် လာအော ဝိသုတင်းမေးကြသော ပိတ်
ဆွဲအပေါင်းတို့နှင့် ဆူညံပျော်ရွှင်နေဖို့ ကောင်းပါ၏။
သို့မဟုတ် ရေဒီယိုမှ ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ကိုယ်စား
မိမိတို့၏ ဂုဏ်ကျက်သရေကို ချီးမွမ်း ထောမနာဖြုတ်ကို
နားထောင်နေကြဖို့ သင့်ပါ၏။

သို့ရာတွင် မဲဇာမြိုင်နှင့် အိမ်ကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်သောည
ကို ပို၍တိတ်ဆိတ်အောင်ပင် ငြိမ်သက်နေသည်။ တစ်ချီတစ်ချီ
တိုးဝှေ့လိုက်သော ဆောင်းလေကြမ်း၏စိမ့်စိမ့်ညည်းညူသံ၊
မရုန်းရွက်တို့၏ ပွတ်တိုက်သံ၊ ခြံနောက်ဘက် အင်းလျားကန်
ရေပြင်မှ လှိုင်းပုတ်သံ၊ ဤအသံများသည်သာ ည၌ အသက်ရှိ
လှုပ်ရှားနေကြသည်။

မဲဇာမြိုင်သည် အေးမြသောလရောင်အောက်ဝယ် ဆိတ်
ငြိမ်ချိုး ဆိတ်ငြိမ်စဉ် မဟုတ်သော နည်းလမ်းဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်
နေသည်။

*

မဲဇာမြိုင်၏ တစ်ခုတည်းသောအဝင်အထွက် ဝင်းတံခါး
မှာလည်း ပိတ်ထားသည်။ ပြုစုရေးသော တံခါးနှစ်ရွက်သည်
ငြင်းပယ်သောသဏ္ဌာန်နှင့်လရောင်ပြုံးပြောက်သောကတ္တရာ
စေး လမ်းထိပ်တွင် ပိတ်လျက်သားရှိနေသည်။

ခြံရှင်တို့သည် အပြင်လောကမှ မိမိတို့ဘာသာ တိမ်း
ရှောင်နေရုံမက အပြင် လောကကိုလည်း မဲဇာမြိုင်နှင့်
အဆက်မြတ်စားပုံရပါ၏။

ကျဆင်းနေသော ခြံဝ ဝါးရုံပင်ရိပ်ကြောင့် တံခါး
အတွင်းဘက် ခုံရည်တစ်ခုပေါ်တွင် မောပန်းစွာ မိုလှဲနေ
သော လူတစ်ယောက်အား ရုတ်တရက်သော် မြင်နိုင်ရန်
ခက်ခဲသည်။

သူသည် သော့ခတ်သားသောဤတံခါးကိုစေ့ရန်နေရာသူ
ဖြစ်သည်။ ယခု မောပန်းလွန်းလှ၍ လှဲနေသည်။

သူ၏အစ်ကိုကြီးနှင့် မမလေးတို့ကပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ပင် စောင့်နေကျဒရဝမ်အစား သူ့အား တံခါးစောင့်ရန် တာဝန်ကိုပေးအပ်ခဲ့သည်။ နေဝင်စကတည်းကပင် သူသည် ဤနေရာမှ တစ်ဦးတည်း ခိုင်ခံ့၍ ငြင်းပယ်နေခဲ့ရပါ၏။

ကတ်သီးကတ်သတ် မေးခွန်းထူလှသောသတင်းစာဘက်မှ လူများကိုလည်း ခုခံနေခဲ့ရသည်။ ဇွတ်တရွတ် နိုင်လှသော မိတ်ဆွေများကိုလည်း တောင်းပန်နေခဲ့ရသည်။

ကိုးနာရီရှိပြီ။ သူလည်း အတော် မောပန်းခဲ့ပေပြီ။ မောပန်းလွန်းသဖြင့် ဆိုင်ခုံကိုမှီ၍ နားနေခိုက်ဖြစ်သော်လည်း သူ့စိတ်မှာမူ အလုပ်များနေ၏။

ငွေလရောင်သည် အေးချမ်းလှ၏။ မြူကင်းသဖြင့် သန့်သန့်စင်စင်နေသော မိုးပြာပြာသည်လည်း အဆုံးရှိအံ့မထင်၊ ပြန့်ပြောနေသည်။

သို့ရာတွင် မဲဇာမြိုင်သည်သာ ကျဉ်းမြောင်းနေ၏။ ငြင်းပယ်ခြင်းနှင့် ရှောင်ဖုန်းခြင်းသည် ကျဉ်းမြောင်းခြင်းပင် မဟုတ်ပါလော။

သူသည် လရောင်အောက်ဝယ် ထီးထီးရပ်တည်နေသည့် အိမ်ကြီးအား မသိသော အကြိတ်၍ ကြည့်မိသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ယခုအသက်(၃၀)ကျော်သည့်အထိ မဲဇာမြိုင်တွင် သူနေခဲ့ရသဖြင့် လရောင်ဝယ်အောက်မသော အိမ်ကြီး၏ အတိတ်ဇာတ်လမ်းကို သူမြင်ခဲ့ဖူးခဲ့ပြီ။ သံပရာပင် ရိပ် စံပယ်ရုံတစ်ခုခုမှ ငွေလရောင်၏ လှပသောကဗျာလေးများ၏ ရသကိုလည်း သူခံစားခဲ့ဖူးပေပြီ။

သူသည် မျှော်လင့်ချက်ဆုံးသော လူတစ်ယောက်၏ အကြွင်းမဲ့တည်ငြိမ်ခြင်းဖြင့်ထီးထီးရပ်နေသောအိမ်ကြီးအား ဝေးကြည့်နေမိသည်။

စင်စစ်မူကား မဲဇာမြိုင်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွင် စိတ်ကူးယဉ် အပိုင်းသည် ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီးဖြစ်လေသည်။ ယခုအခါမူ အိမ်ခင်းသောဘဝ၏ ညိုမှိုင်းသောအပိုင်းသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေပြီ။

သူသည်သူ၏အစ်ကိုကြီးနှင့်မမလေးတို့လောကဆိုသည်ကို တယ်ပုံမြင်သွား၍ တယ်ပုံခံစားကြရသည်ကိုသိသဖြင့်မအံ့သြဘော့သော်လည်း ဝမ်းနည်းပက်လက်မှုဖြစ်နေမိရှာ၏။

သူက ဝမ်းနည်းဝက်လက်နှင့် ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် စူးရှသော မာကျူရီကားမီးရောင်သည် ဝင်းတံခါး၌ထိုးလာ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပင် ဟွန်းသံပေးပြီး ပစ်ကပ်အမျိုးအစား ကားကြီးတစ်စင်းသည် အရှိန်ကိုလျှော့လျက် ထိုးဆိုက်လာသည်။ သူက မော်တော်ကားကို မှတ်မိသကဲ့သို့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်ပါသေး၏။

ကားသည် တံခါးအနီးတွင် ထိုးဆိုက်ပြီးသည် နောက်ဟွန်းသုံးချက်ဆက်၍ပေါ်လာသည်။ ခြံတွင်းမှသူသည် တံခါးဝတွင် ကိုယ်ထင်ပြလိုက်သောအခါ ကားပေါ်မှ ခုံညားသော လူတစ်ဦး ဆင်းလာခဲ့သည်။ ထိုသူသည် ဘန်ကောက်လုံချည်၊ သက္ကသတ်မီးခိုးရောင်တိုက်ပုံနှင့် သားနားစွာ ဝက်ဆင်ထားသည်။

‘ဪ...ငေးကိုယ်တိုင်တောင်မှပဲ စောင့်နေရသလား မောင်တိုးသောင်’

သုက ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်သည်ကို ဘိုးသောင်သည်
ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ တံခါးနှစ်ရွက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ငြိမ်ရပ်
နေ၏။ လူရွယ်ကသာ ဆက်မေးသည်။

‘မင်းအစ်ကိုကြီးနဲ့မမလေးတို့ကော အိမ်ထဲမှာရှိကြတယ်
မဟုတ်လား’

‘ရှိပါတယ်...ဆရာနှစ်ယောက်လုံးပဲ ရှိကြပါတယ်’

‘နေကော ကောင်းကြတယ်မဟုတ်လား’

‘နေကောင်းကြပါတယ် ဆရာ’

‘ဘယ်နှယ်လဲ မောင်ဘိုးသောင်၊ တံခါးဖွင့်မပေးတော့
ဘူးလားဟင်’

‘ဝမ်းနည်းပါတယ် ဆရာ’

‘ဘာကွယ့်...မောင်ဘိုးသောင်’

‘ကျွန်တော် အများကြီးဝမ်းနည်းပါတယ် ဆရာ’

လူရွယ်သည် အံ့သြလည်းသွားသည်။ စိတ်လည်းတိုသွား
သည်။

‘မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ မောင်ဘိုးသောင်၊ ပြီး
တော့ ဘာတွေဝမ်းနည်းနေတာလဲ’

‘ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းတာက ဆရာကို တံခါးဖွင့်မပေး
နိုင်လို့ပါ။ ဒီညအဖို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ တံခါးဖွင့်မပေးဖို့ ဆရာ
ကြီးက ကျွန်တော့်ကို အမိန့်ပေးထားတယ်’

‘ဘယ်လိုကွယ့် မောင်ဘိုးသောင်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ တံခါး
ဖွင့်မပေးရဘူးတဲ့ ဟုတ်လား’

ဘိုးသောင်သည် မပြောဘဲ မတုန်မလှုပ်သာရပ်နေ၏။

‘ဒီလောက်တောင်ပဲတဲ့လား မောင်ဘိုးသောင်ရယ်’

လူရွယ်က ညည်းညူသည်။

‘ငါ အခု မန္တလေးမှာ အမှုလိုက် နေရာကနေ မင်းအစ်ကို
ကြီးတို့ မမလေးတို့ ဒီနေ့ ပြန်ရောက်မယ်ဆိုလို့ ကားကို ကိုယ်
တိုင်မောင်းပြီး ဆင်းပြေးလာခဲ့ရပါတယ်ကွယ်’

ဘိုးသောင်သည် အဓိပ္ပာယ်စုံစွာနှင့် သူ့ကို ငေးကြည့်နေ
သည်။

မှန်ပေလိမ့်မည်။ သူ့ မျက်နှာမှာ နှမ်းနယ်နေ၍ ခေါင်းမှ
ဆံပင်များစွာနေသဖြင့် အရေးကြီးပြေးလာခဲ့မုန်း သိသာ
သည်။

‘ကဲပါ...မောင်ဘိုးသောင်၊ တံခါးဖွင့်ဖို့ကို မင်းတာဝန်
ယူလိုက်ခမ်းပါ။ မင်းအစ်ကိုကြီးနဲ့ မမလေးကို ရှင်းပြဖို့က
ငါ့တာဝန်ထားပါ’

သူသည် အားကိုးတကြီးဖြင့် ဘိုးသောင်ကို တောင်းပန်
သည်။

‘ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ကျွန်တော့်မှာ ဖွင့်ခွင့်မရှိပါဘူး ဆရာ’
ဘိုးသောင်၏စကားကြောင့် လူရွယ်သည် လှုပ်ရှားသွား
သည်။

‘ငါ့တာဝန်ကို ထွန်းအောင်ရဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ပါ
မောင်ဘိုးသောင်’

သို့ရာတွင် ဘိုးသောင်ကမူ လှောင်။

‘ဂုဏ်သရေရှိ ဘိလပ်ပြန် ဝတ်လုံတော်ရကြီး ဦးမင်းဆွေ အဖြစ်နဲ့ကော မင်း ငါ့ကို မှတ်မိသေးရဲ့လားဟင် မောင် ဘိုးသောင်’

သူက နာကြည်းစွာဆိုသည်ကို ဘိုးသောင်က အေးချမ်းစွာ ပြန်ဖြေ၏။

‘မှတ်မိပါတယ် ဆရာဦးမင်းဆွေ၊ ပြီးတော့ တစ်ခါက မမလေးရဲ့ လူကြီးချင်းသဘောတူတဲ့သူ တစ်ဦးအဖြစ်နဲ့လဲ ကျွန်တော် လေးစားတုန်းပါပဲ ဆရာ’

ဘိုးသောင်သည် ဆက်လက်၍ ယဉ်ကျေးစွာ တောင်းပန်သည်။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တာ မမလေးတို့ရဲ့ လခကိုစားနေရတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အတွက် တစ်ခိန့်ကိုသာ နာခံရမယ့်သူ အဖြစ်ကို ဝတ်လုံတော်ရဖြစ်တဲ့ ဆရာ နားလည်တော်မူပါလိမ့်မယ်’

ဘိုးသောင်သည် စိတ်မကောင်းစွာ တောင်းပန်၏။ သူ့ဟန်မှာမူ ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ ခိုင်မာနေသည်။ ဝတ်လုံတော်ရ ဦးမင်းဆွေသည် စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကိုခါသည်။ သစ္စာကြီးသော ဘိုးသောင်ကို သူ အရူးပေးရပေတော့မည်။

‘ကောင်းပါပြီ ဘိုးသောင်ရယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းမမလေးတို့ကို မေးလိုက်စမ်းပါကွာ၊ လူတစ်ယောက်ကို ဒီထိအောင် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ဖို့ ဘာလို့ စွန့်စစ်ထားနိုင်တယ်ဆိုတာကို ပြီးတော့ ငါ ဝန်ချ တောင်းပန်ပြီးပါပြီကွာ၊ ရန်သူတောင်မှ ဝန်ချရင် ကျေရရိုး ရှိပါသေးတယ်’

‘ဆရာ ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေကို ကျွန်တော် ဆက်ဆက် ပြန်ပြောပေးပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆရာ့ကို တစ်ခုကျွန်တော် အကြံပေးချင်တယ်၊ ဆရာကြီးနဲ့ မမလေးတို့လဲ ဘယ်လောက်များ ဝမ်းနည်းပက်လက် ကြေကြေကွဲကွဲ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို သူတို့နဲ့ ဆရာ တွေခွင့်ရတဲ့အခါမှာ မေးကြည့်လိုက်ပါဦး ဆရာ’

ဝတ်လုံတော်ရ ဦးမင်းဆွေသည် ခေါင်းကိုငုံ့ရင်း တွင်တွင် ခါနေ၏။ ပြန်မော့လိုက်သောအခါတွင်မူ ရင်ကွပ်ပက်လက်ဖြစ်နေသော လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို ဘိုး သောင် မြင်ရ၏။

ဦးမင်းဆွေသည် တံခါးကိုဆန့်တန်း ထောက်ယူထားသော လက်တို့ကို လေးပင်စွာ ဖြုတ်ချလိုက်၏။ မျှော်လင့်ခြင်း ကင်းမဲ့စွာနှင့် အိမ်ကြီးဆီသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ဇက်ကျိုးကျမြဲ ကျသွားသည်။

နှစ်ဦးသား စကားမဆို၊ အတန်ကြာ ငြိမ်နေမိကြ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဦးမင်းဆွေက တုန်ယင်သောအသံဖြင့်ဆိုသည်။

‘အေး...အေး ဘိုးသောင်၊ ဒါပါပဲ၊ ဒါပါပဲကွယ်’

သူသည် ဘိုးသောင်အား နှုတ်ဆက်၍ ဖြည်းဖြည်းစွာဖြင့် ကားဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း ကပ်သွားသည်။

ဘိုးသောင်သည် စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ရပ်နေ၏။ ဦးမင်းဆွေ၏ ကားနောက် မီးနီကလေးများ ကွယ်ပျောက်သွားသည်အထိ ငေးကြည့်နေမိပြီးမှ သက်ပြင်းမှုတ်၍ ခုံတန်းပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချအိပ်လိုက်သည်။

*

ထိုအခိုက် ခြင်းအပြင်ဘက် သစ်ပင်အတွယ်တစ်ခုမှ လူ
နှစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ရှေ့မှလူသည် ချောင်း
တစ်ချက်ဟန်၍ ခပ်တိုးတိုး အသံပြုသည်။

‘ကိုတိုးသောင်...ကိုတိုးသောင်’
ကိုတိုးသောင်သည် ကြားဟန် မထူး၊ ပင်ပန်းခြင်းနှင့်
အတွေးနယ်တွင် နစ်မြုပ်နေပုံရ၏။

အပြင်မှလူသည် အသံကိုမြှင့်၍ ခေါ်သည်။

‘အိုဗျ...ကိုတိုးသောင်’

‘ဪ...ဟို...ဘယ်သူပါလဲ’

ကိုတိုးသောင်သည် ပြန်လှည့်ရင်း နေရာမှ လျင်မြန်စွာ
ထသည်။ အပြင်မှလူက အေးချမ်းစွာ ဖြေကြား၏။

‘သုဘရာဇာ မောင်ကံထူးရယ်ပါ ကိုတိုးသောင်’

‘ဪ...ကိုကံထူးလား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ကိုတိုးသောင်၊ စုံထောက် ဦးသိန်းဇံလဲ
ပါပါတယ်’

ကိုတိုးသောင်သည် ပျာပျာသလဲသကာ ခါးမှသော့ကို
ဖြုတ်၍ တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

‘ကိုကံထူးကလေး... မြုပ်ချက်သား ကောင်းလှိုက်တာ၊
အခုမှပဲ ပေါ်လာတယ်’

ဝတ်လုံတော်ရကို ငြင်းပယ်ထုတ်သော ကိုတိုးသောင်
သည် သုဘရာဇာ ကိုကံထူးကိုမူ ရင်းနှီးစွာဆို၏။

‘မြုပ်ဆိုဗျာ...ဆရာလေးမှ မရှိတော့ဘဲဟာ’

သုဘရာဇာ ကိုကံထူးသည် ဆို နှင့်စွာပြောရင်း ကိုတိုး
သောင်အား ဝမ်းနည်းစွာကြည့်သည်။ ကိုကံထူး နောက်
ပါးမှ စုံထောက်ကိုသိန်းဇံသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ငြိမ်နေ
သည်။

သုဘရာဇာ ကိုကံထူးသည် သုဘရာဇာတစ်ဦး ဆိုသော်
လည်း ဘိုကေကို သပ်ရပ်စွာပြောထားသည်။ သူ့အဝတ်
အစားတွေမှာလည်း သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ စောစောကပဲ ရောက်နေတာ၊ ခုနက
ခင်ဗျားနဲ့ ဦးမင်းဆွေနဲ့ အပြန်အလှန် ပြောနေကြလို့ သစ်
ပင်ဘေး အသာဝင်ကပ်နေကြတာ’

ထိုအခါမှ ကိုသိန်းဇံက ဝင်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ ညနေကတည်းက လေဆိပ်မှာရှိပါ
တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးတို့ကို ကျွန်တော်တွေ့ရင် တခြား
လူတွေပါ လိုက်လာမှာမို့ ငြိမ်နေခဲ့ရတယ်၊ နောက်မှ အကြံ
ရတာနဲ့ ကိုကံထူးသိပြေးပြီး အတူလာကြတာ’

သူတို့ နှစ်ဦးသည် ကိုတိုးသောင်နှင့်အတူ ခုံတန်းရှည်
ပေါ်တွင် ဝင်ဆိုင်ကြသည်။

‘နေကော ကောင်းကြရဲ့လားဟင် ကိုတိုးသောင်’

ကိုကံထူးကမေးသဖြင့် ကိုဘိုးသောင်က ပြန်ဖြေသည်။

‘ကောင်းပါ့မလား၊ ရောက်ရောက်ချင်း ခင်ဗျားကိုတောင် မေးသေးတယ်’

‘ဪ...ကျွန်တော့်ကို မေးသေးလား’

‘ဘယ်နှယ်ပြောတာလဲ ကိုကံထူး၊ အစ်ကိုလေးကို မမေ့ရင် ခင်ဗျားကိုလဲ သူတို့ ဘယ်မေ့နိုင်ပါ့မလဲ’

သုံးဦးသားသည် မြိုင်ဘူ သက်ပြင်း ချလိုက်ကြသည်။ အတန်ကြာ ငြိမ်နေမိကြပြီးမှ ကိုကံထူးက ပြောသည်။

‘မအိပ်ကြသေးဘူး မဟုတ်လား၊ ကိုဘိုးသောင်၊ ကျွန်တော်တို့ သွားတွေ့လိုက်ကြဦးမယ်’

‘အင်း...သွားတွေ့လိုက်ပါဦး၊ ဒီညတော့ အိပ်ကြမယ် မထင်ပါဘူးဗျာ’

ကိုဘိုးသောင်က ညည်းညူစွာ ပြောသည်။ ကိုကံထူးနှင့် ကိုသိန်းဇံတို့သည် ခြံကြီးဆီသို့လေးပင်စွာ လျှောက်လာကြသည်။

ကိုကံထူးအတွက်မူ ဤအိမ်ကြီးကို အကြိမ်ကြိမ်ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ အိမ်သားတစ်ဦးကဲ့သို့ပင် ဤအိမ်ကြီး၏ အစိတ်အပိုင်းအားလုံးကို သိရှိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ရင်းနှီးသော အိမ်ကြီးဆီသို့ ချဉ်းကပ်သွားမိစဉ် ကိုကံထူးရင်၌ ထူးဆန်းသော ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားလိုက်ရသည်။

‘ဪ...ဆရာလေး...ဆရာလေး’

ကိုသိန်းဇံက ငြိမ်သက်စွာ အတူလျှောက်လာခိုက် ကိုကံထူးက ကြွေကြွေကွဲကွဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် မှောင်မည်းနေသော ဧည့်ခန်းဆောင်ကို ဖြတ်ကာ အပေါ်ထပ်သို့တက်သည့် လှေကားခြေရင်းသို့ ရောက်သည့်တစ်ပြိုင်နက် အပေါ်ထပ်မှ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသဖြင့် ဓာတ်မီးခလုတ်ဖွင့်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ လှေကား အလယ်ရှိ မီးလုံးတစ်လုံး ပွင့်သွားသည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရ၏။

ဒေါက်တာဦးထွန်းအောင်သည် လှေကားမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းလာသည်။ ကိုကံထူးနှင့် ကိုသိန်းဇံက လှေကားရင်းတွင် ခြေစုံရပ်လျက် စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။

‘ဪ...ကိုကံထူးတို့ ရောက်နေကြပြီလား’

ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်သည် ပျော့ပျောင်းညင်သာစွာ လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ ဤသို့ဆိုပြန်သော် လေယာဉ်ဆိပ်တွင် နှုတ်နည်းဆိတ်သုဉ်းလှသော ပါရဂူကြီးသည် ဖော်ရွေ ပြောပြစ်လှပါ၏။

ကိုကံထူးက ရိုသေစွာ ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ မမလေးကော အပေါ်မှာပါပဲလား’

ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်၏ မျက်နှာသည် ပြန်လည် ညှိုးကုသွား၏။

‘ဟိုထဲမှာပဲ ထင်ပါမလား၊ လာလေ ကိုကံထူးနဲ့ ကိုသိန်းဇံ လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ဆရာကြီးလဲ အဲဒီသွားမလို့’

၃၀ ● ဆတ္တသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအောင် နောက်ပါးမှကပ်၍ ကိုကိုထူး
နှင့် ကိုသိန်းဝံသည် ဆိတ်ငြိမ်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့၏။

မှောင်နေသော စင်္ကြံတစ်ခုကိုဖြတ်လျက် အိမ်ကြီး၏ လက်
ယာဘက်ရှိ မြေတိုက်အခန်းတစ်ခုဆီ ရောက်လာကြသည်။

ယံးဦးသား အခန်းတံခါးရှေ့ဝယ် ရပ်လိုက်ကြသည်။
မှန်တပ်တံခါးမှာ အနည်းငယ်ပွင့်ဟနေ၏။

အတွင်းသို့ မဝင်သေးဘဲ အသာပင် အခန်းဘွင်းသို့ ဝေး
ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

* * *

(၃)

နီသဲ(လ်)ဆူနှင့် ဆေးစိမ်ဆုလောင်း

က

မြေတိုက်ခန်း အမိုးမှန်ပြတင်းများမှ ခွင်းကာ လရောင်
သည် တိတ်ဆိတ်သော အခန်းတွင်းသို့ အေးမြစွာကျဆင်းနေ
သည်။ မီးဖွင့်ထားခြင်း မရှိသောကြောင့် မှောင်နေသော
အခန်းတွင်းမှာ လရောင်ကြောင့် ခပ်မှိန်မှိန် လင်းနေသည်။
အခန်းလယ်၌ စားပွဲသဏ္ဌာန်တစ်ခုကို မြင်ရသည်။ စားပွဲ
ထက်တွင် လရောင်ပက်သဖြင့် လက်နေသော ဖန်ခေါင်း
ရှည် တစ်ခုကို တင်ထားသည်။

ခေါင်း၏ဘေးဝယ် မတုန်မလှုပ်ရပ်နေသော ဒေါက်တာ
မလေးသန့်အား ခပ်မွန်မွန်မြင်ရသည်။

ငြိမ်ကြည့်နေရာမှ ဒေါက်တာဦးထွန်းအောင်သည် တံခါး
ကို အသာ တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ကျွဲခနဲ မြည်သွားသော
အသံသည် အခန်း၏ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကိုခွင်း၍ ပေါ်လာသည်။

၃၂ ● တတ္ထိဆိုလ်ဘုန်းနိုင်

ငေးနေရာမှ ဒေါက်တာ မလေးသန်သည် ညင်သာစွာ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ရုံ လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုနောက် ငြိမ်သက်စွာ ခေါင်းငုံ့မြင့်သွားသည်။

‘သန့်က ရောက်နေပြီကိုး၊ အစ်ကိုကြီးဖြင့် လိုက်တောင် မျှာနေပါသေးတယ်ကွယ်’

ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်သည် နှမသည်ကို ကြင်နာစွာ နှုတ်ဆက်ပြီး မီးခလုတ်တစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်ရာ အခန်းတွင်းမှာ လင်းသွားသည်။

ကိုသိန်းဇံက မသိမသာအံ့ခဲရင်း စိတ်ထိခိုက်မှုကိုမျှ သိပ်၍ ခေါင်းဘေး၌ ငြိမ်သက်စွာရပ်သည်။ ကိုကံထူးကမူ ခေါင်းဘေး၌ ခူးထောက်ကျသွား၍ စောစောက သူ့ရုတ်ခဲသော စကားလုံးကလေးများကိုသာ ကြေကွဲစွာတိုးတိုးရှိုက်လိုက်၏။

‘ဪ...ဆရာလေး...ဆရာလေး’

ဖန်ခေါင်းမှာ လေအလုံပိုတ်ထားသော ခေါင်းဖြစ်၍ အစိမ်းရောင်သတ္တလတ် ခင်းထားသော စားပွဲနက် တစ်လုံး ပေါ်တွင်ရှိသည်။ ခေါင်းတွင်းမှ ဆရာဝန်ဝတ်စုံဖြင့် ရှိနေသော အလောင်းသည် အိပ်ပျက်နေသည်အလား ထင်ရသည်။

အလောင်း၏မျက်နှာမှာ သွေးကင်းခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသော်လည်း ချောမော ခံ့ညားသော လူရွယ်တစ်ဦး၏ အသွင်နှင့် မည်းနက် ပေါ်ထင်သော မျက်ခုံး၊ ဖြတ်သားသော နှာတံတို့မှာ ထင်ရှားနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာနှင်းခောင်

အသက် (၂၉) နှစ်

ခေါင်းပေါ်တွင် ရေးမှတ်ထားသော ရွှေရောင်စာလုံးများက ခေါင်းတွင်းရှိ ရုပ်ကလာပ်၏ တစ်ကြိမ်က ရှိခဲ့ဖူးသော ပညတ်ကို ဖော်ပြနေသည်။

*

ကိုသိန်းဇံက ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်ရှိနေခိုက် ကိုကံထူးသည် ခေါင်းဘေးတွင် ခူးထောက်ရင်း သူ၏ချစ်စွာသော ဆရာလေးကို တမ်းတရင်း ငိုရှိုက်နေသည်။

ဘေးမှ ဒေါက်တာဦးထွန်းအောင်နှင့် ဒေါက်တာမလေး သန်တို့ကလည်း လှုပ်ရှားမှုမရှိသော ဗလာဖြစ်သည့်မျက်နှာတို့ဖြင့် မတုန်မလှုပ် ရပ်နေကြသည်။

သူတို့အတွက်မူ အသံထွက်၍ ကြေကွဲရသော အချိန်တို့သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ကျော်ကျော်ကပင် ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကျဆင်းခဲ့ရသော မျက်ရည်တို့ ကုန်ခန်းပြီးခဲ့သည့်ပြင် ကြေကွဲမှုပေါ်တွင် အခြေတည်သော ကြိုးပမ်းမှုမှ အသီးအနှံပင် ဖြစ်ထွန်း အောင်မြင်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဤ အသီးအနှံ၏

ပြရပ်ကို အသိမ်းအမှတ်အဖြစ်ဖြင့် ခေါင်း၏ခေါင်းရင်းပိုင်း စင်တစ်ခုပေါ်တွင် တင်ထားသည်။

ခေါင်း၏ခေါင်းရင်းပိုင်း စင်ပေါ်၌ လန်းဆန်းသော ပန်းစည်း တစ်စည်းသည် ကြိုင်မွေးစွာဖြင့် ရှိနေ၏။ ပန်းစည်း၏ အခြေတွင် ပြောင်လက်တောက်ပသော တယောကလေးတစ်လက်ရှိသည်။ ကြက်ခြေခတ်အားသောတယောနှင့် ဆိုးတံကြားဝယ် နားကြပ်တစ်ခုကို သပ်ရပ်စွာ ချထား၏။ ဤပစ္စည်းများ၏ ထိပ်တွင်မူ ခမ်းနားသော နီဘဲလ် ဆုဘိဆိပ်နှင့် စာချွက်စာတမ်းတို့ကို တန်ဆာဆင်ထား၏။ ဤ နောက်ဆုံးပစ္စည်းတို့မှာ နက်နဲသော အရင်းအနှီးဖြင့် ရယူခဲ့ရသည်။ ထာဝစဉ် လွမ်းဆွတ်ခြင်း အသိမ်းအမှတ်ပင် မည်ပါ၏။

ပူဇွေးသော မျက်ရည်တို့သည် ပါးပြင်တို့၌ စီးဆင်းပူးခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဝိုကြွေးခြင်းကို ရင်မှလိုက်၍ တနှိုက်နှိုက်ပြုပြီးခဲ့ကြပါပြီ။

စီးဆင်းသောမျက်ရည်တို့နှင့် ရှိုက်ငင်သောဝိုကြွေးမှုသည် ကြေကွဲမှုအား ခွင့်လွှတ်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ လောင်ကျွမ်းမှုကို သက်သာစေခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဆွေးမြည့်မှုကို လွတ်လပ်စေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

မျက်ရည်တို့မကျနိုင်၍ ရှိုက်ဖိုသော ဝိုခြင်းကို မဖြူနိုင်သောအခါ ကြေကွဲမှုအတွက် ခွင့်လွှတ်ဖွယ်မရှိပြီ။ လောင်ကျွမ်းမှုအတွက် သက်သာဖွယ်မရှိပြီ။ ဆွေးမြည့်မှုသည်လည်း လွတ်လပ်ဖွယ် မရှိနိုင်ပြီ။

လွတ်လပ်ဖွယ်မရှိသော ဆွေးမြည့်မှုသည် ရင်၌တာဝစဉ် ခိုတွဲမြဲစွဲ နေတော့ပေလိမ့်မည် တကား။ တမ်းတခြင်းဖြင့်သာ တဝ၏ ကျန်သော ရက်များကို ကုန်ဆုံးစေရတော့မည် တကား။

စင်စစ်မူ တမ်းတခြင်းမည်သည် အသေးစိတ်၍ ပြန်လည် ရေတွက်သော သဘောမျိုးဖြစ်သည်။ ဆုံးခဲ့သော ဖာတ်လမ်း၏ စ, ရာသီ ပြန်လည်လျှောက်လိုက်ရခြင်း မည်ပေသည်။

ကိုကံထူးသည် သေခြင်းတရား၏ အမှောင်၌ ပျောက်ကွယ် နစ်မြုပ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သော သူ့ဆရာလေးကို ခေါင်းတေးတွင် ညှိုးထောက်ရင်း တမ်းတနေသည်။ ခေါင်းဝိုက်စိုက်နှင့် မျက်လွှာချထားသော ကိုသိန်းဇံ၏ အတွေးတို့သည်လည်း မရှိတော့ပြီဖြစ်သော အတိတ်ကာလဆီ၌ ဖောက်နေသည်။

မတုန်မလှုပ် ရပ်နေသည့် ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်နှင့် ဒေါက်တာ မလေးသန်တို့ကလည်း လွတ်လပ်ခွင့် မရှိတော့ပြီဖြစ်သော ဆွေးမြည့်ခြင်းဒဏ်နှင့် တမ်းတခြင်းကို ပြုနေမိကြသည်။

ဒေါက်တာ မလေးသန့်သည် နှုတ်ခမ်းကို တင်းစွာကိုက်ထားသည်။ ခွင့်လွှတ်ခြင်းရှာ၍ ပေါက်ကွဲထွက်လိုသော ကြွေကွဲခြင်းကို ခုခံနေခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်၏ မျက်နှာကြီးသည် နှမသည်၏ သဏ္ဌာန်ကို လှမ်းကြည့်ရာမှ အဆမတန် အိုမင်းရင့်ရော်သွားသည်။ အိုမင်းရင့်ရော်မှုနှင့် ထိခိုက်နေသော သူ့မျက်နှာကို လူမမြင်စေလိုသကဲ့သို့ ဒေါက်တာသည် ခေါင်းအနီးမှ ခွာ၍ လူတစ်ရပ်နီးပါးမြင့်သော မြေတိုက်နံရံ ပြတင်းဝဆိုသို့ ဖြည်းဖြည်းညင်းစွာ ချဉ်းကပ်သွား၏။

အပြင်ဘက်တွင်မူ မြင့်ခဲ့သောလူသည် ထိန်ထိန်သာနေ၏။

ငွေလရောင်ကြောင့် တောတောင်ရေမြေ အလုံးသည် တောက်ပဝင်းလဲလျက်ရှိ၏။ သွယ်တန်းယိုဆင်းကျလာသော ငွေလရောင်စွယ်တွင်း၌ ဆောင်း၏ ပုလဲမှုန်တို့ ခုန်ပျံလွင့်ပါးနေကြသည်။

အေးချမ်းသောည၏ ငွေလရောင်အောက်တွင် မဲဇာမြိုင်သည် အခန်းတွင်းမှ လူလေးဦးကဲ့သို့ပင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မြေသလင်းဖြူဖြူဝယ် လဲလျောင်းကျဆင်းနေသော သစ်ရိပ်များနှင့်အတူပင် ငြိမ်သက်နေသည်။

ပြတင်းမှနေ၍ သိပ်သည်းသောမြေခွက်တို့နှင့် လန်းဆန်းသည့် သံပရာပင်ပျိုတို့ကို လှမ်းမြင်နိုင်သည်။ သံပရာပင်ပျို၏ အကိုင်းတစ်ကိုင်းသည် မြေပြင်သို့ ကွေးညွတ်ကျနေ၍ တက်ထိုင် နားနေဖို့ပင် ကောင်းပါ၏။

သံပရာပင်ပျိုတစ်တိုင်ရှိ ပန်းရုံတို့မှ စံပယ် ဖြူဖြူတို့ကလည်း မွေးကြိုင်လှသည်။ ငွေလရောင်ဝယ် လှပနုယဉ်သော ကဗျာတစ်ပုဒ်ကိုသီကုံးရန် မဲဇာမြိုင်၏အလှသည် သင့်လျော်ပေသည် ထင်ရသည်။

သို့ရာတွင် မဲဇာမြိုင်သည် ငွေလရောင်တွင် လှပသော အိပ်မက်ကလေးများ မွေးဖွားပေးရန်အတွက် အတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်လျှောက်တွင် တောက်ပသော စိတ်ကူးယဉ် အပိုင်းကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီး၍ ဆိတ်သုဉ်းသော ဘဝပိုင်းသို့ အိုမင်းစွာ ဆိုက်ရောက်ပြီးခဲ့ရပေပြီ။

ဒေါက်တာမလေးသန့်သည် ကိုက်ထူး၏ ဘေးတွင် ဇူးထောက်ထိုင်ချ၍ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ သူ့ရိုက်လိုက်သည်။

ကိုသိန်းဇံကလည်း နဖူးကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်၍ ဝိုင်နေသည်။ ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်က လရောင်၌ ပြန်ပြောသော အပြင်လောကကို ငေးကြည့်ရင်းငြိမ်နေသည်။

စင်စစ်မူ သူတို့လေးဦးလုံးသည် ဆုံးခဲ့သော ဇာတ်လမ်း၏ စ့ရာဆီသို့ မတိုင်ပင်ဘဲ ပြိုင်တူပြန်လည် လျှောက်လိုက်နေမိကြခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်တကား။

(၄)

ကလားပိစည်းမြူတေနှင့် မျက်လုံးပြာ

ထိုစဉ်တစ်ညကမူ ထမင်းစားပွဲ၏ထိပ်တွင်ရပ်ရင်း မလေးသန့်သည် တောက်ပစွာ ပြုံးနိုင်ခဲ့သည်။

မလေးသန့်သည် စိတ်ရှည်စွာဖြင့် ထမင်းစားပွဲကိုပြင်ဆင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကိုယ်တိုင်ကြီးကြပ် ပြင်ဆင်မှုပြီးသွားသောကြောင့် မိမိ၏လက်ရာကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အကဲခတ်ကြည့်ရင်း နှစ်ခြိုက်စွာပင် ပြုံးလိုက်လေသည်။

ဗြူစင်သန့်ပြန့်သော အခင်း ခင်းထားအပ်သည့် စားပွဲ၌ လူနှစ်ယောက် စားသောက်ရန်သာ ပြင်ဆင် ထားသည်။ တောက်ပြောင်သော ခက်ရင်း၊ ဇွန်းနှင့် ပန်းကန်ပြားဖြူဖြူတို့သည် စားပွဲထက်၌ သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိပေပြီ။ အပြူခံတွင် အပြာကွက်နှင့် လက်သုတ်ပင်ပါများသည် လည်းကောင်း၊ ချက်ကိုစလိုပေးကီးယား ပြည်လုပ် ဖန် ရေချိုင့်တို့သည် လည်းကောင်း အစားလုံး နေထားတကွ ရှိနေပြီ။

မကျေနပ်သေးသော မလေးသန့်သည် ဝင်းလက်သော ဖန်ခွက်တို့ထည့်သည့် ငွေလင်ပန်းကလေးကို အနေအထား ပြောင်းချထားလိုက်သည်။

သန့်ပြန့်သော ထမင်းစားပွဲမှာ ရိုးရိုးနှင့်ရှင်းလှပေသည်။ ဟင်းရည်သောက် ပန်းကန်ကြီးများနှင့် ဟင်းပန်းကန်အား လုံးတို့လည်း အဆင်သင့်ဖြစ်၍ ခူးခပ်ထည့်ရန်သာ လိုတော့၏။ ကျေနပ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် စောင့်ရပါဦးမည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်း စားပွဲငယ်တစ်လုံးပေါ်ရှိသော သစ်သီးချိုချဉ်ပွဲမှာလည်း မြိုင်ဆိုင်လှသည်။ အရည်ရွန်း၍ အောင်မြင်ဖွဲ့ထွားသော သပျစ်သီးခိုင်များမှာ မီးရောင်ထွင် ဝင်းလက်နေ၏။ လိမ္မော်သီး၊ ပန်းသီးနှင့် သစ်တောက်သီးများကလည်း ဆေးရောင်စုံ ပန်းချီခြယ်ထားသကဲ့သို့ တင့်တယ်ထွန်းပနေသည်။ ငွေလင်ပန်းထဲတွင် ထည့်ထားသည် ပြစ်၍လည်း ပန်စားလှပေသည်။

မလေးသန့်သည် မိမိပြင်ဆင်ထားသည်တို့ကို ကျေနပ်စွာ စိုက်ကြည့်သည်။ ခဏတွင် သတိရသဖြင့် တစ်ဖက်ခန်းမှ ဇာပဝါခင်းသားသည့် ငွေလင်ပန်းတစ်ချပ်ကို ယူလာသည်။ လင်ပန်းပေါ်တွင် ပြင်ဆင်သင့်သော ဟင်နက်ဝီ တရန်ဒီတစ်ပုလင်းကို တင်လိုက်သည်။ လှပသော ဖန်ကလပ်အပေါ် စား တစ်လုံးကိုလည်း ထည့်လိုက်၏။ တစ်ဖန် ရေခဲထည့်ရန် ခွက်နှင့် ရေခဲညှပ် ကိရိယာကိုလည်း တင်လိုက်သည်။ အစစအရာရာ ပြည့်စုံပေပြီ။

မယောင်းတိုင်(၅၀)အား မီးပွင့်နှစ်ပွင့် ထွန်းထားသဖြင့် ဖြူဖွေးသောနံရံနှင့် ထမင်းစားခန်းမှာ လင်းထိန်နေ၏။ လင်းထိန်သော မီးရောင်ကြောင့်ပင် သန့်ရှင်းသော ထမင်းစားပွဲသည် ပို၍ဝင်းပနေ၏။

ဤမျှ ဂရုတစိုက်ပြင်ဆင်နေသဖြင့် မလေးသန့်မှာ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းများအတွက် ညစာ ထမင်းစားပွဲတစ်ခုကို ပြင်ဆင်နေသော အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။ သို့ရာတွင် ထမင်းစားပွဲမှာ လူနှစ်ယောက်အတွက်သာ ပြင်ဆင်ထား၏။

မလေးသန့်သည် ဖြူဖွေးသော ပိုးအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ထဘီမှာ အပြာနုခံတွင် ငွေရောင်ပွင့်ဖြူ ဖော်ထားသည့် ပိုးပျော့ပျော့ဖြစ်သဖြင့် ဆွတ်ဆွတ်နုသော အသားနှင့် လိုက်လျာ ပြေပြစ်လှ၏။

နက်မှောင်သော မလေးသန့်၏ ဆံပင်တွင် နှင်းဆီဖြူ တစ်ပွင့်ကို ပန်ဆင်ထားသည်။ မလေးသန့်သည် နှင်းဆီဖြူကို အလွန်နှစ်သက်သည်။

လှပသောနှင်းဆီဖြူတစ်ပွင့်တည်း ပန်ရန်လည်းမြတ်နိုး၏။

မလေးသန့်သည် ညီညာဝင်းလက်သော သွားကလေးများ ပေါ်လာသည်အထိ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် ထမင်းစားခန်း၏ ပြတင်းဝသို့သွား၍ အိမ်ကြီး၏ နောက်ပိုင်းဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

အပြင်ဘက်တွင် လသာနေ၏။ မဲဇာမြိုင်၏ သစ်ပင် ပန်းမန် အပေါင်းသည် လရောင်တွင် ရွန်းစက်နေသဖြင့်

အင်းလျားရေပြင်ကိုဖြတ်၍တိုက်လာသော ညဉ့်ဦး၏လေသန့်သည် မွှေးပျံ့နေသည်။

မလေးသန့်သည် အိမ်၏ လက်ဝဲဘက်သို့ စွန်းထွက်နေသော အဆောင်ကြီးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အဆောင်တွင်း၌ ပြာလဲ့လဲ့မီးရောင် လင်းနေသည်။

မလေးသန့်သည် အသာပြုံးလိုက်ပြီး ပြတင်းဝမှခွာကာ စားဖိုဆောင်သို့ ခေတ္တဝင်၍ ညွှန်ကြားသင့်သည်ကို ညွှန်ကြားခဲ့ပြီး စင်္ကြံတစ်ခုအတိုင်း အနောက်ဘက်ဆောင်ကြီးဆီသမင်မယ်သို့ ပေါ့ပါးစွာလျှောက်သွားသည်။

အဆောင်ကြီး၏ အခန်းဝရောက်သော် ရပ်လိုက်၏။ အခန်းပြင်ဘက်ရှိ စတုရန်းတံခါးနှင့်အတူ မီးခလုတ်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ စတုရန်းတွင်းရှိ ဗီရိုတွင်းမှ အဖြူရောင် ဆရာဝန်ဝတ် အင်္ကျီရှည်တစ်ထည်ကို ယူဝတ်လိုက်၏။ နှာခေါင်းစည်း အဖြူတစ်ခုကိုလည်း ကျင်လည်စွာ တပ်လိုက်သည်။ လက်အိတ်တစ်စုံကိုလည်း စွပ်လိုက်သည်။

အဆင်သင့်ဖြစ်သောအခါ အခန်းကြီး၏ တံခါးဝတွင် ရပ်လိုက်သည်။

အခန်း၏ မှန်တပ် တံခါးကြီးပေါ်တွင် ဓာတ်ခွဲစမ်းသပ်ခန်းဟု စာတန်းဖြူနှင့် ရေးထားသည်။ စာလုံးဖြူများ၏ အောက်တွင် ကြိုတင်ဏာကွယ်မှုမယူဘဲ မဝင်ရဟု ဆေးမန်နှင့် သတိပေးရေးသား တားမြစ်ထားသည်။

မလေးသန်သည် တံခါးကိုညင်သာစွာဖွင့်၍ ဝင်ခဲ့ပြီး အသာပြန်ပိတ်လိုက်၏။

အခန်းကြီးမှာ ကျယ်၍ရှည်လျားသည်။ အခန်းရှည် တစ်ဖက်စွန်း စားပွဲကြီးတစ်လုံး၌ အင်္ကျီဖြူအရွယ် နှာခေါင်းစည်းနှင့် လူတစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို မသိအောင်ပင် အလုပ်၌ စိတ်ဝင်စားနေ၏။

မလေးသန်သည် နံရံရှိ ဆွစ်ဘုတ်မှ ခလုတ်တစ်ခုကို ပိတ်ထိုက်သောအခါ လူရွယ်၏ ခေါင်းပေါ်ရှိ မီးတစ်ဖွင့်သည် ငြိမ်းသွားသည်။ လူရွယ်သည် ခေတ္တမူငြိမ်သွား၏။ ထိုနောက် ပျော့ပျောင်းသော ညည်းညူသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဟောဗျာ...မမသန် ကစ်လောက်ကလဲ ခက်တော့တာပါပဲ’

မလေးသန်သည် မီးခလုတ်ကိုပြန်ဖွင့်၍ အသာပြုံးရင်း လူရွယ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။

‘သစ်အစ် သည်ဖက်စိတ်ဝါနင် (ဒါ ပထမအကြိမ် သတိပေးခြင်းပဲ)’

လူရွယ်၏ အသက်မှာ ၂၀-နှစ်ခန့်ပင် ရှိပေမည်။ ဆံပင်တို့မှာ သေသပ်စွာဖြိုးထွားခြင်း မရှိသဖြင့် နဖူးထက်သို့ ခပ်ရိုင်းရိုင်းကျနေသည်။ မျက်လုံးမျက်ဖန် ပြတ်သား၍ နားရွက်

ကားကားမျက်နှာသည် မပြုံးမရယ် တည်ကြည်သော်လည်း နုနယ်သောအသွင်ရှိသည်။

‘ဘာလဲ မမသန်ရာ၊ နောက်တစ်ကြိမ် ထမင်းစားချိန် ဆိုတာက ရောက်လာပြန်ပြီလား’

သူသည် ထမင်းစားချိန် ရောက်လာခြင်းကို လှမ်း၍ စိတ်ပျက်လိုက်သည်။ မလေးသန်သည် အလိုလိုက်စွာ ပြုံးရင်းဖြေ၏။

‘ခြောက်နာရီတောင် ခွဲစားရာလားကွ မောင်လေးရ’
သူသည် ဘာမျှပြန်မပြောဟော့ဘဲ တစ်ပိုင်းတလက်စ ရှိသေးဟန်တူသော အလုပ်ကိုပြန်ကောက်ကိုင်သည်။

အခန်းတွင်းရှိ ခုံဘုန်းရှည်ကြီးများ ပေါ်တွင် အနက်ရောင် မှန်ဘီလူးအရွယ်အစား အမျိုးမျိုး စီတန်း နေသည်။ သူကြည့်နေသော စားပွဲထက်၌ မှန်ဘီလူး အကြီးစားတစ်ခုရှိ၏။ မှန်ဘီလူးခုံပေါ်၌ လေးလက်မခန့်ရှည်သော မှန်ပြားလေး တစ်ခုကို သံဖောက်နှင့် ဖိထားသည်။

လူရွယ်သည် မှန်ဘီလူးသိပ် ကြည့်ပေါက်၌ မျက်လုံးတစ်ဖက်အပ်၍ ညာလက်ဖြင့် မှန်ပြောင်းခလုတ်ကိုလှည့်ကာ နိမ့်ချည်မြှင့်ချည်ဖြစ်အောင် လုပ်နေသည်။

မလေးသန်က အသာစောင့်စားရင်း အခန်းတွင်းသို့ မျက်လုံးလှည့်မိသည်။

အခန်း၏ မျက်နှာကြက်တို့၌ မီးလုံးများ တပ်ဆင်ထားသည့် ဆေးဖြူသုတ်နံရံများတွင်လည်း လိုအပ်သောထောင့်

၄၄ ● ကဏ္ဍသို့သံသုန်းနိုင်

မှ အလင်းရောင်ရရန် မီးလုံးနှင့် မီးချောင်းကြီးများ တပ်ဆင်ထား၏။

ဖန်ပုလင်း၊ ဖန်ခွက်၊ ဖန်သေတ္တာများနှင့် ပြည့်နေသော မှန်ဗီရိုကြီးတို့လည်း နံရံတစ်လျှောက်၌ တန်းစီ ရှိနေသည်။ ဖန်ပုလင်း၊ ဖန်ခွက်၊ ဖန်သေတ္တာတိုင်း၌ စာတန်းများ ထိုးထားသည်။

ထောင့်တစ်ခုရှိ ကြွေပြားခင်း အုတ်ခုံပေါ်တွင် တစ်ပေနီးပါးမြင့်သော ဖန်ချိုင့်များရှိသည်။ ဖန်ချိုင့်များမှ စာတန်းကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် တက်တီးရီးယားခေါ် ပိုးမွှားအစုံထည့်ထားသည့်အကြောင်း သိနိုင်သည်။ မလှမ်းမကမ်းရှိကြွေအုတ်ခုံတစ်ခုပေါ်တွင်မူ မှိုပြွာ၊ မှိုဖြူ အမျိုးမျိုး စိုက်ထားသည့် ကြွေခွက်ကြီးများကို တွေ့ရသည်။ အခြား တစ်ဖက်ထောင့်ရှိ ဖန်ချိုင့်တွင်းတို့၌မူ ဆေးစိမ်ထားသော ကျောရိုးမဲ့ အနိမ့်စား သတ္တဝါမျိုးစုံ ရှိနေသည်။

အခန်းကို ကန့်လန့်ဖြတ်ထားသည့် အုတ်ခုံပေါ်တွင်မူ ကားဓာတုဗေဒ ဆေးရည်အမျိုးမျိုး တည့်ထားသည့်ပုလင်းများ၊ ဖန်ပြွန်၊ ဖန်ချောင်းများ၊ ဖန်ကရား၊ ဖန်အိုးများ ရှိနေသည်။

လူရွယ်၏အနီးရှိ ဖန်သေတ္တာကြီး တစ်လုံးအတွင်း၌မူ ရေစိမ်ထားသည့် ပင်လယ်ရေအောက် အပင်မျိုးစုံ ရှိနေ၏။

အခန်းနံရံ ပတ်ပတ်လည် တစ်လျှောက်တွင် ရေပြွန်ကြီးများနှင့် လျှပ်စစ်ဓာတ်ကြိုးလမ်းများကို တွေ့ရသည်။

လူရွယ်သည် စိတ်ဝင်စားစွာနှင့် မှန်ဘီလူးကိုင့်ကြည့်ရင်း လက်တစ်ဖက်ဖြင့်လည်း စာရွက်ဘစ်ရွက်ပေါ်၌ ရေးမှတ်နေသည်။

‘မှန်းစမ်း မောင်လေး၊ မမသန့် ကြည့်ဦးမယ်’

မလေးသန့်သည် သူ့ကို မှန်ဘီလူးမှခွာခိုင်း၍ ဝင်ကြည့်သည်။ မှန်ဘီလူး၌ မလေးသန့်သည် Algae ခေါ် ပင်လယ်ရေအောက် အပင်တစ်မျိုးကို တွေ့နေရသည်။ မှန်ဘီလူးစွမ်းအားကြောင့် သေးငယ်လှသော အပင်၏ ဆဲလ်ခေါ် ကလာပ်စည်းများကို ထင်ရှားစွာတွေ့မြင်ရသည်။

မှန်ဘီလူးအောက်ရှိ ကလာပ်စည်းမှာ တစ်ခုမှနှစ်ခုအဖြစ်သို့ ခွဲစိတ်ပွားများသည့် အခြေ၌ရှိနေ၏။ ကလာပ်စည်း၏ဗဟို၌ ဝင်းလက် တောက်ပြောင်သော အလုံးလေး တစ်လုံးကို မြင်ရသည်။ ထိုအလုံးလေးကို ကလာပ်စည်းမြူတေ (Nucleus) ပင်ဖြစ်လေသည်။ မလေးသန့်သည် မှန်ဘီလူးမှ မျက်လုံးကို ခွာလိုက်၍ မေး၏။

‘မောင်လေးလိုချင်တာ ဖြစ်ပြီလား’

သူသည် ကျေနပ်စွာပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဆဲလ်ဒီဗီးရှင်းရိတ် (ကလာပ်စည်းခွဲခြားပွားများပုံနည်း) ဆယ်ဆလောက်မြန်လာတယ် မမသန့်၊ ဟောဒီချက်ကို ကြည့်ပါလား’

သူသည် အနီးရှိ ဝရမ်း စာရွက်ပေါ်၌ ဆွဲပြထားသော နှုန်းကို မလေးသန့်အား ပြသည်။

‘အနီးမဲ့လဲဆဲလဲ(တိရစ္ဆာန်ကလပ်စည်း)ခွဲခြားပွားများ မူနှုန်းကော ဘဟိန္ဒယ်နေလဲ’

သူက ခေါင်းခါသည်။

‘ထင်သလောက်မမြန်ဘူးမမသန့်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဟော်မုန်းသိုးသားတဲ့ ဒီအပင်ရဲ့ ကလပ်စည်း အမြဲတေကို ပြန်လေ့လာနေတာ၊ ကလပ်စည်းအမြဲတေထဲက ကရိုမိုဆုမ် ကို ကျွန်တော်ထုတ်ပြီး ဝီဇ အားပြောင်းလဲမှုကို လေ့လာနိုင် ရင် ကျွန်တော်လိုချင်တာ မှာပဲ’

သူသည် မှန်ဘီလူးကို ပြန်၍ကြည့်နေပြန်သည်။ သို့ရာ တွင် မလေးသန့်က သူ့ပခုံးကိုဆွဲယိုက်၏။ သူက စိတ်ပျက်စွာ ဖြင့် ပြန်မော့ကြည့်သည်။

မလေးသန့်ကပြုံးသည်။ အေးချမ်း ပျော့ပျောင်းသော မလေးသန့်၏ အပြုံးကြောင့် သူသည် မသိမသာ ယက်ပြင်း ခဲ့သည်။ အမှန်မှာ သူမ၏ဆန္ဒအား အရှုံးပေးလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။ သူ့အထင်၌မူ သူ့အစ်မကိုသူ အမြဲ အရှုံးပေးနေရ သည်။

သူသည် ဓာတ်ခွဲခန်းတွင်း၌ စမ်းသပ်နေရမည် ဆိုချင် စားဖို့၊ သောက်ဖို့၊ အိပ်ဖို့တို့ကိုပင်မက တစ်လောကလုံးကို မေ့နိုင်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင်း၌ ရှိနေခိုက် စားသောက်ရန် အချိန် ကျရောက်သော သခါ ကိုတိုးသောင့်တို့ကိုမဆိုသားနှင့် သူရှိသော အစ်ကိုကြီး ဖြစ်သူ ဒေါက်တာ ဦးသွန်းအောင်ပင် သူ့ကို ခေါ်ယူရန်

လက်မြှောက်ထားသည်။ သူ့ကိုနှိုင်သူမှာ မလေးသန့် တစ် ယောက်သာ ဖြစ်လေသည်။

သူသည် စိတ်ပျက်ခြင်းကြီးခွာနှင့် သူ့အစ်မကိုကြည့်သည်။ စိတ်ပျက်သောသူ့မျက်နှာ၌ နွဲ့လုံးဆိုးသော ကလေးဝက် တစ်ဦး၏ မကျေနပ်ဟန်လည်း ပေါ်နေ၏။

‘ထမင်းစားချိန်ရောက်ပြီ မောင်လေးရေ’

မလေးသန့်က မော့သည်။

‘ခက်တော့တာပါပဲ၊ မမသန့်တစ်ယောက်အတွက် တော် တော်တော့ ခက်တော့တာပါပဲ’

မလေးသန့်သည် ပြောင်းပြန်ညည်းနေသော သူ့ကိုကြည့် ၍ အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်လိုက်သည်။

‘ဪ...မမသန့်အတွက် မင်းက ခက်နေရပြန်သေး သတဲ့လား၊ ဟုတ်လားကွ နှင်းမောင်ရယ်’

မလေးသန့်သည် သူ့ကို ခပ်သောသော လှောင်သည်။ သူသည် တားမျှအထွေအထူး ထပ်မံပြောတော့တဲ့ စားပွဲပေါ် ၌ စာရွက်၊ခဲတ်၊ ဇာဂနာ၊ သတ္တုစား သေတ္တုပစ္စည်းများကို သိမ်း၍ အံဆွဲတင်ခုံတွင်း၌ နေရာတကျပြန်ထားသည်။ ထို နောက် လက်အိတ်ကိုချွတ်ကာ ကြွေခွက်ထဲရေဖွင့်၍ အပ်ပြာ နှင့်တိုက်ဆေးသည်။ လက်သတ်ပြီးသောအခါ သူ့အစ်မနှင့် အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ အခန်းပြင်ရောက်သော် တခါး ကို အပြင်မှသော့ချပိတ်လိုက်သည်။

စကိုခန်းကိုဖွင့်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်မှအင်္ကျီဖြူရည်ကြီးကိုချွတ်၍ သေတ္တာဟစ်ခွတွင်းသို့ ထည့်လိုက်သည်။ နှာခေါင်းစည်းကိုလည်း ထိုသေတ္တာတွင်းသို့ပင် ထည့်လိုက်၏။

အင်္ကျီကြီးနှင့် နှာခေါင်းစည်း ခွာလိုက်သဖြင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မျက်နှာသည် အမှန်အတိုင်းပေါ်လာသည်။

သူသည် ခပ်လှလှပါးပါးသာ ဖြစ်သည်။ ခါးက သေးသေးနဲ့နဲ့၊ အရပ်က သွယ်သွယ်ပျောင်းပျောင်းနိုင်သည်။

ဖြူဝင်းသော မျက်နှာသည် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေ၏။

မလေးသန့်ကလည်း သူ့ကုတ်အင်္ကျီနှင့် နှာခေါင်းစည်းကိုချွတ်လိုက်သည်။

ပြာသောလုံချည်၊ ဖြူသောအင်္ကျီနှင့် အစ်မချောကို မြင်လိုက်ရသောအခါ စောစောက မှန်တေတေဖြစ်နေသော သူ့မျက်နှာသည် ပြုံးချို၍လာ၏။

‘ကဲ...ထမင်းစားချိန်နီးပြီ၊ ရေမြန်မြန်သွားချိုးချေ၊ မြန်မြန်နော်...’

မလေးသန့်သည် အေးစက်စက်ရှိသော မောင်တော်ကို တွန်းလွှတ်လိုက်ပြီး နောက်ပိုင်းကို မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်ပြီး ထပ်၍မူကြားသည်။

‘မြန်မြန်ချိုးနော် မောင်လေး၊ ညက အေးတယ်၊ ရေနွေးနဲ့ချိုး၊ မမသန့် ပြောနေတာကို ကြားရဲ့လား’

သူက တစ်ချက်ပြန်လှည့်၍ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အိပ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်သွား၏။

သူ့နောက်ကျောကိုကြည့်ရင်း မလေးသန့်က ကျေနပ်ခြင်းရောသော ညည်းညူမှုကိုပြုသည်။

‘ဪ...နှင်းမောင် နှင်းမောင်၊ ငါ့မောင်လဲတော်တော်ခက်သေးတယ်’

*

မလေးသန့်သည် ထမင်းစားခန်းသို့ ပြန်လည် ရောက်၍ အဆင်သင့် ပြင်ဆင်နေရင်း နွဲ့ဆိုးဆိုးသော မောင်ငယ်၏ အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည်။

မလေးသန့်က ချစ်စနိုး မောင်ငယ်ဟု မှတ်ထင်နေဆဲ ဖြစ်သော်လည်း ဒေါက်တာနှင်းမောင်သည် အသက် နှစ်ဆယ် ရှစ်နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည်။ (အမိတိဘိအက်စ်) ပီ-အိချ်-ဒီ စသည့် ဂုဏ်ထူးကြီးများရထားသော ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါ၏။

မလေးသန့် ကိုယ်တိုင်လည်း ဆရာဝန်ကြီးဘွဲ့ ရထားသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မဲဇာမြိုင်၏ အိမ်တွင်းမှုနှင့် စားဖို့ချောင်ကို အုပ်ချုပ်နေရသော အိမ်ရှင်မ တစ်ဦးသာ ဖြစ်နေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင်လည်း ဆေးရုံကြီး၌ သူနာတို့အတွက် သက်သာမှုကိုပေးသည့် ဆရာဝန်မ ယောက်အဖြစ် နေထိုင်ပါလျက် ဓာတ်ခွဲခန်း ရိပ်မြို့တွင်

အစားမမှန် အအိပ်မမှန်နှင့် ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့ချင်တိုင်း ချို့တဲ့နေသေး မောင်ဆိုးလေးတစ်ယောက်၏ ကြင်နာသော သူနာပြု ဆရာမတစ်ဦးသာ ဖြစ်နေ၏။

ဒေါက်တာ နှင်းမောင်သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ဉာဏ် ကောင်း၍ ၁၆-နှစ်ပြည့်ပြီးစတွင် ကောလိပ် ရောက်သည်။ ဆရာဝန်ဘွဲ့ကို ထူးချွန်သောအဆင့်ဖြင့် အောင်မြင်ပြီးသော အခါ မိဘများက သူ့ကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ပို့ပေး သည်။

နှင်းမောင်သည် နယူးယောက်မြို့ ကိုလံဘီယာ ဆေး တက္ကသိုလ်ကြီးမှ ချူရို အနာတမီ (Neuro Anatomy) ခေါ် ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြော ကြွက်သားဆိုင်ရာ ခန္ဓာဗေဒကို လေ့လာ၍ ပါရဂူဘွဲ့ရခဲ့သည်။ နှင်းမောင် အမေရိကန် ပြည် ထောင်စုမှ ပြန်လာချိန်၌ မိဘနှစ်ပါးလုံး ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။

နှင်းမောင်ကို မိဘတို့သည် သံယောဇဉ် အထူးကြီးသည်။ ကြီးထိုက်သော အကြောင်းလည်းရှိသည်။ ဤအကြောင်းကို လည်း မလေးသန့်၊ ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်နှင့် အလွန် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေအချို့ သာသိသည်။ နှင်းမောင် ကိုယ် တိုင်ပင် ဤအကြောင်းကို မသိသေး။ မသိသည်ပင် ကောင်း ပါ၏။ ဤအကြောင်းကို တွေးမိတိုင်း မလေးသန့်သည် သက် ပြင်း ရှိုက်မိသည်။

ထို့ပြင်ကွယ်ထားသော အကြောင်းကြောင့် မိဘတို့သည် နှင်းမောင်အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးလေသမျှ နှင်းမောင် ကလည်း မိဘများအပေါ် ချစ်ခင်အားကြီးသည်။ မြန်မာ

ပြည်သို့ သူပြန်ရောက်သောအခါ မိဘတို့ မရှိလေပြီမို့ သူ့ တွယ်တာမှုသည် မလေးသန့်နှင့် အစ်ကိုကြီး ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်တို့အပေါ် ပုံကျလာခဲ့သည်။ မောင်အငယ် ဟူ ၍ မလေးသန့်ကလည်း သူ့အပေါ် ကရုဏာမိုးစွေခဲ့ရသည်။

မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်ပြီးမှစ၍ ဒေါက်တာနှင်းမောင် သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌ရှိစဉ် သူ့ကြံစည် တွေ့ရှိချက် တစ်ချပ်အား လျှို့ဝှက်စွာ သုတေသနပြုနေသည်။ သူ သုတေ သနပြုနေသည်မှာ ကမ္ဘာမြေ၏ အသီးအပွင့် အပင်တို့နှင့် သတ္တဝါ အငယ်စားတို့၏ ခန္ဓာဖွဲ့စည်းမှုတွင်း၌ ခြုပ်နှံနေ သော အာနိသင်တစ်ရပ်ကိုဖော်ထုတ်၍ လူ့ လောကအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော စွမ်းပကားတစ်ရပ်ကို တီထွင်ရေး ဖြစ်သည်။

သူ့အကြံအစည် ရည်ရွယ်ချက် ကို မလေး သန့် နှင့် ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်သာလျှင်သိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မလေးသန့်သည် ခက်ခဲနက်နဲသော သုတေသနလုပ်ငန်းတွင် ပင်ပန်းကြီးစွာ ခြုပ်နှံနေသော သူ၏ သူနာပြုဆရာမသဖွယ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဓာတ်ခွဲခန်း လက် ထောက်လည်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မလေးသန့်တို့ မိဘများက သူတို့ သုံးဦးအတွက် အမွေ များကို သိန်းချီ၍ ထားခဲ့သည်။ အစ်ကိုကြီး ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်မှာလည်း ဘိလပ်ပြန် ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးဖြစ် ၍ ရန်ကုန်မြို့လယ်တွင် ခမ်းနားသော ဆေးတိုက်ကြီး တစ် တိုက်ကို ဖွင့်လှစ်အုပ်ချုပ်ထားနိုင်သူဖြစ်သည်။

မလေးသန့်မှာ အစ်ကိုကြီး၏ ဆေးတိုက်၌ ကူညီရမည့် အစား မောင်ငယ်၏ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင်သာ အလုပ်များနေ ရသူဖြစ်သည်။ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် ကူညီရသည်ထက် နွဲ့ဆိုးဆိုး သော သားငယ်တစ်ဦးအား ယုယပြုစုရသည့် မိခင်ဗမာသာ ဖို၍ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

မလေးသန့်သည် ပြင်ရင်းဆင်ရင်း စောစောက သူညည်း ညှဲခဲ့သော စကားရပ်များကို တွေးမိသဖြင့် ပြုံးလိုက်မိသေး သည်။

‘ဘာလဲ မမသန့်ရာ၊ နောက်တစ်ကြိမ် ထမင်းစားချိန် ဆို တာက ရောက်လာနေပြန်ပြီလား’

သူက ထမင်းစားချိန် ရောက်လာခြင်းကိုပင် စိတ်ပျက် နေတတ်သူ ဖြစ်၏။

လူသတ္တဝါတို့၏ ရှင်သန်ကြီးပွားမှုအတွက် ဩဇာဆေး တစ်ခွက် ကို ရှာဖွေနေသည့်ဆိုသော မလေးသန့်၏မောင် ဆရာဝန်သည် ဆေးသောက်ရမှားကို လန့်နေသော ကလေး ငယ်တစ်ဦးနှင့် တူလွန်းနေ၏။

ဤသို့ ခေါင်းမာ၍ ဇွဲကြီးသောသူကို ပြုစုစောင့်ရှောက် ရမည့်တာဝန်မှာ သူ၏ချစ်သော အစ်မလည်းဖြစ်၍ ဆရာဝန် လည်း ဖြစ်သေးသော မလေးသန့်၏ ခေါင်းပေါ် အစဉ်ကျ ရောက်နေသည်။

တာဝန်သိသော အစ်မကိုပင် တစ်ခါတစ်ရံ သူက အပြစ် တင်တတ်သည်။

‘ခက်တော့တာပါပဲ၊ မမသန့်တစ်ယောက်အတွက် ကျွန် တော်တော့ ခက်တော့တာပါပဲ’

ဖြစ်ရလေ နှင်းမောင်လေး၊ သူ၏ခက်ခြင်းကြောင့် စိတ် ပျက်ရမည့်သူကို သူကပင်ပြန်၍ ခက်နေလိုက်သေးသည်။

မလေးသန့်သည် ထမင်းစားပွဲကို အဆင်သင့်ပြင်နေခိုက် ဤအကြောင်းများကို စဉ်းစားရင်း ပြုံး၍နေသည်။

*

ဆ

မလေးသန့်သည်ခေါက်တာနှင်းမောင်ဆင်းမလာမီအစား အသောက်အားလုံးကို တပ်ဖြည့်ဖို့မလိုအောင် စားပွဲထိုးနှင့် အတူ ချထားစိမံသည်။ နှင်းမောင်၏ အကျင့်တစ်ခုမှာ သူ ထမင်းစားနေဆဲ စားပွဲထိုးအပါအဝင်သုတစ်ခန်းတို့ အနား၌ ချီလျှင် မစားသောက်တတ်ခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ဖန် အပြင်လော ကသို့ မထွက်ဘဲ မိတ်ဆွေသည်းမရှိသဖြင့် သူ့အစ်မနှင့် သူ အစ်ကိုတွေသာ သူ၏အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေများဖြစ်နေသည်။ ထိုနှစ်ယောက်နှင့် ထမင်းစားရ၍ သူသည် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောတတ်သည်။ သူပြောသောစကားများမလျှို့ဝှက် သည့် သူ၏ထုတ်ခင်းအကြောင်းသာတည်း။

ထမင်းစားပွဲ အဆင်သင့်ဖြစ်ချိန်၌ ဒေါက်တာနှင်းမောင် ဆိုက်ရောက်လာသည်။

သူသည် ပိုးအင်္ကျီအဖြူလက်ရှည်နှင့် အစိမ်းနုရောင် ဆွယ်တာ လက်ပြတ်ကို ဝတ်ထား၏။ ခါး၌လည်း ရေညှိရောင် ဘန်ကောက်လုံချည် တစ်ပတ်နှုန်းကို ဆင်ထားသည်။

သူဝတ်ထားသော အဝတ်အစားတို့၏ အဆင်အသွေးနှင့် ဖြူဖြူပါးပါးဖြစ်သော သူ့သဏ္ဌာန်မှာ အဆင်ပြေလိုက်ဖက်လှ၏။

သူ့မျက်လုံးများမှာ နက်မှောင်ထင်ရှား၏။ မျက်တောင်ကြီးများမှာ ရှည်၍ကော့ပဲ့နေသည်။ သို့ရာတွင် လေးထောင့်ဆန်သော မေးရိုး ပေါင်ခတ်ထားသည့် သူ့မျက်နှာ၏ ဣန္ဒြေလည် ရင့်ကျက်လှသည်။ သာမန်အားဖြင့် မှိုင်းရိသော သူ့မျက်လုံးများသည် တစ်ချိတစ်ချိတွင် စူးရှ အရောင်လက်တတ်၏။

သူ့သဏ္ဌာန် ဟန်ပန်အားလုံးမှာ လူပျိုပေါက်စ ရဟန်းမင်းကြီးလေးနှင့်တူ၏။

သူက မျက်လွှာချ၍ လျှောက်လာပြီး စားပွဲထိပ်ရှိကုလားတိုင်၌ အေးချမ်းစွာ ဝင်ထိုင်၏။

မလေးသန့်သည် ဖန်ကလပ်တွင်းသို့ ဘရန်ဒီနှင့် ရေခဲထည့်ကာ သူ့ရှေ့သို့ချပေးသည်။

သူက ငြိမ်သက်စွာပင် သူ့အစ်မလုပ်ကိုင်ပုံကိုကြည့်နေ၏။ မလေးသန့်က သူ့လက်ယာရှိ ကုလားထိုင်၌ ဝင်ထိုင်သည်။

သူသည် ဘရန်ဒီကို စုပ်သောက်လိုက်၏။ ထိုနောက် အာလူးကြော်တစ်ဖတ်ကိုဝါးရင်း ရှေ့မှောက်ရှိ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို လှမ်းကြည့်သည်။

ဟင်းလျာများမှာ ရိုးရိုးပင်ဖြစ်သည်။ အသား သင့်ရုံနှင့် ရော၍ အရောင်မနွမ်းအောင် ကြော်ထားသော ဟော်လန်တောင် ပဲသီးကြော်၊ စိမ်းစိုသော မုန့်ညင်းရွက်နှင့် အသည်းအမြစ်ကြော်၊ ကြက်သားပြုတ်ကြော်နှင့် စုပ်ပြုတ် တစ်ပန်းကန်၊ အကွင်းအကွင်းလှီးထားသော နီရဲလတ်ဆတ်သည့် ခရမ်းချဉ်သီးနှင့် သန့်စွမ်းသော်လည်း နုနယ်သော ဆလတ်ရွက်များ၊ ငါးကြင်းသားပေါင်းတစ်ခွက် ဤမျှသာဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာနှင်းမောင်သည် အသားကိုမုန့်သည်။ အဆိုပါသော ငါးနှင့် ဝက်များကို ရှောင်သည်။ ငရုတ်သီးရောင်ပါသော ဟင်းများကိုမစားတတ်။ အလွန်ကြေးများသူဖြစ်၏။

သူ့ကြိုက်တတ်သော အသီးအနှံများနှင့် ဟင်းလျာတို့ကို မလေးသန့်သာလျှင် စီမံပေးတတ်သည်။

သူသည် ဘရန်ဒီကို လက်စသတ်၍ သက်န်းဝတ်စ ကိုရင်ယေ၏ သတိမျိုးဖြင့် ထမင်းကို ညှင်သာစွာ စားသည်။

မလေးသန့်သည်လည်း ဝင်စားသောက်ရင်း ဟင်းလျာများကို သူ့ပန်းကန်တွင်း ခပ်ထည့်ပေး၍ ကူညီသည်။

‘အစ်ကိုကြီး ဘယ်သွားလဲ မမေအန့်’

သူက အခုမှ အစ်ကိုကြီးကို သတိရဟန်မေးသည်။

‘ထရင်းဟိုတယ်မှာ ကိုမင်းဆွေအတွက် ဂုဏ်ပြုပွဲရှိလို့ သွားတယ်ကွယ့်’

‘ဪ...ကိုမင်းဆွေက ဘိလပ်ကပြန်လာပြီလား’

သူသည် ဤမျှသာမှတ်ချက်ချ၍ စကား မဆက်တော့ဘဲ ပြန်သက်စွာ ထမင်းဆက်စား၏။

မလေးသန့်ကသာ ကိုမင်းဆွေ ဘိလပ်မှ ယူလာခဲ့သော တယ်ရစ်တာဘွဲ့အကြောင်း၊ တရားလွတ်တော်၌ ဆက်လက် ဝတ်လုံလိုက်မည့်အကြောင်း စသည်တို့ကိုဆက်ပြောနေသည်။ ဤသို့သာ ဆက်ပြော နေ ရသော် လည်း မလေးသန့်၏ မျက်လုံးတို့သည် စထရင်းဟိုတယ်၌ မျက်နှာ အို နေ မည့် ကိုမင်းဆွေကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

ထိုစဉ် သူက အံ့သြဖွယ်ရာ မေးခွန်းတစ်ခုကိုပြုသည်။

‘လောကုတ္တိမ္မာ ဝတ်လုံတို့၊ တရားသူကြီးတို့၊ ဥပဇေ တို့၊ ရုံးတို့၊ ထောင်တို့ဆိုတာ ဘာလို့ရှိရတာလဲဟင် မမသန့်’

မလေးသန့်သည် ရုတ်တရက် သူ့အမေးကို မဖြေနိုင်၊ အတန်ကြာမှ အေးချမ်းစွာဆိုသည်။

‘ဆရာဝန်ဆိုတာဟာ လူ့ကာယကို ဆေးကုဖို့ ရှိနေသလို သူတို့တစ်တွေဟာလဲ လူမှုရေးရာ ရောဂါအထွေထွေကိုဆေး ကုဖို့ ရှိနေကြရတာပေါ့’

‘သူသည် ဘာကို သဘောကျသည်မသိ ပြုံးလိုက်ရင်း မေးပြန်၏။

‘ဆရာဝန်ဆိုတာ ဆေးကုရသလား၊ ဟုတ်လား မမသန့်’

‘ဆရာဝန်ဆိုတာ ဆေးမကုလို့ ရုပ်ရှင်မင်းသား လုပ်ရ မှာလား မောင်လေးရဲ့’

မလေးသန့်က ရွတ်နောက်နောက် ဖြေ၏။

‘ဪ...ဆရာဝန်ဆိုတာ ဆေးကုရမယ် ဟုတ်လား မမ သန့်၊ နို့...ဒါဖြင့် ကျွန်တော်နဲ့ မမသန့်ကကော’

‘မမသန့်ကတော့ အင်မတန်မှ ဆေးကြောက်တဲ့ ကလေး တစ်ယောက်ကို ပြုစုနေရတဲ့ ဆရာမတစ်ယောက်ပါပဲကွယ်’

မလေးသန့်သည် သူ့ကို အသာ အကဲခတ်ရင်း ဆက် ပြောပြန်၏။

‘ဒါပေမယ့် အဲဒီ ဇွတ်တရွတ်နိုင်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ကလေးကြီးတွေ အများကြီးအတွက် ဆေးတစ်ခွက်ဖော်စပ်နေ တယ်တဲ့ သိလား မောင်လေး’

သူက သူ့အစ်မပြောသော ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ကလေးကို နှစ် ခြက်စွာ ပြုံးရင်း နားထောင်နေသည်။

‘စကားစပ်လို့ ပြောရဦးမယ်၊ ဖီလော်ဆော်ဖာ တချို့ ဟာ အဘိဓာန်ကလေးကိုပိုင်ပိုင်သုံးသပ်နိုင်ပြီး အနာဂတ်ကာလ ခဲ့ အလားအလာကိုလဲ တော်တော် တိတိကျကျ ခန့်မှန်း ပြောနိုင်ကြဘယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့အများဟာ ပစ္စုပ္ပန်ကို တော့ ခေ့နေတတ်သတဲ့ကွယ်’

သူသည် ထမင်းကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလျက် ပြန်ဆိုသည်။

‘ပစ္စုပ္ပန်ကို မသိပေမယ့် အတိတ်ကာလကို သုံးသပ်နိုင်ပြီး အနာဂတ်အတွက်လဲ မှန်ကန်အောင် ခန့်မှန်းနိုင်တယ်ဆိုရင် တော့ သူတို့ဘဝဟာ နေဖျော်တဲ့ ဘဝကြီးပဲ မဟုတ်ဘူးလေ သန့်’

သူသည် သူ့အစ်မစကားဦး ဘယ်ဆီ လှည့်လာမည်ကို သိသဖြင့် လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်သည်။

‘ဒါလေမယ် ပစ္စုပ္ပန်ကို မသိခြင်းမှာ ရှင်သန်နေရတာဟာ မသိမှန်းသိလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အင်မတန်မှ ပင်ပန်းတတ်တယ်ကွယ်’

‘ဒါဖြင့်ရင်လဲ မပင်ပန်းရအောင် အဲဒီ ပစ္စုပ္ပန်ရဲ့ မသိခြင်းကို မသိတဲ့အဖြစ်နဲ့ပဲ နေပါစေတော့လား မမသန့်ရယ်’

မလေးသန့်က သူ့မောင်ကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်၏။ မိုက်ကန်းသော မောင်တစ်ယောက်၏ ကြောက်မက်ဖွယ်သော အယူအဆကို အံ့သြမိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မလေးသန့်သည် ဘာမျှဆက်မပြောတော့ဘဲပန်းကန်ပြားများကိုသိမ်းရန် စားပွဲသုံးကို ခေါ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် သစ်သီးချိုချဉ်များကို ယူဆောင်၍ သူ့အနားသို့တိုးပေး၏။

ဒေါက်ဟာနှင်းမောင်သည် သစ်သီးများကို ကြိုက်နှစ်သက်သည်။ အလွန်စိတ်ဝင်စားစွာ အလုပ်လုပ်နေစဉ်မှာပင် အိတ်တွင်း၌ စပျစ်သီး ဘစ်ခိုင်ထည့်၍ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး နှိုက်စားတတ်သူဖြစ်၏။

သူ့အစ်မက စပျစ်ခိုင်များကို ဖြုတ်ခြွေပေးပြီးနောက် သစ်ခဲ ဘစ်သီးကို ခွဲစိတ်ပေးနေခိုက် သူသည် စီးကရက် တစ်ဘိပ်ကို နှစ်ခြိုက်စွာ အားရပါးရ ရှူရှိုက်နေ၏။

မသိခြင်းကို မသိသည့်အတိုင်းပင် နေချင်သည် ဆိုသော မောင်ငယ်ကို ငေးကြည့်ရင်း မလေးသန့်သည် သက်ပြင်းကို တိုးတိုးခိုးရှိုက်မိသည်။ သူ့ကို မိမိပြုစုနိုင်သော အခွင့်အရေးသည် တစ်နေ့သ၌ ဆုံရှုံးသွားသည်ဆိုပါက မသိသား ဆိုးရွားသော ဤသူငယ်သည် ဤလူ့ရပ်ခွင်တွင် အဘယ်သို့ ဆက်လက် အသက်ရှင်နေပါမည်နည်းဟု မလေးသန့်သည် မိမိကိုယ်ကို စိတ်တွင်းမှမေးမိ၏။ မလေးသန့် ဤသို့ ရင်မောနေခိုက် သူက အလိုက်မသိစွာ ပူဆာလိုက်ပြန်၏။

‘စီးကရက်ကို အလိပ်ရေ တိုင်းပေးတာကို ရပ်လိုက်စမ်းပါ မမသန့်ရယ်။ တစ်ထိုင်တည်းအလိပ်ငါးဆယ်လောက်ကုန်အောင် မူးသွားတဲ့အထိ တစ်ခါတလေ ရှူစမ်းပါရစေဦး’ ဘယ်လောက်များ ကလေးဆန်သည့် မိုက်ကန်းသော တောင်းဆိုမှု ဖြစ်ပါသနည်း။

မလေးသန့်သည် အတိတ်ကာလ သုံးသပ်ချက်နှင့် အနာဂတ်အတွက် ခန့်မှန်းမှု မှန်ကန်မည်ဆိုပါက ပစ္စုပ္ပန်ကို မသိဘဲ နေရန် ဝန်မလေးသော မောင်ငယ်ကို ကရုဏာ လွှမ်းသော မျက်လုံးပြာအစုံနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

ရင်တွင်း၌မူ ‘မင်းမသိဘူး နှင်းမောင်ရယ်၊ မင်းသိရင်ဘော?’ ဟု ဆိုနင့်စွာ ပြောလိုက်မိသည်။

* * *

(၅)

အိပ်ပါလူလေး မယ့်ရင်သွေး

ထ

အေးချမ်းသော လေသာပြတင်းကို ငွေလရောင်သည် ဖျန်းပက်နေ၏။ လေသာပြတင်းမှ ကျော်လွန်ခဲ့ပြီး ဆက်လက်၍ ငွေလရောင်သည် စက်ရာခန်း၏ ခုတင်ဆီသို့ ပင်းလဲစွာ ကျဆင်းနေ၏။

စက်ခန်းဦးမှ မျှော်လိုက်ပါလျှင် ကြယ်ဖူး ကြယ်ဖွင့်တို့ ပြန့်ကျဲနေသော မိုးပြင်၏ တစ်ပိုင်းတစ်စကို မြင်နိုင်၏။

မိုးပြင်သည် သန့်သန့်ပြာစင်နေ၏။ တစ်မိုးတွင်းလုံး ရေပွင့်တိမ်လွှာတို့၏ ရုပ်တိုက်ပွတ်သပ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသဖြင့် ကောင်းကင်ဘုံ၏ ကြမ်းပြင်သည် နီလာရောင် ဖိတ်ဖိတ်လဲနေသည်။

ဆောင်း၏ လှပသောည၌ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်း အအေးကန္တာရမှ လေပြန်သည် ချောသိပ်သောတေးတစ်ပုဒ်ကို ရင့်ယူရင်း တိုက်ခတ်လာနေ၏။

လှပ၍ စိမ့်စိမ့်ချမ်းသော ငိုက်မျဉ်းဖွယ် ဆောင်း၏ ညဖြစ်ပါ၏။

မလေးသန့်သည် ခုတင်အနီး စားပွဲတစ်လုံး၌ စာဖတ်နေသည်။ ဆေးပညာ ဒီဂရီဘွဲ့ရပြီးနောက် မလေးသန့်သည် ဆရာဝန်ထွက်မလုပ်သော်လည်း အားလပ်ချိန်ရတိုင်း စာအုပ်နှင့် မျက်နှာ မခွာပေ။

မိမိတတ်မြောက်ပြီးခဲ့သည်တို့ကို ပြန်နူးရ၏။ ဒေါက်တာနှင်းမောင်၏ သုတေသနအတွက် လိုအပ်သော အချက်အလက်များကိုလည်း ဖတ်ရှုရှာဖွေပေးရသည်။

ညှော်ခန်း နာရီကြီးဆီမှ ညဆယ့်တစ်နာရီလုံးသံကို ကြားရသည်။

မလေးသန့်သည် စာအုပ်ကိုပိတ်လိုက်ပြီး ဓာတ်ခွဲခန်းဆီသို့ သွား၏။ ဒေါက်တာ နှင်းမောင်က ကြားနေကျ ဝကားပြိုင် လှမ်းကြိုသည်။

‘ခက်တော့တာပါပဲ၊ စားသောက်ဖို့ အချိန်တစ်ချိန်က ဖောက်လာပြန်ပြီလား’

သူသည်လျှင် မလေးသန့် ဘာလုပ်ရမည်ကို သိပြီးဖြစ်ပါသည်။ မလေးသန့်က အသာပင် ပြုံးနေလိုက်၏။

ထိုအခါ သူက ဘာမျှဆက်မပြောတော့ဘဲ သူအစ်မနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ စားပွဲပေါ်၌ နွားနို့ဖန်ခွက်များနှင့် ကြက်ဥ၊ သစ်သီး စသည်တို့ အဆင်သင့်ရှိနေသည်။

မလေးသန့်က သူ့ကို ယနေ့ည စောစောအိပ်ရာဝင်စေချင်သည်။ သူ့အိပ်ပျက်သောညပေါင်း များလှပေပြီ။

‘စားသောက်ပြီးရင် အိပ်ချေတော့ကွယ်၊ တစ်ခါတလေ တော့လဲ စောစောအိပ်ဦးမှပေါ့၊ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်စရာ

တွေ ရှိပေမယ့် ထာဝစဉ် အပင်ပန်းခံနိုင်ဖို့ နားနေမှုဟာ လှိုတယ်ကွယ်’

မလေးသန့်သည် သားငယ်ကို ချော့သောမိခင်၏ လေသံဖြင့် ဖျောင်းဖျသည်။ သူက နွားနို့ကိုသောက်ရင်း သူ့အစ်မ၏ ဖျောင်းဖျသံကို ကြားနေကျ ဆုံးမစကားအား ပိတ်မဝင်စားစွာ နားထောင်နေရသော ကလေးတစ်ဦးကဲ့သို့ မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း ငြိမ်နားစိုက်နေ၏။

‘မောင်လေးဟာ အကြောအခြင် ကြက်သားစိုင်တွေနဲ့ ဆောက်တည်ထားတဲ့ အသက်ရှိ လူတစ်ယောက်ပါ။ သံမဏိတွေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ စက်ကိရိယာကြီး မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ဒီတော့ မမသန့် စကားကို နားထောင်နော်’

သူ့အစ်မ၏ စကားမှန်ကြောင်း သူသိသည်။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်ပါ။

‘ဟာ...ဒီညတော့ မဖြစ်သေးပါဘူး မမသန့်ရယ်၊ ပြီးတော့ ကိုက်ထူးတို့ကလဲ လာဦးမှာ’

‘ဟင်...ကိုက်ထူးတို့ လာဦးမယ်’

သူက အသာခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ကိုက်ထူးတို့ လာဦးမည်ဆိုသည့် စကားကို မလေးသန့် နားလည်ပြီးဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ဘာမျှ ဆက်မမေးတော့ဘဲ မလေးသန့်သည် သူ့ကို ကျွေးမွေးပြီးနောက် အပေါ်ထပ် မိမိ၏ အခန်းသို့ တက်လာခဲ့၏။

မလေးသန့်သည် အပေါ်ထပ် မိမိအိပ်ခန်းမှ အိပ်ကြီး၏ နောက်ပိုင်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

မိဖာမြိုင်၏ နောက်ပိုင်းသည် အင်းလျားကန်၏ ရေစပ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ရေစပ်၌ မရန်းပင်ကြီးများ ထူထပ်စွာ ပေါက်နေသည်။ အုပ်ဆင်းသော သစ်ပင်များကြောင့် မည်းနက်သော အရိပ်များမှာလည်း ထူထပ်ကြီးလှသည်။

သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ဒေါက်တာ နှင်းမောင် ရပ်နေသည်ကို မလေးသန့် သတိထားမိသည်။

ထိုစဉ် တစ်ဖာလုံခန့်ဝေးသော ကျွန်းဆွယ် တစ်ခုဆီမှ စင်းခနဲ သုံးကြိမ် လက်လိုက်သော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ကို တွေ့ရသည်။ သစ်ပင်ရိပ်၌ရပ်နေသော ဒေါက်တာနှင်းမောင် ဆီမှလည်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင် တစ်ချက်ပြန်ပြသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ကန်ရေပြင်ကိုဖြတ်၍ လှော်ခတ်ထားသော လေတစ်စင်းကို တွေ့ရသည်။ လှေသည် မိဖာမြိုင် နောက်ပိုင်း ကမ်းစပ်အရိပ်များအောက်တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ကမ်းစပ်၌ရပ်နေသော ဒေါက်တာ နှင်းမောင်သည် လှေဆီသို့ ကပ်သွား၏။

မကြာမီ လူလေးဦးသည့် လှေပေါ်မှ ရုည်မျှောသော မည်းမည်း အရာကြီးတစ်ခုကိုထမ်း၍ အိမ်ကြီး၏ နောက်ပိုင်းတစ်နေရာသို့ ယူဆောင် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

မလေးသန့်သည် သက်ပြင်းကိုသာ ရှိုက်လိုက်၏။

*

၉

အိမ်ကြီး၏တစ်နေရာမြေတိုက်အတွင်း၌ မီးလင်းနေသည် မြေတိုက်ခန်းသည် ပေအစိတ်ခန့်ရှည်၍ ၁၅ ပေခန့်ကျယ်၏ အခန်းတစ်ဖက်စွန်းနံရံ၌ မီးဖိုအကြီးစားတစ်ခုရှိသည်။ အခန်း အလယ်တည့်တည့်၌ ကျောက်စားပွဲအရှည်တစ်လုံး ရှိသည်။ အခန်းတွင်း၌ ကိုက်ထူးနှင့် လူသုံးဦးသည် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေကြ၏။ ကျောက်စားပွဲဘေးတွင် ဒေါက်တာ နှင်းမောင်က ရပ်နေသည်။ သူ့သဏ္ဌာန်ဟန်ပန် အမူအရာမှာ ခါတိုင်ကဲ့သို့ပင် အေးချမ်းတည်ငြိမ်လျက်ရှိသည်။

သို့ရာတွင် သူ့ကြည့်နေသောအရာမှာ သာမန်လူတစ်ဦးအတွက် အေးချမ်းတည်ငြိမ်ရန် မဆီသားဘိ။ ယခုကဲ့သို့သော အကာလညမျိုးတွင် သွေးပျက် ထိတ်လန့်ဖွယ် ကောင်းပေသည်။

ကျောက်စားပွဲခြေရင်း၌ ခေါင်းတစ်လုံး ရှိနေ၏။

ဒေါက်တာနှင်းမောင် ငုံ့ကြည့်နေသော ကျောက်စားပေါ်တွင်ကား လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် လူသေအလောင်းတစ်လောင်းသည် ပက်လက်အနေအထားနှင့် ရှိနေသည်။

ဒေါက်တာနှင်းမောင်သည် ကိုက်ထူးဆီ လှမ်းကြည့်အေးချမ်းနူးညံ့စွာပင် မေးသည်။

‘အသေးဝတ်တွေပြောပြပါဦး ကိုက်ထူး’

ကိုက်ထူးကလည်း လက်ထောက်ဆရာဝန် တစ်ဦးကဲ့ရင်းလင်းတိကျစွာ စနစ်တကျ အစီရင်ခံသည်။

‘အသက်က နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပါ ဆရာလေး၊ တာသာက ခရစ်ယာန်ပါ။ သေဆုံးပြီးတာ နှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ရောဂါက နှလုံးရောဂါ၊ မနက်ကမှ မြေလာမြှုပ်ပါတယ်။ ခုနည်းက ကိုမြဇင်ခေါ်ပါတယ်’

ဒေါက်တာနှင်းမောင်က အသာအယာ ခေါင်းညိတ်ပြီး အသောင်း၏လက်မောင်းနှင့် ရင်ဘတ်ကို ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်ကြည့်၏။

အတန်ကြာမှ စိတ်ကျေနပ်ဟန် အဆင်သင့်လုပ်ထားသော သေဥပုန်ကိုယူကာ အလောင်းကိုယ်၌ ဆေးငါးချက် ထိုးသည်။

ဆေးထိုးပြီးသောအခါ ဒေါက်တာ နှင်းမောင်သည် ခြေဆီကပ်သွားလျက် ခလုတ်တစ်ခုကိုနှိပ်လိုက်သည်။ အကြားအသံ မမြင်သောနံရံသည် ပွင့်ဟသွားပြီး သုံးပေပတ်လည် ရှိသော ပြတင်းတစ်ခု ပေါ်လာ၏။ ပြတင်းပွင့်လျှင် ပွင့်ပွင့် ရေခဲငွေ့ကဲ့သို့ အေးမြသောဓာတ်ကို အခန်းတွင်းရှိ အသားလုံး ခံစားကြရသည်။

ဒေါက်တာနှင်းမောင်က ခေါင်းညိတ်လျက် အချက်ပြသောအခါ ကိုက်ထူးနှင့် အဖော်တို့သည် ကျောက်စားပေါ်မှ အလောင်းကို မယူလာပြီး ပြတင်းတွင်းသို့ ထိုးနှင်းလိုက်ကြ၏။ မကြာမီ ပြတင်းပြန်ပိတ်သွားကာ နံရံမှာ အတိုင်း အကြားအစပ်မရှိ ပကတိဘည်နေ၏။

ဒေါက်တာ နှင်းမောင်က နံရံအခြားတစ်နေရာရှိ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ပြန်သည်။ ဤအကြိမ်တွင် ပြတင်းမှာ ပွင့်

လာရုံမက ပွင့်လာသောပြတင်းမှ အံ့ဆွဲသေတ္တာတစ်လုံး ထွက်လာသည်။

ကိုက်ထူးနှင့် အဖော်တို့က ထိုအံ့ဆွဲသေတ္တာကို ဆွဲထုတ် မယူနေခိုက် ဒေါက်တာနှင်းမောင်က မီးဖိုနားသွားရပ်နေ သည်။

ကိုက်ထူးနှင့် သူလူများက အံ့ဆွဲသေတ္တာတွင်းမှ အရာ တို့ကို မီးဖိုတွင်းသို့ သွန်သည့်ကြသည်။

သေတ္တာတွင်းမှ အရာအားလုံး မီးဖိုတွင်းသို့ရောက်သော အခါ ဒေါက်တာနှင်းမောင်သည် ခလုတ်များကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု နှိပ်၏။

ပထမ မီးဖိုဝတံခါးပိတ်သွားသည်။ ထိုနောက် တစ်ခုနှင့် အသံများကြွားရ၏။ ဒေါက်တာ နှင်းမောင်သည် နောက် ဆုံးခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သောအခါ၌ကား ထိုအသံများလည်း ရပ်သွားပြီး မီးဖိုတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ဒေါက်တာ နှင်းမောင်သည် မီးဖိုနားတွင် ဆက်ရပ်နေ သော်လည်း ကိုက်ထူးတို့က အံ့ဆွဲသေတ္တာကို ကျောက်ရေ ကန်တစ်ခုဆီ သယ်ယူသွား၏။ အံ့ဆွဲသေတ္တာကို ကျောက်ရေ ကန်တွင်းသည့်၍ ဆေးကြောပြီးသောအခါ နံရံရှိ ပြတင်းဝ တွင်းပြန်ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ပြတင်းပြန်ပိတ်သွား၍ နံရံ သည် နံရံအတိုင်း ကျန်ရစ်သည်။

သူတို့ကိစ္စပြီးသွားသော ကိုက်ထူးတို့က တန်းစီလျက် ငြိမ် သက်စွာ ရပ်နေကြ၏။

ဒေါက်တာနှင်းမောင်ကသာ မီးဖိုနားတွင် လက်ပတ် နာရီကို ငုံ့ကြည့်ရင်း စောင့်နေသည်။ အတန်ကြာမှ ခလုတ် တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်။

တွန်းအားအဟုန်နှင့် ရေစီးကျသွားသံကြားရပြီး ခဏ၌ မီးဖိုတံခါးလည်း ပြန်ပွင့်လာ၏။ မီးဖိုတွင်း၌ ပြာမှုန်ပြာစပ်ပင် မကျန်တော့။

အချိန်စုစုပေါင်းမှာ ဆယ့်ငါးမိနစ်ပင် မကြာ။

ဒေါက်တာနှင်းမောင်သည် ကိစ္စများအားလုံး ပြီးပြတ် သွားဟန် ခေါင်းညိတ်လျက်ပြုံးရင်း ကိုက်ထူးအား လှမ်း ကြည့်သည်။

ကျန်လူများက အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားနှင့်သည်။

ကိုက်ထူးနှင့် ဒေါက်တာနှင်းမောင်တို့သည် အခန်းကို သေချာစွာ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြသည်။

အစစစိတ်တိုင်းကျဟန်ရှိမှ ဒေါက်တာ နှင်းမောင်သည် ကိုက်ထူး၏ပခုံးကို ပေ့ဖက်လျက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ သည်။

မကြာမီပင် တစ်ခန်းလုံးသည် မည်းမည်းမှောင်မှောင် ကျန်ရစ်သည်။

ငွေနှင်းတို့ တိုးဝင်နေသော ဆောင်းလေသာ ပြတင်းဝ၌ သက်ပြင်းချရင်း မလေးသန့်သည်သာ ငိုငင်ကာငေးဆဲ ရှိနေသည်။

ညဉ့်နက်လာသမျှ ငွေလမင်းက မြင့်တက်လာသည်။ ထိုအခါ သစ်ရိပ်တို့ ပိုမိုရှည်ထွက်လာသကဲ့သို့ ခြံတွင်းတစ်ဝိုက်မှာ ပိုမို ထွန်းလက်တောက်ပလာသည်။

အေးချမ်းသောည၊ တောက်ပသောည၊ လှပသော ညလည်း အမှန်ဖြစ်နေပါ၏။

လှပသောညသည် စိန်စိန်ချမ်းလျက် ငိုက်ချဉ်းဖွယ်လည်း အမှန်ကောင်းနေပါ၏။

မလေးသန့်က သက်ပြင်းနှင့်ရောကာ သမ်းဝေမိလိုက်သည့်ခဏ၌ အိမ်ထွီး၏နောက်ပိုင်းဆီမှ လူနှစ်ဦး ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူတို့နှစ်ဦးက မလေးသန့်ရှိနေရာ ပြတင်းအောက် တည့်တည့် ပန်းခြံတွင်းရှိ ခုံဘုန်းရှည် တစ်ခုထက် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

တစ်ယောက်က စီးကရက်ကို မီးညှီဖွာသည်။ အခြားတစ်ယောက်က တောင်းပန်ဟန် အေးချမ်းစွာဆိုသည်။

‘ညဉ့်နက်ပါပြီကော ဆရာလေး၊ အိပ်ချင်သေးဘူးလား’ သူက စီးကရက်ဖွာရင်း ရယ်မောလျက် စကားပြန်၏။

‘ခင်ဗျားကလဲ မမသန့်လို့ပဲ ကျွန်တော့်ကို စောစော သိပ်အိပ်စေချင်တာပဲလား၊ ဟုတ်လား၊ ကိုက်ထူး’

ကိုက်ထူးက မဖြေ၊ သူကသာ အသာအယာ ဆက်ရယ်မောလိုက်ပြီး ဆိုပြန်၏။

‘တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အိပ်ကြရမှာပါပဲ ကိုက်ထူး၊ အဲဒီနေ့မတိုင်ခင် ရှင်သန် နိုးကြားနိုင်ခွင့်ရှိတုန်း ဘာလို့ စောစော လဲလျောင်းချင်ကြတာလဲဗျာ၊ ဟင်... ပြောစမ်းပါဦး’

ကိုက်ထူးက လေအေးနှင့် စကားပြန်၏။

‘ရှင်သန်နိုးကြားနေနိုင်ဖို့အတွက် နားနေမှုဟာ လိုပါတယ် ဆရာလေး၊ ဆရာလေးဟာ အခု သိပ်ပိန်နေပြီ၊ ဒီအတိုင်းဆက်သွားရင် နောက် လေးငါးနှစ်ဆို ဆရာလေး ကိုယ်ပေါ်မှာ အသားမှတင်ကျန်ပါဦးလေး မသိဘူး’

‘ဒါပေမယ့် ကိုက်ထူး၊ နောက် လေးငါးနှစ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းကြီးလဲ ပြီးပါပြီ၊ ဘယ်နှယ်လဲ’

‘ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ ဆရာလေးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအတောအတွင်းမှာ ဆရာလေးရဲ့ ကျန်းမာရေး ပျက်ပြားမှာကို မမလေးကလဲ မကြည့်ချင်ဘူး၊ ကျွန်တော်ကလဲ မကြည့်ချင်ဘူး၊ ဒီတော့ စောစောအိပ်နိုင်တဲ့အခါမှာ စောစော အိပ်စေလိုပါတယ်၊ ပြီးတော့ စီးကရက်ကိုလဲ နည်းနည်းလျှော့သောက်ပါ ဆရာလေး’

ကိုက်ထူး၏စကား၌ ဟာသမပါဘဲ သူကအော်ရယ်သည်။

‘ဒီစကားကိုပြောလို့ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကံထူး၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကို ဒီစကားပြောဖို့ သင်ပေးထားတဲ့ ခင်ဗျားမမလေးကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မအိပ်ချင်သေးဘူး ကိုကံထူးရယ်’

အပေါ်ထပ်မှနေ၍ သူတို့ပြောသမျှကို ကြားနေရသော မလေးသန်သည် သူ၏ခနဲသောစကားကြောင့် အသာအယာပြုံးမိသည်။ သို့ရာတွင် မလေးသန်၏ မိုက်ကန်းသောမောင်ငယ်သည် သူ့အစ်မ မျက်လုံးပြူးစေမည့် စကားတစ်ရပ်ကို ပြောပြန်ခဲ့သည်။

‘အိပ်တယ်ဆိုတာ အိမ်ထောင်ပြုတာလိုပဲ ကိုကံထူးရဲ့၊ ဇွတ်ထား၊ အိမ်ထောင်ပြုချိန်တန်ပြီဆို ထပြုလိုက်လို့ ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ပြုချင်မှပြုလို့ရတာ၊ ဒီလိုပဲ အိပ်ချိန်တန်ပြီဆို အိပ်လိုက်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ အိပ်ချင်မှ အိပ်လို့ရတာ၊ ဒီတော့ အိမ်ထောင်ပြုချိန်တန်လျက်နဲ့ မမသန် အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးသလို အိပ်ချိန်တန်ပေမယ့် ကျွန်တော်လဲ မအိပ်ချင်သေးဘူး၊ အဲဒါကိုလဲ မမလေးကို ခင်ဗျား ပြန်ပြောပြပေးပါလား ကိုကံထူး’

သူက သူ့ စကားကိုသူ ပြန်သဘောကျဟန် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ရယ်နေခိုက် ကိုကံထူးက ငြိမ်နေ၏။ အပေါ်ထပ်မှ မလေးသန်သည်သာ ရယ်ရခက် စိတ်ဆိုးရခက် ဖြစ်နေ၏။

ကိုကံထူး၏အသံ ပေါ်လာသည်။

‘သူများကိုသာ ဝေဖန်နေတယ်၊ နို့ ဆရာလေးကကော ဘယ်တော့ အိမ်ထောင်ပြုမှာလဲ’

‘ဗျာ....ကျွန်တော်က ဘယ်တော့အိမ်ထောင်ပြုလဲ ဟုတ်လား၊ အိမ်ထောင်ဆိုတာကို ဘာပြုလို့ပြုရမှာလဲ’

‘ဟော....လုပ်ပြီ၊ ဆရာလေးပဲ အစက ကျွန်တော့်ကို ရွင်းပြခဲ့တစ်ပဲ၊ အိမ်ထောင်ပြုသူတွေမှာ သတ္တဗေဒအဓိပ္ပာယ်အရ သေခြင်းဘုရား မရှိဘူးဆိုတာလေ’

သူက အလွန်သဘောကျဟန် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

‘ကိုကံထူးက မှတ်ဉာဏ် တယ်ကောင်းတာကိုး၊ ဟုတ်တယ်၊ မသေချင်ရင် အိမ်ထောင်ပြုရတယ်၊ ဒါသက် ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကို အိမ်ထောင်ပြုရမှာလဲ’

‘ဟာ....ဒါတော့ ကျွန်တော် ဘယ်သိမလဲ ဆရာလေးရ’

‘မသိဘူး၊ နို့ ကိုကံထူးမှာ မိန်းမရှိသားပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သလဲ’

‘ဟာ....ဒါတော့ ဆရာလေးရာ၊ ဒီလိုပဲ ချစ်ကြ ကြိုက်ကြတော့ နောက်....အဲ....အိမ်ထောင်ကျသွားတာပေါ့’

‘အဲဒါ မေးတာပေါ့၊ ဒီမှာ ကိုကံထူး၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကို ချစ်ကြိုက်ရမလဲ’

‘အဲဒီမေးခွန်းကို သာပြီးမပြောနိုင်ဘူး ဆရာလေးရ’ သူသည် တဟ်ဟ်ရယ်ရယ် နေရာမှထ၏။

‘ခင်ဗျားမပြောနိုင်တာကို ကျွန်တော်ဖြေပါမယ် ကိုကံထူး၊ ဟောဒီ ညကိုကြည့်စမ်း၊ လရောင် ကြယ်ရောင်မှာ ငွေခင်းတွေက ပြီး ဘယ်လောက်လှပသလဲ၊ ကရုဏာ တရားသာ ပြတတ်တဲ့ မိန်းမသားတစ်ဦးရဲ့ မျက်လုံးပြာတွေလို့ကြည့်လင်

ရွှန်းသစ်ပြီး သန့်ဝင်နေတယ်။ ဒီလောက် လှပတဲ့ ည အပေါ် သစ္စာဖောက် လျစ်လျူရှုပြီး အိပ်ပစ်လိုက်ရင် ကြယ် ပွင့်လေးတွေက မျက်ရည်ကျပြီး နှင်းမှုန့်တွေက ကျိန်ဆဲကြ လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ရှင်သန်နိုးကြားနိုင်ဖို့အတွက် နားနေမှု လိုတဲ့ ကိုက်ထူးအိမ်ပြန်ပြီး ခင်ဗျားဇနီးရဲ့ရင်ခွင်မှာ လျောင်း စက်ချေဦး၊ ကျွန်တော်တော့ ညကိုပဲချစ်ပြီး တယောထိုးနေ လိုက်ဦးမယ်'

စကားအဆုံးတွင် သူကနေရာမှခွာသဖြင့် ကိုက်ထူးလည်း လိုက်ပါသွား၏။

မလေးသန့်သည် ပြတင်းမုခွာ၍ ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို ဆက်မည်ဟု ကိုင်သည်။ သို့ရာတွင် စာဖတ်လိုစိတ် မရှိတော့ သဖြင့် ခုတင်ထက် လိုကာ နားမိသည်။

ထိုစဉ် ညဉ့်သုံးယံတေးကို မြေးမြေးနွဲ့နွဲ့ တီးလေသော တယောသံက လေဝယ်ခိုစီး လွင့်ပါလာ၏။

တိတ်ဆိတ်ပြန့်ပြော၍ အေးချမ်းသော ဆောင်းညသည် နားနေမှုလိုသူတို့အား စက်ပျော်ရန် ဖမ်းညှို့သကဲ့သို့ ရှိနေ သည်။ လေးလွဲ့ညည်းညူသော တယောသံကလည်း ချော့ သိပ်သကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

ဝင်းမိုးသော မလေးသန့်၏ မျက်ဘောင်ကော့များ သည် လေးပင်မှိတ်ကျသွား၏။

မေခနဲသင်ရသော်လည်း မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော် သွားမိသည်မသိ၊ မလေးသန့် လန့်နိုးလာချိန်၌ ပြတင်းမှ

ဆောင်းလေသည် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်ချမ်းစေလျက် တိုးဝင် လာနေသည်။

မလေးသန့်သည် သွက်လက်စွာထလျက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်ကာ တစ်ဖက်ဆောင်သို့ ကူးလာခဲ့၏။

အစ်ကိုကြီး၏အခန်းမှာ မီးများပိတ်လျက် ဆိတ်ငြိမ်နေ ပေပြီ။

ဒေါက်တာနှင်းမောင်၏ အိပ်ခန်းဆီမှာမူ မီးလင်းလျက် ရှိသေးသည်။

မလေးသန့်က လက်ပတ်နာရီကိုငုံကြည့်မိ၏။ ညတစ်မျက် တီးကျော်ပေပြီ။

စေ့ထားသော တံခါးကိုတွန်းလျက် မလေးသန့်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

နောက်လှန် ဆုံသည်ကုလားထိုင်ထက်တွင် ထိုင်ရင်း ပက် လက်သားနှင့် ဒေါက်တာနှင်းမောင်သည် အိပ်ပျော်နေ၏။ ပေါင်ပေါ်တွင်မူ ဖတ်လက်စ လူထဲသော ခန္ဓာ ကိစ္စ ဗေဒ စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်က စာမျက်နှာများ ပွင့်လျက်နှင့်ရှိနေ၏။

ပြတင်းမှ ဆောင်းလေတွင်မက နှင်းမှုန့်တို့ပါတိုးဝင်လာ နေသည်။ စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်စာတမ်းများသည် လေ ကြောင့် တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ရှား အသံထွက်နေ၏။ မိုက်ကရိုစကုပ် တစ်လုံးသည်သာ ဣန္ဒြေကြီးစွာနှင့် တည်ငြိမ်ရပ်နေသည်။

မလေးသန့်က ပြတင်းတံခါးများကို အသံမမြည်အောင် ညင်သာစွာပိတ်သည်။ ထိုနောက် သူပေါင်ပေါ်မှ စာအုပ် ကြီးတို့အသာအယာဆွဲဖယ်လိုက်သည်။ ဆုံသည်ကုလားထိုင်မှ

တီးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်ပေးလိုက်သောအခါ သူခေါင်း
တင်ထားသော နောက်မှီသည် ရွှေ့သည်ဆိုရုံ မသိမသာနှင့်
နိမ့်ဆင်းကျလာ၏။ သက်သောင့်သက်သာနှင့် အိပ်နိုင်သော
အနေအထားကျမှ ရပ်လိုက်သည်။

သူအိပ်မောကျနေစဉ် မလေးသန့် မနိုးရဲ။ နိုးလာလျှင်
ပြန်အိပ်မည်မဟုတ်ဘဲ ဆက်လုပ်လုပ်ဦးမည်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ညအိပ် ဖလန်နယ်ဝတ်ရုံကို ဆင်လျက်
သားရွှံ့ကြောင်းတွေ့ရသဖြင့် မလေးသန့် ကျေနပ်မိသည်။

မလေးသန့်သည် လူနာပြုဆရာတစ်ဦး၏သိမ်မွေ့သော
ကျပ်လည်ခြင်းနှင့် သူ့ရင်ဘတ်လုံအောင် စောင်ကိုခြုံပေး
သည်။

မီးဖိုဖိုလိုက်သည်တိုင်အောင် သူကလျှပ်ဖျက်ဆက်အိပ်
ပျော်နေလေမှန်းသေချာမှ မလေးသန့်သည်ခြေဖျားတောက်
လျက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

*

*

*

(၆)

အမူသည့် နှမတစ်ဦး

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ လက်ဖက်ရည်ခန်းသို့ မလေးသန့်
ဝင်သွားသောအခါ တစ်ယောက်တည်း အေးချမ်းငြိမ်သက်
စွာ စားသောက်နေသော ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်ကို
တွေ့ရသည်။

‘ဟင်...အစ်ကိုကြီးတောင် လမ်းလျှောက်က ပြန်လာပြီ
ဏား၊ သန့် ဒီနေ့ အိပ်ရာထ နည်းနည်း နေမြင့်သွားတယ်’

‘တစ်ခါတလေပဲ သန့်ရယ်၊ ခုမှ ခုနစ်နာရီ ရှိပါသေး
တယ်၊ လာ...လာ...ထိုင်’

ခါတိုင်းဆိုလျှင် မလေးသန့်သည် နံနက်ခြောက်နာရီ၌
အမြဲထလေ့ရှိသည်။ ဒေါက်တာဦးထွန်းအောင်သည် မလေး
သန့် အိပ်ရာမှထချိန်၌ တုတ်ကောက်တစ်ချောင်းနှင့် လမ်း
လျှောက် ထွက်သွားတတ်သည်။ မလေးသန့်က နံနက် ဇော
စောစောကို စိတ်တိုင်းကျပြင်ဆင်ပြီးချိန်၌ ဒေါက်တာဦးထွန်း
အောင် ပြန်ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ ထိုအခါ မလေးသန့်က

မောင်ငယ်ကိုသွားခေါ်လျက် မောင်နှမသုံးဦး အတူ စားသောက်လေ့ ရှိသည်။

ဤက အိပ်ရာဝင် နောက်ကျသောကြောင့် ယနေ့နံနက်၌ မလေးသန့် ဝတ္ထုရားမကျေပွန်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘ခါထက်....မောင်လေးကော အစ်ကိုကြီး’

မလေးသန့်က စားပွဲတွင်ဝင်မထိုင်သေးဘဲ မေး၏။

‘ညီလေးက ဘယ်အချိန်က ထလဲမသိဘူး၊ အစ်ကိုကြီး ထတော့ ကန်စောင်းမှာ အလုပ်များနေပြီလေ’

‘အို ... စားသောက်လို့ကော ပြီးပြီလား၊ ခက်တာပဲ၊ မောင်လေးက သိပ်ခက်တာပဲ’

‘သူ့အလုပ် သွားမနှောင့်ယှက်နဲ့ဦး၊ ပြီးတော့မှ စားသောက်စရာတွေ သွားပေးပေါ့၊ သန့် ခဏလောထိုင်ဦး၊ အစ်ကိုကြီး ပြောစရာတစ်ခုရှိလို့’

ဒေါက်တာဦးထွန်းအောင်က တည်ကြည်စွာပြောသဖြင့် မလေးသန့်သည် စားပွဲ၌ဝင်ထိုင်ရင်း ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို စပ်ကာ စတင်သောက်သည်။

ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်က ငွေကလပ်ငယ်ထက် ထောင်လျက် တင်ထားသော ကြက်ဥ ဟတ်ဘွဲ့ငါးကို ဆားထည့်၍ ဇွန်းငယ်နှင့် မွေ့နေ၏။

‘ပြောလေ အစ်ကိုကြီး၊ သန့်ကို ဘာပြောမလို့လဲ’

ဦးထွန်းအောင်က နှမဖြစ်သူကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး တစ်လုံးချင်းဆို၏။

‘ဤက မင်းဆွေရယ်၊ တော်တော် စိတ်ထိခိုက်နေပုံရတယ်’

မလေးသန့်က သူ့အစ်ကိုကြီးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။ ဦးထွန်းအောင်ကသာ တည်ကြည်စွာ ဆက်ဆိုသည်။

‘သန့် မလာတာကို သူ ဝမ်းနည်းနေဟန်ရှိတယ်၊ အဲဒါ ဤက သူ့တော်တော် လွန်အောင် ကျွဲအောင် သောက်တယ်’

မလေးသန့်က ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ မျက်လွှာ ချလျက် ကော်ဖီကို ဆက်သောက်နေသည်။

‘ပြန်ချိန်ကျတော့ သူ အတော် မူးနေပြီ၊ ကားပေါ် အတက်မှာ ချော်လဲပြီး နဖူးကွဲသွားတယ်၊ ဒီနေ့ သူရုံးတက် ခိုင်းပါ့မလား မသိဘူး၊ အစ်ကိုကြီးက အဲဒါ ပြောပြချင်လို့ပါ’

ဦးထွန်းအောင်သည် ထိုမျှသာပြော၍ ကြက်ဥကို အပြီး သောက်ကာ နေရာမှထလျက် ထွက်ခွာသွား၏။

မလေးသန့်သာ ငိုငံကျန်ရစ်၏။

အစ်ကိုကြီးသည် စကားနည်းသည်။ သူ့တာဝန်ကိုသာ သူကျေပွန်အောင် ထမ်းတတ်ပြီး ညီညီမများတို့၏ အရေးများတွင် ဝင်မစွက်တတ်။

ကိုမင်းဆွေမှာ မိမိတို့၏ မိဘများမကွယ်လွန်ခင်ကတည်းက မိမိနှင့်လူကြီးချင်း သဘောတူထားသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နည်းနည်းသော အစ်ကိုကြီးက ဤမျှပြောသော်လည်း ဘယ်

အထိဆိုလို့မှန်းကို မလေးသန့်သည် အရိပ်ပြသဖြင့် အကော
ထင်ပါ၏။

မလေးသန့်သည် သက်ပြင်းရွက်လိုက်ပြီး ပေါင်မှန်မီးက
တစ်ချပ်ကို သွက်လက်စွာ ဘောပတ်သုတ်၍ လျင်မြန်စွာစာ
သည်။ ကြက်ဥတစ်လုံးကိုဖောက်ကာ နို့တစ်ခွက်နှင့်အတူ
မျှောချသောက်ပြီး စားပွဲသုံးကိုခေါ်လျက် စားသောက်ဖွယ်
ကိုကို ငွေလင်ဝန်းတစ်ချပ်ထက် ပြင်ဆင်ခိုင်းသည်။ ကန်
စောင်း၌ ခေါက်စားပွဲနှင့် ကုလားသိုင်နှစ်လုံး ထားရ
လည်း ဆက်အမိန့်ပေး၏။

စားသောက်ဖွယ်များကို အချောသပ် ဖြည့်စွက်စီမံ
ပြုစုပြီးနောက် မလေးသန့်သည် ငွေလင်ပန်းကို ကိုယ်တိုင်
သယ်၍ ကန်စောင်းသို့ ထွက်ခဲ့၏။

ကန်စောင်း၌ အဆင်သင့်ရှိနေသော စားပွဲထက် လင်
ပန်းကိုတင်ထားပြီး မလေးသန့်သည် သူ့မောင် ရှိရာသို့
လျှောက်လာခဲ့၏။

သူက ခါးလယ်မြုပ်သော ရေထဲ၌ အလုပ်ရှုပ်နေသည်
‘ကြည့်စမ်း မောင်လေး၊ စောစောစီးစီး တစ်ကိုယ်လုံး
ရေတွေရွှဲကုန်ပြီ၊ အအေးမိဖျားရင် မမသန့် ဆေးခါးခါး
တမင်ဖျော်တိုက်မှာ ကြားလား’

မလေးသန့်က ရေစပ်မှ ခါးထောက်ရပ်ရင်း ဆူသည်
စကားနှင့်အသော်လည်း မျက်နှာကမူ ပြုံးနေပါ၏။

သူက ရေထဲမှနေ၍ပြုံးရင်း ဝမ်းသာအားရ လှမ်း
ပြော၏။

‘မမသန့်ရေ...ရပြီ...ရပြီ၊ ဖြစ်ပြီ’

သူသည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ ရေကို တဝန်း
ဝန်း ဖြတ်လျက် မလေးသန့်ဆီ ချဉ်းလာ၏။

‘ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ မောင်လေးရ’

မလေးသန့်မေးသည်ကို သူကမေးဖြူ၊ မလေးသန့်၏ လက်
ကို ကိုင်လျက် ရေထဲဆွဲခေါ်သွား၏။

‘နှင်းမောင်၊ မောင်လေး ဘာလုပ်တာလဲ၊ မမသန့်ကို
ရေတွေစိုကုန်ပြီ’

သူ့ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ရေပြင်ကိုဖြတ်လျက် လိုက်ပါရ
သည် ဖြစ်သောကြောင့် မလေးသန့်၏ အောက်ပိုင်း တစ်ခု
လုံးမှာ အမှန်ပင် ရေတို့ဖြင့် ရွှဲကုန်၏။

သူကမူ ဘာမျှပြန်မပြော။ သူ့ပြလိုရာ၌သာ စိတ်စော
နေဟန်ရှိသည်။

‘ဒီမှာကြည့် မမသန့်၊ မြင်လား၊ ဖြစ်ပြီ...ဖြစ်နေပြီ’

သူပြသောအရာတို့မှာ သာမန်အားဖြင့်မဆန်း။ ရေပြင်
ဝယ် ရှင်သန်ပေါက်နေကြသည့် ကြာပင်များသာ ဖြစ်သည်။
သို့ရာတွင် သတိထားကြည့်ရှုမည်ဆိုပါက ကြာပင်များသည်
သုံးစုသုံးစုအုပ်ကွဲလျက် သီးသန့်ပေါက်နေကြကြောင်း တွေ့ရ
ပေမည်။ တစ်စုမှာ ကန်၏အခြားနေရာတို့၌ပေါက်နေသော
ကြာများနှင့်အရွက်ချင်း ရွယ်တူဖြစ်သည်။ ကျန်တစ်စု၌ကား
အရွက်များသည် ငယ်မအစုထက် နှစ်ဆခန့်ပိုကြီးနေသည်။

သူက ထိုအစုနှစ်စုံမှ ကြာတစ်ပင်စီကို ဆွဲနှုတ်လျက် ယှဉ်ပြသောအခါ ဒုတိယအစုမှ ကြာရိုးသည် ပထမအစုမှ ကြာရိုးထက် များစွာကြီးထွားနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

‘အယ်(လ်)ဂျီပင်တွေ အတိုင်းပေါ့၊ ဟုတ်လား မောင်လေး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က ရေချိုပင်၊ ပြီးတော့ ဖလားဝါးရင်းပလန့်(စ်) (အပွင့်-ပွင့်ပင်တွေ)’

မလေးသန့်က နားလည်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘မမသန့်ကို ပြချင်တာက ဟောဒီမှာ’

သူက တတိယကြာစုကိုပြသည်။

ထိုအစု၌ ကြာပွင့်များရှိနေသည်။ အချို့ အပင်များမှာ ကြာဖူးကို အရင်းမှကပ်လျက် လှီးဖြတ်ထားသောကြောင့် ငုံးတိတိရှိနေကြ၏။ သူက ထိုငုံးတိတိအပင်များကြားမှ တစ်ပင်ကို နုတ်ယူပြသည်။ ထိုအပင်ထိပ်၌ ထွက်ပြူစွာ ကြာဖူးကလေးတစ်ဖူးရှိနေ၏။ ထိုအဖူးလေး၏အခြေတွင် အပွေးတက်နေသော ဓားဒဏ်ရာရှိနေ၏။

‘ဒီနားကဖြတ်တယ်၊ ဒီနားကဆေးထိုးတယ်၊ စမ်းသပ်ချိန် ဆယ့်ငါးရက်၊ အခုအဖူးသစ်ပြန်ပုံပြီ မမသန့်၊ အောင်ပြီဗျ၊ မောင်လေး အောင်ပြီ’

သူက ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ သူ့ အစ်မ၏လက်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းရင်း အော်၏။

မလေးသန့်၏ မျက်နှာလေးသည်ပင် ထွန်းလက်သွားလျက် မျက်လုံးပြာများသည် အရောင်ဟောက်လာ၏။

‘ဟင်....ဒီလိုဆိုရင် ဟုတ်ပြီ၊ နေဦး မမသန့် အကြံရပြီ၊ အဲဒီနီးမဲ(လ်) ဆဲ(လ်) (တိရစ္ဆာန်ကလာပ်စည်း) မှာ ရီပရိုဘတ်ဘစ်(ဖ်) ဆဲ(လ်) (မျိုးဆက်ပွားများရေး ကလာပ်စည်း) က စကြရင် ဘယ်နှယ်နေမလဲ’

ရုတ်တရက် သူသည် ပါးစပ်ဟကာ ဝိုင်သွားသည်။ ကောတွင်မူ သူ့ အစ်မ၏ ဝမ်းကိုကိုင်လျက် ဝမ်းသာအားရ ဆို၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ မမသန့်ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ကြည့်စမ်း... ဒီတွင်းဆက်ကို ကျွန်တော်ပြတ်နေတယ်၊ သိုင်းခရု မမသန့်၊ သိုင်းခရု’

သူသည် ယခုပင် ဓာတ်ခွဲခန်းတွင်းသို့ သွားစမ်းတော့ ညှိအလား ရေပြင်ကိုဖြတ်ကာ ကန်စပ်သို့ ပြေးတက်၏။ မလေးသန့်က သူ့ နောက်မှပြေးလိုက်ရင်း အော်ရ၏။

‘နေဦးလေ...မောင်လေး နေဦး၊ မမသန့် ပြောဦးမယ်’

သူက ကန်စပ်မှ ရပ်စောင့်သည်။

‘တာလဲ မမသန့်ရ’

မလေးသန့်သည် သူ့ လက်ကိုဆွဲကာ ခေါ်လျက် စားပွဲ၌ ဆိုင်ခိုင်းသည်။

‘ထိုင်....စားစရာရှိတာ စားဦး၊ ပြီးတော့မှလုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်’

သူက အသာပြုံး၍ သက်ပြင်းချပြီး သူ့ အစ်မအဖွားမွေးသည်ကို စားသောက်၏။

စားသောက်ပြီးသော် မလေးသန့်က သူ့ကိုဆွဲခေါ်ခဲ့၍
ရေစိုနေသော အဝတ်အစားများကို လဲခိုင်းရသည်။

သူ့ကို ဓာတ်ခွဲခန်းထဲအထိ လိုက်ပို့ပြီး မလေးသန့်က
ဆို၏။

‘ကဲ...လုပ်စရာရှိတာ လုပ်တော့၊ မမသန့် အပြင်ခဏ
သွားဦးမယ်၊ ဆယ့်တစ်နာရီကျ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ဆယ့်နှစ်
နာရီ တိတိကျ ထမင်းစားရမယ်နော်၊ ဒါပဲ’

*

ခ

မလေးသန့်သည် ရေမိုးချိုးအဝတ်အစားလဲသည်။နံ့သာ
ကို ပင်ကိုအလှ ပေါ်လွင်ရုံခြယ်၏။ အေးချမ်းတည်ငြိမ်၍
ဣန္ဒြေရှိသော အဝတ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်သည်။ နှစ်သက်
သော နှင်းဆီဖြူတစ်ပွင့်ကို ခေါင်း၌ ဆင်ပြီးသောအခါ
ဘားလမ်းရှိ ကိုမင်းဆွေ၏ရုံးခန်းသို့ လှမ်းတယ်လီဖုန်းဆက်
သည်။ ကိုမင်းဆွေ၏ စက္ကတေရီ ကလေးမက ယနေ့
ဝတ်လုံတော်ရ ဦးမင်းဆွေ ရုံးတက်မည် မဟုတ်ကြောင်း
အမူသည်များကို လက်ထောက်ဝတ်လုံနှင့် လွှဲထားကြောင်း
ရိုသေစွာ ပြန်ကြား၏။

မလေးသန့်သည် ဒရိုင်ဘာကို ကားအဆင်သင့် လုပ်ခိုင်း
ထားပြီး ဆေးအိတ်ကို စစ်ဆေးပြင်ဆင်သည်။ မလေးသန့်

သည် ဒေါက်တာနှင်းမောင်၏ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင်သာအလုပ်
များနေတတ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ အလွန်ရင်းနှီးသော
မိတ်ဆွေများကို လိုက်လံပြုစု ကုသပေးတတ်သည်။

အားလုံးပြီးစီးသောအခါ မလေးသန့်က ကုတိုးသောင်
မောင်းသောကားနှင့် ဦးဝိစာရလမ်းရှိ ကိုမင်းဆွေ၏အိမ်သို့
ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ကိုမင်းဆွေကို မလေးသန့်က သူ့စာကြည့်ခန်းထဲ၌ တွေ့
သည်။

မလေးသန့်ဝင်လာသည့်အတွက် ကိုမင်းဆွေမှာထိတ်လန့်
တကြား ဖြစ်သွား၏။ ဖြစ်မည်ဆိုလည်း ဖြစ်ထိုက်သည်။

သူ့ခေါင်းဝယ် လျော့ရဲလျက် ပြေစဖြစ်သော ပတ်တီးကို
ဆင်ထား၏။ ပတ်တီးဖြူ၌ သွေးစွန်းသွေးကွက်များကို မြင်
ရ၏။

သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်၌ ဝိစကီ တစ်ပုလင်းရှိနေသကဲ့သို့ သူ့
လက်တွင်း၌လည်း သောက်လက်စ မကုန်သေးသောအရက်
ဖန်ခွက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက်ရှိနေ၏။

‘ကြည့်စမ်း...သန့်က မပြောမဆိုနဲ့ ပေါ်လာတာကိုး’
မလေးသန့်က တည်ကြည်မှု မပျက်သော ရှုန်းမြဲသော
အပြုံးနှင့် စကားပြန်သည်။

‘ဘာကြောင့် ဒီလိုဆိုးရတာလဲ ကိုမင်းဆွေ’
‘သန့်က ဘာကိုဆိုးတယ်လို့ ဆိုလိုတာလဲ’

‘အရက်ကို မူးဖို့သောက်တာဟာ မကောင်းဘူး၊ မူး
အောင် သောက်တာက ပိုမကောင်းဘူး၊ အမူးဒဏ်ကြောင့်

၈၄ ● တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

နာလန်ပြန်ထအောင် မနက်မှာ ဆက်သောက်တာက အဆိုးဆုံး၊ သန့်ပြောတာကို နားလည်ရဲ့လား’

ကိုမင်းဆွေသည် အရက်ခွက်ကိုချလိုက်ပြီး ပြန်မေး၏။

‘သန့်...ကိုမင်းဆွေ-အပြစ်တင်ဖို့ ရောက်လာတာလား’

ကိုမင်းဆွေ၏ ခန့်စကားကို မလေးသန့်က ညင်သာသော အပြုံးနှင့် တုံ့ပြန်လျက် ဆေးအိတ်ကို ညွှန်ပြသည်။

‘သန့် ဒီကိုလာတာ ဒဏ်ရာကို ဆေးသည့်ပေးဖို့လာတာ’

သူက မဲပြုံး မမည်တမည် ပြုံး၏။

‘ကိုမင်းဆွေ ဒဏ်ရာကို ဆေးသည့်ပေးချင်ရင် ခေါင်း’

က ဒဏ်ရာအတွက်တော့ မလိုပါဘူး သန့်ရာ၊ သန့်

ကိုမင်းဆွေကို တကယ်သနားရင် ဆေးကုပေးရောက တစ်

နေရာပါ’

‘ဟိုး...ဆရာကြီး၊ ဆရာဝန်မကို လူနာက ဟိုစကား

ဒီစကား မပြောရဘူး’

ကိုမင်းဆွေက ဆင်ခြေတက်ရန် နှုတ်ခမ်းပြင်သည်။ သို့ရာ

တွင် မလေးသန့်က စားပွဲပေါ်ရှိလူခေါ်ဘဲ(လ်)ကို နှိပ်လိုက်

သောကြောင့် အိမ်ဖော်လုလင်တစ်ဦး ဝင်လာ၏။

‘ငါ့မောင်ရေ ... ရေနွေးဆူပြီးသား ပူပူ အဆင်သင့်

ရမလား’

‘ရပါတယ် မေ’

‘ဒါဖြင့် ရေနွေးရယ်၊ ရေအေးရယ်၊ ဇလုံနှစ်လုံးရယ်

ယူလာခဲ့၊ ကြားလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ မေ’

လုလင် ပြန်ထွက်သွား၏။

မလေးသန့်က ပတ်တီးကိုဖြေ၍ ဒဏ်ရာကိုစစ်ဆေးကြည့်

သောအခါ သူက ငြိမ်နေသည်။

ဒဏ်ရာမှာ နှစ်လက်မခန့်ရှိသည်။ ထက်သော စောင်း

ရှိသည့် အရာဝတ္ထုတစ်ခုနှင့် ထိခိုက်မိထားဟန်တူ၏။

‘ဖြစ်ရလေ ကိုမင်းဆွေရယ်၊ ဒီလောက်တောင်မူးအောင်

သောက်ရသတဲ့လား’

မလေးသန့်က ညင်သာစွာ အပြစ်တင်၏။

‘ပြီးတော့လဲ ဘယ်မှာဆေးထည့်သလဲ၊ ဒဏ်ရာဘေးက

ဆံပင်တွေလဲ မရှိတဲဘူး၊ အိမ်မှာတင်ပဲ ပြီးသလို ဖြစ်ကတတ်

ထည့်ထားတယ်၊ ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား’

ဟုတ်တယ်သန့်၊ ညက မူးမူးနဲ့ဆိုတော့ သိပ်မများဘူး

ထင်တာ၊ အခုမနက်ခဏနားပြီး အစ်ကိုကြီးဆီသွား ဆေး

ထည့်ခလို့ပဲ’

အိမ်ဖော်လုလင်ကရေနွေးဇလုံများနှင့် ရောက်လာသည်။

မလေးသန့်က ဒဏ်ရာတစ်ဝိုက်ရှိ ဆံပင်များကို ရိတ်ကာ

သန့်စင်စေပြီး ဆေးထည့်ပေး၍ ပတ်တီးသစ်နှင့် စနစ်တကျ

ပြန်စည်းပေးသည်။

ကိစ္စပြီးပြတ်သောအခါ မလေးသန့်က သူနှင့် မျက်နှာ

ချင်းဆိုင်၍ ကုလားထိုင်တင်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လျက် သူ့ကို

အေးချမ်းစွာ ပြုံးကြည့်၏။ သူကမူ ပပြုံးမရယ် မလှုပ်မရွှေ

့ရှိနေ၏။

‘ကိုမင်းဆွေ သန့်ကိုစိတ်ဆိုးနေသလား’

ထိုအခါမှ သူလုပ်ရူးလား၏။
'သန့်ကို ဘယ်တုန်းကမှ ကိုမင်းဆွေ စိတ်မဆိုးဝံ့ခဲ့ဖူးပါဘူး'

သူ့စကားကြောင့် မလေးသန့်မှာ ပြုံးမိသွားပြန်သည်။
'ဒါဖြင့်ရင် စိတ်ကောက်နေသလား၊ ဟုတ်လား၊
သူက ပင်ပန်းစွာသက်ပြင်းရှူလိုက်၏။
'စိတ်လဲ မကောက်ဝံ့ပါဘူး သန့်၊ ဒါပေမယ့် စိတ်
မကောင်းတော့ ဖြစ်မိတယ်၊ ညက ပါတီကို သန့် ဘာလို့
မလာသလဲ'

'သန့် ပါတီတွေ ဘာတွေကိုတက်ဖို့ ဝါသနာမပါတာ
ကိုမင်းဆွေသိသားပဲ၊ ပြီးတော့ သန့်မှာ အားလပ်ခွင့်နည်း
ပါတယ် ကိုမင်းဆွေ၊ ဒါကို ကိုမင်းဆွေ ကောင်းကောင်း
သိပါတယ်'

သူက အသာပြုံး၏။ ခန့်သော အပြုံးဖြစ်သည်။
'စကားပုံ အဟောင်းကိုပဲ ပြောရလိမ့်မယ် ထင်တယ်
သန့်၊ မလာချင်တော့ ခရီးကဝေးပြီပေါ့'
'ဒါပေမယ့် ကိုမင်းဆွေ ဒဏ်ရာရမှန်းသိတော့ အခု သန့်
လာခဲ့တယ် မဟုတ်လား ကိုမင်းဆွေရယ်'
မလေးသန့်၏ မှန်ကန်သော စကားကြောင့် သူ့ ရုတ်
တရက် ပြန်မချေနိုင်။ ခေါင်းကိုသာ စိတ်ပျက်စွာခါလိုက်
ပြီး...

'သန့်လို့ ကိုမင်းဆွေ နားမလည်ဘူး'
ဟု ညည်းညူသည်။

'သန့်ကို ဘာလို့ နားမလည်နိုင်ရတာလဲ ကိုမင်းဆွေ
ရယ်၊ သန့်စေတနာက ရှင်းပါတယ်၊ ကိုမင်းဆွေဟာ သန့်နဲ့
ငယ်စဉ်ကတည်းက ခင်မင်ခဲ့တဲ့သူငယ်ချင်းပဲ၊ သန့်ဘဝမှာ
ကိုမင်းဆွေဟာ တတိယအချစ်ဆုံးလူတစ်ယောက်ပါ၊ ဒါပေ
မယ့် လူကြီးတွေရဲ့ ဆန္ဒနဲ့ ကိုမင်းဆွေတောင့်တတဲ့အတိုင်း
သန့် စိတ်မထားနိုင်တာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ'

သူက ဝမ်းနည်းပြီးလော၊ မခံချင်ပြီးလော မခွဲခြားနိုင်
သော အပြုံးကိုပြုံး၏။

'အဲဒါကိုပဲ ကိုမင်းဆွေ နားမလည်တာ သန့်၊ သန့်ဟာ
ဆရာဝန်မကြီးတစ်ဦးပါ၊ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့လူ့သဘာဝ
ထို ဆန့်ကျင်ချင်ရတာလဲ'

မလေးသန့်က မျက်လုံးလေးပြူးလျက် သူ့ကို ကြည့်
သည်။

'ဘာရယ်၊ သန့်က လူ့သဘာဝကို ဆန့်ကျင်တယ်
ဟုတ်လား၊ လူ့သဘာဝဆိုတာကို ကိုမင်းဆွေက ဘယ်လို့
နားလည်ထားလို့လဲ'

'အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ သန့်ကို ကိုမင်းဆွေ အနီးရ
ဆော်ပါတယ်'

'သန့်ဘယ်တော့မှ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်တတ်သူမဟုတ်
ပါဘူး ကိုမင်းဆွေ'

'ဒီစကားကြားရတာ ကိုမင်းဆွေ ဝမ်းသာလှပါတယ်၊
တော့ ကိုမင်းဆွေဆက်ရှင်းပြပါမယ်၊ သန့်ဟာ ဆရာဝန်
မကြီးတစ်ဦးဖြစ်တာတော့ မှန်ပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးနင်း

မောင်အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးတာလဲ ကြီးတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဝေဿန္တရာဇာတ်က မဇ္ဈိမဝေရီရဲ့ စကားကို သန့် သတ်ထားစေလိုတယ်။ ဆိပ်ကမ်းကျွန်းသောင် ရှိလင့်ကစား ရေမရှိသော မြစ်သည် အချည်းနှီးတည်း ဆိုတာလေ။ ကိုမင်းဆွေ ဆိုလိုတဲ့ လူ့သဘာဝက ဒါပါပဲ။ သန့်ဆိုတဲ့ ဘဝမြစ်ပြင်ကို ကိုမင်းဆွေရဲ့ မေတ္တာရေစင်နဲ့ ပြည့်စေချင်တယ်။

မလေးသန့်သည် ထုံးစံအတိုင်း အေးချမ်းစွာ ပြုံးသည်။
'ကိုမင်းဆွေရဲ့ စေတနာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သန့်တစ်ခုမေးမယ်။ မေတ္တာဆိုတာ လင်ရယ်၊ ယောရယ် ပေါင်းကြမှ ထားလို့ရသလား၊ လင်နဲ့ယောကို ဖွဲ့နှောင်ထားတဲ့ တရားတာလဲ မေတ္တာလို့ ဘာကြောင့် ခေါ်ဆိုနိုင်သလဲဟင်...'

'ကိုမင်းဆွေရဲ့ မေတ္တာကို သန့်ဒီလိုအထင်သေးတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းမိတယ်။ သန့်က သန့်ရဲ့ မောင်ဖားတွေရဲ့ သံယောဇဉ်ကိုမှ မေတ္တာလို့ တန်ဖိုးထားသူကိုး'

လူ့အသံ၌ မခံချင်မှုနှင့် ခန့်ဟန်တို့ သိသိသာသာ ဖေါ်လွင့်နေ၏။ ပြုံးနေသော မလေးသန့်၏ မျက်နှာလေးသည် မသိသော ကည်ကြည်သွားသည်။

'သံယောဇဉ်တွေကို မေတ္တာလို့ သန့်မခေါ်ဆိုချင်ပါဘူး၊ ခေါ်ဆိုဖို့လဲမလိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုမင်းဆွေပြောတဲ့ လူ့သဘာဝနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ သန့်လဲ သန့် ရှုထောင်ကနေ သန့်ရှင်းပြချင်တယ်။ ကိုမင်းဆွေက ဝေဿန္တရာဇာတ်

က မဇ္ဈိမဝေရီရဲ့ စကားနဲ့ ကိုင်ပေါက်တော့ သန့်က တခြားဘုရားဟော ပါဠိကို ကိုးကားရတော့မှာပဲ ကိုမင်းဆွေ

ကိုမင်းဆွေက မလေးသန့်ကို အံ့ဩဟန်မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်သည်။ မလေးသန့်ကသာ မပြုံးမဘဲ ကြည်ကြည်လေးဖြင့် လေးနက်စွာ တစ်လုံးချင်း ပြောပြသည်။

'သန့် ကိုးကားမယ့် ဇာတ်နာမည်ကတော့ ဥစ္ဆင်္ဂဇာဆိုတဲ့ တစ်ခါတုန်းက ပစ္စည်းလုယက်ပြီးထွက်ပြေးတဲ့ ခိုးသား တစ်ယောက်ဟာ ဘုရင့်တပ်မတော်တွေရဲ့ ထက်ကြပ်ကျော့ လိုက်ခြင်းကို ခံရသတဲ့၊ ပြေးလို့မလွတ်မှန်းသိတဲ့အချိန်မှာ ခိုးသားတွေဟာ ပစ္စည်းတွေကို လယ်ထွန်ယောက်ျားသုံးဦး ထွန်ယက်နေတဲ့ အနီးအနားမှာ ချထားခဲ့ပြီး ကိုယ်လွတ် ရုန်းရှောင်တိမ်း ပြေးကြသတဲ့၊ ဘုရင့်တပ်မတော်တွေ စရာကလာတဲ့ အချိန်အခါမှာ ခိုးရာပါပစ္စည်းတွေကို တွေ့တော့ အနီးအနားမှာရှိတဲ့ လယ်ထွန်ယောက်ျားသုံးဦးကို ခိုးသားတွေပဲဆိုပြီး ဖမ်းခေါ်သွားကြသတဲ့၊ သန့်ပြောတာ ရှင်းပါတယ်နော်'

'သန့်က ပုံပြောကောင်းတော့ ရှင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီပုံကို ပြောရတာလဲ'

'ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး ကိုမင်းဆွေ၊ ပေါ်လာမှာပေါ့၊ အဲဒါနဲ့ လယ်ထွန်ယောက်ျား သုံးဦးဟာ အချုပ်ထဲ ရောက်ပြီး သေခြင်းကို စောင့်နေကြတော့ပေါ့၊ ဒီတုန်းက ရွှင်ဘုရင်ဟာ ညီလာခံဝင်နေဆဲ မိန်းမတစ်ဦးဟာ နန်းတော်ကို ပတ်ပတ်လည် လှည့်ပြေးပြီး ထတီပေးပါ၊ ထတီ

ပေးပါလို့ အော်သတဲ့၊ ဒီတော့ မိန်းမသားတို့ အရွက်ကို အရေးထားရတဲ့ ဓမ္မတာမို့ ဘုရင်ကြီးက မင်းချင်းတွေကို မိန်းမဆီ ထာဘီတွေ ပို့စေသတဲ့၊ ဒီမိန်းမက ပို့လာတဲ့ ထာဘီ တွေကို မယူဘဲ နန်းတော်လှည့်ပတ်ပြီး ထာဘီပေးပါ၊ ထာဘီ ပေးပါနဲ့ ဆက်အော်မြ အော်နေသတဲ့

ကိုမင်းဆွေ၏မျက်နှာ၌ အပြုံးရိပ်ပေါ်လာပြီး....
'ဟာ....သန့်ပုံကလဲ ကြုံကြဖန်ဖန်'

ဟု ဆိုသည်။
'ပုံမဟုတ်ဘူး ကိုမင်းဆွေ၊ ဘုရားဟောဇာတ်'
'ကဲပါဗျာ...ဆက်ပြောပါ'

'ဒါနဲ့ ဘုရင်ကြီးဟာ ထူးဆန်းတဲ့ ဒီမိန်းမကို ရွှေတော် သွင်းစေပြီး စုံစမ်းသတဲ့၊ ဒီအခါမှာ အဲဒီမိန်းမက သူ့မှာ ခါးဝတ်တဲ့ထာဘီတော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ထာဘီဆိုတာ ဟာ မိန်းမသားတစ်ဦးရဲ့ အရွက်ကို အပေါ်ယံ အဖြစ်သာ ကာကွယ်နိုင်တယ်၊ မိန်းမသားတစ်ဦးရဲ့ အရွက်နဲ့တကွ ဂုဏ် ကို စစ်စစ်မှန်မှန် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ အကာအကွယ် တကယ့်ပေးနိုင် တာက လင်၊ သားနဲ့ မောင်သာဖြစ်တယ်၊ အခု သူ့လင်၊ သူ့သားနဲ့ သူ့မောင်ကို ဘုရင့်တပ်သားတွေက ခိုးသူတွေလို့ စွပ်စွဲပြီး ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်ထားတယ်၊ ဒီအခါမှာ သူ့ အတွက် ထာဘီမဲ့တဲ့အဖြစ်မျိုး ရောက်နေပါတယ်လို့ လျှောက် ထားသတဲ့၊ အဲဒီ လျှောက်ထားပုံအရဆိုရင် စောစောက ကိုမင်းဆွေ ကိုးကားတဲ့ မဒ္ဒါဒေဝီရဲ့ စကားဟာ တစ်ဝက် တစ်ပျက်တော့ မှန်ဘယ်ပေါ့လေ'

မလေးသန့်က ပြုံး၍ မှတ်ချက်ချသဖြင့် ကိုမင်းဆွေမှာ ဖြစ်ရာမရှိဘဲ ငြိမ်နေ၏။

မလေးသန့်က ပုံကိုဆက်ပြောသည်။

'ဒီတော့ ဘုရင်ကြီးဟာ အဲဒီမိန်းမရဲ့ ပညာသားပါတဲ့ စကားကို နှစ်သက်လေးစားပြီး ခွင့်တစ်ခုပြုတယ်၊ သူ့ခွင့်ပြု တဲ့က သုံးယောက်စလုံးကိုတော့ မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီသုံးယောက် အနက်က အချစ်ဆုံး လူတစ်ဦးကိုသာ နှုတ်ယူခွင့်ပေးမယ် ဆို၊ ဒီမိန်းမဟာ ဘယ်သူ့ကိုရွေးတယ်ထင်သလဲ ကိုမင်းဆွေ' ကိုမင်းဆွေသည် ရုတ်တရက်မဖြေနိုင်ဘဲ စဉ်းစားနေပြီး နောက် ပြုံးလျက်ဆိုသည်။

'လင်ကိုသာ ရွေးမှာပေါ့ သန့်ရ....'

မလေးသန့်ကလည်း သဘောကျစွာ ပြုံးသည်။

'မဟုတ်ဘူး ကိုမင်းဆွေ၊ အဲဒီမိန်းမဟာ မောင်ကိုသာ ရွေးသတဲ့'

'ဟာ....သန့်၊ မောင်ကိုရွေးသတဲ့'

'ဟုတ်တယ်၊ မောင်ကိုရွေးတယ်၊ ကိုမင်းဆွေ သတိထား မိတ် အဲဒီမိန်းမမှာ အမေရော အဖေရော မရှိတော့ဘူး'

မလေးသန့်က အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝစွာဖြင့် ကိုမင်းဆွေ၏ မှတ်လုံးများကို စိုက်ကြည့်သည်။ သူက မသိမသာ အကြိတ် တက်၏။

'အဲဒီမိန်းမ ဖြေတဲ့စကားဟာ မှတ်သားဖွယ် ကောင်း သွားလို့ သန့် အလွတ်ကျက်ထားတယ်၊ ရွတ်ပြမယ်နော်'

ဥစ္စာရံ ဒေဝမေ ပုတ္တော၊
ပထေ ဇာဝန္တိယာ ပတိ။
တဉ္စဒေသံ နပဿာမိ၊
ယတော သောဒရိယ မာနယေ။

ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး၊ မေ၊ ကျွန်မအား၊ ဥစ္စာရံ
ခါးပိုက်ထဲ၌၊ ပုတ္တော၊ သားကိုရနိုင်၏၊ ပထေ
ဇာဝန္တိယာ၊ လမ်းပေါ် လျှောက်ပြေးသော ကျွန်မ
အား။ ပတိ၊ လင်ကိုရနိုင်ပါ၏။ ယတော သောဒရိ
ယ မာနယေ၊ အကြင်အရပ်မှ တစ်အူထုံ ဆင်း မောင်
အချင်းကို ရနိုင်၏။ တဉ္စဒေသံ နပဿာမိ၊ ထိုအရပ်
ကို ကျွန်မ မတွေ့မမြင်ပါ။

ထို့၊ အဓိပ္ပာယ်က ရှင်းပါတယ် ထင်တယ်နော် ကိုမင်း
ဆွေ၊ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် လင်ကို အချိန်မရွေး၊ နေ
ရာမရွေး ရနိုင်တယ်၊ လင်ရရင် သားရဖို့ဟာ ဘာမှ ခက်
တော့တာ မဟုတ်ဘူး၊ မိဘနှစ်ပါး မရှိတော့တဲ့ နောက်မှာ
မောင်တို့ အစ်ကိုတို့ဆိုတာတာ နောက်ထပ် ဘယ်လိုမှ မရ
နိုင်တော့ဘူးတဲ့။

ဝတ်လုံတော်ရမင်းသည် ခေါင်းဝိုက်စိုက် ကျသွား၏၊
ခေါင်းပြန်မော့လိုက်သောအခါ၌ မခံချင်မှုကြောင့် သူ
မျက်နှာမှာ တင်းနေသကဲ့သို့ အရှက်ကြောင့် ပါးများရဲနေ
သည်။

‘သန့်က သိပ်စကားတတ်တယ်၊ ဆရာဝန်မလုပ်တဲ့ ဝတ်
လုံတော်ရလုပ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ တစ်ခုတော့ ဆင်ခြေစာက
ထိုက်ချင်ဘယ်’

မလေးသန့်က ပြုံး၍သာ သူ့ကိုကြည့်သည်။ သူက ရုတ်
တရက် စကားဆက်မဆုံးသောအခါ မလေးသန့်က တိုက်
ကွန်း၏။

‘ပြောလေ ကိုမင်းဆွေ၊ ဘာဆင်ခြေပေးမလဲ’
သူက နှုတ်ခမ်းကိုကွန်း၍ ပြုံးသည်။

‘သန့် အခုန ကိုးကားသွားတဲ့စာထဲမှာ တစ်အူထုံ ဆင်း
မောင်အရင်းဆိုတဲ့စကားကို ကိုမင်းဆွေ သတိထားလိုက်မိ
တယ်၊ အစ်ကိုကြီးအတွက်တော့ ထားပါတော့၊ သန့်ရဲ့ ခုစ
ဇာသော မောင်ဆိုတဲ့ မြေကြီးပေါ်က ကောက်ရခဲ့တဲ့ နှင်း
မောင်လို မောင်မျိုးကတော့ အချိန်မရွေး အစားရှားရပါ
တယ်’

ပြုံးနေသော မလေးသန့်၏ မျက်နှာလေးသည် ရုတ်
တရက် တည်ကြည်သွားသည်။ တည်ကြည်သွားရုံမက ယေခိုင်
ဥယ်တင်းမာခက်ထန်သွား၏။ ပြုလွှတ်အေးမြသောမျက်လုံး
ဩဇာများမှာလည်း စူးရှ အရောင်တောက် သွားသည်။

မလေးသန့်သည် ပေါက်ကွဲသော ဒေါသဖြင့် အော်
သည်။

‘ရှင် ဘာစကားပြောလိုက်တာလဲ ကိုမင်းဆွေ’
ကိုမင်းဆွေက နိုင်ကွက်ကိုမိလိုက်သော တရားခွင်မှ အမှု
ဆိုင်ရှေ့နေ၏ ဟန်နှင့်ရယ်သည်။

တစ်ဦးမှာ မိန်းမပျို ဘစ်ဦး ဖြစ်၏။ အသက်အရွယ်အာ
ပြင့် (၂၀)နှစ်ခန့်သာ ရှိဦးမည်။ ကိုယ်ဟန်မှာကြော၍ ဝတ်
စားဆင်ယင်ပုံက ခေတ်ဆန်သည်။ ခေတ်ဆန်သည်ဆိုသော
စကားထက် မြန်မာ မဆန်ဟူသော စကားက ပိုမှန်မည်ဆို
၏။ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှာတံနှင့် အသားအရေကို ခောက်
ခြင်းဖြင့် အနောက်နိုင်ငံ သွေးနှောကြောင်း ထင်ရှား၏။

အခြားတစ်ဦးမှာ ထွားကျိုင်း ခံညားသော အသက် (၃၀) ခန့်ရှိ ယောက်ျားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့မျက်ခုံးများက နက်မှောင်၍ မျက်လုံးများက စူးရှ လေးနက်သည်။ မျက်နှာမှာ သွယ်သယောင် ရှိသော်လည်း မေးခွီးများက လေးထောင့်ကျလှလှ ပြတ်သားခိုင်မာသည်။

လူလင်ပြောသော နွဲ့နွဲ့လင်ဆိုသော အမျိုးသမီးနှင့် ကိုသိန်းဇံဆိုသူ ဖြစ်ရမည်။

မှန်သည်။ ကိုသိန်းဇံကလည်း မလေးသန်ကို စကန့်ပိုင်း အထွင်း အဆတ်မှတ်သားလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

ကိုသိန်းဇံသည် မလေးသန် ကားပေါ်တက်သွားသည် အထိ မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ငေးကြည့်ရှုပြီး မှတ်ချက်ချသည်။

‘ကျွန်ုပ်သရေရှိတာကို မြင်ရတာ မင်္ဂလာတဲ့၊ ကြည့်စမ်း နယ်လီ... အယ်လောက်များ ကျွန်ုပ်သရေရှိတဲ့ မိန်းမပါလိမ့် နော်’

နယ်လီကလည်း မလေးသန်ကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်သူဖြစ်၏။ ကိုသိန်းဇံ၏ မှတ်ချက်ကို ကြားရသော အခါ မကျေနပ်ဟန် မျက်နှာစုလိုက်ပြီး ဝှေ့မှနေ၍ ခြေမဆောင့် တဆောင့်နှင့် အခန်းဆီထွက်သွား၏။

ကိုသိန်းဇံသည် အသာအယာ ပြုံးလိုက်ပြီး နယ်လီ နောက်မှ ဝင်လိုက်သွား၏။

*

ခေါင်းပတ်တီးစည်းလျက်နှင့် စားပွဲတွင်ရောက်နေသော ကိုမင်းဆွေကို မြင်သောအခါ နယ်လီသည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ ရင်ခွင်တွင်းသို့ ပြေးဝင်၏။

‘အိုး... ဝီးယား... ကိုကိုဆွေ၊ နယ်လီကို မှတ်မိသေးလား၊ နယ်လီ ဒုက္ခရောက်လာပြီ၊ နယ်လီကိုကယ်ပါဦး’

နယ်လီသည် ကိုမင်းဆွေ၏ခါးကို ဖက်ကာ ကလေးပမာ ငိုကြွေးသည်။

ကိုမင်းဆွေသည် ကိုသိန်းဇံကိုပင် သတိရဟန် မထူး၊ နယ်လီကို ပြန်ပွေ့ပက်၍ ပါးချင်းအပ်လျက် ဆိုသည်။

‘နယ်လီ... ကလေး... အသတ်ရယ်... အာဖြစ်လာတာလဲ၊ ပြောပြဦးလေ’

နယ်လီက စကားမပြန်ဘဲ သူ့ကိုဖက်၍ ရိုက်ကာငိုနေသည်။ ကိုမင်းဆွေက နယ်လီနှင့် ပါးချင်းအပ်ရင်း ကျောပေးကို ပွတ်ပေးနေ၏။

ဤသည်တို့ကို ကျောက်ရုပ်ပမာ မားမားရင်ရင်း ငြိမ်ကြည့်နေရာမှ ကိုသိန်းဇံသည် ချောင်းတန်၍ သတိပေးရသည်။

‘အဟွန်း... အဟွန်း’

နယ်လီနှင့် ကိုမင်းဆွေတို့သည် လူချင်းခွာလိုက်ကြသည်။ ကိုသိန်းဇံသည် တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ကိုမင်းဆွေ၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ကုလားထိုင်၌ ဝင်ထိုင်၏။

www.burmeseclassic.com

ကိုမင်းဆွေက ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို သူ့အနီးဆွဲကာ နယ်လီကို ထိုင်ခိုင်းသည်။ နယ်လီသည် ကုလားထိုင်ထက် ထိုင်ရင်း လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်ရည်များသုတ်နေ၏။

ကိုမင်းဆွေက စ၍မေးသည်။

‘ကဲ...ဆိုကြပါဦး၊ နယ်လီက ဘယ်တုန်းက မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်သလဲ၊ ကိုသိန်းဇံနဲ့ကော ဘယ်လိုလုပ် တွေ့ခဲ့ကြ ရတာလဲ’

ကိုသိန်းဇံသည် ကိုမင်းဆွေ၏အမေးကို ရုတ်တရက် ပြန် မဖြေမေးဘဲ စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်ကာ မီးညှိသောက် သည်။ စီးကရက်ငွေ့များကို ခေါင်ပိုးဆီသို့ မှုတ်ထုတ်လိုက် ပြီးနောက် မဆီမဆိုင်သောစကားကို ဆို၏။

‘ဆရာက သိပ်ကံကောင်းတဲ့ လူပဲ’

ကိုမင်းဆွေသည် ကိုသိန်းဇံအား မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့် ၍ မေးသည်။

‘ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ကိုသိန်းဇံ’

ကိုသိန်းဇံသည် နှုတ်ခမ်းများတွန့်၍ပြုံးလျက် စီးကရက် ဖွာရင်း စကားပြန်သည်။

‘ဆရာခေါင်းမှာ ပတ်တီးစည်းထားပုံရတော့ ညကအမှူး တော်တော်လွန်ပြီး ချော်လဲခဲ့ဟန်တူတယ်၊ လာ ဆေးထည့် ပေးသွားတဲ့ ဆရာဝန်မဟာလဲ တော်တော့ကို ကျက်သရေရှိ တယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခု ခက်တာက ဆေးကုသ ခြင်းနဲ့ အသက်မွေးနေတဲ့ ဆရာဝန် ဆရာမတိုင်း လိုလိုကို သိတယ်၊ အခုနတွေ့ခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်မကိုတော့ သိလို့ မသိဘူး။

တွေ့လဲမတွေ့ဖူးဘူး၊ ထားပါတော့လေ... ဟောဒီ နယ်လီ ကလဲ ဆရာ့အတွက် အနည်းဆုံး သောင်းနဲ့ချီပွမယ့် အမှု တစ်ခုကို ယူသွားတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ဆရာ့ကို ကံကောင်း တယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောတာပါ’

ကိုမင်းဆွေသည် ကိုသိန်းဇံအား မည်သို့မျှ စကားမတုံ့ ပြန်တော့ဘဲ နယ်လီ ဘက်သို့ လှည့်မေးသည်။

‘နယ်လီပြန်လာဖို့ နှစ်နှစ်လိုသေးတယ်ဆို၊ အခုဘယ်နှယ် ခြိုန်းခြိုန်းခိုင်းခိုင်း ရောက်လာသလဲ’

နယ်လီသည် ရုတ်တရက် အယ်ကစ၍ ဖြေရမှန်း မသိဟန် မျက်လုံးလေးဝိုင်း၍ ကိုမင်းဆွေကို တစ်လှည့်၊ ကိုသိန်းဇံကို တစ်လှည့် ကြည့်နေသည်။ နယ်လီ အမူအရာ၌ ကြောက်ရွံ့ ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ အားငယ်ခြင်းတို့ ပေါ်နေ၏။

နယ်လီ အစား ကိုသိန်းဇံက ဝင်ရှင်းပြ၏။

‘ဒီလိုပါဆရာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်ပိုင်းအတွင်းက ရန်ကုန်မှာ ခွဲနေတဲ့ နယ်လီရဲ့အစ်ကိုဟာ ရုတ်တရက် ရှောင်တခင် သေ ဆုံးသွားတယ်၊ နယ်လီက သူ့အစ်ကိုသေရအခါဟာ သွေးရိုး သားရိုးမဟုတ်ဘဲ လူအသတ်ခံရလို့ လို့ ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် မြန်မာပြည်ကို တိတ်တဆိတ် ပြန်လာခဲ့တာပဲ’

နယ်လီက ကိုသိန်းဇံ ပြောပြသည်တို့ မှန်ကန်ကြောင်း ဆောက်ခံဟန် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘ဒါဖြင့် နယ်လီနဲ့ကိုသိန်းဇံတို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဆက် အသွယ်ရကြတာလဲ’

‘ဒါကတော့ မဆန်းပါဘူး ဆရာ၊ နယ်လီအင်္ဂလန်ကိုသွား
တုန်းက ကျွန်တော်နဲ့တစ်သင်္ဘောတည်းပဲ၊ ဆရာလဲသိသားပဲ၊
ဒီတုန်းက ကျွန်တော်က စီအိုင်ဒီမှာပေါ့၊ စကော့ကလေး
ယာဒ်ကို လေ့လာဖို့ အလွတ်ခရလို့သွားတုန်း နယ်လီနဲ့တွေ့
ဆုံပြီး ခင်ခင်ခဲ့ကြရတာပဲ၊ အဲဒီတုန်းက နယ်လီဟာ ၁၅ နှစ်
တောင် မပြည့်သေးဘူး၊ ကလေးလေး ရှိသေးတယ်’

ကိုမင်းဆွေသည် သဘောပေါက်ဟန် ခေါင်းညိတ်သည်
‘ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ဆီ ခင်ဗျားတို့ ဘာကြောင့် လာကြတာ
လဲ’

‘အခုနပြောခဲ့တဲ့ သူ့အစ်ကိုသေဆုံးမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ပေါ့၊
‘ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားကပါ ဒါကို လူသတ်မှုလို့ ယုံကြည်လဲ
လား’

‘ယုံကြည်တယ်လို့တော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သိပ်
ကြည်ချင်စရာ ကောင်းနေတယ်’

‘ဘာပြောတယ် ကိုသိန်းဇံ’
ကိုသိန်းဇံက အသာပြုံးသည်။

‘ယုံကြည်ချင်စရာကောင်းတယ်လို့ ကျွန်တော် ပြော
တာပါ၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဒီကိစ္စမှာ ငွေရေးကြေးရေးက
ပါဝင်နေတာကိုး၊ အမွေကိစ္စ ဆိုပါတော့ဗျာ၊ လူဆိုတာ
မျိုးဟာ ငွေသာများများရမယ်ဆိုရင် ဘာမဆိုလုပ်ရဲကြတယ်
မဟုတ်လား’

ကိုသိန်းဇံသည် သူ့စကားကိုသူ သဘောကျလေဟန် ရယ်
မောနေ၏။ စိတ်မရွံ့ညံ့တော့သူ ကိုမင်းဆွေက တိုတိုဖြတ်
ဖြတ် ပြော၏။

‘ဒီမှာ ကိုသိန်းဇံ၊ ခင်ဗျား သိအိုရီတွေ ခဏတေးချီ
ကားစမ်းပါ၊ ကျွန်တော့်ဆီ အခု ဘာကိစ္စနဲ့လာတွေ့ကြတာ
လဲ’

ကိုသိန်းဇံကမဖြေဘဲ နယ်လီ ထံသို့ မေးငေါ့ပြသည်။ ကို
အခါမှ မိမိစိတ်ကိုမိမိ ထိန်းသိမ်းနိုင်ဟန်တူသော နယ်လီက
တင်ရှင်းပြသည်။

‘ဒီလိုပါ ကိုကိုဆွေ၊ နယ်လီဘို့မှာ မောင်နှမနှစ်ဦးပဲရှိပါ
တယ်၊ ကိုကိုဆွေကို ပြောပြဖူးသားပဲ၊ နယ်လီတို့ ဖေဖေက
အင်္ဂလိပ်လူမျိုး၊ မိုင်းသုဋ္ဌေးတစ်ဦး၊ ဖေဖေကတော့ နယ်လီ
ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးသွားတယ်၊ ဖေဖေကတော့ နယ်လီ
ဆတ်သုံးနှစ် သမီးလောက်ကျမှ ဆုံးတယ်၊ ဖေဖေမသေခင်
သေတမ်းစာရေးပြီး မေမေ့ဘက်ကတော်တို့ ဦးလေးလက်ထဲ
အပ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီသေတမ်းစာကို နယ်လီ အသက် နှစ်ဆယ်
ပြည့်မှ ဖောက်ရမယ်လို့ဆိုတယ်၊ နယ်လီဘို့မောင်နှမကို အဲဒီ
ဦးလေးကပဲ စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးပြီး ပညာသင်ပေးခဲ့တာ
ပဲ’

‘နို့ နယ်လီကို အင်္ဂလန် လွှတ်ပေးတာလဲ ဒီဦးလေးပဲ
လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ နယ်လီကို ခုနစ်တန်း အောင်ပြီးတော့မက
အရစ်အတွက် ကျောင်းမတက်စေဘဲ ဂျီဗီအီးဖြေဖို့ အပြင်က

ဆရာနဲ့ အလွတ်ပညာသင်ပေးခဲ့တယ်။ နယ်လီ ချီစီအီးအောင်
တော့ လန်ဒန်ကို လွှတ်ပေးတာပဲ’

‘နယ်လီ အစ်ကိုကတော့ရော....’

နယ်လီသည် ဝမ်းနည်းပြုံးလေး ပြုံးလေသည်။

‘ကိုကိုက ရိုးရိုးဆယ်တန်းတောင် မအောင်ပါဘူး၊ သူက
ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက တေတယ်။ အရက်တွေ ဘာတွေ
လဲ သောက်တယ်။ ဦးလေးနဲ့လဲ မတည့်ဘူး’

‘နယ်လီ ကိုကိုသေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’

‘ရက်ပိုင်းလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ နှလုံးရောဂါနဲ့ သေ
တယ်လို့ အကြောင်းကြားတယ်။ အဲဒါကို နယ်လီမယုံဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့....’

‘နယ်လီ ခေတ်ပညာတတ် တစ်ယောက်ပါ။ ဒီလောက်
မအံ့ပါဘူး၊ နှလုံးရောဂါဆိုတာ လူအများထင်သလို ခေါက်
ခနဲ တစ်ချိန်တည်းနဲ့သေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အနည်းဆုံး တစ်ခါ
နှစ်ခါတော့ စထရုတ်ဖြစ်ရဖူးမှာပေါ့၊ ကိုကို အဲဒီလိုဖြစ်တယ်
လို့ နယ်လီ တစ်ခါမှ မသိခဲ့ရဘူး’

‘ဒါလောက်နဲ့တော့ မသင်္ကာ မဖြစ်ထိုက်ဘူး ထင်တယ်
နယ်လီ’

နယ်လီက မဲပြုံးကလေးပြုံး၍ ခေါင်းခါသည်။

‘မှန်ပါတယ် ကိုကိုဆွေ၊ ဒီလောက်နဲ့တော့ မသင်္ကာ
မဖြစ်ထိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နယ်လီမှာ မသင်္ကာစရာ
တခြားအချက်အလက်တွေ ရှိနေတယ်’

‘ဘာတွေလဲ’

‘စာတွေ’

‘စာတွေ....’

‘ဟုတ်တယ် စာတွေ၊ ကိုကို့ဆီက စာတွေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့
တစ်နှစ်လောက်ကတည်းက ကိုကို့ဆီကစာတွေ မှန်မှန်ရခဲ့
တယ်’

‘စာတွေထဲ ဘာတွေရေးထားလို့လဲ’

နယ်လီသည် အံလေးကြိတ်၍ ငြိမ်နေသည်။ မျက်ရည်များ
လည်း တပေါက်ပေါက်ကျလာ၏။ တစ်ချက်ရှိက်လိုက်ပြီးမှ
တုန်ယင်သောအသံကလေးဖြင့် ပြော၏။

‘ကိုကို့စာတွေဟာ အင်မတန် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့နေ
တဲ့ လူတစ်ယောက်ကရေးတဲ့ စာမျိုးတွေပဲ၊ သူ့ကို လူတစ်
ယောက်ယောက်က သေအောင် အမျိုးမျိုး လုပ်ကြတဲ့
အကြောင်းတွေပါတယ်’

နယ်လီသည် ရင်ထဲ၌ဆိုလာဟန် ခေတ္တ စကားရပ်
လိုက်သည်။ အတန်ကြာနားနေပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

‘အစကတော့ နယ်လီက ကိုကိုအရက်မူးပြီး ထင်တာတွေ
လျှောက်ရေးနေတယ်လို့ အောက်မေ့တယ်၊ ဒါပေမယ့်
ကိုကို့စာတွေဟာ ကြာလေ ယုံစရာကောင်းလေ ဖြစ်လာ
တယ်၊ သူ့ကိုလုပ်ကြံတဲ့ အစီအစဉ်အမျိုးမျိုးကို အသေးစိတ်
ဖော်ပြတာဟာ ယုတ္တိယုတ္တာ ပြည့်နေတယ်၊ သာမန်စိတ်ကူး
ကောင်းရုံနဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒါမျိုးတွေ မရေးနိုင်ဘူး၊
စုံထောက်ဝတ္ထုတွေဖတ်ပြီး ရေးတယ်ဆိုရအောင်လို့ ကိုကို

ဟာ စာဖတ်ရမှာ အပျင်းဆုံးနဲ့ အကြောက်ဆုံးလူ တစ်ယောက်ပဲ’

နယ်လီသည် စီးကျလာသောမျက်ရည်များကို လက်ကိုင် ပဝါဖြင့် သုတ်မစ်နေ၏။

‘နယ်လီပြောတဲ့ အချက်အလက်တွေက ဒါတွင်ပဲလား’

‘ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ကစ်လလောက်က ကိုကို့ဆီက နောက်ဆုံးစာကိုရတယ်၊ အဲဒီစာထဲမှာ...အဲဒီ စာထဲမှာ...’

နယ်လီသည် စကားမဆက်နိုင်ဘဲ ချက်နှာကို လက်ဝါး လေးများဖြင့်အုပ်ကာ တရွပ်ရွပ်ငိုကြွေးတော့သည်။

ကိုသိန်းဇွန်က စီးကရက်ဖွာလျက် စားပွဲကို လက်ချောင်း တလေးများဖြင့် ခေါက်ရင်း ငြိမ်ကြည့်နေ၏။ ကိုမင်းဆွေက သာ နယ်လီ၏ ပခုံးကလေးကိုပွတ်ကာ နှစ်သိမ့်ပေးသည်။ နယ်လီ အငိုရပ်မှ ကိုမင်းဆွေက မေးသည်။

‘အဲဒီနောက်ဆုံးစာမှာ ဘာပါသလဲ’

နယ်လီသည် အကြိတ်လိုက်သည်။ ဝမ်းနည်းသော မျက်နှာလေး၌ ဒေါသရောင်များ လျှမ်းလာ၏။

‘ကိုကို့စာထဲမှာ သူသေရမယ့်ရက်ကို ရေးထားတယ်၊ ကိုကိုက နယ်လီ အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်ခင် သူ့ကိုတော့ လုပ်ကြံကြတော့မှာပဲလို့ ဆိုတယ်၊ အဲဒီစာရစဉ်က နယ်လီ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ဖို့ တစ်လကျော်ကျော်ပဲ လိုတော့တယ်၊ ကိုကိုက နယ်လီ ကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ ခေါ်ခေါ် မြန်မာ ပြည် မပြန်ခဲ့ဖို့ မှာတယ်၊ သေစာမီးစာ ဖွင့်ရင်တောင်မှ

နယ်လီ နိယာဉ်သောဘဲ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ ဝတ်လုံ တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှဲပြီး ဖွင့်စေဖို့ အကြံပေးတယ်’

ကိုမင်းဆွေသည် နယ်လီ စကားများကို သုံးသပ်ကာ နက်နက်နဲနဲ ဆင်ခြင်ကြည့်၏။ အတန်ကြာမှ မေးခွန်းတစ်ခု ကို ထုတ်သည်။

‘နယ်လီ ကိုကိုဟာ ဒီအကြောင်းတွေကို နယ်လီ ဆီသာ ဆွဲမေးရေးနေပြီး ဘာဖြစ်လို့ ခဲဘက် ရဲ့ အကြောင်းမကြားသလဲ’

‘အဲဒီအကြောင်းကို ကိုကိုရှင်းထွေးပါဇာယ်၊ ကိုကိုက သူ့ကိုလုပ်ကြံဖို့ ကြံစည်နေသူဟာ ဦးသေးပဲတဲ့၊ တစ်သက်လုံး ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်လာတဲ့ ဦးလေးမို့လို့ မက်ပြိုင်ပြီး တရားဘဘောင်ဖြစ်ရရင် မတောင်းဘူးတဲ့၊ သူ့ကိုယ်သူ သေမယ်ထင်ပေမယ့် သူ့ကိုအကြံအစည်ကို ဦးအောင် ဆိုပြီးမို့ ကြည့်ရှောင်နိုင်မယ်လို့လဲ ထင်ရှာတယ်၊ ရှောင်ဖို့ ဆိုတာကလဲ သိပ်ကြာကြာမှ မဟုတ်တော့ဘဲ၊ နယ်လီ အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်သွားရင် ကိစ္စ ပြီးပြတ်သွားတော့ ကိုကို့ကိုဖြစ်ဖြစ်၊ နယ်လီ ကိုဖြစ်ဖြစ် သူတို့ ဘာမှလုပ်ကြံရော အကြောင်းမရှိနိုင်တော့ဘူး၊ ကိုကိုက ဒါကြောင့် ရဲကို ဖတ်သေးတာနဲ့ တူတယ်၊ ဒီအတောအတွင်း အငိုက်မိပြီး ကိုကိုခံလိုက်ရလို့ အခုလို သေသွားရတာဖြစ်မှာပဲ’

‘အခု နယ်လီ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ဖို့ ဘယ်လောက် လိုသေးလဲ’

‘နှစ်ရက်ပဲ လိုတော့တယ်’

‘အခု နယ်လိပြန်ရောက်နေတာ နယ်လီ့ရဲ့ဦးလေး သိသလား’

‘ဟင့်အင်း...နယ်လီ တိုက်တိတ်ကလေး ထွက်လာတာ၊ သူတို့ကလဲ နယ်လီ့ကို ပြန်လာဖို့ခေါ်တယ်၊ နယ်လီက စာသင် ပျက်မှာစိုးလို့ မလာတော့ဘူး၊ သေတမ်းစာကို ဖောက်တဲ့အခါမှာ နယ်လီ့ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နဲ့ ကိုကိုဆွေ့ကို လွှဲတဲ့အကြောင်း စာပြန်လိုက်ပြီးပြီ၊ သူတို့ကတော့ နယ်လီ လန်ဒန်မှာပဲ ရှိနေမှာပဲလို့ ထင်နေကြမယ်၊ နယ်လီက ဒီရောက်ရောက်ချင်း စုံထောက်ဌာနချုပ်သွားပြီး အစ်ကိုသိန်းဇံကြီးကိုရှာတယ်၊ သူတို့ဆီကတစ်ဆင့်အလွတ်စုံထောက်ဖြစ်နေတဲ့ အစ်ကိုသိန်းဇံနဲ့ ဆက်သွယ်မိတယ်၊ ကံအားလျော်စွာ အစ်ကိုသိန်းဇံကလဲ ကိုကိုဆွေ့ဘီလပ်မသွားခင်ကတည်းက အမှုတွေမှာ တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ဖူးတယ်ဆိုတော့ အစစ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့’

ကိုမင်းဆွေ့သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေ၏။ အကြံပိုင်သော နယ်လီ့ကို ကိုသိန်းဇံကလည်း ချီးမွမ်းနေမိ၏။

ကိုမင်းဆွေ့က ကိုသိန်းဇံကို လှမ်းကြည့်၍ အကြံဉာဏ်တောင်းသည်။

‘အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ကျွန်တော်ကရော ဘာအကူအညီပေးရမှာလဲ’

‘ခက်တာက ဒီကိစ္စမှာ ရာဇဝတ်ကြောင်းရော၊ တရားမကြောင်းရောပါနေတယ်၊ ရာဇဝတ်ကြောင်းအတွက်ကတော့

ကျွန်တော့်တာဝန်ထားပါ၊ နယ်လီတို့က ထင်နေပေမယ့် ဟုတ်ချင်မှလဲ ဟုတ်မှာ’

နယ်လီသည် မခံချင်ဟန် ကိုသိန်းဇံဘက် လှည့်ကြည့်၍ အော်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်ရမှာလဲ၊ သက်သေခံတွေ ဒီလောက် ရှိပြီးသားဟာကို’

ကိုသိန်းဇံသည် နယ်လီအား ကလေး တစ်ယောက်ကို ကြည့်သကဲ့သို့ကြည့်၍ ပြုံးပြီးဖြေသည်။

‘နယ်လီပြောတဲ့ သက်သေခံတွေ ဆိုတာက နယ်လီ အမြင်ကိုး၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ချပါနယ်လီ၊ အမှုမှန်ဖြစ်အောင် အစ်ကိုသိန်းဇံ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပေးမယ်၊ အဲ...တရားမကြောင်း ကိစ္စတွေကိုတော့ ဆရာပဲ တာဝန်ယူပေါ့’

ကိုမင်းဆွေ့သည် အတန်ကြာငြိမ်လျက် စဉ်းစားပြီးမှ ဖြေ၏။

‘နယ်လီ အတွက်ဆိုတော့ ကိုကိုဆွေ့တာဝန်ယူရတော့မှာပဲ၊ တစ်ခုပဲပြောမယ်၊ ကိုကိုဆွေ့နဲ့ ကိုသိန်းဇံကြီးတို့ ခွင့်မပြုဘဲ နယ်လီ ဘာတွေမှ လျှောက်မလုပ်ရဘူး၊ ကြားလား’

နယ်လီက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘အခု နယ်လီ ဘယ်မှာနေသလဲ’

‘နယ်လီ စတုရင်း တိုတယ်မှာပဲ တည်းနေတယ်’

‘ဒါဖြင့် အမှုမပြီးမပြတ်မချင်း ကိုကိုဆွေ့အိမ် လာနေလှည့်’

နယ်လီက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။ ကိုသိန်းဇံကမူ မျက်နှာကို တစ်ဖက်လှဲ၍ စီးကရက်ငွေများကို မျက်နှာကြက် ဆီသို့ မှုတ်ထုတ်နေသည်။

ကိုမင်းဆွေကသာ အစီအစဉ်ကို ဆက်လက်ရှင်းပြသည်။
'အခုန ကိုသိန်းဇံပြောတာ မှန်တယ် နယ်လီ၊ သက်သေခံ တွေက ဒီလောက်လုံလောက်သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မလုံ လောက်တဲ့ သက်သေခံနဲ့ ဆွေချင်းမျိုးချင်း အမှုဖြစ်တာလဲ မကောင်းသေးပါဘူး၊ ဒီတော့ မူလက နယ်လီစီစဉ်ထားတာ ကောင်းသားပဲ၊ နယ်လီ ဒီရောက်နေတာ သူတို့မသိစေနဲ့၊ နောက်နှစ်ရက်ကျတော့ နယ်လီချဲ့ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာယူပြီး ကိုရိုဆွေ သေတမ်းစာသွားဖောက်ကြည့်မယ်၊ သေတမ်းစာ မှာ ဘာပါဘယ်ဆိုဘာသိရရင် နယ်လီ ကိုကို စာတွေထဲမှာ ပါတာတွေဟာ မှန်မမှန်သိရမှာပဲ၊ အဲဒီတော့မှ ရှေ့ဆက် ဆောင်ရွက်ကြတာပေါ့'

ကိုသိန်းဇံသည် သဘောတူဟန် ခေါင်းညိတ်ပြီး နေရာမှ ထသဖြင့် နယ်လီလည်း လိုက်ထသည်။

'အို...အို...နယ်လီ ဘယ်မှသွားဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ သေ တမ်းစာ မဖွင့်မချင်း နယ်လီ ဒီအိမ်ထဲက အပြင်မထွက်ရဘူး'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ နယ်လီက ဟိုတယ်ပြန်ပြီး ပစ္စည်းတွေ ယူ မလို့ပါ'

'အဲဒီအတွက်က ကိုစွမရိုပါဘူး၊ ဟိုတယ် မန်နေဂျာနဲ့ ကိုရိုဆွေနဲ့ခင်ပါဘယ်၊ ဒီကနေ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး နယ်လီ ကိုကိုဆွေဆီမှာ ရှိနေကြောင်း ပြောလိုက်မယ်၊ အဝတ်

အစားသေတ္တာယူဖို့လောက်ကိုကော့ ကိုသိန်းဇံ တတ်နိုင်ပါ တယ်'

ကိုသိန်းဇံက ရင်တွင်း၌ အနည်းငယ် အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားသော်လည်း အပြုံးအရယ်မပျက်ဘဲဆို၏။

'ဟုတ်ပါတယ် နယ်လီ၊ စိတ်ချပါ၊ နယ်လီ သေတ္တာထဲ ထဘိတွေတော့ များများမပါဘူး ထင်ပါရဲ့'

ကိုသိန်းဇံသည် နယ်လီထံမှ အခန်းသေ့ တောင်းပြီး ထွက်လာခဲ့စဉ် ကိုမင်းဆွေ၏ မေးသံနှင့် နယ်လီ၏ မြေသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

'ဒါထက် နယ်လီ အစ်ကိုနာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ'

'အက်စွတ်ဇင်တဲ့၊ မြန်မာ နာမည်ကတော့ မြဇင်လို့ ခေါ်ပါတယ်'

* * *

(၇)

စိုးယံဝဝယ် လက်ဖြင့်

၀

တန်ဆောင်းမုန်း၏ ပြည့်ဝန်းသော ငွေလရောင်ကြောင့် တစ်လောကလုံး ကြည်လင်တောက်ရွန်းနေ၏။

မဲဇာမြိုင်သည်လည်း ကြည်လင် တောက်ရွန်းနေ၏။ မဲဇာမြိုင်၏ ကေရီဖြစ်သော မလေးသန့်၏ မျက်နှာသည် လည်း အထူးကြည်လင် တောက်ရွန်းနေလေပါ၏။

ခဲညားသော အိမ်ကြီးမှာလည်း မီးပုံးရောင်စုံဖြင့် ထိန်လင်းကာ တင့်တယ်လှပနေ၏။ မဲဇာမြိုင်၏ စိမ်းလန်းသော ပင်ပျိုပင်ငယ်တို့ထက်၌လည်း လျှပ်စစ်မီးလုံးလေးများ သွယ်သွယ် ညီညီစီစီခွေခွေဖြင့် ထွန်းလက်နေကြပါ၏။

မီးပုံးရောင်စုံတို့က တောက်ပထိန်လင်းပါပေသည်။ မြို့ကင်း၍ သန့်စင်သော မီးပြင်မှ ငွေလမင်းနှင့် ကြယ်တစ်သင်းတို့ကလည်း ဝင်းလက်ပါပေသည်။ သို့ရာတွင် အေးမြသော မလေးသန့်၏ မျက်လုံးပြာများက အရွန်းလဲ့ဆုံး ဖြစ်နေပါ၏။

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့သည် မလေးသန့်၏ မွေးနေ့ဖြစ်သည်။

ကိုမင်းဆွေက မလေးသန့်အတွက်မြကျောက်စီခြယ်သော ရင်ထိုးလေးတစ်ခုကို လက်ဆောင်ပေးသည်။ အစ်ကိုကြီးကမူ အိမ်၏သခင်မဖြစ်သော မလေးသန့် သီးခြားအသုံးပြုရန် မာစီဒီး ကားအသစ်တစ်စီး ဝယ်ပေးခဲ့သည်။

မလေးသန့်၏ ချစ်လှစွာသော မောင်ငယ်က တစ်မူထူးခြားသော လက်ဆောင်ကို ပေးခဲ့ပါ၏။

သူ့လက်ဆောင်မှာ သူ့ သုတေသနလုပ်ငန်း၏ အဆင့်တစ်ဆင့်အောင်မြင်သည်ဆိုသော သဘင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ယခင်က သစ်ပင်တို့၌သာ အောင်မြင်ခဲ့သော သူ့ စမ်းသပ်ချက်သည် ယခု တိရစ္ဆာန်၌ ပထမဦးဆုံးအဖြစ် အောင်မြင်ခဲ့ပြီတည်း။

သူ့ အောင်မြင်ချက်သည် သူ၏ လက်ထောက်လည်းဖြစ်၍ သူ့နာပြုလည်းဖြစ်သူ မလေးသန့်၏ အောင်မြင်ချက်လည်း ဖြစ်ပါ၏။

ထို့ထက်ထူးသော သူ့လက်ဆောင်ကား မလေးသန့် အကြိမ်ကြိမ် တိုက်တွန်းမှုကို လိုက်လျောနာယူခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက သူ့အစ်မ မွေးနေ့ကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် သူ့လုပ်ငန်းမှ အနားယူသည်။ အနားယူရုံမက မော်တော်ကားသစ်ပေါ် သူ့အစ်မကို သူ့ဘေးတွင်တင်ခေါ်၍ ကားကို သူကိုယ်တိုင်မောင်းကာ ရန်ကုန်မြို့တော်၏ မီးထွန်းပွဲကို လိုက်လံပြသည်။

လတကာအနက် တန်ဆောင်မုန်း လ သည် အလှပဆုံး ဖြစ်သည်။ ညတကာအနက် တန်ဆောင်တိုင် ရွှေတိုင်ညသည် အတင့်တယ်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ဤနှစ်၏ တန်ဆောင် ရွှေတိုင်ည သည် မလေးသန့်၏ ဘဝတွင် ပျော်ရွှင်ဖွယ်အပြည့်ဆုံး ဖြစ် နေပါ၏။

ထို့ကြောင့် အေးမြသော မလေးသန့်၏ မျက်လုံးပြာများ သည် မီးပုံးရောင်စုံ၊ ငွေလမင်းနှင့် ကြယ်တစ်သင်း တို့ကို လွန်၍ ဝင်းပ ချွန်းလဲ့နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

*

မီးပုံးရောင်၊ ကြယ်ရောင်၊ လရောင်တို့ဖြင့် ထွန်းလဲ့ဝေစည် သော မဲဇာမြိုင်၏ အိမ်ရှေ့ဆီသို့ ငွေဖြူရောင် ကားသစ် ကလေး ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်လာချိန်၌ ည ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးပေပြီ။

သူသည် သူ့အစ်မကို ပြုံးကြည့်၍ တံခါးကိုဖွင့်ကာ အရင် ဆင်းသည်။ ထို့နောက် ကားဦးမှကွေ့ကာ တစ်ဖက်သို့ကူး၍ သူ့အစ်မအတွက် တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

နွဲ့ဆိုး ဆိုးသော မောင်ငယ်သည် ဤသို့ အလိုက်သိသော ဗုဒ္ဓမူကို ပြုပြန်လေသော အခါ မလေးသန့်၏ ရင်ဝယ် တသိမ့်သိမ့်နှင့် တငြိမ့်ငြိမ့် ကြည့်နူးသာယာ လေရပေသည် တကား။

သူက ပြုဝင်းနူးညံ့သော မလေးသန့်၏ လက်ကလေးကို ဆွဲယူကာ ငွေပွင့်ဖြူဖြူတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သည့် စံပယ် ရံတို့ ဝိုင်းရံနေသော သံပရာ ပင်ပျိုများဆီသို့ ခေါ်ဆောင် သွားသည်။

သူက မလေးသန့်ကို ခုံတန်းဖြူတစ်ခုထက် ထိုင်ခိုင်းသည်။ ‘မမသန့် ဒီမှာထိုင်နေဦးနော်၊ ကျွန်တော် အခု ပြန်လာ ခဲ့မယ်၊ ဟုတ်လား’

မလေးသန့်က ပြုံးပြုံးလေးဖြင့် ခေါင်းညိတ် ပြရ၏။ အစ်ကိုတစ်ယောက်၏အမိန့်ကို နာခံရသော နှမတစ်ယောက် ပမာလည်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး နေပြလိုက်၏။ ဤသည် ကိုပင် သူက ကျေနပ်စွာ ပြုံးပြီး အိမ်ဆီသို့ သွက်လက်စွာ ထွက်ခွာသွားသည်။

သူ့ဘာလုပ်မည်ကို မလေးသန့်သိပါ၏။ သိသောကြောင့် ပင် သူ့အလိုကျ ပြုံးပြုံးလေးနှင့် ငြိမ်သက်စွာ နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ပြန်ထွက်လာသောအခါ လက်တွင်း၌ တယောလေး တစ်ခုကို ပွေ့လျက် ယူလာသည်။ စည်းတစ်လက်ကိုလည်း မလေးသန့်အား လှမ်းပေးသည်။

သူသည် မလေးသန့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ မြေပြင်သို့ ညွှတ်ကျနေသော သစ်ကိုင်း တစ်ကိုင်းထက် ထိုင်လိုက်၍ တယောကို ကြိုးညှိပြီး အသံစမ်းသည်။

အသံစမ်း၍အားရမှ မလေးသန့်ကို ပြုံးချိုကြည်လင်စွာ ကြည့်ရင်း မေးသည်။

‘ကဲ...မမသန့် တာဆိုမလဲ’

‘အို...မမသန့်က မောင်လေးဆိုခိုင်းတာကို ဆိုရမှာပေါ့’
သူသည် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

‘ဆောင်းအခါ ဆိုတော့ နွေရွက်ကြွေသံတွေ ပါနေလို့
တစ်နည်းအားဖြင့် မဆီလျော်လှဘူး၊ ဒါပေမယ့် တန်ဆောင်
မုန်းညှာမှာ ကြယ်တွေ လတွေ စုံတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့
ကြယ်တွေ လတွေအကြောင်းပါတဲ့ ပတ်ပျိုးကို ဆိုရအောင်၊
ဟုတ်လား နော်’

‘လွမ်းတယ်လေပတ်ပျိုး မဟုတ်လား’

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

မလေးသန့် စည်းကိုကိုင်၍ အဆင်သင့် စောင့်သည်။

မကြာမီပင် အေးမြဝင်းလက်သော မဲ့စာမြိုင်၏လေယဉ်
ဝယ် နွဲ့နှောင်း ပြေပြစ်သော တယောသံနှင့်အတူ ကြည်လင်
ခိုလွင်သော မလေးသန့်၏ သီချင်းသံသည် သာယာစွာ
ပေါင်းဖွဲ့၍ ဝေပျံပေါ်ထွက်လာ၏။

‘လွမ်းတယ်လေ...မျှော်၍ငယ်စဉ်ပင်၊ မိုးယုံဝဝယ်
လကိုမြင်၊ ကြယ်စင်ဟုတ်ဘူး၊ လွမ်းသူနောင်စော
ယွယ်လူး...။’

စိုင့်ရှူးငယ် တန်ဆောင်၊ ကြယ်မောင်မင်းနှင့်
တယာဘောင် ညီနောင်ကြက်ကယ်၊ မောင်ရင်ဆိုင်း
နှင့် တိမ်လှိုင်းမြရောင်နှယ် အသွယ်သွယ်...။

တယ်နှယ်နှင့် လွမ်းတယ် နိုင်းဆီဖြေငယ် လေနှင့်
သာ ပန်ရေးရေး...’

မိုးပြင်ဝယ်၊ ကြယ်ရောင် လရောင်တို့ ဝင်းလက်နေသည်။
တေးလင်္ကာဥလည်း ကြယ်ရောင် လရောင်တို့က ဝင်းလက်
နေပါ၏။ တစ်လောကလုံး၌ အမှောင်မရှိဘဲ ဝင်းလက်ရွှန်းမြ
သန့်စင်နေ၏။

ဝင်းလက်ရွှန်းမြ သန့်စင်သော ည၊ ဟိတ်ဆိတ်သော ည၊
အေးချမ်းသော ည။

မလေးသန့်၏ရင်တွင်း၌လည်း လွမ်းတသသနှင့် ချမ်းမြမြ
ရှိနေ၏။

သီချင်းဆုံးသောအခါ သူက တယောလေးကို အနီးရှိ
ဝင်ရည်တစ်ခု၌ထောင်လျက်ချထားပြီး သူ့အစ်ကိုလွမ်းကြည့်
သည်။

ကြည်နူးစူးကပေးသောမျက်ရည်အပြည့်နှင့် မလေးသန့်က
လည်း သူ့မောင်ကို ကြင်နာစွာ ပြန်ကြည့်သည်။

သူက နေရာမှတလိုက်သည်၊ လေကိုအားရပါးရ ရှူရှိုက်
လိုက်ပြီး ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်သည်၊ ထို့နောက်ခပ်သွေ့
ညင်သာသာ ရယ်မောသည်။

‘မောင်လေး တာရယ်တာလဲ’

‘ဟောဒီကမ္ဘာကြီးကို ချစ်လို့ရယ်တာ မမသန့်၊ ဟောဒီ
ကမ္ဘာကြီးကို ကျေးဇူးတင်လို့လဲ ကျွန်တော် ရယ်တယ်၊ ပြီး
တော့ မမသန့်...’

သူသည် မလေးသန့်၏အနီးသို့ ကပ်လာ၍ မလေးသန့်၏
ဖခုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လျက် လှိုက်လဲစွာ ဆိုသည်။

၁၁၆ ● တက္ကသိုလ်ဆုန်းနိုင်

‘ပြီးတော့ မမသန့်ကိုချစ်လို့ရယ်တယ်၊ မမသန့်ကို ကျေးဇူးတင်လို့လဲ ကျွန်တော် ရယ်ပါတယ်’

သူသည် သူ့လက်များကို သူ့အစ်မ၏ပခုံးမှ လွှတ်ခွာလိုက်ပြီး ဆက်လက်ရယ်မောသည်။ မလေးသန့်ကသာ ဘာမှ မဖြေ၊ သူ့ကိုသာ ငေးကြည့်နေရ၏။

သူကသာ တောက်ရွှန်းနေသော တောတောင် ရေ မြေတို့ကိုကြည့်၍ ပြောသည်။

‘ဘယ်လောက် လှပပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီး ဘာလဲ မမသန့်ရယ်၊ စားဖို့အစာကိုလဲ ပေးတယ်၊ နားနေတည်တဲ့ဖို့ နေရာကိုလဲပေးတယ်၊ ပြီးတော့ ချမ်းမြေ့သာယာအောင် ကြယ်တွေ၊ လတွေ၊ နှင်းတွေ၊ သစ်ပင်တွေ၊ တောတွေ၊ တောင်တွေ၊ ရေမြေတွေနဲ့လဲ တန်ဆာဆင်ပေးထားသေးတယ်၊ ချစ်တဲ့ ဒီကမ္ဘာကို ကျွန်တော် သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ် မမသန့်’

လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် တက်တက်ကြွကြွ အားရပါးရပြောနေရာမှ သူ့အမူအရာသည် ရုတ်တရက် လေးပင် ဆိုင်းသွား၏။ ဆက်လက်ပြောသော သူ့အသံ၌ ကြေကွဲမှုပါနေ၏။

‘ကျွန်တော် အမေရိကားကပြန်လာစတုန်းကလေ ဖေဖေနဲ့ မေမေမရှိတော့လို့ သူ့ဘဝမှာ ရှေ့လျှောက် ဘယ်လိုနေရမလဲလို့ ကြောက်ရွံ့လိတ်လန့်ပြီး သိပ်စိတ်ထိခိုက်မိတယ်၊ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး ကျောက်ပွတ်

ပြီး ပါးကိုနမ်းလို့ချော့တတ်တဲ့ မေမေ့ကို သိပ်လွမ်းတာပဲ၊ မေမေက ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်တယ် မမသန့်ရယ်’

မလေးသန့်က သူ့စကားများကို ရင်ဝယ် ဆိုနင်းစွာဖြင့် နားထောင်နေရ၏။ တင်းဆည်မခိုင်းသဖြင့် မျက်လုံးတို့မှ ချက်ရည်များလည်း စီးကျလာ၏။

သူကသာ ဆက်ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သိပ်ကံကောင်းတယ် မမသန့်ရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီကမ္ဘာမှာ မမသန့်ဆိုတာက ရှိနေသေးတာကိုး၊ ကမ္ဘာကြီးဆိုတာက ကျယ်ဝန်းတယ် မမသန့်၊ ဓာတ်နည်းအားဖြင့်တော့လဲ ကျဉ်းမြောင်းပါတယ်၊ တကယ်ဆိုတော့လဲ ကမ္ဘာတို့လောကတို့ ဆိုတာဟာ ချစ်ခင်တပ်မက်ပြီး ထင်မှတ်သားတာပါပဲ၊ မမသန့်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကမ္ဘာပါပဲ၊ ဒါကြောင့် မမသန့်ကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တယ်၊ သိပ်လဲကျေးဇူးတင်တယ်’

သူ့စကားကြောင့် စိတ်ထိခိုက်မှုကို ဆက်လက်မခံနိုင်တော့သော မလေးသန့်သည် နေရာမှထ၍ သူ့လက်မောင်းကိုဆုပ်လျက် လှီးလွဲကာ စကားဆိုသည်။

‘မမသန့်ကိုချစ်ရင် ပြီးတော့...မမသန့်ကို ကျေးဇူးတင်ရင် မမသန့်စကားကို အမြဲနားထောင်ပါလား မောင်လေးရယ်’

သူသည် ခေတ္တ ငိုငံကျသွား၏။ ထို့နောက် အလွန်သဘောကျဟန် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောသည်။ ရယ်မော၍ အားရပြော၏။

‘ဘာလဲ မမသန့်၊ ထမင်းကို အချိန်မှန်မှန်စားပါ။ ညကို စောစောအိပ်ပါ။ အလုပ်ချည်း ဆက်မလုပ်ဘဲ အနားယူပါ။ အဲဒါပြောမလို့ မဟုတ်လား’

မလေးသန့်ပြောမည့် စကားများကို သူက ဦးအောင် ပြောနှင့်သဖြင့် မလေးသန့် ဘာဆက်ဆိုရမည်မသိ။

ဤအကြိမ်တွင်မူ သူသည် မရယ်တော့ဘဲ ပြုံးရုံပြုံး၏။ အေးခမ်းတည်ငြိမ်စွာဖြင့် သူ့အစ်မကို ကြည့်သည်။ သူပြောသော စကားများမှာလည်း ကြောင်းကျိုးဆက်သွယ် လက်ခံဖွယ် ဖြစ်နေ၏။

‘မမသန့်ရယ်၊ စားဖို့နားဖို့ ပျော်ပါးဖို့ကို လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ ကျွန်တော်လဲ ခံမိဘာပေါ့။ ဒါပေမယ့် စားလိုက်နားလိုက် ပျော်ပါးလိုက်နဲ့ နေသွားရင် ဒုလ္လဘဆိုတဲ့ လူ့ဘဝကြီးဟာ ဘယ်အဓိပ္ပာယ် ရှိတော့မလဲ၊ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးသိရသည်တဲ့ မမသန့်၊ ကျေးဇူးရှင်ဘကားအနက် ဒီကမ္ဘာကြီးထက် ပိုမိုမြင့်မြတ်တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာဟာ မရှိဘူး....’

သူ့အသံသည် သဘာဝတ္ထဗေဒ ပါမောက္ခတစ်ဦး၏အသံ ကဲ့သို့ တည်ငြိမ်လေးနက်နေ၏။

‘မမသန့်နဲ့အတူ ဒီကမ္ဘာကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကို ကျွန်တော် ဆပ်ပါရစေဦး၊ ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်မှ လူတိုင်းထဲက လူတစ်ယောက်လို့ မမသန့် ကျေနပ်အောင် ကျွန်တော်နေမြဲမယ်’

ဤသို့ဆိုပြန်တော့ မလေးသန့်မှာ ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ် လျက်သာ နားထောင်နေရ၏။ သူကသာ ဆက်ပြောပြန်သည်။

‘ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ စကားတစ်ရပ်ကို ကျွန်တော် အသည်းစွဲအောင် မှတ်ထားတယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကပြောတယ်၊ မြန်မာပြည်ကြီး လွတ်လပ်ရင် သူ နိုင်ငံရေးက ထာဝရ အနားယူပြီး ဗာရေးဆရာကြီး လုပ်စားမယ်တဲ့၊ ကျွန်တော်လဲပဲ ကျွန်တော့် သူ တသနအောင်မြင်ရင် ထာဝရမဟုတ်တောင် ခဏဖြစ်ဖြစ် အင်မတန်ဆိတ်သုဉ်းတဲ့ ဟောဒီ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲကထွက်ပြီး ဂီတနဲ့ ပျော်ချင်တယ်၊ တေးတွေ ဖွဲ့ချင်တယ်၊ ကဗျာတွေ သီချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မမသန့် အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော့်တေးတွေ ကဗျာတွေကို နားထောင်ဖို့ မမသန့် ကျွန်တော့်အနားမှာ ရှိမှရှိပါ တော့မလား’

ပြုံးရွှင်နေသော မမသန့်၏ မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် ပြန်လည်တည်ကြည်သွားသည်။ ဒေါသသံ ပေါ်တပါနှင့် သူ့မောင်ကို ဆိုသည်။

‘မောင်လေး ဘာပြောတာလဲ’

သူက အသာရယ်ပြန်သည်။

‘ဒီနေ့ မမသန့် အသက် ၃၀-နှစ်ပြည့်ပြီ’

‘အဲဒီတော့....’

‘အဲဒီတော့ မမသန့် တစ်သက်လုံး အပျိုကြီး လုပ်သွားမလို့လား’

မလေးသန့်သည် အသာအယာပြုံး၍ သူ့လက်မောင်းကို ထုသည်။

‘မမသန့်ကို မမေးနဲ့၊ မင်းကကောဟင် နှင်းမောင်’ သူသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ပြန်၏။

‘ကျွန်တော်က တစ်သက်လုံး လူပျိုကြီး လုပ်သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးတယ်၊ မိန်းမဆိုတာဟာ တော်တော်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ် မမသန့်’

မချော်လင့်သော စကားကို ကြားရသဖြင့် မလေးသန့်သည် မျက်လုံးများပြူးသွား၏။

‘ဘုရားရေ...မိန်းမဆိုတာ ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ဆေးကောလိပ် တုန်းကလဲ ကောင်မလေးတွေ တွေ့ဖူးတာပဲ၊ အမေရိကားမှာတုန်းကလဲ ကောင်မလေးတွေ တွေ့ဖူးတာပဲ၊ သူတို့ အသည်းနှလုံးဟာ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ပေးခြင်း ယူခြင်းမရှိတဲ့ မေတ္တာအစား ပိုင်ခြင်း နိုင်ခြင်းဆိုတဲ့ လောဘတရားတွေ စိုးမိုးနေတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ မိန်းမတွေဟာ ကြောက်စရာကောင်းတယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောတာ’

မလေးသန့်သည် သူ့ကို အံ့သြစွာ ကြည့်မိသည်။ ကြားရသော စကားများကို မယုံနိုင်၊ ရယ်လည်း ရယ်ချင်မိသည်။ သုတေသန ဓာတ်ခွဲခန်းအပြင်ထွက်၍ လောကကို ဟုတ်တိပတ်တိ မဆက်သွယ် မသိကျွမ်းဖူးသေးသော သူ့မောင်ငယ်သည် ကြီးကျယ်လှသော ဣတ္ထိယသျှတ္တရကို ဖွင့်ဆိုနေပေသည်။

မလေးသန့်သည် သူ့နည်းတူစွာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရယ်မောလိုက်ပြီး မေး၏။

‘မိန်းမတွေဟာ ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတော့ မမသန့်ဟာလဲ မိန်းမပဲ၊ မမသန့်ကိုကော မကြောက်ဘူးလား’ ရယ်၍ နေသော သူ့မျက်နှာသည် တင်းမာသွား၏။

‘မမသန့် ဘာပြောတာလဲ’

‘ဪ...မောင်လေးရယ်၊ မင်းကပြောလို့ မမသန့်က မေးရတာပါ’

ထိုအခါမှ သူသည် ပြုံး၍ပြောသည်။

‘မမသန့်ကလဲ ရောရောနှောနှောပြောလို့ အယ်ဖြစ်မလဲ၊ မီးဆိုတာ အရောင်ထွက်တယ်၊ ပြီးတော့ ပူတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ အရောင်ထွက်သောအရာသည် ပူတယ်လို့ဆိုရရင် ငွေလဝန်းကိုလဲ ပူတယ်လို့ပြောတော့ မှန်ပါ့မလား’

ဤအကြိမ်တွင်မူ မောင်နှမနှစ်ဦးသည် ပြိုင်တူရယ်မောမိလိုက်ကြသည်။

‘မမသန့်ရယ် မီးနဲ့နှိုင်းဖို့မပြောနဲ့ ငွေလမင်းဆိုတာဟာ ကြယ်တွေနဲ့တောင် မယှဉ်ထိုက်ပါဘူး၊ မိုးယံဝယ် လကို ခြင်ပြီးမှ ကြယ်စင်ဆိုတာကို ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့ လွမ်းရမှာလဲ’

မလေးသန့်သည် ကြည်နူးလှုပ်ရှားသောရင်ဖြင့် သူ့ကို စကားပြန်ရန် ကြိုးစားသည်။ စကားတို့က ထွက်မလာ၊ မျက်ရည်များသာ စိုလာ၏။

ထိုစဉ် သူက တယောလေးကို ကောက်ကိုင်သည်။

‘မမသန့် ကျွန်တော်တို့ ခုနက သိချင်းကို ပြန်ဆိုကြရအောင်’

မလေးသန့်သည် သက်ပြင်းကို အသာချ၍ ဧည့်ကို ကောက်ကိုင်လျက် တေးကိုပြန်ဆိုသည်။

‘လွမ်းတယ်လေ-မျှော်၍ငယ်စဉ်ပင်၊ ခိုးယံဝဝယ် လက်မြင်၊ ကြယ်စင်ဟုတ်ဘူး၊ လွမ်းသူနောင် စောယွယ်လူး...’

* * *

(၁)

သဲသွန်စ

တ

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ဒေါက်တာ နှင်းမောင်သည် ဆေးသေတ္တာကိုယူလျက် မော်တော်ကားဖြင့် ခြံမှထွက်သွားသောအခါ မလေးသန့်သည် နှစ်သက်စွာ ပြုံးရင်း အိမ်ဝမှ လက်ပြကျန်ရစ်သည်။

ဒေါက်တာ နှင်းမောင်ကို ဆေးကုသော ဆရာဝန် အဆောင်အယောင်နှင့် တွေ့ရခဲ့သည်။ သူသည် ကုသရေးထက် သုတေသနလုပ်ငန်း၌သာ အချိန်ရှိသမျှ နှစ်မြှုပ်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။

ယနေ့နံနက်တွင် ထိုသို့တွေ့ရခဲ့သောအဆောင်အယောင် အသွင်သဏ္ဌာန်နှင့် ထွက်ခွာသွားလေသဖြင့် မလေးသန့်က သဘောကျ နှစ်သက်မိခြင်းဖြစ်၏။

သူ တယ်ဆီသွားမည်ကိုလည်း မလေးသန့်သိသည်။ သူမ၏ ဆရာဝန်တို့ ခြေပင်ချမည်မဟုတ်သော တစ်နေရာဆီသို့

ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာမှာ သူ၏ချစ်လှစွာသော ကိုက်ထူးတို့ စံရာ လူမှုအသိုက်အအုံ၏ အပြင်ပရိ သူ့ဆီသို့သာတည်း။

သူနှင့် ကိုက်ထူးတို့၏ ထူးဆန်းသော သံယောဇဉ်ကို အောက်မေ့မိသောအခါ မလေးသန့်သည် ပြုံးမိပြန်၏။

သူသည် ဆေးကျောင်း၌ရှိစဉ်ကတည်းက ကိုက်ထူးနှင့် အကျွမ်းဝင်ခင်မင်ခဲ့၏။

ဆေးကျောင်းသားဘဝ၌ လေ့လာရသော လူ့အရိုးစု၏ အစိတ်အပိုင်းမှန်သမျှကို ကိုက်ထူးထံမှ သူရလေ့ရှိသည်။ နိုင်ငံခြားမှ မှာလျှင် ဈေးကြီးလှသော လူ့အရိုးစုကမ္ဘာ့ဂန္ဓာန် ရပ် အပြည့်အဝတစ်စုံကို သူ ကိုက်ထူး၏ အကူအညီဖြင့် သူသည် အဖိုးနှုန်းချိုသာစွာဖြင့် ရခဲ့ဖူးသည်။

ကိုက်ထူးတို့ရွာအတွက် သူသည် သူစိမ်းတစ်ဦး မဟုတ်တော့။ သူခေါ်သွားသဖြင့် မလေးသန့်လည်း အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။

သုဘရာဇာဟု အမည်တပ်ထားသော်လည်း သူတို့များ မှာ လူတွေဝင်ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း အခြား မည်သူမျှမလုပ်ချင်သော အလုပ်ကို လုပ်နေကြသည့် အလုပ်သမား လူသားများပင်ဖြစ်ကြ၏။ အလွန်သစ္စာရှိသော လူသားများဖြစ်ကြောင်းကို မလေးသန့် အသိဆုံးဖြစ်ပါ၏။

အခြားသူများကို ဆေးမကုသော ဒေါက်တာနှင်းမောင်သည် ထိုသူတို့ကြား၌ အရေးပေါ်လျှင်မူ တာဝန်ကျေစွာ သွားရောက်ပြုစုတတ်သည်။

ယခုလည်း မိုးတွင်းကတည်းကစ၍ ယခုတိုင် မနိုင်နင်းသေးသည့် တုပ်ကွေးရောဂါဆိုးသည် ကိုက်ထူးတို့၏ရွာဆီသို့ ကူးစက်လာကြောင်း သိရသဖြင့် ဒေါက်တာနှင်းမောင် မှာ ထွက်ခွာသွားခြင်းဖြစ်၏။

မလေးသန့်သည် အိမ်တွင်းသို့ပြန်လာခဲ့၏။ ဖေတ်ရသေးသော နံနက်သတင်းစာများကို ယူ၍ လက်ဖက်ရည်စားပွဲတွင် ထိုင်ကာဖတ်သည်။ သတင်းစာကြီးတစ်စောင်၏ မျက်နှာဖုံး၌ စာလုံးမည်းကြီးများဖြင့်ဖော်ပြထားသော သတင်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မလေးသန့်မှာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ပျောက်ဆုံးနေသော မြေမြှုပ်ဆေးလောင်း

ဘဝ္ဗဒ္ဓအရှင်တော်ဝံနှင့် ဆက်စပ်နေသော

‘ဦးလေးနှင့် တူမအရင်းတို့ အမွေကိစ္စ မရှင်းမလင်းဖြစ်ရာမှ ရာဇဝတ်မှုဟု မသင်္ကာဖွယ် အဖြစ်ဆန်း တစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြောင်း။

ဖြစ်ပွားပုံမှာ ရန်ကုန်မြို့၊ ပြည်လမ်း၊ အိမ်နံပါတ် (....)နေ ဦးထွန်းသော်သည် တူနှင့်တူမ၏ အမွေထိန်း ဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုကြောင်း၊ တူဖြစ်သူ မောင်မြတ်မှာ လွန်ခဲ့သောအပတ်က နှလုံးရောဂါဖြင့် ရုတ်တရက် သေဆုံးခဲ့သည်ဆိုကြောင်း။

ထူးဆန်းစွာ တိုက်ဆိုင်နေပုံမှာ မောင်မြတ် သေဆုံးချိန်သည် ၎င်း၏နှုတ်နှုတ်သို့ နယ်လီဇာခေါ် နို့နို့

ငင် အသက်နှစ်ဆယ် မပြည့်မီ ရက်ပိုင်းအလိုတွင် ဖြစ်ကြောင်း။

မောင်မြတ်နှင့် နွဲ့နွဲ့ငင်တို့၏ ဖခင်မှာ ကွယ်လွန် သူ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး မိုင်းသူဌေးကြီး မစ္စတာမာတင် ဆိုသူဖြစ်ကြောင်း၊ မစ္စတာမာတင်၏ သေတမ်းစာကို သမီးအငယ် ဖြစ်သူ နွဲ့နွဲ့ငင် အသက် နှစ်ဆယ်ပြည့် သောနေ့၌ ဖောက်ရမည်ဆိုကြောင်း။

နွဲ့နွဲ့ငင်သည် အင်္ဂလန်ပြည် လန်ဒန်မြို့၌ စီးပွား ရေးဗေဒပညာကို သွားရောက် ဆည်းပူးနေသည် ဆို ကြောင်း။

အစ်ကိုဖြစ်သူ မကွယ်လွန်မီက သူ့အား ဦးလေး ဖြစ်သူက သေကြောင်း ကြံနေကြောင်း နွဲ့နွဲ့ငင်ထံ စာမျှား ရေးသားခဲ့သည်ဆိုကြောင်း။

နွဲ့နွဲ့ငင်သည် ရန်ကုန်မြို့သို့ လျှို့ဝှက်စွာပြန်ရောက် လာပြီး အသက် နှစ်ဆယ်ပြည့်သော နေ့တွင် နာမည် ကျော် ဝတ်လုံတော်ရကြီး ဦးမင်းဆွေကို ကိုယ်စား လှယ်လွှဲ၍ သေတမ်းစာကိုသက်သေစုံရာရေ၌ဖောက် စေခဲ့သည်ဆိုကြောင်း။

အဆိုပါ သေတမ်းစာအလိုအရ သိန်းနှစ်ဆယ်ခန့် ရှိသောအမွေကို သမီးဖြစ်သူ နွဲ့နွဲ့ငင်အား တစ်ဝက် ကျန်တစ်ဝက်၏ သုံးပုံနှစ်ပုံကို သားဖြစ်သူ မောင်မြတ် ကလည်းကောင်း၊ သုံးပုံတစ်ပုံကို အမွေထိန်းပေးသူ မစ္စတာမာတင်၏ ယောက်ဖ ဦးထွန်းသော်ကလည်း

ကောင်း ရစေရမည်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သားသမီး တစ်ဦးဦး သေဆုံးသွားလျှင် ၎င်း၏အစုကို ကျန်ရစ် သူ သားသမီးနှင့် ဦးထွန်းသော်တို့ အညီအမျှ ခွဲဝေ ယူကြရမည် ဆိုကြောင်း။

ဤ သေတမ်းစာသဘောအရ မောင်မြတ် ကွယ် လွန်ရသည်ကို နှမဖြစ်သူ နွဲ့နွဲ့ငင်က ပိုမိုမသက်ာဖြစ်၍ သက်ဆိုင်ရာမှ တစ်ဆင့် မောင်မြတ်၏ အလောင်းကို ပြန်ဖော်ကြည့်ခဲ့သည် ဆိုကြောင်း၊ ထိုသို့ဖော်ကြည့် ရာ၌ ကြံတော ခရစ်ယာန်သမီးချိုင်း၌ မြှုပ်တားသော မောင်မြတ်၏အလောင်းကို မတွေ့ရဟုဆိုကြောင်း။

ယခုအခါ ဦးထွန်းသော်အား ဖမ်းဆီး စစ်ဆေး နေသည် ဆိုကြောင်း.....

မလေးသန်သည် အထက်ပါသတင်းကိုဖတ်ရင်း ဝိုင်နေမိ သည်။ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်များလည်း ရင်၌ပေါ်ပေါက်လာ၏။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် အိမ်ရှေ့ရှိ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသည် ခုတ်တရက်မြည်လာသည်။

မလေးသန်က သွက်လက်စွာဖြင့် ထွက်ကြည့်သော အခါ သံခေါက်တံခါး အပြင်၌ ရပ်နေသော ကိုက်ထူးကို တွေ့ရ သည်။

မလေးသန်က တံခါးကို အလျင်အမြန် ဖွင့်ပေးသည်။

‘ဆရာလေးကော တင်.....မလေး’

‘မောင်လေးရယ် မနက်အစောကြီးကတည်းက ကိုက်ထူး တို့ဆီ ထွက်သွားတာပဲ’

‘ဟာ...ဒါဖြင့် လမ်းမှာလွဲနေပြီတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ အစောကြီးထွက်လာခဲ့တာ’

ကိုက်ထူး၏ အမူအရာမှာ ထုံးစံအတိုင်း အေးဆေးတည်ငြိမ်သော်လည်း သတိထားကြည့်မည်ဆိုက သူ့မျက်လုံးများသည် အရေးတကြီး ပြဿနာ ပေါ်နေကြောင်းကို ဖော်ပြနေ၏။

‘လာလေ ကိုက်ထူး၊ အေးအေးဆွေးဆွေးသိုင်ပြီး ပြောစရာရှိတာ ပြောပေါ့’

မလေးသန့်က ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် ကိုက်ထူးသည် အခန်းတွင်းသို့ဝင်လိုက်ကာ စားပွဲ၌ထိုင်၏။

မလေးသန့်သည် စောစောက ဖတ်နေသော သတင်းစာကိုယူ၍ ကိုက်ထူးအားပြသည်။

‘ဟုတ်တယ် မမလေး၊ ကျွန်တော်လဲ ဒီကိစ္စကြောင့် ဆရာလေးဆီ ပြေးလာခဲ့တာပဲ’

‘ဒီသတင်းထဲပါတဲ့ကိစ္စက ကိုက်ထူးတို့နဲ့ လာပတ်သက်နေလို့လား’

ကိုက်ထူးက ဖြည်းဖြည်းစွာ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

‘တစ်နည်းအားဖြင့် ပတ်သက်နေတယ်ပေါ့လေ၊ သူတို့မနေ့က ညနေစောင်းလောက်မှာ လာဖော်ကြည့်ကြတယ်တဲ့၊ ကျွန်တော်လဲ အင်းစိန်ဘက်ကို ကိစ္စရှိတာနဲ့ သွားနေလို့ ညဉ့်အတော်နက်မှ ပြန်ရောက်ပြီး သိရတာပဲ’

‘ကိုက်ထူးတို့ကို စစ်လားဆေးလားလုပ်ဆေးသလား’

‘ကျွန်တော်တို့ဘက်ကိုတော့ မလုပ်ပါဘူး၊ ဖြစ်တာက ခရစ်ယာန်သမိုင်းဘက်မှာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ စားရတဲ့ နေရာနဲ့ တခြားစီပါ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်သမျှကို သစ္စာဆိုထားတဲ့ တခြားနှစ်ဦးပဲ သိတယ်၊ အဲဒီနှစ်ဦးကလဲ ကျွန်တော့်သားနဲ့ ညီအရင်းပဲ၊ အစစကိုလဲ ပီပီရီရီလုပ်ထားတာမို့ ကျွန်တော်တို့ လက်ရာကတော့ မပေါ်နိုင်ပါဘူး’

မလေးသန့်သည် စိတ်အေးသွားဟန် သက်ပြင်းလေးကို မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

‘နို့ ဘာဖြစ်လို့ ပြေးလာခဲ့ရတာလဲ’

‘ဒါကတော့ ဆရာလေးအနေနဲ့ ကြိုတင်သိထားအပ်တယ် ထင်လို့ပါ’

‘ရှင့်ဆရာလေးက ရှင်တို့ရွာမှာ တုပ်ကွေးတွေဖြစ်တာကြားလို့ ဆေးတိုးဖို့ သွားလေရဲ့’

ကိုက်ထူးသည် နေရာမှ ထလိုက်သည်။

‘ဒီလိုဆို ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ် မမလေး၊ ဆရာလေးကို မြန်မြန်တွေ့မှ’

မလေးသန့်က ကိုက်ထူးကို အိမ်ပေါက်ဝအထိ လိုက်ပို့သည်။ ထိုခဏတွင်ပင် မလေးသန့်၏ဉာဏ်၌ တစ်စုံတစ်ခုက ထင်လာ၏။

‘ခဏနေဦး ကိုက်ထူး’

‘ခင်ဗျာ၊ ဘာကိစ္စပါလဲ မမလေး’

မလေးသန့်သည် အတန်ကြာစဉ်းစားပြီး လေသံတိုးတိုးဖြင့် တစ်လုံးချင်း ရှင်းပြသည်။

ကျွန်မပြောတာသေသေချာချာနားထောင်စမ်းပါကိုင်ထူး၊ ဒီကိစ္စကို ရှင့်ဆရာလေး မသိပါစေနဲ့၊ ကြားလား’

ကိုက်ထူးက နားမလည်ဟန် မသေးသန့်ကိုကြည့်နေသည်။ မလေးသန့်ကသာ ဆက်လက်ရှင်းပြသည်။

‘ဒီကိစ္စကို ရှင့်ဆရာလေး သိသွားရင် ဘယ်စုံတောက်မိုက်ဖို့မလိုဘူး၊ အာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဒီအမှုကို သူ့ကိုယ်တိုင် သွားဖော်မှာမို့ပဲ ကိုက်ထူး’

ကိုက်ထူးက ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် နားထောင်နေရာမှ မယုံကြည်နိုင်စွာ ပြန်မေးသည်။

‘ဒီအမှုကို ဆရာလေးကိုယ်တိုင် သွားဖော်မှာ ဟုတ်လား မလေး၊ အာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကျွန်မ ရှင်းပြပါ့မယ်၊ သတင်းစာထဲ ပါတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ဦးထွန်းသော်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ အချုပ်ထဲ ရောက်နေပြီ၊ သူ့တူကို သူ တကယ်သတ်လား မသတ်လားတော့ မသိဘူး၊ အလောင်းကတော့ပျောက်နေပြီ၊ အခြေအနေအရ ဆိုရင် ဦးထွန်းသော်ရဲ့ လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွဲ တော့မယ့် အတိုင်း ဖြစ်နေပြီ၊ ရှင့်ဆရာလေးစိတ်လဲ ရှင် အသိသားမဲ့ ကိုက်ထူး၊ လူတစ်ယောက် အသက်ဘေးနဲ့ ကြုံနေမှန်းသိရင် သူ လက်ဖိုက် ကြည့်နေမှာမဟုတ်ဘူး၊ နားလည်သလား’

ကိုက်ထူးမှာလည်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ‘မလေးသန့် ပြောသကဲ့သို့ပင် သူ့ဆရာလေး၏ စိတ်ကို သူ ကောင်းကောင်း သိသဖြင့် မလေးသန့် ဆိုလိုရာကို ချက်ချင်း ဆတော့ပေါက်မိသည်။

‘ဟုတ်တယ် မမလေး ဟုတ်တယ်၊ ဘော်ပါသေးရဲ့၊ ဆရာလေးနဲ့ မတွေ့ခင် မမလေးနဲ့ တွေ့ပေလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် အလေး၊ ကျွန်တော်တို့ မပြောပေမယ့် ဆရာလေး သတင်းစာထဲကနေ မသိနိုင်ဘူးလား’

မလေးသန့်က အသာအယာ ပြုံး၍ ခေါင်းခါသည်။

‘မောင်လေးက ဘယ်တော့မှ သတင်းစာဖတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ အလုပ်နဲ့သူ ဖတ်ချိန်လဲမရဘူး၊ သတင်းထူးမှ ကျွန်မ သွားပေးမှဖတ်တာ၊ ပြီးတော့ အပြင်လောကနဲ့ တခြား အဆက်အသွယ်လဲ ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ’

ကိုက်ထူးက နားလည်ဟန် ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ကိုက်ထူးတို့ရွာက လူတွေကတော့ ဒီအကြောင်းကို သူ့မပြောမိကြမယ် မထင်ပါဘူးနော်’

‘ပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ အာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒါမျိုးဟာ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အတွက်တော့ ချိုးနေပြီ၊ သတင်းထူးက ဆန်းအဖြစ် ဘယ်သူကမှ အရေးတယူလုပ်ပြီး ပြောချလောက်အောင် စိတ်မဝင်စားကြပါဘူး’

မလေးသန့်သည် စိတ်ကျေနပ်ဟန် ငြိမ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းလေး ရှိုက်လိုက်ပြီးဆိုသည်။

‘အမှုပတ်နေတဲ့ ဦးထွန်းသော်ခမျာကိုတော့ သနားမိပါတယ် ကိုက်ထူး၊ ဒါပေမယ့် အမှုက ချည်ဦးမှာမို့ အချိန်တော့ ရပါသေးတယ်၊ ဒီအလောင်းပျောက်မှု တစ်ခုတည်း သူ့ လည်ပင်း ကြိုးကွင်းစွပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့ တစ်ဦး ပြန်စဉ်းစားကြသေးတာပေါ့၊ လောလောဆယ်တော့

အုပ်ဆိုင်းထားကြရအောင်၊ ကျွန်မမောင်ရဲ့ ကိုယ်ကျိုး သက်သက် မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့လုပ်ငန်းဟာ အောင်မြင်တော့မယ် ကိုကံထူး၊ ဒါအောင်ရင် လူသားတွေအားလုံးအတွက် ဘယ်လောက် အကျိုးရှိမယ်ဆိုတာ ကိုကံထူးလဲ အသိသား၊ ဒီတော့ ဒီအတောအတွင်းမှာ ဘယ်အနှောင့်အယှက်မျိုး ကျွန်မ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး ကိုကံထူး’

ကိုကံထူး၏ မျက်နှာသည်လည်း အထူးလေးနက် တည်ငြိမ်သွား၏။

‘မမလေးရဲ့ စေတနာကို ကျွန်တော် နားသည်ပါတယ်၊ မမလေး ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်ဖို့ အစစအရာရာ ကျွန်တော့်တစ်ယောက်တည်း ပြီးတော့ မမလေး....’

ကိုကံထူးက အဓိပ္ပာယ် ပြည့်ဝနိုးစွာနှင့် မလေးသန့်စိုက်ကြည့်သည်။

‘ပြောလေ ကိုကံထူး’

ကိုကံထူးသည် သန္နိဋ္ဌာန်ပြတ်သားစွာ ချထားပြီးသော လူတစ်ဦး၏ ခံ့ညားတည်ကြည်ခြင်းဖြင့် တစ်လုံးချင်းဆီ၏

‘အပြစ်မဲ့သူ လူတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ ပလေးမကင်းဘဲ သေရမယ့်အဖြစ်ကို ကျွန်တော်လဲ မလိုလားဘူး၊ တကယ်လို့ အဲဒီအဖြစ်ရောက်လာရင် ဖြစ်စေ၊ အခြားနည်းတစ်နည်းနည်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့ခြေရာကောက်သွားနိုင်ရင် ဖြစ်စေ ကျွန်တော့် ကျေးဇူးရှင်ဆရာလေးနဲ့ မမလေးတို့ အားလုံးကို မထိခိုက်အောင် ကာကွယ်ပေးဖို့ အစီအစဉ်တွေ ကျွန်တော့်မှာ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ဘာသာ

အစဉ်းဝါ မမလေး၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဒီလောကကြီးမှာ ဘာမှလဲ မက်စရာမရှိဘူး၊ ဘာမှလဲ ကြောက်စရာမရှိဘူး၊ ခိုင်မြဲတဲ့ ဆရာလေးရဲ့လုပ်ငန်းမှာ ကူညီခွင့်ရလို့ ကျွန်တော် နေပျော် သေပျော်ပါတယ်၊ အစစစိတ်ချပါ မမလေး’

ကိုကံထူးသည် စကားဆုံးလျှင် ဆုံးချင်း ချာခနဲလှည့်၍ ထွက်ခွာသွားသည်။

မေဇာမြိုင်၏ ကေရီဖြစ်သော ဒေါက်တာ မလေးသန့်က ဤသဘာဝတရားကြီး၏ကျောကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်ရင်း ဝေးကွန်ခဲ့သည်။

*

မြို့တော်ရန်ကုန်၏ လူမှုရေးရာတွင် မပါမဖြစ် နေ့စဉ် ဝါဝင်နေရရိုး ဖြစ်သော်လည်း ဂုဏ်အငယ်ဆုံး ဌာနကြီးဖြစ် နေရသည့် ကြံတောသုသာန်သည် ဆောင်း၏ နံနက်ခင်း နေရောင်၌ပင် ပျက်ယွင်းညှိုးငယ်စွာ ရှိနေ၏။

သံချေးတက်သော ဆွပ်ခေါင်းမိုး ဆွေးမြည့်သော သစ်သားတိုင်၊ ပပ်ကြားအက်လျက်ရှိသော အုတ်ခုံတို့ စုပေါင်း ခပ်ဆာဆင်ကြအပ်သော ဇရပ်အိုကြီး တစ်ခုပေါ်မှ သူတောင်းစားကြီး တစ်ဦးသည် ထိုင်ရင်း ငေးဝိုင်နေသယောင် ရှိ၏။

သူ့အဝတ်အစားများက စုတ်ပြတ် နွမ်းနယ်နေသည်။ သူ့အသားအရေတို့က တွန့်လိမ် ခြောက်ကပ်နေ၏။

သူ့စားတွင် အညှိတက်၍ ပိန်ရှုံ့နေသော ဒန်ခွက် တစ်လုံးရှိသည်။ သူ့လက်တွင်း၌ ဝါးတောင်ငှား တစ်ခုကို ကိုင်ထား၏။ သူ့ခြေတွင် ဆင်ထားသော ရွက်ထည်ဖိနပ်မှာ စုတ်ပြတ်နေ၍ ဖိနပ်ဦးတို့မှာ ခြေချောင်းများ ထိုးထွက် လျက် ရှိသည်။ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်မှာ ဆင်ခြေထောက် ရောဂါကြောင့် ရောင်ကိုင် ဖောင်းပွနေ၏။

သူတောင်းစားကြီးသည် သူ့ရှေ့မှရောင်းကို အံ့သြဟန် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ့အံ့သြမည်ဆိုလျှင်လည်း အံ့သြလောက် သည်။

သူ့လှမ်းကြည့်နေရာမှာ သုဘရာဇာတို့နေသော ရွာ လမ်းချဉ်း၏။ ထိုရွာစု၌ သုဘရာဇာတို့၏ ဂုဏ်နှင့်လည်း မဟန်၊ စုတ်ပြတ်ဟောင်းနွမ်းသော သင်္ချိုင်းကုန်းတည်း။ သူ့သော နောက်ခံကားနှင့်လည်း မည်သို့မျှ လိုက်လျောပြေပြေ ခြင်းမရှိသည့် ငွေဖြူရောင် မာစီဒီးအမျိုးအစား ကား တစ်စီးက ဆိုက်ထားသည်။

ပိုမို၍ အံ့သြဖွယ်ကောင်းသည်မှာ ထိုကားပေါ်မှ ဆင် လှာသူသည် ချောမောသားနားသော ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ် နေခြင်းပင်။ အံ့သြဖွယ် အကောင်းဆုံးကား ထိုဆရာဝန်က ရွာစား သုဘရာဇာ လူကြီးလူငယ် ကလေးတစ်သိုက်က ဝမ်း သာ လှိုက်လှဲ ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ကြိုဆိုကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာဝန် လူရွယ်သည် သုဘရာဇာ ကလေးလူကြီး တစ် သိုက်ကို ဆေးထိုးပေးနေ၏။

သူတို့အသိုက်ဆီသို့ သူတောင်းစားကြီးသည် မယုံနိုင်စွာ အံ့သြလျက် ငေးကြည့်နေ၏။

ဤသို့ သူငေးကြည့်နေသည်မှာ တစ်နာရီခန့်ပင် ရှိလေ ပြီ...။

ထိုအခိုက်တွင် အခြားသုဘရာဇာများထက် ပိုမိုမွန်ရည်၍ ပိုမိုသားနားစွာ စတ်ဆင်ထားသော အသက်(၄၀)ခန့် ရှိ လူတစ်ယောက် ရောက်လာ၏။

ဆရာဝန်နှင့်ထိုသူသည် ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်စကားဆိုနေ ကြ၏။

အဝေးမှကြည့်နေသော အနီးကပ်သွား၍ သူတို့ ပြောဆို နေကြသော စကားများကိုကြားလျှင် သူတောင်းစားကြီး သည် ပိုမို၍ အံ့သြရပေဦးမည်။

‘ဗျို...ဆရာကြီး ကိုကံထူး၊ ခင်ဗျားဘယ်သွားနေတာလဲ’ ဒေါက်တာက ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်သည်ကို ကိုကံထူး ကလည်း ရင်းနှီးလေးစားစွာ တုံ့ပြန်သည်။

‘ကျွန်တော် အခုပဲ ဆရာလေးတို့အိမ်က ပြန်လာတာ၊ ဆရာလေး ဒီနေ့လာမယ်မှန်းသိလို့ တခင် သွားကြိုတာ၊ ဆရာလေးက ဒီနေ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း စောစော စီးစီး ထလာတာကိုး’

ဆုက သဘောကျစွာ ရယ်မောသည်။

‘စောစောထဆို ညက ကျွန်တော် အလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ၊ မနေ့က မမလေးရဲ့ မွေးနေ့ဗျ။ သိလား ကိုကံထူး။ ဒါထက် ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျား မမလေးနဲ့ တွေ့ခဲ့သေးလား’

‘တွေ့ခဲ့ပါတယ် ဆရာလေး။ မမလေးက ဆရာလေး ဒီ ထွက်လာပြီပြောလို့ ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး လိုက်လာတာ’

ဒေါက်တာ နှင်းမောင်သည် ပြုံးချင်လျက်က မျက်မှောင် ကြူတ်ရင်း ကိုကံထူးကို စိုက်ကြည့်ပြီးမေးသည်။

‘ခင်ဗျား မမလေးက သူ့ကိုယ်စား ကျွန်တော့်ကို ပြောပြ ပေးဖို့ ဘာတွေများသင်လွှတ်လိုက်သေးလဲ ကိုကံထူး’

ကိုကံထူးကမဖြေဘဲ ပြုံးရုံပြုံးနေသည်။ သူကသာ ဆက် ပြော၏။

‘ထမင်း မှန်မှန်စားပါ။ ညစေ စော အိပ်ရာဝင်ပါ။ စီးကရက် လျော့သောက်ပါ။ အဲဒီလိုမှာလိုက်တယ် မဟုတ် လား၊ ပြောပါဦး မမလေးရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီးရဲ့’

သူက ရွတ်နောက်နောက် အပြစ်တင်ဟန် ပြောသဖြင့် ကိုကံထူးက အေးချမ်းစွာ ရှင်းပြ၏။

‘မမလေးက ဆရာလေးကိုသိပ်ချစ်လို့ ဒါတွေ ပြောခိုင်း တာပါ။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်ဟာ ဆရာလေး ပြောသလို မမလေးရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီး ဖြစ်နေရင် ကျွန်တော် လဲ ဆရာလေးကို သိပ်ချစ်လို့ပေါ့’

ဤတစ်ကြိမ်တွင် သူကမရယ်။ ကိုကံထူး၏စကားသည် သူ့ အသည်းနှလုံးကို ထိခိုက်သွားဟန် ခေတ္တ ဝိုင်သွား၏။ ထို နောက်မှ အေးချမ်းစွာပြုံး၍ ညင်သာစွာဆိုသည်။

‘ဒီစကားကြားရလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကံထူးရယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ မမလေးကို သိပ်ချစ် ပါတယ်။ ကိုကံထူးကို လဲ သိပ်ချစ်တာပါပဲ။ ဒီတော့ ကိုကံထူး ခင်ဗျား ဆေးမထိုး ရသေးဘူး၊ တိုက်ဖွဲ့ ကြံဆေးပါ ထိုးရမယ်နော်၊ ခင်ဗျားဘို့ ချွာမှာ တုပ်ကွေးတင်မကဘူး၊ တိုက်ဖွဲ့ ကြံပါ ဝင်နေပြီ’

နှစ်ဦးသား စကားကောင်းနေကြသဖြင့် စောစောက သူ တောင်းစားကြီးသည် သူတို့အနီးသို့ ရောက်လျက်ရှိမှန်းကို သဘိမထားမိကြ။

ဆေးထိုးပြီး၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သော ကို ကံ ထူး က သူတောင်းစားကြီးကို အရင်မြင်သည်။ ခဏတွင်ပင် ကိုကံထူး ၏ မျက်မှောင်သည် ကြူတ်သွားလျက် သူတောင်းစားကြီးထံ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

‘ဒီမှာ မိတ်ဆွေကြီး၊ ခင်ဗျားကို အရင်ဒီမှာမတွေ့ဖူးဘူး။ ခင်ဗျား ဘယ်နယ်က လာတာလဲ’

သူတောင်းစားကြီးသည် ကိုကံထူး၏အမေးကိုလက်ဟန် ခြေဟန်နှင့် ဖြေသည်။ ပါးစပ်မှလည်း ဝူးဝူးဝါးဝါး ဆို၏။ သို့နောက် ဒေါက်တာကိုရှိခိုး၍ ခွက်သုံးခဲသည်။

ဒေါက်တာနှင်းမောင်သည် ဘောင်းဘီအိတ်တွင်းမှ ကျပ် တန်တစ်ရွက်ကိုထုတ်၍ သူတောင်းစားကြီး၏ ခွက်တွင်းသို့ ထည့်သည်။

သူတောင်းစားကြီးက ဆုပေးသည့်ဟန် ဝူးဝူးဝါးဝါး နှင့် ရွတ်နေ၏။

ဒေါက်တာနှင်းမောင်က ကိုကံထူးကို လှမ်းပြောသည်။

‘ကြည့်စမ်းပါဦး ကိုက်ထူးရယ်၊ နုရာဝဲစွဲ လဲရာ သူခိုးထောင်း ဆိုသလိုပဲ၊ စကားမပြောနိုင်လို့ တောင်းစားရတဲ့ ကြားထဲ ဆင်ခြေသောက်ရောဂါပါဖြစ်နေပြီ၊ ကျွတ်... ကျွတ်၊ ဗိုကွပ်ပါပဲဗျာ’

ဒေါက်တာနှင်းမောင်သည် သူတောင်းစားကြီး၏ ခြေရင်းတွင် ခူးထောက်ထိုင်လိုက်၍ ဆင်ခြေထောက်ကြီးကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုမည်ဖြစ်သည်။

သူတောင်းစားကြီးက ဂူးဂူးဝါးဝါးအော်ရင်း ကိုးမိုးကားရား ဒယ်ဒယ်နှင့် နောက်ဆုတ်ပြေးသည်။ သူ့ဆင်ခြေထောက်ကြီးကို လက်ညှိုးနှင့်လည်း ထိုးပြသည်။ မျက်နှာကိုလည်း ရှု၊ မဲ့ပြသည်။ လက်ဝါးနှင့်လည်း ကာပြ၏။

ဒေါက်တာနှင်းမောင်သည် ရွှေဆတ်မလိုက်ဘဲ သူတောင်းစားကြီးကိုသာ ကြင်နာစွာ လှမ်းပြော၏။

‘မကိုင်စေချင်ရင် မကိုင်ပါဘူး ဦးကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်မှာလဲ ဆင်ခြေထောက်ကိုကုဖို့ ဆေးမပါပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူတွေ အခု သိပ်ဖျားနာကြတယ်၊ ဦးကြီးဖျားမှာ မကြောက်ဘူးလား၊ အဖျားဆေး ကျွန်တော်ထိုးပေးမယ်၊ ဟုတ်လားနော်’

သူတောင်းစားကြီးသည် ဝါးစပ်မှ ဂူးဂူးဝါးဝါး အော်ရင်း ခေါင်းခါခါ လက်ခါခါဖြင့် နောက်သို့ထပ်ဆုတ်သည်။

ဒေါက်တာနှင်းမောင်က ပြုံးရင်း အိတ်တွင်းမှ ဝါးကျပ်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ကာထောင်ပြရင်း ပြောသည်။

‘ဒီမှာ ဦးကြီး၊ လူကောင်းတွေတောင်ဖျားပြီး အဖျားကြီး သေနေကြပြီ၊ ဦးကြီးကို မဖျားအောင် ဆေးထိုးပေးမယ်၊ ဆေးထိုးခံရင် -ဟောဒီငွေငါးကျပ်ပေးမယ်’

သူတောင်းစားကြီးသည် ငြိမ်ကျသွား၏။ ငါးကျပ်တန်ကို တစ်လှည့်၊ ဒေါက်တာ နှင်းမောင်၏မျက်နှာကို တစ်လှည့် သနားဖွယ် အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ခဏတွင်မူ ခြေထောက်ကို တရွတ်ဆွဲ၍ ရွှေသို့တိုးလာခဲ့၏။

ဒေါက်တာ နှင်းမောင်က ကိုက်ထူး၏ အကူအညီဖြင့် သူတောင်းစားကြီး၏ လက်မောင်းတွင် ဆေးထိုးပေး၏။ ပြီးသောအခါ မှာကြားသည်။

‘ဆေးထိုးထားလို့ တော်တော်ကြာရင် ဖျားချင်ဖျားမယ်၊ မပူနဲ့ဦးကြီး ပုတ်လား၊ ဒီနေ့ လျှောက်လဲ တောင်းမနေနဲ့တော့၊ ခုနကပိုက်ဆံနဲ့ ထမင်းဝယ်စားပြီး မိုးလုံလေလုံတဲ့ နေရာမှာအိပ်ပြီး နားနေ၊ ကြားလား’

သူတောင်းစားကြီးသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၍ ဒေါက်တာအား ရှိခိုးပြီးနောက် ခြေထောက်ကို တရွတ်ဆွဲလျက် ထွက်ခွာပြေးသည်။

ဒေါက်တာနှင်းမောင်က ကိုက်ထူး၏ ပခုံးကိုပုတ်၍ ဆိုသည်။

‘ကဲ...ကိုက်ထူး ကျွန်တော်ဥန်ဦးမယ်၊ ဆေးထိုးပြီးတော့ ခင်ဖျားလဲ ဖျားချင်ဖျားနေဦးမယ်၊ ဒီနေ့ နားလိုက်ပေါ့ဗျာ၊ ဪ...ဒါထက် ကိုက်ထူး၊ ကျွန်တော်လိုချင်တာ တစ်ဆင့်

တော့ အောင်မြင်လာပြီဗျာ၊ ရှေ့ဆက် ကြိုးစားရုံပဲ၊ အချိန်
တော့ သိပ်ခကြာတော့ဘူး ထင်တယ်'

ဒေါက်တာ နှင်းမောင်သည် ကားလေးပေါ် တက်၍
မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားသည်။

ကိုက်ထူးသည် ကားထွက်သွားရာဆီသို့ မျက်စိ တစ်ဆုံး
ဝေးကြည့်နေ၏။

သူ့မျက်စိရှေ့မှောက်မှ ဒေါက်တာနှင်းမောင်၏ကားလေး
ပျောက်သွားသည်အထိ သူသည်နေရာမှမရွေ့ဘဲ မတုန်မလှုပ်
နှင့် ရပ်ကြည့်နေသည်။

သူ့ကြည့်နေရာရှေ့ဆီ၌ သုသာန်၏ မြေနီလမ်းပေါ်တွင်
ခြေထောက်တစ်ဖက်တရွက်ဆွဲ၍ စောစောကသူတောင်းစား
ကြီးသည် တရွေ့ရွေ့ တလှုပ်လှုပ် ထွက်သွားနေဆဲ ဖြစ်
သည်။

*

၀

ထိုနေ့ညနေ၌ ဝတ်လုံတော်ရ ဦးမင်းဆွေ၏ ခြံတွင်းသို့
ဂျစ်ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက် ဝင်ရောက်လာ၏။

ဂျစ်ကားပေါ်မှ ကိုသိန်းဇံသည် ဆင်းလာ၏။

အိမ်အပေါ်ထပ်မှ ကကြိုးကွက်မိသော အနောက်နိုင်ငံ
တေးသံသည် ထွက်ပေါ်လာနေ၏။

ကိုသိန်းဇံသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သဘောကျဟန် ပြုံးလိုက်
ပြီး ခေါင်းညိတ်လျက် အိမ်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

အိမ်အခန်းဝ၌ တွေ့ရသော အိမ်ဖော်လုလင်ကို ဦးမင်း
ဆွေအား တွေ့လိုကြောင်း ပြောပြပြီး စာကြည့်ခန်း၌ ဝင်
ထိုင်လျက် စီးကရက်သောက်ရင်း ထိုင်စောင့်နေ၏။

မကြာမီ ကိုမင်းဆွေ ဆင်းလာသည်။

သူက အပေါ်ဝတ် ကုတ်အင်္ကျီမပါသည်မှ လွဲ၍ ဥရောပ
ဝတ်စုံကို ပြည့်ဝစွာ ဆင်ထားသည်။ လက်တစ်ဖက်၌လည်း
ဝီစကီဖန်ခွက်ကို ကိုင်ထားသည်။

ကိုသိန်းဇံကို မြင်သောအခါ ကိုမင်းဆွေက လှိုက်လှဲစွာ
နှုတ်ဆက်သည်။

'ဟေ့လူ ကိုသိန်းဇံကြီး၊ အချိန်မတုတ်အခါမတုတ် ဘယ်
နှယ် ပေါ်လာတာလဲ၊ ဒါထက် ဟေ့...မောင်ညိုလှ၊ ဝီစကီ
တစ်ခွက် သွားယူခဲ့စမ်းကွာ'

မောင်ညိုလှဟု အခေါ်ခံရသော အိမ်ဖော် လုလင်သည်
'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ' ဟုဆို၍ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

'ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး ကိုသိန်းဇံ၊ ဘာသတင်း ထူးလှ
သလဲ'

'သတင်းတော့ ထူးလာတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်
နည်းနည်း ဖိန်းတိန်းတိန်း ရှိန်းတိန်းတိန်း ဖြစ်နေလို့ ဝီစကီ
သောက်ပြီးမှ ပြောမယ်ဗျာ'

ကိုသိန်းဇံက စီးကရက်ကိုသာဆက်မှိုင်းနေသည်။ ကိုသိန်းဇံကို အလိုက်သိဟန် ကိုမင်းဆွေကလည်း ဘာမျှ မပြောဘဲ သူ့ဖန်ခွက်ကိုသာ သူ့စုပ်နေ၏။

မောင်ညိုလှယူလာသော ဝိစင်္ကာကို နှစ်ကျိုက်ခန့် ကိုသိန်းဇံက ဆက်တိုက်မော့ချလိုက်သည်။

‘ကိုယ့်လူ သိပ်ချမ်းလာတယ် ထင်တယ်’

‘ချမ်းလာတာ မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ ဖျားချင်သလိုလို ဖြစ်နေလို့’

‘ဘာလဲ၊ ခင်ဗျား တုပ်ကွေးမိပြန်ပြီထင်တယ်’

‘တုပ်ကွေးမိတာမဟုတ်ဘူး ဆရာရေ၊ တိုက်ဖို့ကိန်းဆေးအထိုးခံရလို့’

ကိုသိန်းဇံက သူ့လက်မောင်းကို သူစမ်းရင်း ပြောသည်။

ကိုမင်းဆွေသည် ကိုသိန်းဇံ တိုက်ဖို့ကိန်းဆေး အထိုးခံခဲ့ရခြင်း၌ စိတ်ဝင်စားဟန်မထူ၊ သူ့စိတ်ဝင်စားရာကိုသာ ဆက်မေးသည်။

‘စောစောက သတင်းထူးလာတယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောတယ်၊ ဘာသတင်း ထူးလာသလဲ’

ကိုသိန်းဇံ ညည်ရုတ်တရက်မဖြေသေးဘဲ ဝိစင်္ကာတစ်ကျိုက် ထပ်မော့လိုက်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။ ဤသည်ကို အားမလိုအားမရဖြစ်ဟန် ကိုမင်းဆွေက ထပ်မံတိုက်တွန်းသည်။

‘ပြောလေဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာကလဲ မဆတ်တင်ကြီး’

‘ပြောပါမယ်၊ ကျွန်တော်စဉ်းစားနေလို့ပါ၊ သတင်းထူးတာတွေ အမှန်ပဲ၊ ခက်တာက ကွင်းဆက်ပြတ်နေတယ်’

‘ဘယ်လို ကွင်းဆက်ပြတ်နေတာလဲ’

ကိုသိန်းဇံသည် စားပွဲကို လက်ချောင်းများဖြင့် ခေါက်ကာ စဉ်းစားရင်း တစ်လုံးချင်း ပြောသည်။

‘သင်္ချိုင်းကုန်းက အလောင်း တစ်လောင်း ပျောက်ရင် သုဘရာဇာတွေမပါဘဲနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရဲဘက်ကလဲ ဒီလောက်ကော့ အကင်းပါးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က ခရစ်ယာန်သင်္ချိုင်းဘက်မှသာ စစ်ကြတယ်၊ ပြီးတော့ တုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း သုဘရာဇာတွေကို မေးခွန်းထုတ် စုံစမ်းရုံ စုံစမ်းတယ်’

ကိုသိန်းဇံသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သဘောကျဟန်ရယ်သည်။

‘ခက်တာကဆရာ၊ လူနည်းစုအဖြစ်နဲ့ သီးခြားတည်နေတဲ့ လူတန်းစားတွေဟာ သိပ် ညီညွတ်တယ်၊ သိပ် စည်းရုံးတတ်တယ်၊ အချင်းချင်းလဲ သိပ်သစ္စာရှိတယ်၊ သုဘရာဇာဆိုတာ တွေဟာ ဒီလို လူတန်းစားမျိုးပဲ၊ တကယ်လို့ သူတို့ထဲက အစ်ယောက်ယောက်လုပ်တာကို သိဦးတော့ ဘယ်သူမှ ဖော်ခွာမဟုတ်ဘူး’

ကိုမင်းဆွေသည် ကိုသိန်းဇံ၏ စကားကို ထောက်ခံဟန် ခေါင်းညှိတ်သည်။

‘ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်နည်းနဲ့ ကျွန်တော် ခိုက်ယူတယ်၊ အဲဒီတော့ ထူးဆန်းတာတစ်ခုကိုတွေ့ခဲ့ရတယ်၊ ခက်တာက ယုန်ထောင်တာ ကြောင်မိနေမှာလား မပြောဘတ်ဘူး၊ ဒါမှမဟုတ် ယုန်ရော ကြောင်ရော မိနေဦးမှာလား မဆိုနိုင်ဘူး’

ကိုမင်းဆွေသည် ကိုသိန်းဇံ ပြောပြသည်ကို တစ်လုံးမျှ
ဝင်မစွက်ဘဲ စိတ်ဝင်စားဟန် ငြိမ်နားထောင်နေသည်။

‘ဟိုဘစ်နေက ဆရာ့အိမ်ကို ကျွန်တော်လာတုန်းက ကျွန်
တော် တစ်ခါမှမသိသေးတဲ့ ဆရာဝန်မတစ်ဦးကို တွေ့ခဲ့ရ
တယ်။ မနက်တုန်းက ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မသိသေးတဲ့ ဆရာ
ဝန် တစ်ဦးကို တွေ့ခဲ့ရတယ်’

‘ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့ရတာလဲ’

‘ကြံတောသုသာန်က သုဘရာဇာရွာမှာ၊ အဲဒီ ဆရာဝန်
က သုဘရာဇာတွေကို ဆေးထိုးပေးနေတယ်။ ပြီးတော့
သုဘရာဇာတွေနဲ့လဲ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ရင်းနှီး
ခင်မင်နေတယ်’

‘အဲဒီဆရာဝန် ဘယ်သူဆိုတာ ခင်ဗျားသိပြီလား’

‘ကိုသိန်းဇံက ခေါင်းခါသည်။’

‘ဟင့်အင်း...မသိသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူကားနံပါတ်
တော့ မှတ်မိလိုက်တယ်။ ယာဉ်ထိန်းဌာနမှာ လိုက်ရင်တော့
အလွယ်နဲ့ ပေါ်မှာပဲ၊ အခုန ပြောသလို နည်းနည်း ဖိန်း
တိန်းတိန်း ရှိန်းတိန်းတိန်းဖြစ်တာနဲ့ မလိုက်ရသေးဘူး’

‘ကားနံပါတ်က ဘယ်လောက်လဲ’

‘(-၁၀၄၉)မာစီဒီးအမျိုးအစား ကားအသစ်စက်စက်ပဲ
ကိုမင်းဆွေ၏မျက်လုံးသည် မသိမသာ ပြူးသွားသည်။

‘မာစီဒီးအမျိုးအစား အသစ်စက်စက်၊ အရောင်က
ဖြူရောင် မဟုတ်လား’

‘ကိုသိန်းဇံက ကိုမင်းဆွေကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။’

‘ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ’

‘ထားပါဦးလေ၊ ဆရာဝန်က အသက်သုံးဆယ် မကျော်
သေးဘူး၊ အသားတော်တော်ဖြူတယ်၊ ရုပ်ကချောချော၊
အရပ်ရှည်ပြီး အတော်လေးပိန်တယ်၊ ဟုတ်သလား’

‘ကိုသိန်းဇံမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အံ့ဩသွား၏။’

‘ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ဒီအတိုင်းပဲ၊ သူ့ကို ဆရာသိလို့လား’

‘အင်း... ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ သူ့ကို ခင်ဗျား
မြင်ဖူးတာ မဆန်းဘူး၊ သူက ဘယ်တုန်းကမှ ဆေးကုခဲ့တဲ့
ဆရာဝန်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ အေးဗျ... တော်တော်တော့ ဆန်း
တာပဲ၊ ဘယ်တုန်းကမှ ဆေးမကုခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်
အခုတော့လဲ သုဘရာဇာတွေကို ဆေးထိုးပေးနေတယ်၊
စဉ်းစားစရာပဲ’

‘ခါဖြင့်ရင် ဒီဆရာဝန်ကို ဆရာကောင်းကောင်းသိတယ်
ပေါ့၊ သူ့နာမည် ဘယ်သူလဲ’

‘ဒါက အရေးမကြီးပါဘူးလေ၊ ခင်ဗျား အယူအဆကို
ပြောစမ်းပါဦး ကိုသိန်းဇံ’

‘ကိုသိန်းဇံသည် လေးနက်စွာ စဉ်းစားဟန် မျက်မှောင်
တွန့်၍ ခေတ္တငြိမ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ သူ့ထုံးစံအတိုင်း
စားပွဲကို လက်ချောင်းများဖြင့် ခေါက်ရင်း ဆိုသည်။’

‘ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုကို လိုက်ပြီဆိုရင် ဘယ်သံလွန်ကျေမှု
လွှင့်မပစ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်တွက်ကိန်းကိုမှလဲ မှားတယ်လို့
မပယ်နိုင်ဘူး၊ ဥပမာ မောင်မြောင် သေတာမှာ ဆရာဝန်
တစ်ဦးဦးရဲ့ ပယောဂကော မပါနိုင်ဘူးလား၊ ဦးထွန်း

သော်က ဆရာဝန်တစ်ဦးဦးရဲ့ အကူအညီမယူခဲ့ဘူးလို့ ဆိုနိုင်မလား'

ကိုသိန်းဇံ၏စကားကို ကိုမင်းဆွေက ပြုံးသည်။

‘ဆရာ ဘာပြုံးတာလဲ’

‘ခင်ဗျားပြောတာကို သဘောကျလို့ပါ။ ခင်ဗျားအတွေးအခေါ်က မဆိုးလှဘူး၊ မောင်မြဇင်သေတာမှာ ဆရာဝန်တစ်ဦးဦး ပါကောင်း ပါနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုသိန်းဇံ၊ အဲဒီလို ပါခဲ့ရိုးမှန်ရင် မနက်က ခင်ဗျားတွေ့ခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဆုံးသော လူတစ်ယောက်ပဲ’

‘ဘာပြုလို့လဲ ဆရာ’

‘ကျွန်တော် စောစောက ပြောခဲ့ပါရောလား၊ သူဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ဆေးကုခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်မဟုတ်ဘူးလို့၊ ပြီးတော့ ဘယ်သူနဲ့မှလဲ အဆက်အသွယ်လုပ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကိုတော့ ကျွန်တော် တာဝန်ခံရဲတယ်၊ သူက ဓာတ်ခွဲခန်းထဲက မထွက်တဲ့ သူတေသနသမားတစ်ဦးပဲ’

‘ဗျာ...သူတေသနသမားတစ်ဦး၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

ကိုသိန်းဇံက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် စောစောက ကျွန်တော်ပြောခဲ့တာ မှန်တာပေါ့၊ ယုန်ထောင်ကြောင်မိနေမလား မပြောတတ်ဘူး’

ကိုမင်းဆွေ၏မျက်နှာသည် တည်ကြည်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးများက စားပွဲဆီသို့ စူးစိုက်ကာကြည့်ရင်း အတွေးနက်နေဟန်ရှိသည်။

ကိုသိန်းဇံက ပမာမပြုဟန် စားပွဲပေါ်မှ လှခေါ်ခေါင်းသောင်းကို နှိပ်လိုက်သည်။ မောင်ညိုလှ ပေါ်လာ၏။

‘မောင်ညိုလှရေ...ဝိစင်ကီ ထပ်ပေးပါဦးကွာ၊ ခပ်ပြင်းပြင်းလေး စပ်ပေးကွာ’

ကိုသိန်းဇံက စီးကရက်ဖွာရင်း စောင့်နေသည်။ ဝိစင်ကီရောက်လာ၍ နှစ်ကျိုက်ခန့် သောက်မိသည်အထိ ကိုမင်းဆွေက စဉ်းစားခန်း မရပ်သေး။

အပေါ်ထပ်မှ မြူးကြွသောတေးသံစုံက အဆက်မပြတ် သံလွှက်နေ၏။

နှစ်မိနစ်ခန့်ကြာမှ ကိုမင်းဆွေသည် လှုပ်ရှားလာပြီး စကားဆိုသည်။

‘ဒီမှာကိုသိန်းဇံ... ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် တွဲလုပ်လာတာ ပြောပြီနော်’

‘ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့ ဆရာရယ်၊ ဘာများပြောမလို့လဲ...’

‘ကျွန်တော်ပြောတာကို နားထောင်ပါဦးလေ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ရဲအရာရှိဘဝတုန်းက ကြုံခဲ့တဲ့ဒုက္ခမှာ ကျွန်တော် ဆင်ကယ်ခဲ့ဖူးတယ်နော်’

‘ဒီအကြောင်းကို ဘာကြောင့် ထပ်ပြောရတာလဲ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဆရာကျေးဇူး တစ်သက်မမေ့ပါဘူး၊ ပြီးတော့ သားရန်များတဲ့ အလွတ်စုံတောက်တစ်ဦးအနေနဲ့ ဆရာ့လို ဆင်လုံတော်ရကြီးတစ်ဦးဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့မိခင်အားထားရဲ့ ချီလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသေးတယ်’

၁၄၈ ● တက္ကသိုလ်ဆုန်းနိုင်

ကိုမင်းဆွေသည် ကိုသိန်းဇံ၏စကားကို ကျေနပ်လက်ခံ ဟန် ခေါင်းညိတ်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

‘အခုနေအထိတော့ ခင်ဗျားရော ကျွန်တော်ဟာ နွဲ့နွဲ့ငွေ ငွားထားတဲ့ ဝတ်လုံတော်ရနဲ့ စုံထောက်ပဲ။ နွဲ့နွဲ့ငွေ အမှုကို ဆက်လိုက်ပါလေ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်နဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ ကိစ္စဟာ တစ်မျိုးဖြစ်လာ တယ်’

ကိုသိန်းဇံသည် နားမလည်ဟန် မျက်မှောင်တွန့်၍ ကိုမင်း ဆွေကို ကြည့်သည်။ ထိုစဉ် ကိုမင်းဆွေက ကိုသိန်းဇံ အံ့ဩ စေမည့် စကားကို ဆိုသည်။

‘ကိစ္စတစ်မျိုး ဖြစ်သာပုံက ဒီလိုလေ။ ခင်ဗျားကို ကျွန် တော်က အမှုကိစ္စတစ်ခုအတွက် ထပ်ငှားတယ် ဆိုပါတော့ ဗျာ’

‘ဘယ်လိုဆရာ၊ ဘာပြောလိုက်တယ်’

‘ကျွန်တော်ပြောတာ ရှင်းတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော် နဲ့ တွဲဖက်လုပ်ကိုင်နေတဲ့ စုံထောက်ဆိုတာကို ခေတ္တမေ့ထား၊ အခု ကျွန်တော်က ခင်ဗျား အမှုသည်၊ ခင်ဗျားက ကျွန် တော်စုံထောက် ဟုတ်ပြီလား’

အံ့ဩခြင်းမပြေသေးသော ကိုသိန်းဇံက နားလည်ဟန် ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဒီလိုရှိတယ် ကိုသိန်းဇံ၊ ဟိုတစ်နေ့က ခင်ဗျားတွေ့ခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်မနဲ့ ဒီနေ့ ခင်ဗျားတွေ့ခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်ဟာ ကိုယ်တော်

ကိုယ်ရာအရ ကျွန်တော်နဲ့ တိုက်ရိုက် ပတ်သက်နေတယ်၊ ဒီတော့ အဲဒီဆရာဝန်နဲ့ စပ်ဆိုင်လို့ ခင်ဗျား ဘာပဲတွေ့တွေ့ သိသိ ကျွန်တော်ကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ဆီကိုမှ မပေါက်ကြားပါ စေနဲ့’

ကိုသိန်းဇံသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောမည် ဖြင်သဖြင့် ကိုမင်းဆွေက လက်ကာ၍ တားသည်။

‘ခင်ဗျား ဘာပြောမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည် တယ် ကိုသိန်းဇံ၊ ဥပဒေကို စောင့်ထိန်းရတဲ့ စုံထောက် တစ် ယောက်ရဲ့ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာအကြောင်း မဟုတ်လား’

ကိုသိန်းဇံက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဒီအတွက်စိတ်ချပါ ကိုသိန်းဇံ၊ ခင်ဗျားကို တယ်တရား ဥပဒေ ကိုမှ မဖောက်ချိုးခိုင်းဘူး၊ ပြီးတော့ ဘယ်ရာဇဝတ်မှ ဆိုမှ ထိခံချန်ခိုင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆိုလိုတာက ကျွန်တော် နဲ့ မတိုင်မခင်ဘဲ ခင်ဗျားဘာမှ ခြေလွန်လက်လွန် မလုပ်စေ ခင်ဘူး၊ ကျန်တာတော့ ခင်ဗျားသဘောရှိပဲ’

ကိုမင်းဆွေပြောသည်မှာ တရားနည်းလမ်း ကျသဖြင့် ကိုသိန်းဇံက သဘောတူ၏။

‘ကောင်းပါပြီလေ၊ ဆရာကို ကျွန်တော့်အမှုသည်အဖြစ် ဆက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုမေးချင်တယ်၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့ ဘာအကျိုးရှိမလဲ’

ကိုမင်းဆွေသည် ရုတ်တရက် အဖြေမပေးဘဲ ခေတ္တစဉ်း စားပြီးမှ ဆိုသည်။

‘ခင်ဗျားစကားနဲ့ပဲ ပြန်ဖြေရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ယုန်ထောင်တခု ကြောင်မိချင်မိလိမ့်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ယုန်ရော ကြောင်ရော မိချင်မိလိမ့်မယ်၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စ နှစ်ခုလုံးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ တစ်ဖိုးမဖြတ်နိုင်လောက်အောင် အရေးကြီးတယ်၊ ဒီလောက်ဆို တော်ရောပေါ့ဗျာ’

‘ကောင်းပါပြီအရာ စိတ်ချပါ၊ ဒါဖြင့်ရင် စောစောက ဆရာဝန်ရဲ့ လိပ်စာ ကျွန်တော် မသိရဘူးသား’

ကိုမင်းဆွေသည် စာရွက်တစ်ရွက်ယူ၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ရေးနေသည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် အခန်းဝမှ ခြေသံကြားရသည်။

အခန်းဝ၌ နွဲ့နွဲ့ ဇင်ကရပ်နေ၏။ နွဲ့နွဲ့ ဇင်က ပါးလွှာသော နိုင်လွန်အင်္ကျီ၊ တင်းကျပ်သော ဘောင်းဘီရှည်တို့ကို ဝတ်ထားသဖြင့် ကြော့ရှင်းသွယ်ပျောင်းသော ခန္ဓာကိုယ်လေး၏ အဝတ်အပိုင်းအသီးသီးကို ရင်ဖိဖွယ် မြင်နေရ၏။

စီးကရက်ကိုခွဲ၍ မပြုံးလေသို့ပြုံးလေသို့နှင့် မျက်တောင်များကိုစင်းကာ ကြည့်ပုံကလည်း ကိုသိန်းဇံကို အသည်းယားစေသည်။

ကိုသိန်းဇံသည် ကိုမင်းဆွေလှမ်းပေးသော စာရွက်ကို လှမ်းယူကာ အိတ်တွင်းထဲသို့လိုက်ပြီး နေရာမှထ၍ ထွက်ခွာရန် ပြင်သည်။

‘အို...အစ်ကိုသိန်းဇံကြီးက သွားတော့မလို့လား’

‘ဟုတ်တယ် နယ်လီ၊ အစ်ကိုသိန်းဇံ လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်’

ကိုသိန်းဇံသည် ဤမျှသာ စကားကို တိုတိုနှင့်ဖြတ်၍ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကားကိုစက်နှိုး၍မထွက်မီ မိမိသည် ယုန်နှင့် ကြောင်ကို မိမိမည် မမိမည် မသေချာ၊ ကိုမင်းဆွေမှာမူ အလွန်လှပသော ငါးရဲ့ တစ်ကောင်ကို မိထားလေမှန်း စဉ်းစားမိသဖြင့် ပြုံးလိုက်၏။

မ

ကိုသိန်းဇံ၏ ဂျစ်ကားသည် ကျယ်လောင်စွာ အသံပြု၍ ကိုမင်းဆွေ၏ အိမ်ရှေ့မှ ခြံ၏ အထွက်ပေါက်ဆီသို့ စတင်ထွက်ခွာစဉ်ပင် အဝင်ပေါက်မှ အနက်ရောင် အိပ်ပယ်လ် အမျိုးအစား ကားကြီးတစ်စီးသည် ဝင်လာပြီး အိမ်ရှေ့တွင် ညင်သာစွာ ထိုးဆိက်လာ၏။

ကားနောက်ပိုင်းမှ ခဲ့ညားမွန်ရည်သော အသက် လေးဆယ်ခန့်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဆင်းလာသည်။

သူက ခြေလှမ်းကျဲများဖြင့် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ သို့ရာတွင် အခန်းတွင်းမှ ရှုခင်းကြောင့် သူ၏ခြေလှမ်းများ တို့ ခန့် ရပ်သွားသည်။

အခန်းတွင်းမှ နှုတ်ခမ်းချင်းထပ် ချင်ချင်းအပ်၍ လောကကြီးကို မွေခနဟန်ရှိသော လူနှစ်ဦးမှလည်း သူ၏ ရှုမိနပ်သံကြောင့် ချတ်တရက် ကိုယ်ချင်းခွာလိုက်ကြသည်။

‘ဟာ...အစ်ကိုကြီး’
ကိုမင်းဆွေက ထိတ်လန့်တကြား ဆိုသည်။

နယ်လီကမူ ဝင်လာသူကို ကြောင်ကြည့် နေမိပြီးနောက် မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးရဲလျက် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်ပြေးသည်။

ကိုမင်းဆွေမှာသာခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့်မိသော သူခိုးတစ်ဦးကဲ့သို့ ရွှေဥ္ဇာမားမားကြီးရပ်နေသော ခံဉာဏ်လှသည့် ခေါက်တာဦးထွန်းအောင်၏မျက်နှာကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကြည့်ရင်း အာစကားမျှ ဆက်မပြောနိုင်၊ ခေါက်တာဦးထွန်းအောင်ကသာ ပကတိတုန်လှုပ်မှုမရှိသော မျက်နှာထားဖြင့် ဆိုသည်။

‘ဪ...အစ်ကိုကြီး မင်းကိုမျှားလာပြီးအနှောင့်အယှက်ပေးမိသလားကွာ’

တစ်ဖက်သူက တည်ငြိမ်သမျှ ကိုမင်းဆွေမှာ လှုပ်ရှားနေ၏။ မုန့်ခိုးစားသည်ကို လူကြီးတစ်ဦး အမိမိရသော ကလေးတစ်ဦးကဲ့သို့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း ရယ်လိုက်တည်လိုက်နှင့် မဆက်မသာ ဖြစ်နေ၏။

အတန်ကြာမှ သူသည် ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီနှင့် ဖျာယာခတ်သွားပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဆွဲမနေရာချထား

ပေးလျက် ‘ထိုင်ပါဦး အစ်ကိုကြီး’ ဟု အနိုင်နိုင် ကြိုးစားပြောသည်။

ဦးထွန်းအောင်က ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ အပေါ်ထပ်မှ မြူးမြူးကြွကြွ ထွက်ပေါ်လာနေသော တေးသံသည် ရပ်သွား၏။

ကိုမင်းဆွေမှာလည်း သူ့မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ မလှုပ်မယှက် ထိုင်လျက် တည်ငြိမ်စူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့အား စိုက်ကြည့်နေသော ခေါက်တာဦးထွန်းအောင်ကို ဆက်လက်၍ ဘာစကားမှ စပြောရမှန်းမသိ။

အောင်မြင်သော ဦးထွန်းအောင်၏ အသံကသာ ပေါ်လာသည်။

‘မောင်မင်းဆွေ...အစ်ကိုကြီး မင်းကိုလာပြီး အနှောင့်အယှက် ပေးနေမိသလား’

ဒုတိယမိမေးခွန်းကြောင့် ကိုမင်းဆွေသည် လှုပ်ရှားလာကာ အသံကိုထိန်း၍ ပြောသည်။

‘အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော့်ကို အထင်လွဲနေတယ် ယင်တယ်၊ စောစောက ကလေးမဟာ ကျွန်တော့်အမှုသည် တစ်ဦးပါ’

‘အေးလေ၊ အစ်ကိုကြီးကလဲ အဲဒါပြောတာပေါ့၊ မင်းအမှုသည်နဲ့ မင်းလုပ်ငန်းကြားမှာ အစ်ကိုကြီးများ လာအနှောင့်အယှက် ပေးနေမိသလားလို့’

ဦးထွန်းအောင်၏ စကားကြောင့် ကိုမင်းဆွေမှာ ခေါင်းဝိုက်စိုက်ကျလျက် ဝိုင်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ခေါင်းကိုပြန်

မော့လိုက်သောအခါ၌ သူ့မျက်နှာသည် အပြစ်ကင်းသော လူတစ်ဦး၏ မျက်နှာပမာ ပြန်လည်ငြိမ်သက် တည်ကြည်နေသည်။

‘အစ်ကိုကြီးကို ကျွန်တော် ရှင်းပြပါရစေ’

‘ရှင်းပါလေ...ရှင်းပါ’

‘ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းဟာ အစ်ကိုကြီးတို့ လုပ်ငန်းနဲ့ မတူဘူး၊ ဆန်းတယ်၊ ရှုပ်တယ်၊ အမှုသည်ဆိုတာလဲ အမျိုးမျိုးပဲ၊ အမှုသည်အမျိုးမျိုးကို ကျွန်တော်တို့ကလဲ အမျိုးမျိုး ရင်ဆိုင်ရတာပဲ’

‘အင်း...အင်း...’

‘အခုန ကလေးမဟာ ထူးဆန်းတဲ့ အမှုသည် တစ်ဦးပဲ အစ်ကိုကြီး’

‘အင်း...အင်း...’

‘သူ့မှာ လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ အခက်အခဲတွေ ရှိပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ အသက်ထိခိုက်လောက်အောင် ရှိနေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အိမ်မှာပဲ ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်ထားရတယ်’

‘ဪ...အင်း...အင်း...အင်း’

ကိုမင်းဆွေသည် တုန်လှုပ်မှုကင်းသော ဦးထွန်းအောင်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းကိုခါ၏။ ထို့နောက် သက်ပြင်းရှိကြပြီး ပြောသည်။

‘အစ်ကိုကြီးကို ကျွန်တော် ညာတော့မ ညာ ချင် ဘူး၊ ကျွန်တော် ကြုံရတာကို အစ်ကိုကြီး ကိုယ်ချင်းစာ နားလည်

နိုင်ပါ့မလားမသိဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာ ရဟန္တာတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုကြီး၊ အခု မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော့် အမှုသည် ဖြစ်လာတဲ့ ဒီကလေးမနဲ့ ကျွန်တော်တာ အင်္ဂလန်တုန်းက နီးစပ်ခဲ့ကြဖူးတယ်၊ ဒါကတော့ လူ့သဘာဝပါပဲ အစ်ကိုကြီး’

ဦးထွန်းအောင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မေတ္တာစစ်ဟာ ဘယ်မှာ တည်ရှိတယ်ဆိုတာ အစ်ကိုကြီး အသိဆုံးပါ’

ဦးထွန်းအောင်က ခေါင်းကိုဆက်ညိတ်၏။

‘ကျွန်တော့်ဘက်ကလဲကြည့်ပြီး စဉ်းစား ပေးစေချင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ သစ္စာရှိရှိနဲ့ ကျွန်တော် စောင့်စား မျှော်လင့်ခဲ့တာဟာ နှစ်တွေ ကြာပါပြီ အစ်ကိုကြီး’

ဤအကြိမ်တွင်မူ ဦးထွန်းအောင်သည် မသိမသာ ဝိုင်သွား၏။ ဤသည်ကို အကဲခတ်မိဟန်ဖြင့် ကိုမင်းဆွေက ဆက်လက်၍ ဆင်ခြေပေးသည်။

‘ဒီနေ့ အစ်ကိုကြီး မြင်ခဲ့ရတာအတွက် ကျွန်တော် လှည့်စားပြီး ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီးကို ကျွန်တော် တစ်ခုပဲ တောင်းပန်ချင်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်သစ္စာဟာ သန်အပေါ်မှာပဲ အမြဲရှိပါတယ်’

ဦးထွန်းအောင်သည် နေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထသွားစကားကိုလည်း ဖြည်းညင်းစွာပင်ဆို၏။

‘မင်း...ဟိုတစ်နေ့က ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရသွားပြီး ကတည်းက မင်းအတွက် အစ်ကိုကြီး စိတ်ပူနေမိတယ်။ မင်း အပေါ်မှာလဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကရုဏာဟာ အမြဲရှိခဲ့ပါတယ်။ အစ်ကိုကြီး အခုလာခဲ့တာကတော့ မင်းနဲ့လဲ မတွေ့ရတာ ကြာလို့ လာကြည့်တာပဲ။ မင်းပြောသလိုပဲ မင်းရဲ့ ဘဝကို အစ်ကိုကြီး ကိုယ်ချင်းစာ နားလည်ပါတယ်။ အေးကွယ်... တာမှ စိတ်စနောင့်စနင်းမဖြစ်ပါနဲ့။ စေတနာသွားလျှင် ကံတဲ့ ကွယ်။ ကဲ...အစ်ကိုကြီး ပြန်ဦးမယ်’

သူက ဦးထွန်းအောင်ကို ကားဆီအထိ လိုက်ဖို့ပေးသည်။ ဦးထွန်းအောင်က အေးချမ်းညင်သာစွာပင် ကားပေါ် တက်သွား၏။

ကားသည်လည်း အေးချမ်းညင်သာစွာပင် ထွက်ခွာသွား သည်။

အိမ်၌ စောင့်နေရသူ မလေးသန်သည် ရင်မဖိုသည့်တိုင် အောင် စိုးရိမ်စိတ် အနည်းငယ် ကဲနေ၏။

နံနက်ခင်း ထခင်းစားအမိ ဒေါက်တာ နှင်းမောင် ပြန် ရောက်လာသောအခါ၌ သူ့အသွင်သည် ကြည်ကြည်ရွှင်ရွှင် နှင့် အမူအရာက လန်းဆန်း သွက်လက် နေသောကြောင့် မလေးသန်မှာ စိတ်သက်သာရာ ရသည်။ ကိုက်ထူးဆံ့လည်း ကောင်း၊ သုသာန်အရပ်မှ လည်းကောင်း၊ နံနက်က သတင်း

စာပါ အကြောင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ဘာမှ မသိခဲ့လေ ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

မလေးသန်သည် အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူကိုသာ တစ်နေ့လုံး စောင့်မျှော်နေမိသည်။ မိမိအနေနှင့် ဉာဏ်မီသမျှ ကြံဆ၍ စီစဉ်သားချက်များကို အစ်ကိုကြီးက ဘာပြောမည်မသိ။

နံနက်က အရေးကြီးသောလူနာတစ်ဦးကြောင့် စောစီး စွာ ကတိုက်ကရိုက် ထွက်ခွာသွားသဖြင့် အစ်ကိုကြီးသည် သတင်းစာဖတ်သွားအား၊ ဆေးတိုက်တွင် အလုပ်များနေ သဖြင့် နံနက်စာကို အိမ်ပြန်မစားနိုင်ကြောင်း တယ်လီဖုန်း ဆက်စဉ်ကလည်း အစ်ကိုကြီး၏အသံမှာ ခါတိုင်းလိုပင် တည် တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်၏။ ဤသတင်းကို အစ်ကိုကြီး ယခုအထိ သိသေးပုံမရ။

ညနေ အတန်စောင်းမှ ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်၏ အိုပယ်လ် ကားအနက်ကြီးသည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာ သည်။

ဦးထွန်းအောင်က ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် စခင်တစ်ဦး၏ ကြင်နာသောအပြုံးနှင့် နှမကို နှုတ်ဆက်သည်။

‘ညီလေးဧကော သန့်’

‘မာတ်ခွဲခန်းထဲမှာပါပဲ အစ်ကိုကြီး’

ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်သည် ခေါင်းညှိတ်လျက် ဘာမျှမပြောဘဲ သူ့အခန်းဆီသို့ တက်သွား၏။

မလေးသန့်က အစ်ကိုကြီး၏ ဆုံးအိတ်၊ ဦးထုပ်၊ ဖိနပ် စသည်တို့ကို သိမ်းဆည်းနေရာချထားရင်း အောက်ထပ်၌ ကျန်ရစ်သည်။

ဦးထွန်းအောင် ရေမိုးချိုးပြီးလောက်မှ မလေးသန့်သည် သတင်းစာကို ကိုင်လျက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လိုက်သွားသည်။

ဦးထွန်းအောင်ကို သူ့စာကြည့်ခန်း၌ တွေ့ရသည်။

‘လာဟေ့ သန့်၊ အစ်ကိုကြီးကို ဘာပြောမလို့လဲ’

မလေးသန့်သည် သတင်းစာကိုကိုင်လျက် ကုလားထိုင်၌ ဝင်ထိုင်၏။

ဦးထွန်းအောင်သည် ပြုံးလျက် မလေးသန့်၏ လက်တွင်းမှ သတင်းစာကိုကြည့်သည်။

‘ဘာလဲ....သန့်က အလောင်းပျောက်တဲ့ သတင်း ပြောမလို့လား’

မလေးသန့်သည် သူ့အစ်ကိုကြီးကို အံ့သြဟန် မော့ကြည့်သည်။

‘ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီးက သိပြီးပြီပေါ့’

ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြန်မေးသည်။

‘သိပြီးပြီသန့်၊ သန့်က သိပ်စိုးရိမ်နေသလား’

မလေးသန့်က အသာအယာပြုံး၍ ခေါင်းခါပြသည်။

‘ဒါထက် နှင်းမောင်ကော သိပြီးပြီလား’

‘မသိသေးပါဘူး အစ်ကိုကြီး၊ သန့်တော့ ဒီလိုစိစဉ်ထားတယ်’

မလေးသန့်သည် ကိုက်ထူးနှင့် သူစိစဉ်ထားသည် တို့ကို ဦးထွန်းအောင်အား ပြန်လည်ရှင်းပြသည်။

မလေးသန့် စကားဆုံးသောအခါ ဦးထွန်းအောင်က သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

‘သန့်တွေ့ခဲ့တာဟာ မှန်တယ်သန့်၊ နှင်းမောင် ဘာမှ မသိစေနဲ့၊ သူ့အလုပ်ကိုသူ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် ဆက်လုပ်ပါစေ၊ တကယ်လို့ အရေးအရာတစ်ခုခု ပေါ်ရင်လဲ အစ်ကိုကြီး ကြည့်စိစဉ်ပေးပါမယ်’

မလေးသန့်သည် သူ့အစ်ကိုကြီးကို ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ကြည့်သည်။ အစ်ကိုကြီးသည် ဖခင်ပမာ ညီညီမတို့၏အရေးကို အစဉ်း တာဝန်ယူတတ်သည်။

တည်ငြိမ်သော အစ်ကိုကြီး၏ အမူအရာကြောင့် မလေးသန့်၏ ရင်၌ရှိသော စိုးရိမ်မှုတို့သည် ပျောက်သွင့်ကုန်၏။

‘ဒါထက်သန့်၊ ညနေက အစ်ကိုကြီး မောင်မင်းဆွေအိမ်တောင် ရောက်သွားသေးတယ်’

‘ဟုတ်လား အစ်ကိုကြီး၊ ဘာကိစ္စနဲ့လဲ’

‘ဒီသတင်းမှာ သူ့နာမည်လဲ ပါနေတော့ အစ်ကိုကြီးက အခြေအနေ သွားအကဲခတ်တာပါ’

‘ဒီအကြောင်းကို အစ်ကိုကြီးနဲ့သူ စပ်ပြောမိကြသေးလား’

‘ဟင့်အင်း၊ ပြောဖို့လဲ မလိုပါဘူး၊ နောင်ကိုလဲ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အစ်ကိုကြီးတို့က စိတ်ဝင်စားနေကြောင်း သိအောင် ဘယ်သူနဲ့မှ စကားစပ်ပြောဖို့ မလိုဘူး’

မလေးသန့်သည် ‘သန့်နားလည်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး’ ဟု ပြော၍ နေရာမှထရန်ပြင်သည်။

မလေးသန့် နေရာမှထခွာခင် ဦးထွန်းအောင်က ပြော၏။
‘ဪ...ဒါထက်သန့်၊ မောင်မင်းဆွေနဲ့ သန့်ကိစ္စကို ပြောရဦးမယ်’

မလေးသန့်သည် မျက်လုံးလေးအဝိုင်းသားနှင့် ထိတ်လန့် စာကြား ဦးထွန်းအောင်ကို ကြည့်မိသည်။

ဦးထွန်းအောင်သည် ညီညီမတို့၏ လွတ်လပ်မှုကို မချုပ်ချယ်တတ်သဖြင့် မိမိနှင့် ကိုမင်းဆွေ၏ အရေးတွင် ဘာမှ ဝင်မပြောသော်လည်း သူ့စိတ်ရင်းမှာ မိဘများထားရှိခဲ့သည့် ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေလိုမှန်း မလေးသန့်သိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အစ်ကိုကြီးက မပြောစေမှန်း မိမိနှင့် ကိုမင်းဆွေတို့ အကြောင်းကို စကားစလာသောအခါ မလေးသန့်သည် မျက်လုံးလေးပြူး၍ ထိတ်လန့်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးထွန်းအောင်က နှမဖြစ်သူ၏ မျက်လုံးများကို အဓိပ္ပာယ်လေးနက်စွာဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်၍ တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်၏။

‘သန့်နဲ့ မောင်မင်းဆွေကိစ္စမှာ အစ်ကိုကြီး ဘာမှ ဝင်အဆုံးအဖြတ် မပေးချင်ဘူး၊ သန့်သဘောအတိုင်း သန့် လုပ်ပါ၊ အစ်ကိုကြီး သန့်အံ့ခွင့်ပြုပါတယ်’

* * *

(၉)

သူတစ်ကွက် ကိုယ်တစ်ကွက်

က

BURMESE CLASSIC

အထက်ပါ ကိစ္စများ ပေါ်ပေါက်ပြီးနောက် နှစ်လကျော်ခန့် ကြာခဲ့သော တစ်နေ့လယ်ခင်းတွင် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး၏ ရင်ခွဲရုံရှေ့၌ အသုဘပို့ ပရိသတ်များတို့ဖြင့် စည်ကား ဖြည့်ကျပ်နေ၏။

ရင်ခွဲရုံအတွင်းမှ ခေါင်းအစ်လုံးကို အသုဘယာဉ်အလုပ်သမားများက ထမ်းယူထွက်လာစဉ်၌ မိန်းမကြီး တစ်ဦး၏ ရင်ကွပ်ကလက် အော်ဟစ်ငိုယိုသံသည် ကြေကွဲဆီနှင့်ဖွယ်ပေါ်လာ၏။

‘အမယ်လေး သားရဲ့၊ လူမိုက်ကြီးရေ မေမေကို ထားခဲ့ပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား သားရဲ့’

အဖေကြီးသည် ချုပ်ကိုင်ထိန်းသိမ်းထားကြသော လူသုံးဦး၏ လက်တွင်းမှ ရုန်းရင်းကန်ရင်း ပဋ္ဌာခြေလှူး အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေသည်။ အပါးတွင် အသက် ၅၀-ခန့် ဖခင်နှင့် တူသော လူကြီးတစ်ဦးသည် အံ့ကြိတ်ရင်းက ယောကျ်ားတန်ဖဲ့ မျက်ရည်ကျသည်။

www.burmeseclassic.com

‘ကျွန်မကို လွှတ်ကြစမ်းပါ၊ ကျွန်မသားနဲ့ ကျွန်မတစ်ပါးတည်း လိုက်သွားမယ်၊ လွှတ်ကြစမ်းပါ’

ငိုရင်းဟစ်ရင်း မိန်းမကြီးက ရုန်းသည်။

ခေါင်းသည် အသုဘယာဉ်ပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။ ထိုစဉ် ခပ်လမ်းလမ်းမှ ကြေးစည်သံသည် လွမ်းဆွတ်ဖွယ် တဝေဝေ ပေါ်ထွက်လာ၏။

‘အမယ်လေး... ကျွန်မသားကို ခေါ်သွားကြတော့မယ်၊ ကျွန်မမှာ သားလေးတစ်ယောက်တည်းပါရှင်၊ ခေါ်မသွားကြပါနဲ့၊ ခေါ်ချင်းခေါ်ရင် ကျွန်မကို ခေါ်သွားကြပါ’

မိခင်ကြီးသည် အရူးပမာ အော်ဟစ်ရင်းက ဆိုတက်နစ်မြောသွားသည်။

ပရိသတ်တွင်းဝယ် ရင်ထုမနာနှင့်ကြည့်နေလေသူ တစ်ဦးက မြော၏။

‘အေးဗျာ၊ မအေးကြီးတော့ ရင်ကွဲမယ်ဆိုလဲ ရင်ကွဲစရာပဲ၊ သားလေး တစ်ယောက်တည်း ရှိတာ၊ သိပ်အလိုလိုက်ရှာတာ’

အခြားတစ်ဦးက ခေါင်းညိတ်ရင်း မှတ်ချက်ချသည်။

‘အင်းလေ... သားကလဲ တစ်ဦးတည်း၊ ချမ်းကလဲ ချမ်းသာတော့ အရမ်းအလိုလိုက်ထားတာကိုး၊ အလိုလိုက်လွန်းလို့လဲ အခုလို ကိုယ်ကျိုးနည်းရတာပေါ့၊ ချစ်ရာရောက်နစ်ရာရောက်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့’

သူတို့အနီးတွင် မျက်မှန်မည်း တပ်လျက် ရပ်နေသော ကိုသိန်းဇံကလည်း စိတ်တွင်း၌ ထိခိုက်မိရင်း သူ့မျက်လုံးများ

က ခေါင်းပေါ်၌ ရေးထားသော စာတန်းဆီ ရောက်သွားသည်။

ခေါင်ဆွေဌေး

အသက် (၁၆) နှစ်

ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေများက သတိလစ်နေသော အတွားကြီးကို ကားတစ်စီးပေါ်သို့ တင်ဆောင်ယူသွားကြ၏။

အသုဘ စချသည်။

မျက်နှာကြီးအသုဘဖြစ်သဖြင့် လူလည်းစည်သည်။ ကားလည်း များ၏။

ကိုသိန်းဇံသည် သူ့ဂျစ်ကားလေးကိုမောင်း၍ အသုဘပို့ကားတန်း၏ နောက်ပိုင်း မကျတကျမှ လိုက်လာခဲ့သည်။

အသုဘသည် တာမွေသုသာန်သို့ ရွေးရသွားသည်။

တစ်နာရီနီးပါးခန့်ကြာမှ သုသာန်သို့ ရောက်သည်။

ထိုအချိန်၌ မိခင်ဖြစ်သူ အတွားကြီးမှာ သတိပြန်လည်လာပြီဖြစ်သဖြင့် သရဏဂုံတင်သောအခါ၌ အများနည်းထူသီလဝင်ယူနိုင်ရှာ၏။

သရဏဂုံတင်ပြီးသောအခါ ခေါင်းကို ငွေပေးဝယ်ရသော သီးသန့်မြှုပ်နှံရာမြေဆီသို့ သယ်သွားကြ၏။

အလောင်းမြေကျချိန်၌ အတွားကြီးမှာ သတိလစ်သွားပြန်သဖြင့် ထမ်းယူခေါ်ဆောင် ဘုတ်သွားရ၏။

ခေါင်းကို အုတ်ဂူသွင်းသည်ဖြစ်ရာ ပန်းရန်ဆရာတို့က ချက်ချင်းပင် အုတ်စိပ်တံဆို့ကာ ပန်းရန်စကိုင်သည်။

ကိုသိန်းဇံသည် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် မြေနေရာအမှတ်အသားတို့ကို မျက်လုံးဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု၍ မှတ်သားသည်။

အသုဘရှူသူများ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြန်ကုန်ကြသည်။
ဖခင်ဖြစ်သူအဘိုးကြီးနှင့်လူလေးငါးဦးသည်သာ ပန်းရန်ဆရာတို့နှင့် ကျန်ရစ်သည်။

သူတို့ကိုလှမ်းကြည့်ကာ ကိုသိန်းဇံသည် စိတ်တွင်းက မချမ်းသာလှသော်လည်း အမှတ်မထင်ပြုံးမိသွားပြီး မိမိ၏ ဂျစ်ကားဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

*

၁

ထိုနေ့ညဆယ်နာရီခန့်၌ ကြံတောသုသာန်လမ်းမှ စုတ်ချာ ဟောင်းနွမ်းသော ကားအိုတစ်စီးသည် ဟံသာဝတီအဝိုင်းကြီးဆီသို့ ထွက်လာ၍ ပြည်လမ်းအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ အပြင်းမောင်းနှင် ထွက်ခွာသွားသည်။

မရှေးမနှောင်းပင် စပါယ်ရှယ်ကောလိပ်ထောင့်တွင် ခေါ်ထားသော ဂျစ်ကားတစ်စီးသည်လည်း အောက်မီးမျှားထားသော ဖွင့်၍ ရှေ့မှကားနောက်သို့ လိုက်သွား၏။

ပြည်လမ်းပေါ်၌ ကားနှစ်စီးသည် တစ်စီးနှင့် တစ်စီးကိုက်နှစ်ရာခန့်ကွာလျက် မောင်းနှင်နေကြသည်။

ရှေ့မှကားသည် အမြင် စုတ်သမျှ စက်မာမှု မခံလှ။ ကမားရွတ်အဝိုင်းကြီးကို ကြွေကာ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းအတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ ဆက်မောင်းသွားလေသည်။

နောက်မှဂျစ်ကားလည်း ကူခြွေဖျက် မုန်မုန်လိုက်၏။ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းမှ ကုက္ကိုင်းလမ်း၊ ကုက္ကိုင်းလမ်းမှ ဂွတ္တလမ်း၊ ဂွတ္တလမ်းမှ မြင်းပြိုင်ကွင်းမြောက်ဘက်လမ်း၊ ထိုမှသည် အရှေ့မြင်းပြိုင်ကွင်းလမ်းသို့ ရောက်လာ၏။

ရှေ့မှ ကားသည် ဟရေမြင်းပြိုင်ကွင်း လမ်းအတိုင်း တောင်ဘက်သို့ ဆက်မောင်းလာပြီးနောက် သင်္ကန်းကျွန်းလမ်းမကြီးအတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ မောင်းကွေ့သွားပြန်သည်။

နောက်မှဂျစ်ကားသည်တောင်ဘက်သို့ ဆက်လက်မောင်းသွား၏။ သို့ရာတွင် တာမေ့ အဝိုင်းကြီးဆီသို့ ရောက်သောအခါ ပတ်လျက် လာလမ်းအတိုင်း ပြည်းပြည်းမုန်မုန်နှင့် ပြန်မောင်းသည်။

သင်္ကန်းကျွန်းလမ်းဆုံသို့ရောက်သောအခါ သင်္ကန်းကျွန်းလမ်းမကြီးအတိုင်း ဆက်လက် မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

တာမေ့ သင်္ချိုင်းနယ်နိမိတ်ကိုကျော်၍ တာမေ့လေး ရပ်ကွက်သို့ရောက်သောအခါ ပထမဆုံးတွေ့ရသောလမ်းကျဉ်းတစ်ခုတွင်းသို့ ဂျစ်ကားကို နောက်ပြန်ထိုးဝင်၍ မီးပိတ် စက်ဆတ်လိုက်သည်။

ဂျစ်ကားပေါ်မှ ကိုသိန်းဇံ ဆင်းလာသည်။

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခေတ္တ အကဲခတ်ကြည့်ရှုသည်။
ညဉ့်လည်းနက်၍ ခေါင်သော အရပ်လည်း ဖြစ်သဖြင့်
လူရိပ်လူယောင်မမြင်၊ ကားအသွားအလာလည်း ကျန်နေ၏။
ကိုသိန်းဇံသည် လမ်းကိုဖြတ်ကူးကာ တာမွေသင်္ချိုင်းဆီ
သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။
သင်္ချိုင်းထောင့် အရိပ်ကောင်းသော ကုက္ကိုပင်ကြီး
အောက်၌ ဝင်ခိုရပ်လိုက်၏။

သူ့ရှေ့ နှစ်ဆယ့်ငါးကိုက်ခန့်၌ စောစောက ရွှေ့မှသွားခဲ့
သောကားသည် မောင်ရိပ်ခိုလျက် ရပ်နေကြောင်းကို တွေ့
ရသည်။

ကိုသိန်းဇံသည် အိတ်တွင်းမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ထုတ်ယူ
စစ်ဆေးကြည့်ပြီးနောက် ကျင်လည်ပေါ်ပါးစွာဖြင့် သင်္ချိုင်း
ဝင်း စည်းရိုးကို ကျော်ဖြတ် ဝင်လိုက်သည်။

သင်္ချိုင်းတွင်း၌ လစွဲသဖြင့် မောင်မည်းနေသည်။ သင်္ချိုင်း
ဗဟိုကို ဖြတ်သွားသော လမ်းဆီတွင်မူ ဓာတ်မီးတိုင်တို့မှ
အကောင်များ ပေါ်မိန့်မိန့် ထွက်ပေါ်နေသည်။ ထိုမီးရောင်
နောက်ခံကြောင့် သင်္ချိုင်း မြေပုံ အုတ်ဂူတို့ကို အသည်းယား
ဖွယ် မည်းမည်းကုတ်ကုတ် မြင်တွေ့မြင်နိုင်သည်။

မြဲသိုလ၏ ဆောင်းလေချမ်းသည် တစ်ချို့ တစ်ချို့တွင်
ရစ်သန်း တိုက်ခိုက်လာနေ၏။ ဇရပ်အိုတို့မှ သွပ်ပြားများ
မြည်သံသည် ကျိုးကျိုးကျိကျိ ထွက်ပေါ်နေ၏။

သတ္တိအောင်းသော ကိုသိန်းဇံမှာ သုံး လေးချို့မျှ ကြက်
သီးကို ဖြန်းခနဲ ဖြန်းခနဲ ထသွားသည်။

ကိုသိန်းဇံသည် ခြောက်လုံးပြူးကို တင်းအောင် ဆုပ်၍
ကိုယ်ကိုယ်ကို အားပေးလျက် အပုပ်နံ့တို့ကို ရှူရှိုက်ရရင်း
မြေပုံဘုံကိုဖြတ်ကာ ချော်မလဲအောင် သတိထားပြီးလျှောက်
လာခဲ့သည်။

သီးသန့် ကိုယ်ပိုင်သင်္ချိုင်းမြေအနီးသို့ ရောက်သောအခါ
ကိုသိန်းဇံသည် ရပ်လိုက်၍ ဂူကြီး တစ်ဂူသေးတွင် ကပ်ကာ
နားထောင်သည်။

ရုတ်တရက်သော် ဘာသံမျှ မကြား၊ ဇရပ်ဟောင်းကြီးမှ
သွပ်ပြားတို့ ညည်းညူသံနှင့် ညောင်ပင်ဆီမှ သစ်ရွက်တို့
တရဲရဲလှုပ်ရှားသံကိုသာ ကြားရ၏။

ကိုသိန်းဇံသည် မြေပြင်ကို နားနှင့်အပ်ကာ နားထောင်
ကြည့်သည်။ ထိုအခါမှ တဒုတ်ဒုတ်တူးဆွသံကို ကြားရသည်။

ကိုသိန်းဇံသည် မြေမှတစ်ဆင့်ကြားရသော အသံလေးရာ
ဆီသို့ ခန့်မှန်းမျှော်ကြည့်သည်။

အသံသည် နေ့ခင်းက သူ့သေချာစွာ မှတ်သားခဲ့သော
မောင်လှငွေစင်ဂူဆီမှ လာသည်။

ကိုသိန်းဇံသည် အလင်းရောင်ကျပ် အနေအထားကို လေ့
လာလိုက်ပြီး ဂူရိပ်တို့ကိုကွယ်၍ပတ်တတ်ရပ်လျက် လှမ်းမျှော်
ကြည့်သည်။

သူ့မျက်လုံးများက အမှောင်ကို ဖျင့်သားရဲခဲပြီးဖြစ်၏။

သင်္ချိုင်းပဟိုလမ်းဆီမှ နောက်ခံ မီးရောင်ကလည်း သူ့ကို
အကူအညီပေးနေသည်။

မောင်လှငွေ၏ဂူဆီမှ မည်းမည်းလှုပ်လှုပ်နှင့် အလုပ်များ နေသူများကို ခပ်ရေးရေး လှမ်းမြင်ရ၏။

ကိုသိန်းဇံသည် ရှေ့မတိုးတော့ဘဲ ထိုနေရာမှပင် စောင့်စားကြည့်ရှုနေ၏။

နှင်းငွေတို့ရောသောလေသည်တိုးဝင်လာနေ၏။ ညဉ့်နက်သဖြင့် အအေးခတ်ကလည်း ပိုက်လာ၏။

ဤမျှ အေးချမ်းသည့်ကြားထဲက ကိုသိန်းဇံ၏ လက်များတွင် ချွေးစေးပြန်နေ၏။

တဒုတ်ဒုတ်နှင့် တူးသံရပ်သွား၏။ ထိုအခိုက်တွင်ပင် လေသည် ခြိမ်သွားသောကြောင့် သွပ်ပြားမြည်သံ၊ ညောင်ရွက်သံတို့လည်း ရပ်သွားသည်။

ကိုသိန်းဇံသည် သူ့နားကို အခွမ်းကုန် ဖွင့်လျက် နားထောင်၏။

အဖွန်ရှင်သောနားမှ ကြားနိုင်သည့် အင်္ဂါတော်ကိုင်သံကို သွေ့သွေ့ကြားရသည်။

ကိုသိန်းဇံသည် လာလမ်းအဘိုင်း သတိကြီးစွာထား၍ ပြန်လာခဲ့သည်။

သင်္ချိုင်းအဝပ်သို့ ရောက်သောအခါ သူက ညကြည့် လက်ဖက်စာရံ ကိုဝံ့ကြည့်သည်။ ထိုအခါ ဤသုသာန်မြေ အတွင်းသို့ မိမိရောက်ခဲ့သည်မှာ လေးဆယ့်ငါး မိနစ်ပင် မပြည့်သေးကြောင်း သိရသည်။

သင်္ချိုင်းအဝပ်မှ ကိုသိန်းဇံသည် နောက်ထပ် ဆယ့်ငါး မိနစ် ဆက်စောင့်သည်။

အနောက်ဘက် မီးရောင်နောက်ခံတွင်ရေးရေးမည်းမည်းနှင့် လှုပ်ရှားလျှောက်လာကြသူများကို တွေ့ရသည်။

လူသုံးယောက်ယူခန့်ခန်းရသည်။ ရှေ့မှတစ်ယောက်ဖြစ်၍ နောက်မှ နှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူတို့ပခုံးပေါ်၌ ရှည်ရှည်မျောမျောအရာတစ်ခုကို ထမ်းယူလာကြ၏။

ကိုသိန်းဇံသည် သင်္ချိုင်းအပြင်ထွက်၍ မောင်ရိပ်ခိုကာ မိမိ၏ဂျစ်ကားဆီသို့ သွက်လက်စွာ ပြန်လာခဲ့၏။

ကြာကြာမဆိုင်းတော့ဘဲ ဂျစ်ကားကိုစက်နှိုး၍ မီးကုန်ဖွင့်ကာ အပြင်းခောင်းနှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

စောစောက မောင်ရိပ်တွင် ရပ်ထားသောကားကို ဖြတ်ကျော်လာစဉ်၌ ထိုကားသည်လည်း ရှေ့မီးဖွင့်၍ ထွက်စပြုနေကြောင်းကို ကိုသိန်းဇံ သတိထားမိသည်။

ကိုသိန်းဇံသည် ကားကိုလီသာအဆုံးနင်း၍ အပြင်းမောင်းသည်။

တက္ကသိုလ် ရိပ်သာလမ်းသို့ ရောက်သောအခါ အတန်ရှေ့ဆက် မောင်းပြီး ဂျစ်ကားကို မောင်ရိပ်ကျ၍ ချောင်ကောင်းသောနေရာ၌ ထိုးဆိုက်လိုက်သည်။

ကိုသိန်းဇံ ၈ အင်းလျားကန်ဘက်သို့ ချိုးဝင်လျက်ရှိသော မြေနီလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်ခဲ့၏။

သရက်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ အရိပ်အောက်တွင် ခိုဝင်နေရာ ယူလိုက်၏။

လဆုတ်ည၏လရောင်သည် အတန် ထွန်းလင်းလာပြီ ဖြစ်သည်။

မြေနီလမ်း၏အဆုံး၌ မဲဇာမြိုင်နှင့် အိမ်ကြီးသည် အိပ်
မောကျသယောင် ဆိတ်ငြိမ်စွာရှိနေ၏။

ကိုသိန်းဇံသည် မိမိကိုယ်ကို မိမိ ယုံကြည်စိတ်ချလျက်
ကျေနပ်စွာပြုံးကာ သရက်ပင်၏ အမှောင်ရိပ်၌ စိတ်ရှည်
စွာ စောင့်မျှော်နေလေသတည်း။

*

နောက်တစ်နေ့ ညနေစောင်း၌ ကိုသိန်းဇံ၏ ဂျစ်ကား
လေးသည် ကိုမင်းဆွေ၏အိမ်ရှေ့၌ ထိုးဆိုက်လာသည်။

ထိုးစီအတိုင်း ကိုမင်းဆွေက ကိုသိန်းဇံကို ဝိစကီအရက်
နှင့် ဧည့်ခံသည်။

ကိုသိန်းဇံ၏ မျက်လုံးများမှာ တောက်လျက် စကား
စမပြောမီ အရင် သမ်းဝေသည်။ သူ့အမူအရာမှာ အိပ်
ရေး ပျက်နေသူတစ်ဦးကဲ့သို့ ထုံထုံထိုင်းထိုင်း နှမ်းနှမ်းလျှလျ
ရှိသည်။ အအေးမိ၍ ချောင်းတဖွပ်ဖွပ်လည်း ဆိုးနေ
သည်။

‘ဘယ်နှယ် ကိုသိန်းဇံ၊ ညက ဘယ်နေရာအကွက်ကောင်း
တွေ့ပြီး လွန်ခဲ့လို့လဲ’

အလိုက်မသိသော ကိုမင်းဆွေ၏အမေးကြောင့် ကိုသိန်းဇံ
က မချီဘချီပြုံးလိုက်သည်။

ကိုသိန်းဇံကမူ သူ့စကားကိုသဘောကျဟန်အားရပါးရ
ရယ်လိုက်၏။

‘ပဟေဠိ ဝှက်မနေနဲ့၊ ဟား...ဟား...ဒီစကားကို သိပ်
ကြိုက်တာပဲ၊ အမှန်က ကျွန်တော်က ပဟေဠိဝှက်နေတာ
မဟုတ်ဘူး၊ ပဟေဠိအဝှက်ခံနေရတာ’

ကိုသိန်းဇံက ဆက်ရယ်နေ၏။ ကိုမင်းဆွေထံမှ မည်သည့်
စကားမျှမလာမှ သူကရှင်းပြသည်။

‘စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဆရာ၊ ညကခံခဲ့ရတာကြောင့် ကျွန်တော်
လဲ နည်းနည်းကျွမ်းမြီးတိုနေတယ်’

‘ညက ခင်ဗျား ဘယ်လိုခံခဲ့ရတာလဲ’
ကိုသိန်းဇံက မျက်နှာကို တည်ပစ်လိုက်ပြီး ပြောသည်။

‘ကိုကံထူးကို ကျွန်တော်မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်တယ်
လေ’

‘ကိုကံထူးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’
‘ဆရာစိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ဟိုဆရာဝန်လေးရဲ့ဇိတ်ကောင်း
ဆွေကောင်း သုဘရူးဇာကြီးပေါ့’

ကိုမင်းဆွေက နားလည်ဟန် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
ကိုသိန်းဇံက ချူ၏ သီအိုရီကို တင်ပြသည်။

‘ဒီဆရာဝန်ဟာ သုတေသနသမားတစ်ဦးလို့ ဆရာပဲ
ပြောခဲ့တယ်၊ သုတေသနသမားဆရာဝန်တစ်ဦးဟာ ဓာတ်
တွေ ပျက်ချင်တိုင်းပျက်ပြီး ပုဂံပွနေတဲ့ အလောင်းတွေကို
တော့ စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်

ရွှန်းသစ်ပြီး သန့်စင်နေတယ်။ ဒီလောက် လှပတဲ့ ည အပေါ် သစ္စာဖောက် လျစ်လျူရှုပြီး အိပ်ပစ်လိုက်ရင် ကြယ် ပွင့်လေးတွေက မျက်ရည်ကျပြီး နှင်းမှုန်တွေက ကျိန်ဆဲကြ လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ရှင်သန်နှိုးကြားနိုင်ဖို့အတွက် နားနေမှု လိုတဲ့ ကိုက်ထူးအိမ်ပြန်ပြီး ခင်ဗျားဇနီးရဲ့ရင်ခွင်မှာ လျောင်း စက်ချေပြီး၊ ကျွန်တော်တော့ ညကိုပဲချစ်ပြီး တယောထိုးနေ လိုက်ဦးမယ်’

စကားအဆုံးတွင် သူကနေရာမှခွာသဖြင့် ကိုက်ထူးလည်း လိုက်ပါသွား၏။

မလေးသန့်သည် ပြတင်းမှခွာ၍ ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို ဆက်မည်ဟု ကိုင်သည်။ သို့ရာတွင် စာဖတ်လိုစိတ် မရှိတော့ သဖြင့် ခုတင်ထက် လိုကာ နားမိသည်။

ထိုစဉ် ညဉ့်သုံးယံတေးကို မြွေးမြွေးနွဲ့နွဲ့ တီးလေသော တယောသံက လေဝယ်ခိုစီး လွင့်ပါလာ၏။

တိတ်ဆိတ်ပြန့်ပြော၍ အေးချမ်းသော ဆောင်းညသည် နားနေမှုလိုသူတို့အား စက်ပျော်ရန် ဖမ်းညှို့ သကဲ့သို့ ရှိနေ သည်။ လေးတွဲ ညည်းညူသော တယောသံကလည်း ချော့ သိပ်သကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

ဝင်းမွေးသော မလေးသန့်၏ မျက်ဘောင်ကော့များ သည် လေးပင်မှိတ်ကျသွား၏။

မွေခနဲသင်ရသော်လည်း မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော် သွားမိသည်မသိ၊ မလေးသန့် လန့်နိုးလာချိန်၌ ပြတင်းမှ

ဆောင်းလေသည် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်ချမ်းစေလျက် တိုးဝင် လာနေသည်။

မလေးသန့်သည် သွက်လက်စွာထလျက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်ကာ တစ်ဖက်ဆောင်သို့ ကူးလာခဲ့၏။

အစ်ကိုကြီး၏အခန်းမှာ မီးများပိတ်လျက် ဆိတ်ငြိမ်နေ ပေပြီ။

ဒေါက်တာနှင်းမောင်၏ အိပ်ခန်းဆီမှာမူ မီးလင်းလျက် ရှိသေးသည်။

မလေးသန့်က လက်ပုတ်နာရီကိုငဲ့ကြည့်မိ၏။ ညတစ်ချက် တီးကျော်ပေပြီ။

စေ့ထားသော တံခါးကိုတွန်းလျက် မလေးသန့်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

နောက်လှန် ဆုံလည်ကုလားထိုင်ထက်တွင် ထိုင်ရင်း ပက် လက်သားနှင့် ဒေါက်တာနှင်းမောင်သည် အိပ်ပျော်နေ၏။ ပေါင်ပေါ်တွင်မူ ဖတ်လက်စ ထူထဲသော ခန္ဓာ ကိစ္စ ဗေဒ စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်က စာမျက်နှာများ ပွင့်လျက်နှင့်ရှိနေ၏။

ပြတင်းမှ ဆောင်းလေတွင်မက နှင်းမှုန်တို့ပါတိုးဝင်တာ နေသည်။ စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်စာတမ်းများသည် လေ ကြောင့် တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ရှား အသံထွက်နေ၏။ မိုက်ကရိုစကုပ် တစ်လုံးသည်သာ ဣန္ဒြေဦးစွာနှင့် တည်ငြိမ်ရပ်နေသည်။

မလေးသန့်က ပြတင်းတံခါးများကို အသံမမြည်အောင် ညှင်သာစွာပိတ်သည်။ ထိုနောက် သူ့ပေါင်ပေါ်မှ စာအုပ် ကြီးကိုအသာအယာဆွဲဖယ်လိုက်သည်။ ဆုံလည်ကုလားထိုင်မှ

ကိုမင်းဆွေက ခေါင်းညိတ်ပြန်။

ကိုသိန်းဇံက ရယ်သည်။ ဤအကြိမ်တွင် ကိုမင်းဆွေပ
ဇာတ်ရယ်သည်။

‘တုတ်ပြီ၊ ဆက်ဝါး’

ကိုမင်းဆွေက ဟုတ်မှန်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်၏။

‘အဲဒီ တခြားအကြံရှိတဲ့ လူတွေဟာ မေ့သလောက်နဲ့
သူတို့အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ရင်လဲ ကြုံတော့မှတော့ လူ
တော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ တခြားတစ်နေရာကို ရွာတော့
မှာပေါ့၊ ဆယ်နယ်လဲ’

‘အဲဒီ တခြားတစ်နေရာတွေကို ကျွန်တော်က လိုက်တယ်။
 ဘာမှ အကြောင်းမထူးလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တခြားသံလွန်စ
 တစ်ခုကို ကျွန်တော် ရခဲ့တယ်။ အဲဒါကတော့ ခုနက
 ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့ ကိတ်ထူးအကြောင်းပေါ့’

ကိုမင်းဆွေသည် စိတ်ဝင်စားလာဟန် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့
ညွှတ်၍ နားထောင်၏။

‘ကိုက်ထူးဟာ သာမန် သုတရဇာမဟုတ်ဘူးဆရာ၊ အဲ...
ကြေးရတတ် သုတရဇာလို့ ပြောရမှာလားမသိဘူး’

အဘဗျ...ကြေးရတတ် သူတရော ဟုတ်လား

‘ဟုတ်တယ်၊ ကြံတောသင်္ချိုင်းနားမှာ ခေါင်းရောင်းတဲ့ ဆိုင်တွေရှိတယ် ဟုတ်လား၊ ကိုကံထူးက အဲဒီဆိုင်မျိုး တစ်ဆိုင်ပိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ဆိုင်မှာ ခပ်စုတ်စုတ် ကား တစ်စီးလဲရှိတယ်၊ မသာရထားကားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ခေါင်းလုပ်ဖို့ ပျဉ်တို့၊ လုပ်ပြီးသားခေါင်းကို အော်ဒါပို့ဖို့ သုံးတဲ့ကားပဲ၊ အဲဒီကားကို ခိတ်ဝင်စားတာနဲ့ ကျွန်တော် အမြဲစောင့်ကြည့်ခဲ့တယ်’

ကိုသိန်းဇံက စီးကရက်ကိုဖွာ၍ ဝိစတီတစ်ကျိုက် မေ့
ပြန်သည်။

ကိုမင်းဆွေမှာ အားမလိုအားမရ ပြစ်ဟန်နှင့်ဆို၏။

‘ခင်ဗျားကလဲ ဇာတ်လမ်းကောင်းတုန်း ဖြတ်ထားပြန်ပြီ၊ ဆက်ပါဦး’

‘ဆက်ပါ။ ဟိုတစ်နေ့က မိဘ အလိုလိုက်ထားတဲ့ သူဌေးသားတစ်ဦး အရက်မူးပြီး ကားမှောက် သေတယ်။ ဒီတော့ မနေ့က ကျွန်တော်လဲ ဖိတ်စာမရဘဲ ဟဲ...ဟဲ... မယာကစ်ခေါက် ကျောင်းဆယ်ခေါက်လို့ နှလုံးသွင်းပြီး အသုဘ လိုက်ပို့ခဲ့တယ်။ အသုဘက ဘာမွေ့ကိုချတော့ ကျွန်တော် ပိုဝိတ်ဝင်စားသွားတာပေါ့။ ညကျတော့ ကြံတော့ နားက သွားစောင့်တယ်။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်တဲ့အတိုင်းပဲ ညဆယ်နာရီလောက်မှာ ကိုကိုထူးရဲ့ကား ထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော်လဲ မသိမသာ နောက်ယောင်ခံလိုက်တော့ ကျွန်တော် ထင်ထားတဲ့အတိုင်း အဲဒီကားဟာ တာမွေ့သင်္ချိုင်း မှာပဲ ခရီးဆုံးတယ်။ တိုတိုပြောရရင် သူတို့ အလောင်းခိုး ထုတ်တာကို ညက ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့ မြင်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လဲ ကြိုတင်တွက်ထားတဲ့အတိုင်း မှန်ပြီဆိုပြီး သူတို့ အရင် ကြိုတင်ပြီး မဲဇာမြိုင်အဝက သွားချောင်းတယ်။

ကိုမင်းဆွေသည် ပိုမိုဝိတ်ဝင်စားလာဟန် မျှော်လင့်ချက် ကြီးသော မူအရာဖြင့် နားထောင်နေရာမှ ဝင်မေးသည်။

‘ဒီတော့...’

ကိုသိန်းဇံသည် ဝိစကီကို ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြင့် သောက်လိုက် ပြန်၏။ သူ့ရှုံ့မဲ့မဲ့မှာ ဝိစကီ၏အရသာကြောင့် မဟုတ်။

‘ဒီတော့ ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ကျွန်တော် သုဘရာဇာတွေမဲ့ တစ်ပတ်ရိုက်ကို ခံခဲ့ရတာပေါ့’

‘ဗျာ...ဘယ်လိုတစ်ပတ်ရိုက် ခံခဲ့ရတာလဲ’

‘မိုးလင်းခါနီးအထိ ထိုင်စောင့်တယ်။ အဲဒီကားက မဲဇာ မြိုင်ဆီ ပေါ်လို့ကို မလာဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ကြံတော့ ဘက်ဆီ ပြန်ကြည့်တယ်။ ကိုရွှေကားက သူ့ဆိုင်မှာသူ အငြိမ့် သား ဆိုက်လျက်ခင်ဗျ’

ကိုသိန်းဇံသည် ဝိစကီကို တကျိုက်ကျိုက်ဖြင့် မော့ချ လိုက်သည်။ အလိုက်သိသော ကိုမင်းဆွေက မောင်ညိုလှကို ခေါ်ကာ နောက်ထပ် နှစ်ဖန်ခွက် မှာလိုက်သည်။

‘ဒါနဲ့ ခင်ဗျားလဲ အတော် စိတ်ပျက်သွားသပေါ့ ဟုတ် လား ကိုသိန်းဇံ’

ကိုသိန်းဇံသည် ရုတ်တရက် ခက်ထန်သော မျက်လုံး များဖြင့် ကိုမင်းဆွေအား လှမ်းကြည့်သည်။ ဘာမျှမပြောဘဲ ထပ်ရောက်လာသော ခွတ်သစ်ကို မော့လျက် မချီတချီ ပြုံး ပြုံး ဆို၏။

‘ဆရာက ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးတာကိုး၊ ဒါမျိုး တွေရင် ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်တတ်တဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ် ဘူး၊ စိတ်သာပိုတက်လာတယ်’

ကိုမင်းဆွေက တောင်းပန်သောလေသံနှင့် ဆို၏။

‘ဆောရီးဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အထင်မသေးပါ ဘူး၊ ကဲ...ဆက်ပြောပါဦး’

‘ကျွန်တော် မဲဇာမြိုင်ကို ပြန်သွားပြီး အနေအထားကို လေ့လာတာပေါ့၊ ဒီတော့မှ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို အပြစ် တင် မိတယ်၊ ခြံရဲ့အနောက်ပိုင်းက အင်းလျားကန် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ သိပ်ရှင်းတာပေါ့၊ သူတို့က ကားကို ခြံထဲအထိ မောင်းမလာဘူး၊ အင်းလျားကန် တစ်နေရာမှာ ရပ်တယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီနေရာကမှ သူတို့ပစ္စည်းကို မလှေ့နဲ့ တင်ပြီး ယူသွားရမယ်၊ တကယ်လို့ ကားကို ခြံထဲမှာမိရင် ခက်မယ်မဟုတ်လား၊ လမ်းမှာမိတော့ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ရှောင် သာတိမ်းသာတယ်၊ ရေလယ်ရောက်မှ လိုက်ဖမ်းရင်လဲ သူတို့ ပစ္စည်းကို သူတို့ ရေထဲပစ်ချလိုက်ရင် လက်ပူးလက်ကြပ် အလွယ်တကူ စွပ်စွဲဖို့က မလွယ်ဘူးမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မို့ ကျွန်တော် ယုဘရာဇာတွေရဲ့ တစ်ပတ်အရိုက်ခံရတယ်လို့ ပြောတာ’

ကိုမင်းဆွေသည် ကိုသိန်းဇံ၏ မခံချင်ဖြစ်မှုကို နားလည် ဟန် ဘာမျှ ဝင်မပြောဘဲ ငြိမ်နေ၏။ ကိုသိန်းဇံကသာ သူ ဘာသာသူ သဘောကျစွာ တဟားဟားရယ်လိုက်ပြီး ဆက် ပြော၏။

‘သိပ် ချီးမွမ်းဖို့ကောင်းတဲ့ ယုဘရာဇာတွေပဲ ဆရာ...၊ တကယ်ပဲ ကျွန်တော်က မကျေနပ်တာနဲ့ ကန်စောင်းလိုလိုက် စစ်တော့ တစ်နေရာမှာ ခြေရာတွေ တွေ့တယ်၊ အဲ...ခြေရာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖိနပ်ရာတွေ၊ ကင်းဘတ်ရှူး ဖိနပ်ရာတွေ၊ ကျွန် တော် အဲဒါတွေကိုသေသေချာချာ အတိုင်းအတာမှန်အောင် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူပြီး ဘာမေ့သမျှ ဖြန့်သွားတယ်၊ ခက်တာက ဟိုရောက်တော့ ပန်းရန်ဆရာတွေက ဂူကိုဆက်တည်နေကြပြီ၊ တာလက်ရာမှ ယူလို့မရတော့ဘူး၊ သူတို့လုပ်ငန်းပြီးမှ မနည်း

အလစ်ရှာပြီး ခြေရာလိုက်ကြည့်တော့ ကင်းဘတ်ရှူး အရာ တွေပဲတွေ့တယ်၊ အဲဒါတွေကိုလဲ ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူခဲ့ တယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုမှ အသုံးဝင်မှာတွေ မဟုတ်ပါဘူး’

ကိုသိန်းဇံက ညည်းညည်းညူညူ ဆိုသည်။
 ‘ကိုမင်းဆွေကမူ နက်နံ့စွာ စဉ်းစား၍ ပြောသည်။
 ‘ဒါဖြင့်ရင် တစ်ခုတော့ရှိတယ် ကိုသိန်းဇံ’
 ‘ဟုတ်တယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အဲဒါက အခုအချိန်ထိ ကျွန်တော် တစ်ရေးမှ မအိပ်ရသေးဘူး’
 ကိုသိန်းဇံက စိတ်တိုစွာ ပြောသော်လည်း ကိုမင်းဆွေက အသာရယ်မောလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား နည်းနည်းစိတ်တိုနေတယ်ထင်တယ် ကိုသိန်းဇံ၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ဒီလိုပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုအချိန်မှာ အဲဒီအလောင်းဟာ မဲဇာမြိုင်က အိမ်ကြီးထဲ ရောက်နေပြီ ပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား’

‘မြေကြီးလက်ခတ်ရင်သာ လွဲမှာပေါ့’
 ‘အဲဒါကို သက်သေသက်ကားယနဲ့ အဓိဘယ်လိုဖမ်းမလဲ’
 ‘လွယ်လွယ်လေးပေါ့ ဆရာ၊ ရဲကို အကြောင်းကြား၊ ဘုရားသူကြီးဆီက ဝရမ်းထုတ်၊ အိမ်ထဲဖွင့်ဝင်ပြီး ရှာဖမ်းရုံ ပေါ့’

ကိုမင်းဆွေက ခေါင်းခါသည်။
 ‘ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ပါတယ်၊ လွယ်လွယ်လေး ပါ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါမျိုးကို မလုပ်ချင်လို့ ခင်ဗျားကိုတင်နဲ့ မေးခဲ့တာပဲ ကိုသိန်းဇံ’

ကိုမင်းဆွေ၏ စကားကြောင့် ကိုသိန်းဇံ ဝိုင်သွားသည်။ အတုန်ကြာမှ သက်ပြင်းရှိက်ရင်း ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်လဲ ဒါကို တွက်မိပါတယ်၊ ညကတည်းက အသည်းကို ယားနေတာပဲ၊ ကျွန်တော့် လက်ထဲမှာ သေနတ် ရှိတယ်၊ တာမေ့သမျှင်းမှာ သူတို့ကိုဖမ်းပြီး ရဲလက်အပ်လို့ရင် ကိစ္စက ပြဿနာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဆရာ အမှာစကားကြောင့် ကျွန်တော်ချုပ်တည်းခဲရတယ်’

‘အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် သိပ်ကျေးဇူး တင်ပါတယ်၊ ကိုသိန်းဇံ’

ကိုသိန်းဇံသည် ကိုမင်းဆွေအား နားမလည်ဟန် ကြည့်သည်။

‘ခင်ဗျား ဘာလို့ဒီလိုကြည့်တာလဲ ကိုသိန်းဇံ’

‘ဆရာကို နားမလည်လို့ပဲ၊ စောစောတုန်းက ဆရာက ကျွန်တော်ကို ပဟေဠိ မဝှက်ပါနဲ့လို့ ဆိုတယ်၊ အခု ဆရာက ပဟေဠိ ပြန်ဝှက်နေတယ်’

‘ကျွန်တော်က ဘာများ ပဟေဠိဝှက်နေလို့လဲ’

‘ပဟေဠိမဝှက်ရင် စကားသာ ဝှက်နေတာပဲ၊ ဒီမှာ ဆရာက ဆရာနဲ့ကျွန်တော်ဟာ မောင်မြတ်ကို သူ့ဦးလေးက သေကြောင်း ဖော်ပေးဖို့ နယ်လို့ ဆီမှာ တာဝန်ယူထားတဲ့ တွေ့ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ဘယ်လေ’

‘ကျွန်တော်တို့ လိုက်နေတဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်းဆို မောင်မြတ်အလောင်း ပျောက်တာဟာ ဦးထွန်းသော်

တာမှ မဆိုင်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ အခု ကျွန်တော်၊ ပြီးတော့ ဆရာ၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ဦးထွန်းသော် လွတ်အောင် ဖိုက်လုပ်ပေးနေကြတာလား’

ကိုမင်းဆွေသည် အားရပါးရ ရယ်မောသည်။

‘ဒီမှာ ကိုသိန်းဇံ၊ ခင်ဗျား အမှုနှစ်ခုရောကုန်ပြီ၊ တစ်ခုမှာ နယ်လီက ခင်ဗျားကိုငှားတယ်၊ တခြားတစ်ခုမှာ ခင်ဗျား ကို ကျွန်တော်က ငှားထားတယ်၊ ရှင်းရဲ့လား’

ကိုသိန်းဇံကလည်း မြူးလိုက်သည်။

‘ဆရာပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ခက်တာက အမှုနှစ်ခုက ဆက်သွယ်နေတယ် ဆရာ’

‘ဘယ်လို ဆက်သွယ်နေတာလဲ’

‘အခု ကျွန်တော် လိုက်မိသမျှဆိုရရင် မောင်မြတ် အလောင်းပျောက်စာနဲ့ ဦးထွန်းသော်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ဒါကိုသိလျက်နဲ့ ထိမ်ချန်ထားရင် ကျွန်တော်တို့က ဦးထွန်းသော်ရဲ့ လည်ပင်းကို ဝိုင်းကူပြီး ကြိုးကွင်းစွပ်ပေးသလို ဖြစ်နေတယ်လား’

ကိုမင်းဆွေက ဤစကားကို ပမာ ပြုလောက်သည် ဟု မယူဆဟန် ဆို၏။

‘ခင်ဗျားစကားနဲ့ ခင်ဗျားကို ပြန်ပြောရဦးမယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်က နွဲ့နွဲ့ငင်ကိုသာ တာဝန်ခံထားတာနော်၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဦးထွန်းသော်မှာ အပြစ်မရှိကြောင်း သက်သေပြဖို့က ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော့် အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဝတ်လုံရဲ့ တာဝန်၊ ပြီးတော့ ဦးထွန်းသော်မှာ အပြစ်ရှိကြောင်း သက်သေရှာဖွေပြဖို့က အစိုးရရှေ့နေကြီးနဲ့ ရဲဘက်ရဲ့ တာဝန်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူး’

ကိုသိန်းဇံ ဝိုင်သွား၏။ အတန်ကြာမှ မကျေမနပ်နှင့် ပြန်ပေးသည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ တာဝန်က ဘာလဲ’

‘ရှင်းပါတယ်၊ အဲ...ရှင်းတယ်ဆိုတာက ခင်ဗျား အမှုနှစ်ခုကို မရောရင်ပေါ့’

‘ဟာ...ဆရာကလဲ လာပြန်ပြီ’

‘ဟုတ်တယ်၊ အမှုနှစ်ခုကို မရောရဘူး၊ ခင်ဗျား စိုးရိမ်နေသလို ဦးထွန်းသော်ဟာ ကြိုးသော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်းသော် လည်းကောင်း ကျဖို့ မလွယ်ပါဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဦးထွန်းသော် ဘက်ကရော ရဲဘက်ကရော ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းမှာ တစ်နေကြတယ်၊ ဦးထွန်းသော်ကို လူသတ်မှုပတ်သက်တဲ့ အချက်တွေကို ကြည့်မောင်မြင်တာ မသေမီက နှလုံးရောဂါရှိတဲ့ အကြောင်းအရိပ်နိမိတ် မပြခဲ့ဘူး၊ သေတော့လဲ ဆရာဝန်ကို ခေါ်မပြခဲ့ဘူး၊ သေတမ်းစာအရ ဦးထွန်းသော်က မောင်မြင်ကို သတ်ချင်မယ်ဆို သတ်ချင်ထိုက်သေးတယ်၊ ပြီးတော့ မောင်မြင်

အလောင်း ပျောက်နေတယ်၊ ဒီအချက်တွေအရ ရဲဘက်က ဦးထွန်းသော်ဟာ မောင်မြင်ကို သတ်တယ်လို့ ယူဆနိုင်တယ်၊ ခက်တာက ဒီအချက်တွေကို ခိုင်ခိုင်လုံလုံ အထောက်အကူပြုစေမယ့် သက်သေကို အခုအထိ ရဲဘက်က မတင်ပြနိုင်သေးဘာ၊ ရှင်းရဲ့လား’

‘ဆိုပါဦးဆရာ’

‘ဦးထွန်းသော်ရဲ့ ဝတ်လုံကပေးတဲ့ ဆင်ခြေကိုလဲကြည့်၊ မောင်မြင်ဟာ နှလုံးရောဂါရဲ့ လက္ခဏာလို့ မှတ်ယူရမယ့် မူးခြင်း၊ မေ့ခြင်း၊ သတိလစ်ခြင်းတို့ရှိခဲ့တယ်၊ အဲဒါကို အိမ်သူအိမ်သားတွေနဲ့ အိမ်နီးနားချင်းတွေ သိခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင်မြင်ဟာ အရက် အလွန်အကျွံသောက်တတ်သူ ဖြစ်တာမို့ ဒီလက္ခဏာတွေကို ဝရံဘဝိုက် ပြောခဲ့မိဘူးလို့ ဆိုတယ်၊ သေဆုံးတော့လဲ ရုတ်တရက် သွေးအန်ပြီး အသက်ပျောက်သွားတာမို့ဆေးရုံပို့ဖို့အချိန် မရဘူး၊ ကြားဖူးနားဝနဲ့ သူပြောပါပြီ အရ နှလုံးရောဂါလို့ပဲ မှတ်ယူလိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ သွေးရိုးသားရိုး သေတဲ့လူတွေကို သင်္ဂြိုဟ်တဲ့ နည်းအတိုင်းပဲ ဆိုင်ရာ ကို သေစာရင်းတိုင်ပြီး လက်မှတ်ရလို့ မြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့တယ်၊ သေတမ်းစာအရ အခွင့်အရေးမျှော်ပြီး သတ်တယ်ဆိုရအောင်လဲ သေတမ်းစာထဲမှာ ဘာတွေပါတယ်ဆိုတာ သူမသိဘူး၊ သိလို့သတ်တယ်ဆိုရင် ဒီကလေးတွေကို ဒီအရွယ်ထိအောင် သူ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ အဲဒီအကြောင်းပြချက်တွေ

ကလဲ့ ယုတ္တိရှိသင့်သမျှ ရှိနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်အောင် ရုန်းနိုင်တဲ့ အချက်တွေ ဟုတ်သေးဘူး၊ နားလည်ပြီလား၊

‘ဒါတော့ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မောင်မြဇင်က နွဲ့နွဲ့ဇင်ဆီ ကြိုတင်ရေးထားတဲ့ စာတွေက ကော’

‘ရဲဘက်ကလဲ့ ဒီစာတွေအပေါ်မှာ တော်တော်လေး အားထားနေတယ်။ အားထားမယ်ဆိုရင်လဲ အားထားလောက်တယ်။ ဦးထွန်းသော်ရဲ့ ဝတ်လုံကလဲ့ ဒီအချက်ကို ဖြေရှင်းထားတယ်။ မောင်မြဇင်ဟာ အရက်အလွန်အကျွံ သောက်စာသုံးသူဖြစ်တယ်။ အရက်ကြောင့် ဦးနှောက် ထိခိုက် သူများဟာ (Persecutory Dellusion) ခေါ်တဲ့ သူတစ်ပါး အပေါ် အကြောင်းမဲ့ စွပ်စွဲပြီး မသင်္ကာစိတ်၊ ကြောက်ရွံ့ စိတ်တွေ ပေါ်ပေါက်တတ်ကြောင်းကို ဆေးပညာနဲ့ စိတ်ပညာကို ကိုးကားပြီး လျှောက်လဲချက် ပေးထားတယ်’

‘ဒီတော့....’

‘ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါရောလား၊ နှစ်ဖက်စလုံး ငါးဆယ်၊ ငါးဆယ်မှာ တစ်နေ့ကြပါတယ်လို့၊ တရားသူကြီး အနေနဲ့ ဟာလဲ ဝေဖန်ဖို့ခက်မယ်၊ ဝေဖန်ဖို့ခက်ရင် ယေဘုယျအားဖြင့် တရားခံကို သက်ညှာရမယ်’

ကိုသိန်းက ကောင်းစွာ သဘောပေါက် သွားဟန် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်သည်။

ကိုမင်းဆွေက ဆက်ပြောသည်။

‘ဒါကြောင့်မို့ အမှုနှစ်ခုကို မရောပါနဲ့လို့ ကျွန်တော် ဘောင်းပန်တာ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အပ်ထားတဲ့ အမှုကို သာ ဆက်လိုက်ပါ’

‘ဒါပေမယ့် ဆရာ၊ နွဲ့နွဲ့ဇင်ကလဲ့ ကျွန်တော့်ကို အမှုအပ်ထားသေးတယ်လေ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ နွဲ့နွဲ့ဇင်က သူ့အစ်ကိုကို သူဦးလေးက သတ်တယ်ယုံကြည်လို့ ရဲဘက်နဲ့တွင် အားမရဘဲ ခင်ဗျားကို ငှားခဲ့တာပေါ့၊ ခင်ဗျားတာဝန်က ဦးထွန်းသော်ဟာ မောင်မြဇင်ကို သတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အထောက်အထားကိုသာရှာဖို့၊ မသတ်ပါဘူးဆိုတဲ့ အထောက်အထားကိုသာရှာဖို့၊ မဟုတ်ဘူး၊ အခု ခင်ဗျားက မသတ်ပါဘူးဆိုတဲ့ အထောက်အထားကို တွေ့နေတယ်၊ ဒီအခါမှာ နွဲ့နွဲ့ဇင်အတွက် ခင်ဗျား ဆောင်ရွက်ရမယ့် ကိစ္စက ပြီးနေပြီ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ပြီးနေပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဥပဒေအရ အမှန်အတိုင်းဖြစ်ဖို့ ဆောင်ရွက်ရမယ့် ဝတ္တရားက ကျွန်တော့်မှာ ကျန်နေသေးဘယ် ဆရာ’

‘ဒါကို အခုနရှင်းပြပြီးပြီ၊ အမှန်တရားအတိုင်း ဦးထွန်းသော်ဟာ လွတ်သွားမှာပါပဲဗျား၊ ခင်ဗျားက ဘာမှ ဝင်ဖော်ဖို့ မလိုဘူး၊ ခင်ဗျားဝင်ဖော်လိုက်ရင် ပထမ အမှုမှာ ဘာမှ သိပ်အကြောင်းမထူးဘဲနဲ့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အပ်ထားတဲ့ ဒုတိယအမှုမှာ လာထိခိုက်နေလိမ့်မယ်’

ကိုသိန်းဇံမှာ ဝိုင်းသွားရပြန်၏။

ကိုမင်းဆွေကသာ တောင်းပန်ဆွဲဆောင် ချော့မော့သော လေသံနှင့်ဆို၏။

‘အဲဒီအမှုဟာ ကျွန်တော့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ ပတ်သက် နေပါတယ်လို့ ခင်ဗျားကိုပြောခဲ့ပြီးပြီ။ ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်အရေးကြီးပါတယ်။ ခင်ဗျားကို သာမန်အမှုအပ်တဲ့သူက သာမန် စုံသောက်တစ်ယောက်ကို ပြောနေသလို ပြောနေ တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ကျေးဇူးရှိဖူးတဲ့ လူ တစ်ဦးက ခင်ဗျားဆီကပြန်ပြီး ကျေးဇူးပြု ပေးဖို့ လူလူချင်း တောင်းပန်နေတာပါဗျာ’

ကိုသိန်းဇံသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို မှတ်တတ်လိုက်ပြီး ဆို၏။

‘ကောင်းပါပြီ ဆရာ၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ။ ဒီတော့ ဆရာ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်လို ပြန်ကျေးဇူးဆပ်ရပါမလဲ’

‘မခက်ပါဘူး ကိုသိန်းဇံ၊ ရဲအကူအညီမပါဘဲနဲ့ ဒီအိမ် ကြီးထဲမှာ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို အကောင်အထည်နဲ့ မိမိရဲ့ရ ဖော်ပြနိုင်တဲ့ သက်သေခံပစ္စည်း ကျွန်တော် လိုချင် တယ်’

ကိုသိန်းဇံက ကိုမင်းဆွေကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

‘ဒါကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုရအောင် လုပ်ရမလဲ’

‘ဒါတော့ဗျာ...ခင်ဗျား ရဲအရာရှိ တစ်ဦးက ဘယ်သူမှ မဝင်နိုင်တဲ့ တရုတ်တန်းက ဘိန်းခန်းကြီးထဲတောင် ထိုး

ဖောက်ဝင်နိုင်ခဲ့သေးတာပဲ။ ပြီးတော့ တန်ခိုးအာဏာ ငွေ လက်နက် ခြံရံကာကွယ်ထားတဲ့ နိုင်ငံတော် ပြစ်မှုကြီးတွေ ကိုတောင် ဖော်နိုင်ခဲ့သေးတာပဲ။ ခင်ဗျားအတွက် မခက်ခဲ ပါဘူး ကိုသိန်းဇံ’

ကိုသိန်းဇံသည် နှုတ်ဖြင့်မပြောဘဲ ပခုံးကိုသာ တွန်ဖြလိုက် ၏။ ကိုမင်းဆွေက ဝီစကီနှစ်ခွက် ထပ်မှသည်။ ရောက်လာ သောအခါ ကိုသိန်းဇံနှင့် ဖန်ခွက်ချင်းတေ့ ဆိုင်ကာ တိုက် လိုက်ပြီး ဆိုလိုက်ပါ၏။

‘ကဲ...ကံကောင်းထောက်မပြီး ခင်ဗျား အောင်မြင်ပါ စေ ကိုသိန်းဇံ၊ အောင်မြင်လိမ့်မယ်လို့လဲ ယုံကြည်ပါတယ်။ အောင်မြင်ရင်တော့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ပေါ် တင်ရှိနေတဲ့ ကျေးဇူးကြားကို အပြီးအပိုင် ဆပ်ပြီးပြီလို့ မှတ်ယူလိုက်ပေ တော့ဗျါ’

* * *

(၁၀)

မေတ္တာဟူသည်

က

တပို့တွဲ၏ နောက်ပိုင်းရက် ညတစ်ညဖြစ်သဖြင့် ဆောင်းသည် နှုတ်ဆက်ပွဲအဖြစ် နှင်းမှုန်တို့ကို ပွေးပွေးမှုန်အောင် တဖွဲ့ဖွဲ့ ကျဆင်းနေစေ၏။

လပြည့်ကျော် ရှစ်ရက်ည၏ ထွက်ပြုစလသည် မွေးမှိန်စွာသာ အလင်းရောင် ပေးနေ၏။

အုပ်ကောင်းသောသစ်ရိပ်တို့ကြောင့် အင်းလျားတင်ဝိုက်ဝယ် အမှောင်ဓာတ်သည် ပိုမိုကြီးစိုးနေ၏။

မဲဇာမြိုင်၏ အနောက်ဘက်ရေစပ် သစ်ပင်ကွယ် တစ်ခု၌ ဗုန်းကွယ်ရပ်ရင်း ကိုသိန်းဇံသည် ထွက်ပြုလာစလကိုကြည့်၍ စိတ်တွင်းမှ ကျိန်ဆဲနေမိသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင် ဆင်ထားသည့် ကိုသိန်းဇံသည် စုံထောက်စင်စစ်မှ မိုးနက်ဖြစ်လျက် ဤနေရာသို့ရောက်ခဲ့သည်မှာ နှစ်နာရီကျော် ကြာပေပြီ။ ဤညပါနှင့် ဆိုလျှင် ငါးညလည်း မြောက်ပေပြီ။

အချိန်လူ လေ့လာကြည့်ရှု ထားသဖြင့် အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ရန်မှာ ကန်ဘက်မှ အခွင့်အကောင်းဆုံး ဖြစ်ကြောင်းကို ကိုသိန်းဇံသိသည်။ ၎င်းပြင် သူစိတ်ဝင်စားသော ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ ခြံနောက်ပိုင်း၌ပင်ရှိသည်။

လွန်ခဲ့သော ငါးညလုံး၌ ဓာတ်ခွဲခန်းသည် မိုးစင်စင်လင်းသည်အထိ မီးမျှားလင်းလျက် ရှိနေခဲ့သည်။ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ အလုပ် လုပ်နိုင်သည့် အတွင်းမှလူကို ကိုသိန်းဇံမှာ မိမိအလိုမကျသည့်ကြားမှ ချီးမွမ်းခဲ့သေးသည်။

ယခုလည်း ည ဆယ့်နှစ်နာရီရှိပြီ။ ဓာတ်ခွဲခန်းဆီမှ မီးကမငြိမ်းသေး။ ယခင် ညများတုန်းကကဲ့သို့ ကိုသိန်းဇံမှာ နောက်ကြောင်းပြန်ရဦးမည်လောဟု စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ် လကထွက်လာပြန်သဖြင့် စိတ်ပျက်ကာ ကျိန်ဆဲခြင်းဖြစ်သည်။

ဓာတ်ခွဲခန်း မီးလင်းနေသရွေ့တော့ ကိုသိန်းဇံသည် စွန့်၍မဝင်ရဲ၊ အပြင်ကသာ လေ့လာထားရသဖြင့် အတွင်း၏ အခြေအနေကို ကိုသိန်းဇံ မခန့်မှန်းနိုင်၊ သူ့အတွက် ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် စောင့်ရန်မှ တစ်ပါး အခြားနည်းမရှိ။

လကမြင့်သည်ထက် မြင့်တက်လာသည်။ ကိုသိန်းဇံမှာလည်း ညောင်းညာလာ၏။ ညောင်းရသည့်အထိ ဆောင်း၏ အအေးဓာတ်ကပါ ဆင့်ကဲ၍ သူ့ကိုနှိပ်စက်နေ၏။

ကိုသိန်းဇံသည် ညကြည့် လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ချက်ထိုးပေတော့မည်။

ထိုစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ ဓာတ်ခွဲခန်းဆီမှ မီးများပိတ်သွားသည်။

ကိုသိန်းဇံ၏ရင်မှ အလုံးကြီး ကျသွားသည်။ ကျေနပ်အားရစွာလည်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

*

မဲဇာမြိုင်အတွင်း၌မူ တစ်ခါတုန်းကကဲ့သို့ပင် ဖေါက်တာ နှင်းမောင်သည် ခြံတွင်းရှိ ခုံရုံညီညာစွာ ထိုင်လိုက်၍ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို အားရပါးရ ဖွာရှိုက်နေသည်။ တစ်ခါတုန်းကကဲ့သို့ပင် ကိုက်ထူးက သူ့ဆရာလေးကို ချစ်ခင်လေးစားစွာကြည့်ရင်း အေးချမ်းစွာ သတိပေးသည်။

‘အလုပ် စောစောပြီးတဲ့ညမှာ စောစော အိပ်ပါသား ဆရာလေးရယ်၊ ဆရာလေး အိပ်ပျက်တဲ့ညတွေလဲ များပါပြီ’
ထုံးစံအတိုင်း သူက အသာအယာ ရယ်မောသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုက်ထူး၊ စောစောအိပ်ပါ့မယ်တဲ့ဗျာ၊ ပြီးတော့ ဒီစီးကရက်တစ်လိပ်ကုန်ရင် နောက်ထပ်တစ်လိပ်ပဲ သောက်ပါ့မယ်တဲ့ဗျာ၊ ဟုတ်လား’

သူသည် သူ့စကားကို သူ သဘောကျ၍ ရယ်နေပြန်ပါသည်။

သူကပိတ်ပြောလိုက်သဖြင့် ကိုက်ထူးမှာ စကားမဆက်သား၊ ဆက်ပြန်လျှင်လည်း သူ့ကို မမလေးရဲ့ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီးဟု ဆိုပြန်ဦးမည်။

ကိုက်ထူးက ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရပ်နေသောအခါ သူက ဖိတ်ခေါ်၏။

‘ထိုင်ပါဦးလေ... ကိုက်ထူး၊ စကားလေး ဘာလေး အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြရအောင်’

ကိုက်ထူးသည် တစ်ဖက်ခုံစွန်း၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘ဒီမှာ ကိုက်ထူး... မစားဘဲ မအိပ်ဘဲ ဈာန်ချမ်းသာနဲ့ အသက်အရှည်ကြီးနေတယ်ဆိုတဲ့ ရသေ့ကြီးတွေ အကြောင်း ကြားဖူးလား’

သူ၏ ထူးဆန်းသောစကားကြောင့် ကိုက်ထူးမှာ ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ဘဲ သူ့အားပြန်ကြည့်မိသည်။

‘ဖြေလေဗျာ ကိုက်ထူး’

‘ဟုတ်ကဲ့...ကြားဖူးပါတယ် ဆရာလေး’

‘အဲဒီဈာန်ချမ်းသာဆိုတာ ဘာလဲ၊ ခင်ဗျား သိသလား ကိုက်ထူး’

‘ဟင့်အင်း...မသိဘူး ဆရာလေး၊ ဆရာလေးကော သိသလား’

‘အဲ...ကျွန်တော်လဲ သိသိဘူးဗျ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ စဉ်းစားကြည့်မိတယ်’

‘ဘယ်လိုလဲ ဆရာလေး’

‘ဈာန်ချမ်းသာတာ စိတ်ချမ်းသာမှုတစ်ခုပဲ ဖြစ်ရမယ်။ စိတ်အာရုံတွေကို တစ်နေရာတည်းမှာပဲစုချုပ်ပြီး လှုပ်ရှားပျံ့လွင့်မှုမရှိစေဘဲ တည်ငြိမ်စွာထားခြင်းကြောင့် ရရှိတဲ့ ချမ်းသာခြင်းတစ်မျိုး ဖြစ်လိမ့်မယ်’

‘အဲဒီကော့ ဘာဖြစ်သလဲ ဆရာလေး’

‘ဪ...ဒီလိုလေ။ ကျွန်တော်လဲ ဈာန်ချမ်းသာနဲ့ နေတာပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လဲ မသေနိုင်ပါဘူးဗျာ’

သူသည် သူ့စကားကို သူသဘောကျ၍ ရယ်နေပြန်သည်။

‘ဆရာလေးက ဈာန်ချမ်းသာနဲ့နေတယ်။ ဘာကို ဆိုလဲ တာလဲ ဆရာလေး’

သူသည် စိုးကရက်ကိုဖွာကာ ခေတ္တငြိမ်နေ၏။ ထို့နောက် အသာအယာပြုံးလျက် ဆိုသည်။

‘ကျွန်တော်က စကားအဖြစ် တစ်စားပြီးပြောတာပဲ ကိုကံထူး။ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒီတစ်ခုအပေါ်မှာ ရှိသမျှစိတ်အားလုံးကို ပုံပြီး လုပ်နေရင် ကျွန်တော့်အတွက် ချမ်းသာခြင်းပဲ။ အဲဒီချမ်းသာခြင်းရှိသမျှ ကျွန်တော် အသက်ရှည်နေမှာပဲ။ ပြီးတော့ ကိုကံထူး၊ ရသေ့ကြီးတွေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ တူတာတစ်ချက်ရှိတယ်’

‘ဘယ်လိုတူတာလဲ ဆရာလေး’

‘သူတို့လိုပဲ ကျွန်တော်လဲ ပြဗ္ဗဝရိယာအကျင့်နဲ့ နေတယ်လေ။ ဟား...ဟား’

အတည်ပေါက်ပြောနေရာမှ သုက ဖောက်နှောက်လိုက်သဖြင့် ကိုကံထူးမှာလည်း လှိုက်လှဲစွာ ရယ်မောမိသည်။

‘ခင်ဗျား သိပ်သဘောကျသွားသလား၊ ဟုတ်လား ကိုကံထူး’

‘သိပ်သဘောကျပါတယ် ဆရာလေး။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ကျွန်တော်ပြောချင်သေး’

‘တစ်ခုမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ နှစ်ခု-သုံးခု ခင်ဗျားပြောချင်သလောက် ပြော’

‘ဆရာလေးပြောတာ ကြားတော့ တစ်ခါက ရွှေမန်းတင်မောင် ဇာတ်ထဲမှာဆိုတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သွားသတိရမိတယ်’

‘သီချင်းဟုတ်လား၊ သီချင်းတော့ ဝါသနာပါတယ်ဗျာ၊ လုပ်စမ်းပါဦး’

‘ဇာတ်ဆရာ ရွှေမန်းတင်မောင်က တရားသဘောတွေနဲ့ နှောနှောပြီး မင်းသမီးတွေကို ဆုံးမလွန်းလို့ မင်းသမီးတွေက ပြန်ဆိုကြတယ်’

‘ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုဆိုလဲ’

ကိုကံထူးက သူ့ဆရာလေး မြူးမြူးခွင်ခွင်ရှိနေသည်ကို ခြင်ရသဖြင့် သူလည်း မြူးမြူးခွင်ခွင် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သီချင်းကို သံနေသံထားဖြင့် ဆိုပြသည်။

‘ကိုတင်မောင် လွန်လွန်းသည်။ ကျွန်မတို့ပြောချင်သည်။ ခွင်ဇာတ်ဆရာ၊ ရှင်တစ်ဦးသာ၊ ရှင်မြူရာ ခံရမှာပါ။ ရှင်

လက်ခုပ်တွင်းက ရေလိုဟာပါ။ အဘိဓမ္မာတတ်သူ ဇာတ်ဆရာကြီးရဲ့ ဈာန်လျှောတောတွေ ပြောတာပြဦးမှာ’

သူသည် ကိုကံထူး၏သီချင်းအဆုံး၌ အလွန်သဘောကျဟန် အတောမသတ်ဘဲ ရယ်သည်။ ရယ်၍အားရမှ စကားတုံ့ပြန်သည်။

‘ကိုကံထူးက ဘယ်ခေလို့လဲ၊ အဆိုလဲ အဆိုကောင်း၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုအုပ်ထည့်လိုက်တာလဲ မိသဗျို...ဟဲ...ဟဲ...၊ ဒါပေမယ့် ကိုကံထူး၊ ကျွန်တော့်ကို ဈာန်လျှောအောင် ဖျက်မယ့် မင်းသမီးတွေလဲ မရှိပါဘူး၊ သူတို့နဲ့ တွေ့လဲ မတွေ့ချင်ဘူး’

ကိုကံထူးက သူ့ကို စူးစမ်းသယောင် အကဲခတ် ကြည့်လိုက်၏။

‘ဆရာလေး တကယ်ပြောတာလား’

‘ပူလောင်တဲ့မီးပုံတွင်းကို ခုန်မဆင်းချင်ပါဘူးလို့ ပြောနေတာကို တကယ်ပြောတာလားလို့ မေးနေရသေးလား ကိုကံထူးရယ်’

ကိုကံထူးသည် ဘာမျှမပြောနိုင်ဘဲ ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် သူ့ကိုငေးကြည့်နေသည်။

‘ကိုကံထူး’

‘ခင်ဗျာ...ဆရာလေး’

‘လောကကြီးမှာ မပူလောင်တဲ့အရာဟာ တာလဲ၊ ခင်ဗျား သိသလား’

‘မေတ္တာတရားပေါ့ ဆရာလေးရယ်၊ ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်သွယ်ဆိုတဲ့ မေတ္တာတရားပေါ့’

‘ဒီလိုတော့လဲ ခင်ဗျားကသိသားပဲ၊ ခင်ဗျားပြောလိုက်တဲ့ ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်သွယ်ဆိုတဲ့ မေတ္တာတရားကို သရုပ်ခွဲပြတတ်လား’

‘ဟာ...ဒီလောက်တော့ ဘယ်သိပါ့မလဲ ဆရာလေးရယ်’

‘မသိလို့ရှိရင် ကျွန်တော် သရုပ်ခွဲပြမယ်၊ ကျွန်တော် ယေဝ်ငယ်တုန်းက ခေမေသင်ပြခဲ့တဲ့ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓိ စဉ်သွားတဲ့ ရကန်ကိုမှီငြမ်းပြုပြီး ပြောပြမယ်’

သူသည် စဉ်းစားသယောင် ခေတ္တ ငြိမ်နေပြီးနောက် အေးချမ်းပြတ်သားစွာ ရှင်းပြသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ မေတ္တာမို့တဲ့အခါမှာ သုဗ္ဗေသတ္တာ၊ သုဗ္ဗေပါဏာ စသဖြင့် ရည်ညွှန်းတဲ့အခါမှာ အနောဓိဿပုဂ္ဂိုလ် ငါးဦးရှိတယ်၊ ဩဓိဿပုဂ္ဂိုလ်ခုနစ်ဦးရှိတယ်၊ ပေါင်းပုဂ္ဂိုလ်ဆယ့်နှစ်ပါးရှိတယ်၊ ပြီးတော့ အဝေရာအဗျာပဇ္ဈာ အစချီပြီး ဘေးရန် ကင်းကြပါစေသတည်း၊ နှလုံး မသာမယာခြင်း ကင်းကြပါစေသတည်းလို့ ပြဋ္ဌာန်း ဖို့လိုက်တဲ့ စေတနာ သဘောမျိုးက လေးပါးရှိတယ်၊ အဲဒီလေးပါးနဲ့ စောစောက ပုဂ္ဂိုလ်ဆယ့်နှစ်ပါးကို မြှောက်လိုက်တော့ မေတ္တာ လေးဆယ့်ရှစ်ပါး ရပါတယ်၊ ရှင်းရဲ့လား ကိုကံထူး’

‘ရှင်းပါတယ် ဆရာလေးရယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်ထဲဝင်စားပါတယ်၊ ဆက်ပါဦး’

‘ကောင်းပါပြီ၊ မေတ္တာပို့တဲ့ အခါမှာ ပုရတ္ထိမာယ ဒိသာယ စသဖြင့် အရပ်ဆယ်ပါးကိုလဲ အာရုံပြုပြန်တယ်။ စောစောက မေတ္တာ လေးဆယ်ရှစ်ပါးကို အရပ်ဆယ်ပါးနဲ့ မြှောက်ပြန်တော့ မေတ္တာအပြား လေးရာရှစ်ဆယ် ရတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရရင် အရပ်ဒေသမပါဘဲပို့သတဲ့မေတ္တာ ကလေးဆယ်ရှစ်ပါး ရှိတယ်။ အရပ်ဒေသကိုပါ အာရုံပြုပြီး ပို့သတဲ့မေတ္တာက လေးရာရှစ်ဆယ် ရှိတယ်။ နှစ်ခုပေါင်း တော့ ၅၂၀ သွယ်တိတိ ရှိပါတယ် ကိုကံထူး’

ကိုကံထူးသည် သူ့ဆရာလေးအား ကြည်ညိုလေးစားစွာ ကြည့်မိသည်။

သူကသာ ဆက်ပြောသည်။

‘အဲဒီသဘောရှိတဲ့ ၅၂၀ သွယ် မေတ္တာဟာသာ အေးချမ်းပါတယ် ကိုကံထူး၊ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ဖြစ်တဲ့ ဖိုမအချင်းချင်း ချစ်ကြတဲ့ ကိလေသာရာဂမပြောနဲ့ ငါ့အမေ၊ ငါ့အဖေ၊ ငါ့သမီး၊ ငါ့သား၊ ငါ့အစ်ကို၊ ငါ့အစ်မရယ်လို့ သက္ကာယ ဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ ငါ့စွဲရဲ့ကံခံပြီး သံယောဇဉ်တွယ်လေတဲ့ မောင်နဲ့ နှမ သားနဲ့ အမိ အချစ်မျိုးဟာတောင်မှ ၅၂၀ သွယ်သော မေတ္တာသဘော စင်စစ်မမည်ဘူး၊ ဒီသံယောဇဉ်မျိုးကို အိမ်ကိုမိပြီး ဖြစ်တဲ့ သမုဒယတရား၊ သို့မဟုတ် ဂေဟသီတပေမလို့ ခေါ်တယ်။ ဂေဟသီတပေမဟာလဲ မအေးချမ်းပါဘူး ကိုကံထူး၊ အဗ္ဗိယဟိ သမ္ပယောဂေါ ဒုက္ခော၊ ပိယေဟိ ဝိပဿယောဂေါ ဒုက္ခော ဆိုတဲ့ သစ္စာတရားနဲ့ကြုံတော့ ဝိကြမ္မာရတာပါပဲ’

သူသည် စကားအဆုံး၌ လရောင်ကြောင့် ပြာပြာလင်းခဲ့ပြီဖြစ်သော မိုးပြင်ကိုငေးကြည့်ရင်း ပင့်သက်ရှူသည်။ သူပြောသော တရားသဘောကို ဆင်ခြင်လျက် ကိုကံထူးကလည်း ငြိမ်နေ၏။

ခဏ၌မူ သူ့မျှ နိန္ဒာက ပြုံးလာသည်။ ကြည်လင်သော အသံနှင့်လည်း ပြော၏။

‘မေတ္တာကို ရှေးရှုပြီး ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ တရားတွေနဲ့ နေတာကို ဗြဟ္မာနေခြင်းလို့ ခေါ်တယ် ကိုကံထူး၊ အသက်ရှည်သော နေခြင်းမျိုးပေါ့၊ ဒီတော့ ဒီနေ့နည်းမျိုးနဲ့ပဲ ကျွန်တော် နေပါ့မယ်၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား အိပ်ချင်ရင် သွားအိပ်တော့လေ၊ ကျွန်တော်တော့ ကျွန်တော့် ချမ်းသာခြင်းနဲ့ ကျွန်တော်နေပါရစေဦး၊ ဟုတ်လား’

ကောင်းအဆုံး၌ သူက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်၏။

*

ကိုအချိန်တွင်....
 ထိုအချိန်တွင် အမှောင်ရိပ်ကွသော အိမ်ကြီး၏အနောက် ခွယ်ဆီ၌ ဤသိန်းဇံသည် သွက်လက်စွာ အလုပ်များနေသည်။

အိပ်ပြီး၏နောက်ပိုင်း၌ ဓာတ်ခွဲခန်းကြီးနှင့် ဆက်လျက် လူတစ်ရပ်ဝင်သာရုံမြင့်သော အုတ်တိုက်အစွယ်တစ်ခု ရှိလေသည်။

အုတ်တိုက်၏အခန်းကို ကိုသိန်းဇံက သော့ဝိဇ္ဇာနှင့် ဖွင့်ကြည့်၏။ အလွယ်တကူဖွင့်မရ။ ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာသွားလေသည်။

ကိုသိန်းဇံ၏နဖူး၌ ချွေးစိုလာသည်။ ကိုသိန်းဇံသည် သော့ဝိဇ္ဇာ ဓာတ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးပြောင်း၍ စမ်းသည်။

ကံအားလျော်စွာ ငါးခုမြောက်၌ တံခါးသော့သည် ချောက်ခနဲ အသံမြည်၍ ပွင့်သွားသည်။

ကိုသိန်းဇံသည် တံခါးကို အသံမမြည်အောင်တွန်းဖွင့်၍ အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ တံခါးကိုလည်း အသာယာ ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အခန်းတွင်း၌ ဤမျိုးပျဉ်ကိုမတွေ့၊ အောက်သို့တစ်ထစ်စီ နိမ့်ဆင်းသွားသော အုတ်လှေကားတစ်မျိုးကိုသာ တွေ့သည်။

ကိုသိန်းဇံသည် အုတ်လှေကားတစ်မျိုးအတိုင်း အောက်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။

စိုထိုင်းထိုင်း စိမ့်ချမ်းချမ်း ရှိလာသဖြင့် မြေတိုက်တစ်ခု အတွင်းသို့ ရောက်လာလေမှန်း ကိုသိန်းဇံ သတိထားမိသည်။

အခန်းတွင်းမှာ ပိန်းပိတ်အောင် မည်းမှောင်နေ၏။ ကိုသိန်းဇံသည် မျှင်သွယ်သေးငယ်သော ရောင်ခြည်ကို ပေးသည့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးလေးကို ဖွင့်၍ ရှေ့ဆက်သွားသည်။

လေးလှမ်းခန့် သွားမီလျှင်မူ သူဆင်းလာခဲ့သော လှေကားတစ်မျိုးလောက် အဆင့်မများသော ဒုတိယလှေကားတစ်မျိုးကို တွေ့ရလေသည်။ ဤလှေကားများကမူ အပေါ်သို့ ပြန်တက်နေသည်။

၎င်းလှေကားတစ်မျိုးအတိုင်း တက်လိုက်ခဲ့သော် ကိုသိန်းဇံသည် မကြာမီပင် အုတ်နံရံတစ်ခုနှင့် ဝင်တိုးမိသည်။

ကိုသိန်းဇံက သူ့လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးလျက် နံရံကို စစ်ဆေးသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက်ရှိသော နံရံ၌ တံခါးတစ်ခုကိုတွေ့ရသဖြင့် ကိုသိန်းဇံမှာ ဝမ်းသာသွားသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ဝမ်းသာခြင်းမှာ ခေတ္တသာဖြစ်သည်။

တံခါးသည် ခိုင်ခံ့လှသော သံမဏိ တံခါးဖြစ်နေ၏။ ပိုဆိုးသည်မှာ ထိုတံခါး၌ သော့ပေါက်မရှိ၊ အတွင်းမှသာ ဖွင့်ပိတ်နိုင်သော တံခါးမျိုးဖြစ်သည်။

စိတ်ပျက်စွာနှင့် ကိုသိန်းဇံသည် လက်ဝဲဘက်ရှိ နံရံကို စစ်ဆေးကြည့်ရသည်။ ဤအကြိမ်၌ ကိုသိန်းဇံ ကံကောင်းပြန်သေးသည်။ ထိုနံရံ၌ သော့ပေါက်ရှိသော တံခါးတစ်ခုကို တွေ့ရသောကြောင့်တည်း။

တံခါးမှာ လူသစ်သောက် ငုံ့ဝင်သံရံမြင့်သည်။ ခိုင်ခံ့
သော သံတံခါးမူဖြစ်၏။

ကိုသိန်းဇံက သော့ဝိဇ္ဇာဖြင့် ၎င်းတံခါးကို ပွင့်သည်။
အပြင်ဘက်မှ တံခါးလောက် ခဲယဉ်းမှုခံရ၍ ပွင့်သွားသည်။

တံခါးပွင့်လျှင်ပွင့်ချင်း အတွင်းမှ ညီစိုစို အောက်သိုး
သိုး အနံ့တစ်မျိုးက စူးရှစွာ ထိုးထွက်လာ၏။

ကိုသိန်းဇံသည် သူ့ဓာတ်မီးနှင့် အခန်းတွင်းသို့ ထိုးကြည့်
သည်။ အခန်းမှာ အတန်ကျယ်ဝန်းပုံရသည်။ နေရာကွက်
ကွက်ကိုသာ လင်းနိုင်စွမ်းသော ကိုသိန်းဇံ၏ ဓာတ်မီးသည်
တစ်ခန်းလုံးကို မမြင်စေနိုင်။

လိုရမည်ရ ကိုသိန်းဇံသည် ခြောက်လုံးပြူးကို ထုတ်ယူ
တိုင်လိုက်ပြီး သတိဦးစွာထား၍ အခန်းတွင်းသို့ ငုံ့ဝင်
လိုက်၏။

ကိုသိန်းဇံသည် ရှေ့မဘိုးသေးဘဲ အခြေအနေကို အကဲ
ခတ်ကြည့်သည်။

တစ်ခန်းလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဘာသံမျှကြားရ။

ကိုသိန်းဇံသည် ရဲတင်းသွားကာ ဓာတ်မီးကို မှိတ်၍
တစ်လှမ်းချင်း စမ်းလျက် ရှေ့သို့တိုးလျှောက်သွားသည်။

ကြာကြာမလျှောက်လိုက်ရ၊ ရှေ့မှ မြင်လိုက်ရသောအရာ
ကြောင့် ကိုသိန်းဇံသည် ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲရပ်သွား၏။

ကိုသိန်းဇံ မြင်လိုက်ရသောအရာမှာ အခန်း အစွန်
တစ်ဖက်ဆီမှ ဖြူဖြူကွက်ကွက်အရာတစ်ခုဖြစ်၏။

အမှောင်တွင်း၌ ပြာနေသောမျက်လုံးတို့ ကြည်လာကာ
မှ ကိုသိန်းဇံသည် ထိုဖြူဖြူအကွက်သည် အလွန်မှေးမှိန်
သော အလင်းရောင် ဝင်လာနေသည့် ပြတင်းတစ်ပါးကို ဖြစ်
မှန်း သတိထားမိသည်။

ကိုသိန်းဇံသည် သတိကို အထူးသား၍ ပြတင်းဆီသို့
တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်သွားသည်။

ညီစိုစို အောက်သိုးသိုးအနံ့တို့မှာလည်း ပိုမိုစူးရှလာ
သည်။

အလင်းရောင်ဝင်နေသော ပြတင်းဝဆီ ရောက်သော
အခါ ကိုသိန်းဇံမှာ ပို၍အံ့ဩမိသွားသည်။

ပြတင်း၌ တံခါးမရှိ၊ ခိုင်ခံ့သော သံလုံးတိုင်များသာ
စိုက်ကာထားလျက်ရှိ၏။ ထိုနေရာရောက်မှ ဤကဲ့သို့ အခြား
ပြတင်း သုံးလေးခုရှိမှန်း တွေ့ရသည်။

ပြတင်းတို့မှ ခြံတွင်းသို့ ကောင်းစွာလှမ်းမြင်နိုင်သည်။

အရိပ်ကျရာဖြစ်သဖြင့် ပြတင်းတို့ဆီသို့ အပြင်မှ လရောင်
သည် တိုက်ရိုက်တိုးမလာနိုင်၊ ရှိသမျှအလင်းရောင်မှာ အပြင်
ပမူ ပက်စဉ်းလာသော ရောင်ပြန် မှိန်မှိန်သာဖြစ်၏။

ရည်မှန်းချက် လွဲသွားပြန်မှန်းသိသော ကိုသိန်းဇံသည်
ဝေတ္တိုင်သွားမိ၏။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် ကိုသိန်းဇံ၏ ကျောဘက်မှ ‘ခွီး’ ခနဲ
ဒေါသတကြီး အော်လိုက်သံကို ကြားရသည်။

ကိုသိန်းဇံသည် ထူရောသေနတ်ရော နောက်သို့ လျင်မြန်
စွာ လှည့်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် နောက်ကျသွားလေပြီ။

လေးလံသော အရာကြီးတစ်ခုသည် သူ့ကျောပေါ်၌ စီးမိလျက်သား ရှိနေ၏။ လည်ကုပ်ဆီ၌လည်း စူးရှနာကျင်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ကိုသိန်းဇံသည် ကျောပေါ်မှ အရာကြီးကို သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် တွန်းဖယ်ရင်း သေနတ်ကို အသုံးပြုရန် ကြိုးစားသည်။

ထိုခဏမှာပင် သေနတ်ကိုင်ထားသော လက်ကောက်ဝတ်ကို သတ္တဝါတစ်ကောင်၏ ကိုက်ခဲခြင်းခံလိုက်ရသည်။ သေနတ်လည်း လွတ်ကျသွားသည်။

တခွိုးခွိုးအသံများလည်း ဆူညံနေ၏။

ကိုသိန်းဇံမှာ မှန်ဝါးသော အလင်းရောင်ကြောင့် မိမိအား အမျိုးအမည်မသိသော သတ္တဝါကြီး သုံးကောင်က ကြောက်မက်ဖွယ် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်နေကြောင်း သတိထားလိုက်မိ၏။

ကြိုးစား၍ ပြန်လည်သတ်ပုတ်နေရာမှ မတတ်နိုင်သည့် အဆုံးတွင် ကိုသိန်းဇံသည် အသက်ဘေးကြောင့် ထိတ်လန့်တကြား အသံကုန်ဟစ်အော်လိုက်၏။ မည်သည့်အကူအညီမှ ရုတ်တရက်ပေါ်မလာ။

အကိုက်အခဲခံရသော ဒဏ်တို့က ပြင်းသည်။ စူးစူးရှရှု ကုတ်ခြစ်မှုတို့ကလည်း အသည်းနှင့်အောင် နာကျင်စေသည်။ လုံးရင်းဆွေးရင်း ကိုသိန်းဇံသည် သတ္တဝါကြီးတို့၏ ကြမ်းတမ်းသော အမွေးအမျှင်များကို စမ်းမိသည်။

ဤသို့တွေ့သိ စမ်းမိရသည်မှာလည်း စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ မချီမဆံ့ နာကျင်လှသော ဝေဒနာဒဏ်ကြောင့် ကိုသိန်းဇံ၏ မျက်လုံးများမှာ ပြာသွားသည်။ နောက်တစ်ခဏတွင်မူ တစ်လောကလုံး မှောင်မည်းသွား၏။

*

ဆ

ကိုသိန်းဇံ ပြန်လည် သတိရသောအချိန်၌ ပထမဆုံး မြင်တွေ့ရသည်မှာ မိမိ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ မိုးလျက် စိုးရိမ်ကြီးစွာနှင့် ကြည့်နေသော ဖြူဝင်းသည့် မျက်နှာလေး တစ်ခု ဖြစ်၏။

ဖြူဝင်းသော မျက်နှာလေးကို ပြတ်သားကြည်လင်စွာ မြင်နိုင်သောအခါ၌ နောက်တစ်ဆင့် သတိပြုမိသည်ကား နက်မှောင်ရည်သွယ် ကော့ပျံ့သော မျက်တောင်ကြီးများနှင့် အေးချမ်းသိမ်မွေ့သည့် မျက်လုံးပြာများတည်း။

ကိုသိန်းဇံသည် ရုတ်တရက် ခေါင်းကိုထူ၍ထလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် လည်ပင်းဆီမှ မချီမဆံ့ နာကျင်သောကြောင့် ညည်းညူကာ ပြန်လဲကျသွား၏။ ထိုစဉ် ချိုသာ ကြည်လင်သော စကားသံကို ကြားရသည်။

‘အရမ်းမထနဲ့ဦးလေ၊ ဒဏ်ရာက နည်းနည်းပြင်းတယ်၊ သွေးထွက်များလို့ ရှင် အားလဲနည်းနေတယ်၊ ဒါကမိုန်းပြီး

နားနေလိုက်တာပေါ့၊ ပြီးတော့လဲ တာမှမပူပါနဲ့၊ ရွှင့်ကို ရန်ပြုမယ့်လူ တစ်ယောက်မှမရှိပါဘူး၊

အသံသည် ချိုသာကြည်လင်ရုံမက ကရုဏာနှင့်လည်း ပြည့်နေသည်ဟု ကိုသိန်းဇံက ထင်သည်။

အသံရှင်၏စကားကို နားထောင်၍ ကိုသိန်းဇံသည် မျက်လုံးကို မှိတ်ကာ ခေတ္တနားနေသည်။

ဤသို့ ခေတ္တနားနေလိုက်သဖြင့် ရီရီဝေဝေဖြစ်နေသော ဦးနှောက်တို့မှာ ပြန်လည် ကြည်လင်လာ၏။ အသိအာရုံ တရားတို့ကလည်း နိုးကြားလာ၏။ ထိုအခါ လည်ပင်းမှာ ထွဋ်မက လက်များနှင့်ရင်ဘတ်မှလည်း နာကျင်နေကြောင်း ကို ခံစားရမိသည်။

ဘေးရင်အောင်မှိန်းလျက် အနားယူလိုက်ပြီးနောက် ကိုသိန်းဇံသည် မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်လိုက်၏။

စောစောက အသံရှင်က သူ့ဘေးတွင်ရပ်လျက် ပင်ကိသဘာဝပြုံးသော မျက်နှာလေးနှင့် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေဆဲ ဖြစ်၏။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သတိရပါပြီ၊ ကျွန်တော် ထိုင်ချင်ပါတယ်’

မလေးသန်က သူ့ကို ထိုင်ခွင့်ပေးသင့်မပေးသင့် စဉ်းစားဆဲသော ငြိမ်ကြည့်နေခိုက် အောင်မြင်သော အသံတစ်ခု ကြားရသည်။

‘ထိုင်ပါစေလေ သန့်၊ သူ့ထိုင်နိုင်ပါပြီ၊ ပြီးတော့ စကားလဲ ပြောချင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်’

မလေးသန်နှင့်အတူ သူ့ကို ခေါက်တာနှင်းမောင်က ပွေ့ထူ၍ ထိုင်ပေးသည်။

ခေါင်းအုံးကိုနောက်မှီ၍ ထိုင်မိသောအခါ ကိုသိန်းဇံသည် သူ့ရောက်ရှိနေသော အခန်းကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုမိသည်။

အခန်းမှာ အဘန်ကျယ်ဝန်း၍ သားနားသပ်ရပ်သည်။ အခန်းအောက်၌ မျက်နှာကြက်ကံတွေ့ရသဖြင့် ကိုသိန်းဇံသည် အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်ကို မိမိရောက်နေကြောင်း ခန့်မှန်းမိ၏။

မိမိ၏ ခုတင်ခေါင်းရင်း တစ်ဖက်စီ၌ မလေးသန်နှင့် ခေါက်တာနှင်းမောင်တို့က ရပ်နေ၏။ ခုတင်၏ဘေး ခြေရင်း မကျဘကျ၌ ခေါက်တာဦးထွန်းအောင်က ပကတိတည်ငြိမ်ခြင်းဖြင့် ရပ်လျက်ရှိ၏။

ဤသုံးဦးကို သူ့က စုံစမ်းထောက်လှမ်း၍ မည်သူသည် မည်သူမှန်း သိခဲပြီးဖြစ်ပါ၏။

သို့ရာတွင် သူအသိဆုံးလူတစ်ယောက်ကား ခုတင် ခြေရင်း တည့်တည့် မလှမ်းမကမ်းရှိပြတင်းပေါင်ကို ကျောခိုင်းလျက် စူးရှတင်းမာသော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့အား စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူ့မိတ်ဆွေကြီး ကိုကံထူးပေတည်း။

ကိုကံထူး၏လက်ထဲ၌ ခြောက်လုံးပြုံးတစ်လက်ကို ကိုင်ထား၏။ သူ့အနီးရှိ စားပွဲတစ်လုံးပေါ်၌လည်း ညရိုက်မီးခွက် တပ်လျက်ရှိသော ကင်မရာတစ်လုံးရှိနေ၏။

ခြောက်လုံးပြုနှင့် တကွ ဤပစ္စည်းများသည် မိမိ၏ ပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်း ကိုသိန်းဇံ ကောင်းစွာမှတ်မိသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မိမိသည် ဤအိမ်ကြီးပေါ်၌ လူနာလည်း ဖြစ်၍ အကျဉ်းသမားလည်း ဖြစ်နေပြီ ဆိုသည့် အကြောင်းကို သတိထားလိုက်မိသည်။

ကိုသိန်းဇံသည် မိမိကိုယ်ကိုလည်း မိမိပြန်ကြည့်မိသည်။ ညာဘက်လက်ကောက်ဝတ်၌ ပတ်တီးစည်းလျက်သားရှိ၏။ ထိုနည်းတူစွာ လည်ပင်းနှင့် ဘယ်ဘက်လက်မောင်းတို့၌လည်း ပတ်တီးတို့ရှိနေ၏။ ကိုယ်ပေါ်၌လည်း ဤအိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်လာစဉ်က မိမိဆင်ထားသော အဝတ်အစားများအစား ဖြူစင်သော လူနာဝတ်စုံ ရောက်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရ၏။ ညာဘက်ရင်ဘတ်ဆီမှ အနည်းငယ်တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ရှိသဖြင့် ထိုဆီ၌လည်း ပတ်တီးစည်းလျက် ရှိနေသည်ကို ကိုသိန်းဇံ နားလည်နေ၏။

ကိုသိန်းဇံသည် အားယူ၍ပြုံးရင်း မေးသည်။
'ကျွန်တော် ဘာဖြစ်ခဲ့ပါသလဲဟင်'
ဒေါက်တာနှင်းမောင်သည် သူ့ကိုပြုံး၍ကြည့်ရင်း အေးချမ်းစွာ ရှင်းပြ၏။
'ခင်ဗျားဟာ မြေတိုက်ခန်းထဲကနေ မျောက်ဝံတွေက လှောင်ထားတဲ့ အခန်းထဲရောက်သွားခဲ့တယ် ကိုသိန်းဇံ'
ကိုသိန်းဇံသည် ဒေါက်တာနှင်းမောင်၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

'ခင်ဗျား သိပ်အံ့ဩသွားသလား ကိုသိန်းဇံ၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူဆိုတာ ခင်ဗျားအိတ်ထဲက စုံထောက်လိုင်စင်စာအုပ်က ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သိပြီးပါပြီ'

ကိုသိန်းဇံ မည်သို့မျှ စကားမပြန်နိုင်၊ ဒေါက်တာနှင်းမောင် ရှင်းပြသည်ကိုသာ နားထောင်နေရသည်။

'ခင်ဗျားကို မျောက်ဝံကြီးသုံးကောင်က တိုက်ခိုက်တာပဲ ကိုသိန်းဇံ၊ ခင်ဗျား အတော်ကံကောင်းတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုက်ထူး မအိပ်ကြသေးသို့ပေါ့၊ မျောက်ဝံတွေ အော်သံနဲ့ ခင်ဗျားအော်သံကို ကြားလို့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ပြေးဝင်လာခဲ့ကြတာ အချိန်မီပဲ၊ နို့မို့ဖြင့် ခင်ဗျားရဲ့ ကံကြမ္မာ ကျွန်တော်တို့မတွေးရဲဘူး'

ကိုသိန်းဇံသည် ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သော ဒေါက်တာနှင်းမောင်၏မျက်နှာကို ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်လုံးများကို ခြေရင်းမှ ကိုက်ထူးဆီသို့ပို့လိုက်သည်။

ကိုက်ထူးသည် မပြုံးမရယ်ဖြင့် တည်တည်ကြီး ရပ်နေသည်။ သူ့လက်မှ ခြောက်လုံးပြုကို မချ၊ ဤသည်ကို ဒေါက်တာနှင်းမောင်က လှမ်းပြောသည်။

'ခင်ဗျား ခြောက်လုံးပြုကြီးကို ချထားလိုက်စမ်းပါ ကိုက်ထူးရယ်၊ သူဟာ ဘယ်လိုမှအန္တရာယ်မပြုနိုင်တော့တဲ့ လူနာ တစ်ဦးပါ'

ကိုက်ထူးက ခေါင်းခါ၍ ငြင်းသည်။

'ကျားဆိုတာဟာ ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ် ဆရာလေး၊ ကျားနာကွ ပိုပြီးတော့ ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒီတော့

သူ့ကို ကျွန်တော်စိတ်မချဘူး၊ ဆရာလေးစေတနာနဲ့ ဆရာလေး သူ့ကို ကြိုက်သလပြုစုပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် တာဝန်ကို ကျွန်တော်ထမ်းပါရစေ'

သူက ကိုက်ထူးကို တာမျှဆက်မပြောတော့ဘဲ ကိုသိန်းဇံ ကိုကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများကို ရင်မဆိုင်ရဲသူ ကိုသိန်းဇံ က ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်၏။

ငြိမ်းနရာမှ ဒေါက်တာဦးထွန်းအောင်က မေးသည်။

'မောင်ရင်ဟာ အလွတ်စုံသောက်တစ်ဦးဆိုတော့ ရဲတက်နဲ့ တိုက်ရိုက်ဆိုင်လှမယ် မထင်ဘူး၊ ဒီတော့ ဖြေစမ်းပါ။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီအိမ်ထဲဝင်လာခဲ့တာလဲ'

ကိုသိန်းဇံသည် ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်၊ သူ့မျက်လုံးများသည် မလေးသန့်ဆီသို့ ရောက်သွား၏။ ကျက်သရေရှိသော ဆရာဝန်မသည် သူ့အား ပြုံးချိုကြင်နာစွာနှင့်ပင် ကြည့်နေသည်။

မလေးသန့်၏ မျက်နှာမှသည် သူ့မျက်လုံးများက ဒေါက်တာ နှင်းမောင်ထံသို့ ရောက်သွားပြန်၏။ ဒေါက်တာ နှင်းမောင်ကလည်း သူ့အား မုန်းတီးမှုကင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေ၏။

ကိုသိန်းဇံ၏ ရင်မှာ အနည်းငယ် ထိခိုက်သွား၏။ ဤအိမ်ထွင်း ချင်းနင်းကျူးကျော် ဝင်ရောက်ခဲ့သော မိမိကဲ့သို့သော လူတစ်ယောက်အပေါ် ဤဆရာဝန် မောင် နှ မ တို့ သည် အဘယ်ကြောင့် ကြင်နာစွာ ဆက်ဆံနိုင်ကြပါသနည်း။

ကိုသိန်းဇံသည် ကွယ်ဝှက်လှည့်စားရန် မကြိုးစားတော့၊ ကြိုးစား၍လည်း မထူးပြီ၊ ကြိုးစားချင်စိတ်လည်း မရှိတော့၊ ထို့ကြောင့် အမှန်အတိုင်းဖြေသည်။

'ကျွန်တော် ဒီအိမ်ထဲကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူဖို့ ဝင်လာတာပါ ဆရာကြီး'

'ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်လို့၊ မောင်ရင်က ဘာကို ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်တာလဲ'

'ကျွန်တော် ဘာကို ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်တယ်ဆိုတာ အားလုံးရိပ်မိပါလိမ့်မယ်'

ကိုသိန်းဇံသည် အခန်းတွင်းရှိ လူကုန်ကို တစ်ဦးစီ အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ဖြေလိုက်၏။ အားလုံးက မတုန်လှုပ်ဘဲ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

အတန်ကြာမှ ဒေါက်တာဦးထွန်းအောင်က ပြောသည်။ 'ဆိုပါဦးလေ'

'ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်တာကတော့ အလောင်းတွေပဲ၊ ဥပမာဆိုရင် ဟိုတလောက တာမွေသုသာန်က ဟောဒီကိုကံထူး သူ ခေါင်းဆိုင်က ကားကြီးနဲ့ ထုတ်ယူသွားတဲ့ မောင်လှငွေရဲ့ အလောင်းဆိုပါစို့လေ'

ကိုက်ထူးသည် သိသိသာသာ လှုပ်ရှားသွား၏။ သူသည် အေးစက်မာကျောသော မျက်လုံးများဖြင့်ဆိုသည်။

'ဆရာလေး၊ ဒီလူဟာ ကျွန်တော်တို့အကြောင်းကို ဓာတ်တော်သိနေပြီနဲ့တူတယ်၊ ဒီတော့ မေးမနေပါနဲ့တော့၊ သူ့၏ ကျွန်တော်တို့လက်သာ လွှဲလိုက်ပါတော့'

www.burmeseclassic.com

ကိုက်ထူး၏ မျက်လုံးများက အေးစက် မာကျောသကဲ့သို့ အသံကလည်း အေးစက်မာကျောနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ထားရသော်လည်း သူ့ဟန်သူ့အသံကြောင့် ကိုသိန်းဇံက ကျောရိုးမှ စိမ့်နေ၏။

ဒေါက်တာနှင်းမောင်၏ ပျော့ပျောင်းသော ဘားမြစ်သံ ပေါ်လာ၏။

‘သိပ် ဒေါသမကြီးပါနဲ့ ကိုက်ထူးရယ်၊ ဘာကြောင့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို သတ်ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ လူသတ်သမားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ရာဇဝတ်ကောင်တွေလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောပါစေလေ၊ သူပြောချင်တာ ပြောပါစေ’

ကိုက်ထူးသည် ကျေနပ်ပုံမရ။ ခြောက်လုံးပြူးကို ငုံ့ကြည့်နေ၏။

မလေးသန့်တလည်း အသာအယာ ဝင်ပြောသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ကိုက်ထူးရယ်၊ ရှင်ခြောက်လုံးပြူးကြီး ချထားလိုက်ပါဦး’

ကိုက်ထူးသည် မလေးသန့်ကို တစ်ချက် ပြန်ကြည့်ပြီး ခြောက်လုံးပြူးကို စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားလိုက်သည်။

မလေးသန့်က ကိုသိန်းဇံဘက်သို့ လှည့်၍ ဆိုသည်။

‘ကိုက်ထူးပြောသလိုပဲ ရှင်အာ ကျွန်မတို့အကြောင်းကို တော်တော်သိနေတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်မှာပဲ ကိုသိန်းဇံ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ တစ်ခုပဲမေးချင်တယ်၊ ရှင်ဟာ ဒီအိမ်ထဲမှာ

အလောင်းတွေရှိနေမှန်း သိလျက်နဲ့ ဘာကြောင့် ဝရမ်းယူပြီး ရဲနဲ့ ဝိုင်းမဖမ်းသလဲ’

ကိုသိန်းဇံက အသာအယာ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒါကတော့ ဆရာမ အချိန်လိုသေးလို့ပေါ့’

ကိုသိန်းဇံသည် မိမိ၏လွတ်မြောက်ရေးကို မျှော်မှန်းကာ ဝရိယာယ်ဆင်၍ ပြောလိုက်သည်။

မလေးသန့်ထံမှ ကြည်လင်သာယာသော ရယ်မောသံကို ကြားရ၏။

ကိုသိန်းဇံသည် မလေးသန့်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် မော့ကြည့်မိသည်။

‘ကျွန်တော့်စကားမှာ ဟာသမပါဘူး ဆရာမ၊ ဘာလို့ ရယ်တာလဲ’

မလေးသန့်သည် အသာအယာ ဆက်ရယ်မောသည်။ ထို့နောက် မျက်နှာက အပြုံးမပျက်သော်လည်း ဝှူးရှုတောက်ပ

မှာ မျက်လုံးများဖြင့် ကိုသိန်းဇံကို ကြည့်၍ မေးသည်။

‘အချိန်မတန်သေးလို့ မဖမ်းဘူးဆိုတော့ အချိန်တန်မှ ဖမ်းမယ်ပေါ့နော်၊ ဟုတ်သလားရှင်’

ကိုသိန်းဇံက ခေါင်းညှိတ်၏။

‘အချိန်တန်တော့ ဖမ်းမယ်ဆိုတော့ ဖမ်းဖို့အစီအစဉ်တွေကို လုပ်ပြီးပြီပေါ့၊ ဟုတ်စရှင်’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘အစီအစဉ်တွေကို လုပ်ပြီးပြီဆိုကတည်းက ရဲဘက်နဲ့ ရှင် ဘုန်းဝါး ရိုက်ထားပြီးပြီပေါ့၊ ဒီလို ဆိုသလိုပါသလားရှင်’

၂၁၂ ● ဆန္ဒသိုလ်သုန်းနိုင်

ကိုသိန်းဇံက ပိုင်နိုင်သူတစ်ဦးကဲ့သို့ ပြုံးလိုက်၏။

‘ဆရာမ တွေးခေါ်တဲ့အတိုင်း အမှန်ပါပဲ’

ဤစကားကိုကြားသော မလေးသန့်သည် ရယ်ပြန်၏။

ဒေါက်တာနှင်းမောင်ကမူ သူ့အစ်မကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ကိုသိန်းဇံကိုယ်နှိုက်လည်း မလေးသန့်၏ရယ်သံကြောင့် စိတ်တွင်း၌မလုံမခြုံ ကသိကအောက်ဖြစ်မိသည်။

မလေးသန့်သည် အရယ်ရပ်ပြီး သူ့လက်ကလေးကို ကိုသိန်းဇံ၏ပခုံးပေါ်တင်လိုက်၍ မေးသည်။

‘ဘာကြောင့် လှည့်ဖြားပြီး ခြောက်လှန့်ချင်ရတာလဲ စုံထောက်ကြီးရယ်၊ ရှင့်စကားနဲ့ ရှင့်လုပ်ရပ်တွေက နေ့နောက် မညီညွတ်ဘူး’

‘ဆရာမ ဘာဆိုလိုတာလဲ’

‘ကျွန်မ ဆိုလိုတာက ရှင်းပါတယ်၊ ဘယ်အလောင်းတွေကို ဘယ်လိုထုတ်တယ်၊ ဆိုတာကိုလဲ သိနေတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီအလောင်းတွေဟာ ဒီအိမ်ထဲမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာကို အတိအကျသိနေတယ်၊ အဲဒီစုံထောက်တစ်ဦးဟာ ဖမ်းခံရင် ဖမ်းဖို့အကြောင်း လုံလောက်နေပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်လွယ်တဲ့လမ်းကိုမလိုက်ဘဲ ဘာကြောင့် ကင်မရတစ်လုံးနဲ့ အသက်စွန့်ပြီး ဒီအိမ်ထဲဝင်ခဲ့တာလဲ’

ကိုသိန်းဇံက ဝိုင်ကျသွား၏။ မလေးသန့်၏ ဇဝနဉာဏ်ကိုလည်း ချီးမွမ်းမိသည်။ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ မလုပ်သာအောင် အမိခံလိုက်ရပြီ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း နားလည်လိုက်သည်။ မလေးသန့်ကသာ ရယ်မောလိုက်ပြန်ပြီး ဆို၏။

‘ဘာကြောင့် လိမ်ချင်ရတာလဲ စုံထောက်ကြီးရယ်၊ မှန်မှန် ပြောမိန်းမပါ၊ ရှင်နဲ့ ရဲဘက်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ဒီအိမ်ထဲမှာ ဘာတွေရှိတယ်ဆိုတာကို သိလျက်နဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာနည်းနဲ့ အရေးမယူဘဲ ကင်မရာတစ်လုံးလွယ်ပြီး စွန့်စားဝင်လာကတည်းက ရှင်ဟာ ရဲအတွက် အလုပ်လုပ်နေတဲ့လူမဟုတ်ဘူး၊ ဓာတ်ပုံသက်သေခံနဲ့ ကျွန်တို့အပေါ် တစ်စုံတစ်ခုလုပ်ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ကိုထမ်းဆောင်နေတဲ့ အလွတ်စုံထောက်တစ်ယောက် မဟုတ်လား’

ကိုသိန်းဇံမှာ မဖြေနိုင်။

‘ဒါမှမဟုတ် ရှင့်ဘာသာရှင် လိုက်ရင်းက ကျွန်မတို့အပေါ် ငွေညစ်မယ်လို့များ ကြံစည်ထားသလား ကိုသိန်းဇံ’

ဤစကားရပ်သည် သူ၏ဂုဏ်သိက္ခာကို အထင်သေးစွာ ထိခိုက်လာနေသဖြင့် ကိုသိန်းဇံမှာ မခံနိုင်။ အထူးသဖြင့် မိန်းမသားတစ်ဦးက စွပ်စွဲလေသောအခါ ရှက်စိတ်ဝင်လာမိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မခံချင်မှုကို မဖုံးကွယ်နိုင်ဘဲ ပြန်ပြောမိသည်။

‘ဆရာမမျက်လုံးတွေထဲမှာ ကြင်နာမှုနဲ့ ကရုဏာတရားတွေကို တွေ့ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့် လူတစ်ယောက်အပေါ် အလွယ်တကူအထင်သေးရတာလဲ ဆရာမရယ်’

မလေးသန့်သည် သိမ်မွေ့စွာပင် ပြုံးလိုက်၏။

‘ကျွန်မ လူတစ်ယောက်အပေါ် အလွယ်တကူ အထင်သေးတတ်ပါတူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီနည်းကလွဲပြီး ရှင့်အပြု

အမှုတွေကို ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုအစီအစဉ်ကောက်ယူရုံမှလဲ
ကိုသိန်းဇံ အဖြေမပေးနိုင်ပြန်ပါလေ။ ရှက်စိတ် မခံချင်
စိတ်တို့နှင့်အတူ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အထင်ကြီးလွန်းခဲ့သည့်အမှား
ကြောင့် မကျေနပ်စိတ်တို့က တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းမိုးလာ
သည်။

ဒဏ်ရာများကလည်း နာလာသည်။ ယခင်ညများက အိပ်
ပျက်ခဲ့ခြင်းနှင့် ယခုည၌ယုတ်လျော့ခဲ့သောသွေးအားကြောင့်
လောမသိ ကိုသိန်းဇံ၌ ယခင်ကရှိခဲ့ဖူးသော မာန်နှင့်သတ္တိ
တို့ ကင်းမဲ့နေ၏။

ကိုသိန်းဇံ၏မျက်နှာကို ငြိမ်သက်စွာ အကဲခတ်ကြည့်ရှု
နေသော ဒေါက်တာဦးထွန်းအောင်သည် လှုပ်ရှားလာ၍
ဝင်ပြောသည်။

‘ကဲ...ညဉ့်လဲနတ်ပြီ၊ အားလုံး အိပ်ချိန်တန်ပြီ၊ သင်တယ်၊
လူနာလဲနားပါစေ၊ အိပ်ပေဦးတော့ မောင်သိန်းဇံ၊ ဘာမှလဲ
စိတ်မပူနဲ့၊ မနက်ဖြန်ကျတော့ မောင်ရင် သက်သာလာရင်
မောင် အင်မတန် တွေ့ချင်လွန်းလို့ စွန့်စား ဝင်လာနေတဲ့
နေရာကို ဆရာကြီးတို့ ပြပါမယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့ မောင်
ထပ်စဉ်းစားပေါ့၊ ဘာကြောင့် အဲဒီနေရာကို ပြရဲတယ်
ဆိုဘာလဲမောင်သိလိမ့်မယ်၊ တစ်ခုတော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊
မောင့်ကင်မရာကိုတော့ မောင် အသုံးချခွင့် မရှိတော့ဘူး
လေ’

မလေးသန့်နှင့် ဒေါက်တာနှင်းမောင်က ကိုသိန်းဇံကို
ပိုက်ပွေ့ကာ ခုတင်ပေါ်၌ ပြန်လှဲပေး၏။

သူတို့လက်တွင်း၌ သူတို့ပြုသမျှ နှုတ်မည့်ဘဲဖြစ်သဖြင့်
ကိုသိန်းဇံသည် ဘာဆင်ခြေမျှမပေးဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်သည် အဆင်သင့်ရှိနေသော
ဆေးအိတ်အတွင်းမှ ဆေးပစ္စည်းများကိုထုတ်ယူပြီး ဆေးဝပ်
သည်။ စပ်ပြီးသောဆေးကို ဆေးထိုးပြန်နှင့် စုပ်ယူ၏။

ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်က ဆေးထိုးပြန်နှင့် သူ့အနီး
ကပ်လာသောအခါ ကိုသိန်းဇံသည် ထိတ်လန့်သော မျက်လုံး
များဖြင့် သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။

ဦးထွန်းအောင်က သူ့မျက်နှာကို အပေါ်မှ စီးမိုး၍ကြည့်
သည်။

တည့်ငြိမ်သမျှ ခံ့ညားသော ထိုမျက်နှာ၌ ဆရာဝန်တစ်ဦး
၏ သိက္ခာသမာဓိနှင့် ကြင်နာမှုတို့ အပြည့်ရှိနေသည်။

‘မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မောင်သိန်းဇံ၊ ဒီဆေးဟာ အိပ်ဆေးပါ၊
အိပ်ဆေးမထိုးဘဲ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မောင် အိပ်နိုင်မှာမဟုတ်
ဘူး’

ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်သည် ကိုသိန်းဇံ၏ လက်
မောင်း၌ ဆေးထိုးလိုက်၏။

မလေးသန့်က သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ သူနာပြု ဆရာမတစ်
ယောက်၏ သို့မဟုတ် ညင်သာခြင်းဖြင့် စောင်ကုခြုံပေးသည်။

ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းတူ အောက်မေ့ကာ
ကိုသိန်းဇံသည် မျက်လုံးကို မှိတ်ပင်လိုက်သည်။ ကြောခင်
ခေါင်းတွင်း၌ မှိုင်းမှိုင်းရံရံဖြစ်လာကာ အိပ်ချင်စိတ် စိုးမိုး
လာသည်။

အခန်းတွင်းမှထွက်သွားကြသော ခြေသံများကို ကြားရသည်။

သူ့နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရသော အသံမှာ ဒေါက်တာဦးထွန်းအောင်၏ စကားသံဖြစ်သည်။

‘ကဲ...ကိုကံထူးလဲ သွားအိပ်ပေတော့၊ ဒီသေနတ်နဲ့ ကင်မရာကို ကျွန်တော် သိမ်းထားလိုက်တော့မယ်၊ လူနာကောင်းကောင်းအိပ်ပါစေဗျာ’

ခဏဦးမူ တစ်ခန်းလုံးသည် တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ကိုသိန်းဇံ မှာလည်း စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်သည်။ စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တူသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

*

*

*

(၁၁)

ဥပဒေနိမ့်ချိုး

က

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ နေအတော်မြင့်မှ ကိုသိန်းဇံ နိုးလာခဲ့လေသည်။ ညက နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ခဲ့ရသဖြင့် ကိုသိန်းဇံသည် အားပြည့်လန်းဆန်းနေ၏။

သူနိုး၍ မကြာမှီ မလေးသန်သည် ရေနွေးဖလုံ၊ မျက်နှာသုတ်ပင်၊ ဆပ်ပြာတို့ကိုယူလျက် ရောက်လာပြီး သူနာပြုဆရာမ တစ်ဦးပမာ သူ့ကို မျက်နှာသစ် သန့်စင်ပေးသည်။

မလေးသန် ပြန်ထွက်သွားသောအခါ ဒေါက်တာဦးထွန်းအောင်နှင့် ဒေါက်တာ နှင်းမောင်တို့ ဝင်လာကြသည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးက သူ့ဒဏ်ရာများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှု၍ ဆေးသစ် ထပ်မံထည့်ကာ ပြုစုပေးကြ၏။

အားလုံး ပြီးစီးသောအခါ မလေးသန်က စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ယူဆောင်၍ ပြန်ရောက်လာသည်။

‘မောင်မှာ အနာရှိန်ကြောင့် အဖျားသွေးတော့ နည်းနည်းရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိပါဘူး၊ အားရ

အောင် စားသောက်လိုက်ဦး၊ ပြီးတော့ ညက ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း မောင်ကြည့်ချင်တဲ့နေရာကို ဆရာကြီးတို့ လိုက်ပြ လေးမယ်'

ဦးထွန်းအောင်က ပြဒါးတိုင်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး ပြောသည်။

ဟောလစ်၊ ကြက်ဥ၊ ပေါင်မုန့်မီးကင် ထောပတ်သုတ်၊ အင်္ဂလိပ်ဝက်အူချောင်းကြော်၊ သပွစ်သီး၊ ပုန်းသီးများကို မြင်သောအခါ ကိုသိန်းဇံ၏ ဟာနေသောဝမ်းမှာ ပို၍ဆာ လာသည်။

ကိုသိန်းဇံသည် ဘယ်လက်တစ်ဖက်တည်းကိုသာ အလုံး ပြုနိုင်သဖြင့် စားသောက်သောအခါ မလေးသန့်က ကူညီ ကျွေးမွေးသည်။

ကိုသိန်းဇံမှာ မိမိ လက်တွေ့ ရောက်ရှိနေသော ဘဝကို မေ့၍ ဆေးရုံကြီး၌ ပထမတန်းခန်းတွင် တက်ရောက်ကုသနေ သော လူနာတစ်ဦးကဲ့သို့ ခံစားနေရ၏။

စားသောက်မှုပြီးစီးသောအခါ မလေးသန့်နှင့် ဒေါက် တာ နှင်းမောင်တို့ ထွက်သွားကြ၏။ ဒေါက်တာ ဦးထွန်း အောင်သည် တွဲဖက်လျက်ရှိသော ရေချိုးခန်းဆီသို့ ကိုသိန်းဇံ ကို ကူညီတွဲခေါ်ယူလျက် ကိုယ်လက် သုတ်သင်စေသည်။

ကိစ္စပြီးစီးသောအခါ ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်က မေးသည်။

'ကောင်းကောင်း နေကောင်းပါတယ်နော် မောင် သိန်းဇံ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် နေ ကောင်းပါတယ်၊ လည်ပင်းကဒဏ်ရာက နည်းနည်းလေး ကိုက်တာပဲ ရှိတယ်'

'ကဲ...ဒါဖြင့် သွားကြရအောင်'

ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်သည် ကိုသိန်းဇံကို တွဲခေါ် ယူလျက် အခန်းတွင်းမှ ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။

ပထမ ကျယ်ဝန်း ခမ်းနားသော ဓာတ်ခွဲခန်းကြီးဆီ ရောက်လာ၏။ တက္ကသိုလ်၏ ဓာတ်ခွဲခန်းကြီးတစ်ခုပမာ ခေတ် မီ ကိရိယာ တန်ဆာပလာတို့ဖြင့် ပြည့်စုံသော ဓာတ်ခွဲခန်း ကြီးကို ကိုသိန်းဇံမှာ တအံ့တဩ ကြည့်မိသည်။

ဓာတ်ခွဲခန်းတွင်း၌ အသင့်စောင့်နေသော ကိုက်ထူးကို တွေ့ရ၏။

ဦးထွန်းအောင်သည် ကိုသိန်းဇံအားပြုံးကြည့်၍ဆိုသည်။

ဆောရီးပဲ မောင်သိန်းဇံ၊ ဒီနေရာမှာတော့ မောင့် မျက်လုံးတွေကို အဝတ်စည်းရလိမ့်မယ်'

ကိုသိန်းဇံက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ကိုက်ထူးသည် အဝတ်နက်တစ်ခုနှင့် ကိုသိန်းဇံ၏ မျက်လုံး များကို အုပ်အောင်ဖုံး၍ တင်းကျပ်စွာ စည်းလိုက်သည်။

ဘာကိုမျှ မမြင်ရတော့သော ကိုသိန်းဇံသည် နားကိုစွင့် ၍ ဆောင်ကြည့်သည်။

အခန်းတစ်နေရာဆီမှ တစ်စုံတစ်ရာ ညင်သာ ချောမွေ့ စွာ ရွှေ့လျားသံကို ကြားလိုက်သဖြင့် လျှို့ဝှက်တံခါးတစ်ခု ပွင့်သွားမှန်း ကိုသိန်းဇံ ရိပ်မိသည်။

အခန်းမှာ အသံလုံလှသော မြေတိုက်ခန်းတစ်ခုဖြစ်၏။
အခန်းလယ်၌ ကျောက်စားပွဲခုံကြီးတစ်ခုရှိ၏။

သေတ္တာတွင်းသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ အတွင်းရှိ
 အလောင်းမှာ ဒေါက်တာနှင်းမောင်မြှောက်သကဲ့သို့ပင် အင်္ဂါ
 မစုံတော့။ သို့ရာတွင် မျက်နှာလေးမှာမူ ငယ်ရွယ်သူတစ်ဦး၏
 မျက်နှာလေးပင် ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာနှင်းမောင်က အချက်ပြလိုက်သောအခါ ကို
ကံထူးတို့က အံ့ဆွဲသေတ္တာကြီးကို မ,ယူ၍ နေရာဟောင်း၌
ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။

ဒေါက်တာနှင်းမောင်က ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သောအခါ
အံ့ဆွဲသေတ္တာကြီးမှာ ပြန်ဝင်သွားသည်။ နံရံသာ ပကတိ
အတိုင်း ကျန်ရစ်သည်။

ဒေါက်တာနှင်းမောင်က အခြားခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်
လိုက်ပြန်သော် နံရံ၏အခြားတစ်နေရာမှ အံ့ဆွဲသေတ္တာတစ်ခု
ထွက်လာပြန်၏။

‘အဲဒီထဲမှာတော့ ခွဲစိတ်ပြီးလို့ စွန့်ပစ်ရမယ့်အစိတ်အပိုင်း
တွေ ရှိတယ်။ သွားကြည့်လိုက်ပါဦး ကိုသိန်းဇံ’

ကိုသိန်းဇံသည် ဒေါက်တာနှင်းမောင်ပြောသည့်အတိုင်း
ပြုလုပ်၏။

‘ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ကိုသိန်းဇံ’

ဟုတ်မှန်ကြောင်း ကိုသိန်းဇံကခေါင်းညိတ်လျက် အဖြေ
ပေး၏။

ဒေါက်တာနှင်းမောင်က အချက်ပြလိုက်သောအခါ ကို
ကံထူးတို့က သေတ္တာတွင်းမှ အစိတ်အပိုင်းများကို မီးဖို
တွင်းသို့ ထည့်လိုက်ကြသည်။

မီးဖိုအနီးရှိခလုတ်ကို ဒေါက်တာနှင်းမောင်က အသုံးပြု
လိုက်သောအခါ မီးဖိုတံခါးပိတ်သွား၍ အတွင်းမှအသံသံသံ
ထိုသော ကိုသိန်းဇံ ကြားရ၏။

အတန်ကြာမှ ဒေါက်တာနှင်းမောင်က ခလုတ်နှိပ်၍ ဖွင့်
လိုက်သောအခါ မီးဖိုတံခါး ပြန်ပွင့်သွားသည်။

‘ကဲ...သွားစစ်ကြည့်ပါဦး ကိုသိန်းဇံ’

ကိုသိန်းဇံသည် မီးဖိုကိုအနီးကပ်၍ စစ်ဆေးကြည့်သည်။

ဟပ်လာသေ အမှိုက်ကြောင့် စောစောက အတွင်း၌
ပြင်းထန်သောအပူရှိန်နှင့် လောင်ကျွမ်းနေခဲ့မှန်း ကိုသိန်းဇံ
ခန့်မှန်းမိသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ မီးဖိုတွင်း၌ ဘာမျှမရှိတော့ခြင်းပင်
ဖြစ်၏။ ပြာမှုန်အနည်းငယ်မျှသာ ရှိသည်။ ဖိုမို၍ထူးဆန်းသည်
မှာ အသားတို့လောင်ကျွမ်းသော အနံ့မရ။ ဓာတ်ငွေ့ တစ်
မျိုး၏ အနံ့သာ ထွက်နေခြင်းပေတည်း။

ကိုသိန်းဇံသည် ထူးဆန်းသောမျက်လှည့်တစ်ခုကို ကြည့်
နေရသော ကလေးတစ်ဦးကဲ့သို့ အံ့ဩနေခိုက် ကိုကံထူး
တို့က အံ့ဆွဲသေတ္တာကို အခန်းတွင်းရှိရေကန်၌ ဆေးကြော
ပြီး နံရံအတွင်းသို့ ပြန်သွင်းလိုက်သည်။

ဒေါက်တာနှင်းမောင်သည် နောက်ဆုံးခလုတ်ကို နှိပ်
လိုက်ပြီး ကိုသိန်းဇံထံသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

ကိုသိန်းဇံသည် ဆရာဝန်မောင်နှမသုံးဦး၏ မျက်နှာများ
ကို တစ်လှည့်စီ စူးစမ်းကြည့်လိုက်ပြီး မေး၏။

‘ဆရာတို့ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဒါတွေပြရ
သလဲ’

ဒေါက်တာနှင်းမောင်သည် ပြုံးလိုက်ပြီး သူ့အင်္ကျီကြီး
ကို လှမ်းကြည့်သည်။

ဦးထွန်းအောင်က အေးဆေးသောအမူအရာ၊ တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့် ရှင်းပြ၏။

‘ဆရာကြီးတို့လုပ်နေတဲ့အလုပ်ဟာ ဥပဒေနဲ့မလွတ်ကင်းမှန်း သိလို့ ကြိုတင်ကာကွယ်ထားတဲ့အစီအစဉ်ကို လက်တွေ့ပြတာပဲ မောင်သိန်းဇံ၊ ဒီအိမ်ထဲမှာ အလောင်းတွေရှိမှန်း သိလို့ ရဲအဖွဲ့က လာဝိုင်းတယ်ဆိုကြပါစို့၊ ဒီအခန်းထဲကို ငွတ်အသင်းဝင်တောင်မှ နာရီပေါင်းအတော်ကြာမှ ဝင်နိုင်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာသက်သေခံ အထောက်အထားကိုမှ သူတို့ လက်ပူးသက်ကြပ် မမိနိုင်ဘူး၊ မောင်သိန်းဇံ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီထဲမှာရှိတဲ့အလောင်းကို မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ပြာချပြီး ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်နိုင်တယ်၊ ပြာတွေဟာလဲ အင်းလျားရေပြင်ရဲ့ အောက်ခြေကိုရောက်သွားပြီ၊ မီးဖိုထဲမှာ ကြွင်းကျန်တဲ့ပြာတွေကိုစစ်ကြည့်ရင်လဲ လူသားရဲ့ပြာလို့ ဘယ်ခာတုပေခနည်းနဲ့မှ စစ်ကြည့်လို့မရဘူး၊ အဲဒီလို ဝင်ကြည့်လို့မရအောင် အထူးတီထွင်ထားတဲ့ ဓာတ်ငွေ့ လောင်စာနဲ့ ရှိပစ်ခဲ့တာပဲ၊ အလွန်ဆုံးသိရင် အသားတစ်စုံတစ်ရာကို လောင်ကျွမ်းရာက ဖြစ်လာတဲ့ ပြာဆိုတာလောက်ကို စမ်းသပ်ကြည့်ရလို့ ရနိုင်မယ်၊ အဲဒီအတွက် ဖြေရှင်းစရာကလွယ်လွယ်လေးပဲ၊ ဒီဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ သတ္တဝါအကောင်မျိုးစုံကို တကယ်ပဲ ခွဲစိတ်လေ့လာတယ်၊ ပူးတွေ၊ ယုန်တွေ၊ ကြက်တွေ၊ ငှက်တွေကအစ ညက မောင်သိန်းဇံ တွေ့ခဲ့တဲ့ မျောက်ဝံကြီးတွေအထိပဲ၊ အဲဒီသတ္တဝါတွေရဲ့ ပြာနဲ့

မျက်လုံးပေါ်မှအဝတ်ကို ကိုက်ထူးက ပြန်လည်ဖယ်ရှားပေးသောအခါ၌ ကိုသိန်းဇံသည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ဓာတ်ခွဲခန်းကြီး၏ အပြင်ဘက်သို့ရောက်နေမှန်း သိရ၏။

မိမိအေး၌ ကိုက်ထူးအပြင် မလေးသန့်တစ်ယောက်သာ ရှိနေမှန်းကို ကိုသိန်းဇံတွေ့ရ၏။

ကိုသိန်းဇံသည် ရုတ်တရက် ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်ရန် အရေးကို ကြံတွေးမိသည်။

သို့ရာတွင် ဤသို့ထွက်ပြေးနိုင်ရန်မှာ သန့်မာထွေးကျိုင်းသော ဤသုဘရာဇာကြီးကို မလွှပ်နိုင်အောင် အရင်တွယ်ခဲ့နိုင်မှဖြစ်သည်။ ခက်သည်မှာ ယခင်က လူတစ်ဦးကို တစ်ချက်ထိုးရန်နှင့် သတိတစ်သွားအောင် စွမ်းနိုင်သော မိမိ၏လက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ အသုံးချ၍မရတော့။

ကိုသိန်းဇံသည် အကြံကိုလျှော့၍ တူခြေမပျက် ငြိမ်၍ရပ်နေသည်။

ဓာတ်ခွဲခန်းကြီး၏ ပြင်ပရှိ စတုရန်းအတွင်းမှ အဖြူရောင် အင်္ကျီရှည်တစ်ထည်ကိုယူ၍ မလေးသန့်သည် ကိုသိန်းဇံကို ဝတ်ပေး၏။ နှာခေါင်းစည်းအဖြူတစ်ခုကိုလည်း တပ်ပေးလိုက်၏။ လက်အိတ် တစ်စုံကိုလည်း စွပ်ပေးပြန်သည်။

သူ့ကိုဆင်ယင်ပေးသော အရာဝတ္ထုတို့မှရသော အနံ့အသက်တို့ကို ထောက်ရှုလျက် ထိအရာဝတ္ထုတို့မှာ ပိုးမွှားမကူးစက်နိုင်အောင် ဆေးနှင့်စီရင်ထားမှန်း ကိုသိန်းဇံလိုက်မိသည်။

ငင် အသက်နှစ်ဆယ် မပြည့်မီ ရက်ပိုင်းအလိုတွင် ဖြစ်ကြောင်း။

မောင်မြငင်နှင့် နွဲ့နွဲ့ငင်တို့၏ ဖခင်မှာ ကွယ်လွန် သူ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး မိုင်းသူဌေးကြီး မစ္စတာမာတင် ဆိုသူဖြစ်ကြောင်း၊ မစ္စတာမာတင်၏ သေတမ်းစာကို သမီးအငယ် ဖြစ်သူ နွဲ့နွဲ့ငင် အသက် နှစ်ဆယ်ပြည့် သောနေ့၌ ဖောက်ရမည်ဆိုကြောင်း။

နွဲ့နွဲ့ငင်သည် အင်္ဂလန်ပြည် လန်ဒန်မြို့၌ စီးပွား ရေးဗေဒပညာကို သွားရောက် ဆည်းပူးနေသည် ဆို ကြောင်း။

အစ်ကိုဖြစ်သူ မကွယ်လွန်မီက သူ့အား ဦးလေး ဖြစ်သူက သေကြောင်း ကြံနေကြောင်း နွဲ့နွဲ့ငင်ထံ စာမျှား ရေးသားခဲ့သည်ဆိုကြောင်း။

နွဲ့နွဲ့ငင်သည် ရန်ကုန်မြို့သို့ လျှို့ဝှက်စွာပြန်ရောက် လာပြီး အသက် နှစ်ဆယ်ပြည့်သော နေ့တွင် နာမည် ကျော် ဝတ်လုံတော်ရကြီး ဦးမင်းဆွေကို ကိုယ်စား လှယ်လွှဲ၍ သေတမ်းစာကိုသက်သေစုံရာခွဲဖောက် စေခဲ့သည်ဆိုကြောင်း။

အဆိုပါ သေတမ်းစာအလိုအရ သိန်းနှစ်ဆယ်ခန့် ပိုသောအခွေကို သမီးဖြစ်သူ နွဲ့နွဲ့ငင်အား တစ်ဝက်၊ ကျန်တစ်ဝက်၏ သုံးပုံနှစ်ပုံကို သားဖြစ်သူ မောင်မြငင် ကလည်းကောင်း၊ သုံးပုံတစ်ပုံကို အမွေထိန်းပေးသူ မစ္စတာမာတင်၏ ယောက်ဖ ဦးထွန်းသော်ကလည်း

ကောင်း ရစေရမည်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သားသမီး တစ်ဦးဦး သေဆုံးသွားလျှင် ၎င်း၏အစုကို ကျန်ရစ် သူ သားသမီးနှင့် ဦးထွန်းသော်တို့ အညီအမျှ ခွဲဝေ ယူကြရမည် ဆိုကြောင်း။

ဤ သေတမ်းစာသဘောအရ မောင်မြငင် ကွယ် လွန်ရသည်ကို နှမဖြစ်သူ နွဲ့နွဲ့ငင်က ပိုမိုမသင်္ကာဖြစ်၍ သက်ဆိုင်ရာမှ တစ်ဆင့် မောင်မြငင်၏ အလောင်းကို ပြန်ဖော်ကြည့်ခဲ့သည် ဆိုကြောင်း၊ ထိုသို့ဖော်ကြည့် ရာ၌ ကြံတော ခရစ်ယာန်သင်္ချိုင်း၌ မြှုပ်ထားသော မောင်မြငင်၏အလောင်းကို မတွေ့ရဟုဆိုကြောင်း။

ယခုအခါ ဦးထွန်းသော်အား ဖမ်းဆီး စစ်ဆေး နေသည် ဆိုကြောင်း.....

မလေးသန်သည် အထက်ပါသတင်းကိုဖတ်ရင်း ဝိုင်နေမိ သည်။ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်များလည်း ရင်၌ပေါ်ပေါက်လာ၏။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် အိမ်ရှေ့ရှိ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသည် ရုတ်တရက်မြည်လာသည်။

မလေးသန်က သွက်လက်စွာဖြင့် ထွက်ကြည့်သော အခါ သံခေါက်တံခါး အပြင်၌ ရပ်နေသော ကိုက်ထူးကို တွေ့ရ သည်။

မလေးသန်က တံခါးကို အလျင်အမြန် ဖွင့်ပေးသည်။

‘ဆရာလေးကော ဟင်...မလေး’

‘မောင်လေးရယ် မနက်အစောကြီးကတည်းက ကိုက်ထူး တို့ဆီ ထွက်သွားတာပဲ’

ကိုသိန်းဇံသည် နောင်ခါမှ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ လက်တွေ့မှ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းနေသောကြောင့် မလေးသန် မြ ပေးသမျှကို ငြိမ်သက်စွာ ခံနေလိုက်၏။

မလေးသန်နှင့်ကိုက်ထူးကိုကလည်း သူ့နည်းတူစွာ ဝတ်ဆင်လိုက်ကြ၏။

မလေးသန်က အသာအယာ ဆိုသည်။

‘ခတ်ခွဲခန်းထဲကို သာမန်ဝင်ရင် အခုလို ပြင်ဆင်ဖို့မလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခု ရှင်ကိုပြုစုရာတွေရှိတယ်၊ အဲဒါတွေကို ကြည့်ဖို့တော့ မလိုအပ်တဲ့ပိုးမွှားတွေ မပြန့်ပွားအောင် အခုလိုပဲ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုတင်ကာကွယ်မှုယူရတယ်၊ ကဲ... အခန်းထဲကို ဝင်ပေတော့’

အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လာကြသောအခါ မိမိတို့နည်းတူ ဆင်ယင်ပြီးဖြစ်နေသော ဆရာဝန်ညီအစ်ကိုကို ကိုသိန်းဇံက တွေ့ရ၏။

ကိုသိန်းဇံမှာ ပိုမို စိတ်ဝင်စားသည်ထက် ဝင်စားလာသည်။

အခန်းတွင်း၌ လူစုံလေသောအခါ ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်က ဆိုသည်။

‘စောစောတုန်းက အပိုင်းကို ဆရာကြီး ရှင်းပြခဲ့တယ်၊ အခုအပိုင်းကိုတော့ ပိုမိုတတ်ကျွမ်းနားလည်တဲ့ ဒေါက်တာ နှင်းမောင်က ရှင်းပြလိမ့်မယ်၊ ကဲ...ညီလေး ပြပေတော့’

ဒေါက်တာနှင်းမောင်သည် အေးချမ်းပျော့ပျောင်းသော မျက်လုံးများနှင့် ကိုသိန်းဇံကိုကြည့်၍ မေးသည်။

‘ခင်ဗျားဟာ ‘စုံထောက်တစ်ဦးဆိုတော့ သိပ္ပံပညာကို တော်တော် နားလည်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်၊ ဟုတ်လား ကိုသိန်းဇံ’

‘နားလည်ပါတယ် ဆရာ၊ စုံထောက်ဘဝမှလဲ သိပ္ပံပညာကို လေ့လာခဲ့ရပါတယ်၊ တက္ကသိုလ်တုန်းကလဲ သိပ္ပံပညာကို လေ့လာခဲ့ပါတယ်’

‘ခင်ဗျား ဘယ်အဆင့်အထိ အောင်ခဲ့သလဲ ကိုသိန်းဇံ’

‘ဘီအက်(စ်)စီဘွဲ့ ရခဲ့ပါတယ်ဆရာ’

‘ဘယ်ဘာသာတွေ ယူခဲ့သလဲ’

‘ဘီအက်(စ်)စီ-ဘိုင်အိုလိုဂျီပါဆရာ၊ သတ္တဗေဒနဲ့အောင်ခဲ့ပါတယ်’

ဒေါက်တာနှင်းမောင်သည် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကောင်းပါလေဗျာ၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ရှင်းပြဖို့ အခက်အခဲနည်းသွားတာပေါ့၊ ဒီတော့ ကိုသိန်းဇံ ကျွန်တော်မေးမယ်၊ ဖြေပါ’

‘မေးပါဆရာ’

‘တစ်ရှူးကား(လ်) ချား(Tissue Culture)ဆိုတဲ့ သတ္တဗေဒ ဝေါဟာရရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ခင်ဗျားနားလည်သလား’

‘နားလည်ပါတယ်ဆရာ၊ တစ်ရှူးကား(လ်)ချားဆိုတာဟာ သက်ရှိအပင်တွေနဲ့ သတ္တဝါတွေရဲ့ အခြေခံ ကလာပ်စည်းတွေကို သဘာဝနည်းထက်လွန်ပြီး သိပ္ပံပညာနဲ့ရရှိသန့် ကြီးထွားအောင်လုပ်တဲ့ အတတ်ပညာပါ’

‘အတိအကျတော့မမှန်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ယေဘုယျသဘောတော့ မှန်ပါတယ်။ အခု ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ခင်ဗျားပြောအလို သိပ္ပံပညာစနစ်နဲ့ ရှင်သန်ကြီးထွားအောင် လုပ်ထားတဲ့ ကလောင်စည်းတွေကို ပြမယ်’

ဒေါက်တာနှင်းမောင်သည် ဖန်ဗီရိုကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အတွင်းရှိ အရာဝတ္ထုတို့ကို ကော်ခပ်ယူ၍ ဖန်ပြားလေးငါးစုံခန့်ပေါ်၌တင်၏။ ထိုဖန်ပြားလေးတို့ အပေါ်၌ အခြားဖန်ပြားလေးကိုအပ်လျက် အပ်လိုက်၏။ ၎င်းတို့ကို ကြီးမားသော မှန်ဘီလူးကြီး တစ်ခုဆီသို့ ယူလာခဲ့သည်။

ဖန်ပြားနှစ်ခုကို မှန်ဘီလူးအောက်၌ထား၍ ဒေါက်တာနှင်းမောင်သည် မှန်ဘီလူးပြောင်း၏ ။ နိမ့်အမြင့်ကို ရှုကြည့်ချိန်ဆပေးသည်။

‘ခင်ဗျား အခု သစ်ပင်တစ်ပင်တည်းက ထုတ်ယူထားတဲ့ ကလောင်စည်းနှစ်ခုကို ယှဉ်ကြည့်ရလိမ့်မယ်၊ ခြားနားတာကိုလဲ သိရလိမ့်မယ်၊ က...လာကြည့်ပေတော့’

ကိုသိန်းဇံသည် မှန်ဘီလူးကို ငုံ့ကြည့်၏။

ဒေါက်တာနှင်းမောင် ပြောသည့်အတိုင်း မှန်ဘီလူးအောက်၌ သစ်ပင်ကလောင်စည်းနှစ်မျိုးကို တွေ့ရသည်။ သွင်ပြင်လက္ခဏာအရ ကလောင်စည်းတစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုးမှာ တူညီနေသည်။ သို့ရာတွင် တစ်မျိုးမှာ တည်ငြိမ်နေလျက် အခြားတစ်မျိုးမှာ ပြန့်ပွားလှုပ်ရှား တိုးတက်နေ၏။

ကိုသိန်းဇံသည် ဒေါက်တာနှင်းမောင်ကို မော့ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ဒေါက်တာ နှင်းမောင်က မှန်ဘီလူးအောက်မှ ဖန်ချပ်ကလေးများကိုထုတ်ယူလိုက်၏။ ၎င်းတို့နေရာ၌ အခြားဖန်ချပ်နှစ်ခုကို ထိုးသွင်းလိုက်၏။

‘ခု ခင်ဗျားကြည့်ရမှာကတော့ တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်တည်းရဲ့ ကလောင်စည်းနှစ်မျိုးပဲ’

ကိုသိန်းဇံသည် ပါမောက္ခတစ်ဦး ရှေ့သို့ ရောက်ရှိနေသော သိပ္ပံပညာသင် ကျောင်းသားတစ်ဦးပေမာ ရှိသေစွာ ခေါင်းညိတ်ပြီး မှန်ဘီလူးကို ငုံ့ကြည့်သည်။

စောစောက တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့်အတိုင်းပင် ကလောင်စည်းတစ်မျိုးမှာ တည်ငြိမ်နေလျက် အခြားတစ်မျိုးမှာ ပြန့်ပွားလှုပ်ရှားလျက် ရှိနေ၏။

မှန်ဘီလူးမှ ကိုသိန်းဇံသည် မျက်လုံးကို ခွာလိုက်သောအခါ ဒေါက်တာ နှင်းမောင်က ဖန်ချပ်ကလေးနှစ်ခုကို ဖယ်လိုက်ပြန်၍ နောက်ထပ် ဖန်ချပ်အသစ်နှစ်ခုကို ထည့်လိုက်ပြန်သည်။

‘ဒီနှစ်ခုကို သေသေချာချာ ကြည့်ပါ ကိုသိန်းဇံ၊ အဲဒီကလောင်စည်းတွေကတော့ လူ့အလောင်း တစ်လောင်းထဲက ကလောင်စည်းတွေကို ယှဉ်ပြထားတာပဲ’

မဆိုင်းမတူတော့ဘဲ ကိုသိန်းဇံသည် ငုံ့ကြည့်၏။

ကလောင်စည်းတစ်မျိုးမှာ ငြိမ်သက်နေရုံမက အသွင်သဏ္ဌာန် ဖရိုဖရဲနှင့် ပျက်ပြားနေသည်။ အခြားတစ်မျိုးမှာ ကား ပထမ အမျိုးသက်စာလျှင် တိုးတက် ပြန့်ပွားနေသယောင်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် တိုးတက်ပြန့်ပွားမှုမှာ စော

စောကတွေ့ရှိခဲ့သော သစ်ဝင်၏ ကလာပ်စည်းတို့နှင့် တိရစ္ဆာန်၏ ကလာပ်စည်းတို့၏ တိုးတက်ပြန့်ပွားမှုလောက် မထင်ရှား မပြတ်သား။

ကိုသိန်းဇံ၏ အသိဉာဏ်၌ လင်းရောင်ခြည် တစ်ခုသည် ဝိုးဝိုးဝါးဝါး ထွန်းလက်လာ၏။ ဘာဟူ၍မူ အတိအကျမသိ။

ထို့က ထွေပြားအံ့ဩသော စိတ်သဘောထားကို မလွဲလွမ်းနိုင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ခေါက်တာနှင်းမောင်ကို မော့ကြည့်သည်။

‘ဆရာ ဘာလုပ်နေကြောင်း သိသလိုလိုတော့ ရှိတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမယ့် အတိအကျတော့လဲ ဘာရယ်လို့ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး’

ခေါက်တာနှင်းမောင်သည် ဘာမျှပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်းတည့်တည့်နှင့် သူ့ပစ္စည်းများကို သူပြန်သိမ်းနေ၏။

သိမ်းပြီးသောအခါ သူက ကိုသိန်းဇံကို ကုလားထိုင်တစ်လုံးထက်၌ ထိုင်စေသည်။ ကိုသိန်းဇံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် သူကလည်း ထိုင်သည်။ သူ့ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ မလေးသန့်နှင့် ခေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်တို့လည်း ဝင်ထိုင်၏။

ခေါက်တာနှင်းမောင်သည် တပည့်တစ်ဦးအား နှုတ်တိုက် စာမေးပွဲမေးသော ပါမောက္ခတစ်ဦး၏ဟန်နှင့် မေးသည်။

‘ပါဝါးအော့(ဖ်) ရီဂျင်နရေးရှင်း (Power of Regeneration) ဆိုတဲ့သဘောကို ကိုသိန်းဇံ မှတ်မိသေးရဲ့လား’

‘မှတ်မိပါတယ် ဆရာ၊ တစ်စုံတစ်ရာအကြောင်းကြောင့် ပျက်စီးသွားတဲ့ ကလာပ်စည်းတွေအစား ကလာပ်စည်းအသစ်တွေကို အစားသိုး ဖန်တီးပြည့်စွက်ပေးတဲ့ အာနိသင်ပါ’

‘မှန်ဟယ် ကိုသိန်းဇံ၊ ဒီ အာနိသင်(အဋ္ဌမး)ကို ရှင်ပြန်ဖန်တီးမှု အာနိသင်လို့ ခေါ်ကြရအောင်၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

‘ကောင်းပါပြီ၊ ဒီ ရှင်ပြန်ဖန်တီးမှု အာနိသင်ဟာ လူအပါအဝင် သတ္တဝါတိုင်းမှာ ရှိနေတယ်၊ သတ္တဗေဒဘုံစဉ် အနိမ့်ဆုံးမှာရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေမှာ အားအကြီးဆုံးအဖြစ်နဲ့ ရှိနေတယ်၊ ဥပမာ...တိကောင်တစ်ကောင်ကို အမြီးဖျားက ကပ်ဖြတ်လိုက်၊ ဘယ်ဆေးဘယ်ဝါးမှမလိုဘဲ ကျန်ရှိတဲ့ခန္ဓာကိုယ် အပိုင်းကနေပြီး ကလာပ်စည်းတွေဟာ တိုးတက် ပြန့်ပွားလာပြီး အမြီးသစ်တစ်ခု ပြန်လည်ဆက်လက်ပေါ်ပေါက်လာစေနိုင်တယ်’

‘ကျွန်တော် လေ့လာဖူးပါတယ် ဆရာ’

‘ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီလို ဖြစ်လာနိုင်တာဟာ ရှင်ပြန်ဖန်တီးမှု အာနိသင်ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်တယ်၊ သတ္တဝါတွေဟာ သတ္တဗေဒဘုံစဉ်မှာ မြင့်မြင့်လာတိုင်း တိုးတက်မှု ရှိလာသလို ဆုတ်ယုတ်မှုတွေလဲ လိုက်ပါလာတယ်၊ ဥပမာ တိကောင်နဲ့ လူကို ယှဉ်ကြည့်၊ လူမှာ တိကောင်ထက် သာလွန်တဲ့ သတ္တဗေဒ စွမ်းအင်တွေဟာ မိုးနဲ့မြေလို ကွာခြားပြီး ရှိနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ပြန်ဖန်တီးမှု အာနိသင်

အရာမှာ လူဟာ ဆုတ်ယုတ်လာခဲ့တယ်။ လူရဲ့အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း တစ်ခုခု ဥပမာ လက်တစ်ဖက်ပြတ်သွားတယ်ဆိုပါတော့၊ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အငုတ်ကနေ လက်အသစ် ထပ်ပြီး မပေါက်လာနိုင်တော့ဘူး၊ မှန်ရဲ့လား’

‘မှန်ပါတယ် ဆရာ’

‘လက်အသစ်တစ်ဖက် ပြန်မပေါက်နိုင်တော့ပေမယ့် ဒဏ်ရာ ကျက်အောင် အနာဖေးတက်နေတဲ့ သဘောတော့ရှိနေတယ်။ ဒဏ်ရာကျက်အောင် အနာဖေးတက်နေတဲ့ သဘောဟာ တခြား မဟုတ်ဘူး၊ လူမှာ ကြွင်းကျန်ရှိနေသေးတဲ့ ရှင်ပြန်ဖန်တီးမှု အာနိသင်ပဲ ဖြစ်တယ်။ တစ်နည်းဆိုရရင် လူမှာ ရှင်ပြန်ဖန်တီးမှုအာနိသင်ဟာ ရှိနေသေးတယ်။ ဗီဇမျိုး (ဂျင်း)အရ အားမကြီးတော့တာသာ ဖြစ်တယ်’

ကိုသိန်းဇံမှာ ပိုမို စိတ်ဝင်စားလာသည်။ ဧေါက်တာ နှင်းမောင်ကလည်း စိတ်ရှည်စွာ ဆက်လက်ရှင်းပြ၏။

‘ပြီးတော့ မက်တာဘိုလစ်ဇမ် (Meta bolism) ဆိုတဲ့ ဥပဒ်ဗီဇဘင်သဘောကို ကိုသိန်းဇံ သိမှာပေါ့၊ ရုပ်ခန္ဓာမှာ ရှိတဲ့ ကလာပ်စည်းတွေဟာ ဖြစ်တည်ပျက် အစဉ်မပြတ် အောင် ပြောင်းလဲနေတယ်။ ပျက်ရာက အသစ်ပြန်ပြန်ဖြစ်လာတာဟာလဲ ရှင်ပြန်ဖန်တီးမှု အာနိသင်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်တယ်။ အချုပ်ပြောရရင် လူအပါအဝင် သတ္တဝါအသီးသီးမှာ ရှင်ပြန်ဖန်တီးမှု အာနိသင်ဟာ ရှိနေတယ်။ ဒီရှင်ပြန်ဖန်တီးမှု အာနိသင်ကို ထုတ်သုပ်ပေးနေတာကတော့ ဗီဇမျိုးဖြစ်တဲ့ (ဂျင်း...Gene) ထဲမှာရှိတဲ့ ဓာတ်ဝတ္ထုအစုကပဲ။

‘အဲဒီဓာတ်ဝတ္ထုအစုတွေကို လွှမ်းမောင်းလို့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေက (Sculptor of Life) ဘဝပန်းပုသည် လို့ တင်စားခေါ်ဆိုကြတယ်’

ကိုသိန်းဇံက ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။ သိပ္ပံပညာမှ ကဗျာဆန်သော ဝေါဟာရကို သဘောကျသောကြောင့် ဖြစ်၏။

‘လူရဲ့ဘာပန်းပုသည် ဓာတ်ဝတ္ထုအစုကို ဆေးသိပ္ပံပညာနဲ့ ပြုပြင်ပေးခြင်းအားဖြင့် လူမှာ ရှင်ပြန်ဖန်တီးမှု အာနိသင်ဟာ ပြန်လည် အားကြီးလာစေနိုင်တယ်။ အဲဒီလိုအားကြီးလာရင် လက်ဖြတ်ငုတ်တိုက် လက်အသစ် ပြန်ပေါက်လာစေနိုင်တယ်။ မျက်လုံးပျက်ကနေ မျက်လုံး ကောင်းအသစ် ထပ်ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ကုန် ကုန် ပြောမယ် ဗျာ၊ တစ်နေ့မှာ သေခြင်းတရားကိုတောင် လွန်ဆန်ဝစ်နိုင်တယ်’

ကိုသိန်းဇံသည် ဧေါက်တာနှင်းမောင်အား အံ့သြစွာနှင့် ကြည့်မိ၏။

‘ဆရာပြောတာတွေဟာ တက္ကဗေဒနည်းအရတော့ အားလုံး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်တွေ့မှာ အောင်မြင်နိုင်ပါ့မလား’

ဧေါက်တာနှင်းမောင်က ပြုံး၏။

‘လက်တွေ့မှာ အခြေခံအားဖြင့် အောင်မြင်နေတာကို စောစောက ခင်ဗျား တွေ့ပြီးပါရောလား ကိုသိန်းဇံ၊ ခင်ဗျားကြည့်ခဲ့တဲ့ ကလာပ်စည်းတစ်ခုစီမှာ တစ်ခုက သဘာဝအတိုင်း မွေးမြူထားတဲ့ ကလာပ်စည်း၊ တစ်ခုက ဘဝပန်းပု

သည် ခေတ်အစုကို ပြုပြင်ထားတဲ့ ကလာပ်စည်း၊ ပြုပြင်ထားတဲ့ ကလာပ်စည်းတိုင်းဟာ ပြန်ပွားလှုပ်ရှားနေတယ် မဟုတ်လား၊ အဲ...လူရဲ့ကလာပ်စည်းမှာတော့ သိပ်မအောင်မြင်သေးဘူးလေ၊ တစ်နေ့တော့ အောင်မြင်လာရမှာပေါ့’

‘တစ်နေ့ အောင်မြင်လာရင် ဆရာပြောသလို လက်ပြတ် ငှက်တိုက်နေ လက်အသစ်ဖြစ်သာမယ်၊ နောက်ဆုံး သေခြင်း ကိုတောင် လွန်ဆန်နိုင်မယ်၊ ဟုတ်လားဆရာ’

‘အဲဒီအဆင့်တွေ ရောက်ဖို့က နှစ်တွေအများကြီး လိုဦး ရှာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အခြေခံအဆင့်လောက် အောင်မြင်ရင်ပဲ လူသားတွေအတွက် အကျိုးရှိလှပါပြီ၊ ဥပမာ...ကလာပ် စည်းမျိုးစုံ ပါဝင်ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ လက်ပြတ်တို့၊ ခြေပြတ်တို့၊ နှစ်လက်အသစ်၊ ခြေအသစ် ပြန်ပေါက်လာအောင် မလုပ် ခြင်းတည်း၊ ကလာပ်ဖွဲ့ပုံရိုးတဲ့ အင်္ဂါရပ်တွေ၊ ဥပမာ... အဆုတ်၊ အသည်း၊ ကျောက်ကပ်စတဲ့ဟာတွေကို ပြုပြင်နိုင် ပြင်ပ လူ့အသက်ပေါင်းများစွာကို ကယ်တင်နိုင်ပြီ’

‘ဘယ်လို ကယ်တင်နိုင်မှာလဲ ဆရာ’

‘အသည်းကင်ဆာကို မူနာယူကြည့်ရအောင်၊ အသည်း ဝစ်ခုလုံးကို ကင်ဆာမပြန်ပွားအောင် ကင်ဆာဖြစ်နေတဲ့ ခရိုင်းကို လှီးထုတ်ပစ်မယ်၊ ခက်တာက ကြွင်းကျန်တဲ့ အသည်းဟာ မပြည့်မစုံမို့ အလုပ်မလုပ်နိုင်ရင် လူဟာ သေ ဦးမှာပဲ၊ တကယ်လို့ ကြွင်းကျန်ရစ်တဲ့ အသည်းရဲ့ ကလာပ် စည်းတွေက ရှင်ပြန်ပန်တီးမှု အာနိသင်ကို ထက်စေမယ့် ဆေးကို ထိုးလိုက်ရင် အသည်းတစ်ခုဟာ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ပြန်

ဖြစ်လာမယ်၊ ကျန်တဲ့အင်္ဂါတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီနမူနာ အတိုင်း တွေးကြည့်ပေါ့၊ အဲဒီလောက် အောင်မြင်ရင်ပဲ သေခြင်းကရားကို အတော် ဟန့်သားနိုင်ပြီ ကိုသိန်းဇံ၊ ကျွန်တော်တို့ အခုလုပ်နေတဲ့ သုတေသနမှာ အဲဒီလောက် အောင်မြင်ချက်ကိုပဲ ပထမအဆင့်အဖြစ်နဲ့ ချည်ရွယ်ထား တယ်’

စကားအဆုံး၌ ဒေါက်တာ နှင်းမောင်သည် ကိုသိန်းဇံ၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်သည်။ ဦးထွန်းအောင်နှင့် မလေး သန်တို့၏ မျက်လုံးများကလည်း ကိုသိန်းဇံ၏ မျက်နှာကိုပင် ကြည့်နေကြသည်။

ကိုသိန်းဇံသည် သက်ပြင်းရွက်လိုက်ပြီး မေးခွန်းထုတ် သည်။

‘ဒီလောက် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ သုတေသန လုပ်ငန်း ကြီးကို ဘာလို့ လျှို့ဝှက်ဝှက်နဲ့ လုပ်နေရတာလဲဆရာ’

ဒေါက်တာ နှင်းမောင်သည် ခေါင်းကို တညိတ်ညိတ် ညှိတ် ဝိုက်ပြီး ပြုံး၍ဆိုသည်။

‘အင်မတန် မေးထိုက်တဲ့မေးခွန်းပဲ ကိုသိန်းဇံ၊ အဖြေက တော့ ရှင်းပါတယ်၊ မလျှို့ဝှက်ရင်မဖြစ်လို့ လျှို့ဝှက်ရတာပဲ၊ ဥပမာ ကျွန်တော့် သုတေသနအတွက် စမ်းသပ်ဖို့ လူသေ အလောင်းတွေလိုဘယ်၊ အဲဒါတွေကို ခုလုပ်နေတဲ့ နည်းက လွဲပြီး ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ တရားဝင်ရဖို့က ပုဂ္ဂလိက သုတေသနလုပ်ငန်းအတွက် မပြောနဲ့၊ နိုင်ငံတော်မှာ မရှိ ခြေဖြစ်တဲ့ ဆရာဝန်တွေ မွေးထုတ်ပေးတဲ့ ဆေးကောလိပ်ကြီး

အတွက်တောင် လေ့လာစရာ လူသေအလောင်း လုံလုံ
 လောက်လောက်မရဘူး၊ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး ကိုသိန်း
 ဇံ၊ အလောင်းဆိုတာဟာ မြေကြီးထဲရောက်သွားရင် ဘာမှ
 အသုံးမကျတော့တဲ့နည်းနဲ့ ဆွေးမြည့်ပျက်စီးသွားတော့မှာပဲ၊
 ဆရာဝန်တွေ၊ ဆေးကောလိပ်ကျောင်းသူ ကျောင်းသား
 တွေ လက်ထဲရောက်ရင်တော့ အင်မတန်မှ အသုံးကျပြီး
 တန်ဖိုးရှိတယ်၊ ဘာကြောင့် လူတွေဟာ သေပြီးသား ရုပ်
 ခန္ဓာကို တန်ဖိုးထားပြီး မြေမြှုပ်ပုသင်းချင်ကြတာလဲ၊ မသေ
 သေးဘဲ ရှင်နေတဲ့လူတွေကို တန်ဖိုးမထားကြဘူးလား၊ သေ
 ပြီးသား ရုပ်အလောင်းတွေဟာ မသေသေးတဲ့ လူတွေရဲ့
 အသက်ရှည်ရေးနဲ့ စပ်ဆိုင်တဲ့ ဆေးပညာအတွက် အများ
 ကြီး တန်ဖိုးရှိပါတယ် ကိုသိန်းဇံချယ်

ကိုသိန်းဇံသည် မဖြေနိုင်ဘဲ ဝိုင်နေ၏။ ဒေါက်တာ
 နှင်းမောင်က ဆက်လက်ရှင်းပြသည်။

‘တခြား လျှို့ဝှက်စရာအကြောင်းကလဲ ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်
 တော် ဘာသုတေသန လုပ်ငန်းကို လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ပြော
 ပြီး နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်ကြီး တစ်ခုခုက အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု
 ရဲ့ အထောက်အပံ့ အကူအညီကိုယူပြီး လုပ်မယ်ဆိုလုပ်နိုင်
 တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့် ကြိုးစားရှာဖွေ
 ချက်ကို သူတို့လက် အပ်လိုက်ရမှာပဲ၊ ကျွန်တော် မအပ်ချင်
 ဘူး၊ ကျွန်တော်က ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ မျိုးချစ်စိတ် အခြေခံ
 ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကမ္ဘာကိုချစ်လို့ ပြောနေတာ
 ဒီမှာ ကိုသိန်းဇံ၊ ကမ္ဘာကျေးဇူးရှင် သုတေသန သမားကြီး

တွေရဲ့ ရှာဖွေတွေ့ရှိချက်က ဘယ်သူတွေ့လက်ထဲ ရောက်
 သွားတတ်တယ် ထင်သလဲ’

ကိုသိန်းဇံသည် အဖြေမပေးဘဲ မော့ကြည့်သည်။ ဒေါက်
 တာ နှင်းမောင်ကသာ သူ့အမေးကိုသူ ပြန်ဖြေသည်။

‘ဘယ်သူတွေ့လက်ထဲ ရောက်သွားသလဲဆိုတော့ ဆေး
 ဝါးထုတ်လုပ်ရေးကို ဆုပ်ထားတဲ့ အရင်းရှင်ကြီးတွေလက်ထဲ
 ပဲ ရောက်သွားရတာပဲ၊ ဒီနေ့ အသက်ကိုကယ်နိုင်တဲ့ ဆေး
 စွမ်းကောင်းတွေကို ကမ္ဘာ့လူများစုဖြစ်တဲ့ ဆင်းရဲသားများ
 တွေဟာ သုံးနိုင်ကြရလို့လား’

ဒေါက်တာ နှင်းမောင်၏စကားမှာ သွေးထွက်အောင်
 မှန်လှသဖြင့် ကိုသိန်းဇံမှာ ဘာမျှဝင်မခပြာနိုင်။

‘ဒါကြောင့်ပဲ လျှို့ဝှက်ရတာပဲ ကိုသိန်းဇံ၊ ကျွန်တော့်
 ရည်ရွယ်ချက် ပထမအဆင့်ကို အောင်အောင်မြင်မြင်မရောက်
 သေးခင် ကျွန်တော်လုပ်တိုင်နေတဲ့ နည်းစနစ်တွေကို ဘယ်
 သူ့ကိုမှ အသိမပေးနိုင်ဘူး’

ကိုသိန်းဇံက ပြုံးလှိုက်ပြီးဆို၏။

‘နဲ့...ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုတော့ အသိပေးနေရ
 တာလဲ ဆရာ’

ကိုသိန်းဇံ၏ စကားကြောင့် ဒေါက်တာနှင်းမောင်သည်
 ညင်သာစွာ ရယ်မော၏။

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် နည်းစနစ်တွေအကြောင်း ဘာမှ
 မပြောရသေးဘူး၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့တာတွေက
 ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုနဲ့ အဲဒီရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်မှုအတွက်

အခြေခံတဲ့ သိပ္ပံပညာသဘောထားရေးရာပဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒါ လောက်တော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ဆေးသိပ္ပံပညာရှင်တိုင်း သိတယ်။ မသိကြသေးတာက အဲဒီ ရည်ရွယ်ချက် ပြည့်ဖို့ သဘောတရားရေးရာကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ နည်းစနစ် ပဲ။ ဒီနည်းစနစ်ကို ဘယ်သူမှမသိကြသေးပါဘူး။ ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်တော်လျှို့ဝှက်ထားတာပဲ။ အဲ...အခုနပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ပဲ ကျွန်တော့် ညီရွယ်ချက် ပထမအဆင့်အောင်ရင် ကျွန်တော့်နည်းစနစ်တွေကို ကုလသမဂ္ဂ ကျန်းမာရေး အဖွဲ့ကြီး ရဲ့ လက်ထဲကို အပ်လိုက်မယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာ အကျိုးအမြတ်မှ မလိုချင်ဘူး။ ကျွန်တော်တောင်းဆိုမှာ တစ်ချက်ပဲရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ကျွန်တော် တွေ့ရှိဖော်စပ်ခဲ့တဲ့ ဆေးဝါးဟာ ကုလသမဂ္ဂရဲ့ မူဝိုင်သာဖြစ်ပြီး ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတိုင်း ဆင်းရဲချမ်းသာ အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ်မရွေး အခက်အခဲမရှိဘဲ သုံးစွဲနိုင်ရေးပဲဖြစ်တယ်။

ကိုသိန်းဇံ၏ ခေါင်းသည် ငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ ပြန်မော့လိုက်သောအခါ၌ သူ့မျက်နှာသည် ပြင်းထန်စွာ စိတ်ထိခိုက်နေဟန်ပြု၍ မျက်လုံးတို့၌ မျက်ရည်ဝရင်း ဆိုသည်။

‘ဆရာတို့ရဲ့ မြင့်မြတ်ကြီးကျယ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို သိရလို့ ဖြစ်ခဲ့သမျှ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းပါဘူး ဆရာ။ ကျွန်တော်က ဥပဒေရှုထောင့်ကသာ ကြည့်တယ်။ ဆရာတို့က ဗြဟ္မစိုရ်တရားရဲ့ ရှုထောင့်ကြည့်တယ်။ ခက်တာက ဗြဟ္မစိုရ် တရားဆိုတာကို ဥပဒေရှုယ်လို့ ဒီလူ့လောကကြီးက လက်မခံသေးတာပဲ။ ဗြဟ္မစိုရ်တရားအရ ဆရာတို့မှ အပြစ်

ကင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူမှုဥပဒေတွေအရ ဆရာတို့မှာ အပြစ်ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဥပဒေကို ပြုနိုင်ပြင်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ တည်ဆဲ ရှိဆဲ ဥပဒေကိုသာ ထိန်းသိမ်းပေးနေရတဲ့ စုံထောက်တစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ဒီတာဝန်ကို မရှောင်လွှဲနိုင်ပါဘူး။’

မြိမ်နေရာမှ ဦးထွန်းအောင်သည် ဝင်ပြော၏။

‘ဥပဒေကိုလေးစားတဲ့ မောင်သိန်းဇံရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆရာကြီးတို့ လေးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခု မောင်သိန်းဇံ သိတဲ့အတိုင်း ဒီကိစ္စဟာ ဆိုးရွားတဲ့တောနာပေါ် မူတည်ပြီး ဖြစ်လာတဲ့ ရာဇဝတ်မှုကြီးမဟုတ်ဘူး။ မောင်သိန်းဇံလဲ ကြားဖူးမှာပေါ့။ ကမ္ဘာ့ဥပဒေ ပါရဂူကြီးတွေ ဆိုရိုးပြုတဲ့ စကားတစ်ခုလေ (What is moral is Legal) သန့်ရှင်းဖြူစင်သော သုစရိုက် မည်သည် ဥပဒေအရ တရားဝင် မှန်ကန်သည်-တဲ့။ အဲဒီဆိုရိုးကို နှလုံးသွင်းပြီး မောင်သိန်းဇံ မစဉ်းစားနိုင်ဘူးလား။ မောင်သိန်းဇံဟာ အလွတ်စုံထောက်တစ်ဦးဖြစ်တော့ အဲဒီလိုစဉ်းစားဖို့ အထူး ခက်ခဲစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။’

ကိုသိန်းဇံသည် ဝမ်းနည်းစွာ ခေါင်းခါရင်းဆိုသည်။

‘ဆရာကြီးပြောတာ မှန်ပါတယ်။ သုစရိုက်မည်သည် တရားဝင် မှန်ကန်သည်ဆိုတဲ့ စကားကို အလွတ်စုံထောက်တစ်ဦးအနေနဲ့ လက်ခံပြီး ကျွန်တော် ကျင့်သုံးနိုင်ပါတယ်။ ခက်တာက လက်လွန်ခဲ့ပြီ ဆရာကြီး။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့

လက်ခံကျင့်သုံးနိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော်တွေ့ရှိထားချက်ဟူသမျှ
ကို တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲမှာ အပ်ထားပြီးပြီ’
ဦးထွန်းအောင်သည် ကိုသိန်းဇံ၏မျက်နှာကို စူးစိုက်၍
မေးသည်။

‘အဲဒီတခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲမှာ အပ်ထားတယ်
ဆိုတဲ့ တွေ့ရှိချက်တွေဟာ ဘာတွေလဲ’

ကိုသိန်းဇံသည် ဝမ်းနည်းစွာ ခေါင်းခါပြန်သည်။

‘အဲဒါကိုလဲ ကျွန်တော် မပြောနိုင်ပါဘူး၊ လူ တစ်
ယောက် အနေနဲ့ စောင့်ထိန်းရမယ့်သစ္စာဆိုတာ ရှိပါတယ်
ဆရာကြီး၊ အထူးသဖြင့် အဲဒီလူဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျေးဇူး
ရှင် ဖြစ်နေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးဘို့လက်တွင်းမှာ
ကျွန်တော့်ဘို့ ပြုချင်သလို ပြုနိုင်လျက်သားနဲ့ အခုအထိ
ကျွန်တော့်အပေါ် ကြင်နာပြုစုခဲ့တာတွေကို ထောက်ထား
ပြီး ကျွန်တော့်ပြောနိုင်သမျှ ပြောပါရစေ’

ကိုသိန်းဇံ၏ အသံမှာ တည်ငြိမ်နေ၍ သူ့မျက်နှာမှာ
လည်း လေးနက်ဖြူစင်နေ၏။

‘ပြောပါလေ မောင်သိန်းဇံ’

‘ဆရာကြီးပဲ ပြောခဲ့တယ်၊ ရေပက်မဝင်အောင် စိမ့်ထား
ပေမယ့် လေအထွက် အဝင်တော့ ရှိနိုင်တယ် ဆိုတဲ့စကား
လေ၊ ကျွန်တော် အမှန်ကိုဝန်ခံရရင် ဆရာကြီးတို့ရဲ့ စိမ့်
ထားချက်တွေဟာ ရေပက်မဝင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လေ
အထွက်အဝင်လို့ ခေါ်ရမယ့် အချက်အလက်ကလေးတွေက
ရှိနေတယ်၊ သဲလွန်စကလေးတွေဆိုပါတော့ ဆရာကြီးရယ်၊

အဲဒီ သဲလွန်စတွေဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲမှာ
ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါကြောင့်လဲ လက်လွန်ခဲ့ပြီလို့ ကျွန်တော်
ပြောတာပါပဲ’

အားလုံး ငိုငံကျသွားကြသည်။

မလေးသန့်က မေးသည်။

‘အဲဒီ တစ်စုံတစ်ယောက် ဆိုတာဟာ ဘယ်သူ ပါလဲ
ကိုသိန်းဇံ’

‘ဝမ်းနည်းပါတယ် ဆရာမ၊ အဲဒီလူဟာ ကျွန်တော့်
ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊
ဒီလူဟာ ဆရာမတို့အပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ရှိနေသူတစ်ဦးလို့
ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ ဆရာမတို့ကို ရက်ပျက်ငှက်စက် လုပ်
လေမယ့် လူတစ်ဦးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့
ဒီလောက်ပဲ ပြောနိုင်ပါတယ်’

ဒေါက်တာနှင်းမောင်က နားမလည်ဟန် ကိုသိန်းဇံကို
ကြည့်နေ၏။ သို့ရာတွင် မလေးသန့်နှင့် ဦးထွန်းအောင်တို့
က တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦး ကြည့်လိုက်ကြသည်။

မလေးသန့်နှင့် ဒေါက်တာဦးထွန်းအောင်သည် ကိုက်ထူး
ဆီသို့လည်း လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

တင်းမာသော ကိုက်ထူး၏ မျက်နှာသည် မသိမသာ
လျော့ကျသွား၏။

ကိုက်ထူးသည် မလေးသန့်နှင့် ဦးထွန်းအောင်သာမက
ပြုနိုင်ရုံ ခေါင်းကို မသိမသာ ညိတ်ပြလိုက်သည်။

ဒေါက်တာဦးထွန်းအောင်က နေရာမှထ၍ဆိုသည်။ သူ့အသံမှာ အမူမဲ့အမှတ်မဲ့ဆိုဟန်ရှိသော်လည်း မျက်လုံးများက အဓိပ္ပာယ်လေးနက်စွာဖြင့် ကိုသိန်းဇံကို ကြည့်လျက်ရှိ၏။

‘ကောင်းပါပြီ မောင်သိန်းဇံ၊ မောင်သိန်းဇံ ဆိုလိုတာကို ဆရာကြီး သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဆရာကြီး ပြောခဲ့ပြီးပါရောလား။ ဆရာကြီးတို့ဟာ မှန်တယ်ထင်တာအတွက် ထောင်ကျခံရတယ်လို့၊ ဒီတော့ ဆရာကြီးစဉ်းစားဦးမယ်၊ ဒီအတောအတွင်းမှာတော့ မောင်သိန်းဇံကို အကျယ်ချုပ်အပြစ်နဲ့ ဆရာကြီးတို့ ထားရလိမ့်ဦးမယ်၊ အဲဒီအတွက်တော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကဲ...မောင်လဲအားနည်းပြီး အတော်ပင်ပန်းနေမယ်၊ အခန်းကိုပြန်ပြီး နားမေဦးတော့၊ ညီလေးနဲ့ ကိုက်ထူးက လိုက်ပို့လိုက်ကြပါကွယ်’

ဒေါက်တာဦးထွန်းအောင်နှင့် ကိုက်ထူးက ဦးထွန်းအောင်၏ စကားကို ရှိသေစွာလိုက်နာလျက် ကိုသိန်းဇံကို တွေ့ခေါ်ကာ ထွက်သွားကြ၏။

ဦးထွန်းအောင်သည် မလေးသန်၏မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် ဆိုသည်။

‘သန့်နဲ့ အစ်ကိုကြီး စကားပြောစရာရှိတယ်၊ အစ်ကိုကြီးအခန်းကို သွားကြရအောင်’

မလေးသန်က နားလည်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အစ်ကိုနှင့် နှမသည် ဝတ်ရုံများနှင့် နှာခေါင်းစည်းများကို ချွတ်လျက် ဓာတ်ခွဲခန်းအပြင်ရှိ စတုရန်းထဲ၌ ထားခဲ့၍

ဦးထွန်းအောင်၏ စာကြည့်ခန်းသို့ တိုက်ရိုက်ဆက်သွားကြသည်။

ဒေါက်တာဦးထွန်းအောင်နှင့် မလေးသန်သည် တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦး စိုက်ကြည့်နေမိလိုက်ကြသည်။

စားပွဲ၌ ထိုင်မိလျှင် ထိုင်မိချင်း ဦးထွန်းအောင်က မေးသည်။

‘သန့်...မောင်သိန်းဇံခပြာခဲ့တာတွေကို ဘယ်လိုသဘောရလဲ’

‘ကိုသိန်းဇံဟာရိုးသားပြီး စိတ်ထားမြင့်မြတ်တဲ့စုံထောက်ကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သေချာပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ သူပြောခဲ့တာတွေဟာ အမှန်ချည်းဖြစ်ပြီး သူ့ရည်ညွှန်းတဲ့သူ ကျေးဇူးရှင်တစ်ဦးဟာ ဘယ်သူဆိုတာ သန့်သိနေတယ်လို့လဲ သန့်ကိုယ်သန့် ယုံကြည်တယ်’

‘ဘာကြောင့်လဲ သန့်’

‘သူ့ကို သန့်...အဲဒီလူရဲ့အိမ်မှာ မြင်ဖူးခဲ့တယ်’

‘သန့်ဆိုလိုတာဟာ ဘယ်သူမှန်း အစ်ကိုကြီးလဲ ခင်မိပြီ၊ အစ်ကိုကြီးလဲ သူ့ကို အဲဒီအိမ်က ကျွန်ကားနဲ့ထွက်သွားတာ မြင်လိုက်ဖူးတယ်’

ဦးထွန်းအောင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီးဆိုသည်။

‘ဒါတွေထားတော့လေ၊ အင်ကိုကြီး လိုချင်တာတစ်ခုရှိတယ်၊ အခု သုတေသနရဲ့အဆင့်ဟာ ဘယ်အထိရောက်နေပြီဆိုတာ သန့်က အစ်ကိုကြီးထက် ပိုသိတယ်၊ အဲဒီတော့...အောင်မြင်တဲ့အထိ ဘယ်လောက်ကြာမလဲ သန့်’

‘အောင်မြင်စပြုလုပ်ပါပြီအစ်ကိုကြီး၊ အချိန်ကို ကုန်သတ် လို့တော့ မရဘူး၊ သုံးလအတွင်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ခြောက်လ အတွင်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ အလွန်ဆုံးတစ်နှစ်ပါပဲ အစ်ကိုကြီး’

ဦးထွန်းအောင်သည် ဘာမျှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ စားပွဲ အံ့ဖွဲ့ တစ်ခုတွင်းမှ ဖိုင်တစ်ခုကို ထုတ်ယူစစ်ဆေးနေသည်။

အဘနဲ့ ဤမှဆိုသည်။

‘ဒီလုပ်ငန်းကို စကတည်းက အစ်ကိုကြီးတို့ ခုနစ်သိန်း ကျော် သုံးပြီးပြီ၊ တစ်နှည်းအားဖြင့် အစ်ကိုကြီးတို့ မောင် နှမ ဆုံးဦးစွဲ အမွေရဲ့ သေးပုံသုံးပုံပေါ့၊ ဒီစကားကိုပြောလို့ အစ်ကိုကြီးက ငွေအကုန်အကျကို ပဲခဏသားနေတာ မတုတ် တူး၊ အစ်ကိုကြီးတို့ဟာ ဘယ်လောက်အရင်းနက်ခဲ့ပြီဆိုတာ ရှင်းပြချင်လို့ပဲ’

မလေးသန့်က ရှိသေ့စွာ ခေါင်းညှိတ်ပြ၏။

‘ဒီလောက် ခည်းစိမ်ကိုတောင်မမှုတ် လုပ်ခဲ့ကြပြီမှတော့ အစ်ကိုကြီးတို့ နောက်ဆုတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ဖို့ဆိုရင် အစ်ကိုကြီးတို့ ဘာကိုစုန့်လွှတ်ရ စွန့် လွှတ်ရ အနားနာခံဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေရမယ်’

မလေးသန့်သည် မေးရိုးလေးများတင်းအောင် အံ့ကြီး လိုက်ပြီး ခေါင်းညှိတ်ပြ၏။

ထိုစဉ် စားပွဲပေါ်ရှိ တယ်လီဖုန်းက မြည်လာသည်။

ဦးထွန်းအောင်က တယ်လီဖုန်းကိုယူ၍ နားထောင်သည်။

ထပ်ဆင့် ဆက်သွယ်ထားသော တယ်လီဖုန်း ဖြစ်သော ကြောင့် အောက်ထပ်မှ ကိုဘိုးသောင်၏ အသံအရင်ပေါ် လာသည်။

‘ဆရာဦးမင်းဆွေက ဆက်ပါတယ်ဆရာကြီး၊ သူက အလွန် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စကြောင့် အစ်ကိုကြီးနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ မမလေးနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် စကားပြောချင်ပါတယ်တဲ့’

ဦးထွန်းအောင်သည် ကိုဘိုးသောင်ကို မပြောသေးဘဲ မလေးသန့်ကို လှမ်းပြောသည်။

‘မောင်မင်းဆွေပဲ သန့်’

မလေးသန့်က သူ့အစ်ကိုကြီးကို တောင်းပန်သည်။

‘သူနဲ့ သန့်ပဲ စကားပြောပါရစေ အစ်ကိုကြီး၊ ဒီကိစ္စကို သန့် ဖြေရှင်းပေးနိုင်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်’

ဦးထွန်းအောင်က ခေတ္တ ဝိုင်ကျသွားသည်။ ထိုနောက် တယ်လီဖုန်းကို မလေးသန့်အား လှမ်းပေးသည်။

မလေးသန့်က လိုင်းချင်းဆက်လိုက်ရန် ကိုဘိုးသောင် ကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။ တစ်ဖက်မှ ကိုမင်းဆွေ၏ အသံကို ကြားရသောအခါ ဆို၏။

‘ကိုမင်းဆွေလား၊ သန့် စကားပြောနေပါတယ်’

‘ဪ... သန့်လား၊ ဒါထက် အစ်ကိုကြီးကော’

‘အစ်ကိုကြီး မြို့ထဲကို ထွက်သွားတာပဲ’

‘ဒါပေမယ့် ဆေးတိုက်ကို ဆက်လို့မရပါလား’

‘လူနာတွေ လှည့်ကြည့်နေတယ် ထင်တယ်၊ အရေးကြီး လို့လား’

‘အရေးကြီးတယ် သန့်၊ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သန့်နဲ့ ပြောရင်လဲ ဖြစ်ပါတယ်’

‘ပြောလေ ကိုမင်းဆွေ၊ သန့် နားထောင်နေပါတယ်’

‘အို...အို...တယ်လီဖုန်းနဲ့ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ သန့် ကိုမင်းဆွေဆီ လာခဲ့ပါလား’

‘သန့် လာခဲ့ရမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမင်းဆွေ’

‘ပြောခဲ့ပါရောလား၊ အရေးကြီးတာ ပြောရတာရှိလို့ လို့၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ သန့် မလာချင်ရင် အစ်ကိုကြီးလာမှ ကိုမင်းဆွေ ထပ်ပြောပါဦးမယ်’

မလေးသန့်သည် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ စဉ်းစားသည်။

‘ကောင်းပါပြီလေ၊ သန့်လာခဲ့ပါမယ် ကိုမင်းဆွေ’

မလေးသန့်သည် တယ်လီဖုန်းကိုချပြီး သူ့အစ်ကိုကြီးကို ကြည့်လျက် လေးနက်စွာဆိုသည်။

‘ထင်တဲ့အတိုင်း ဟုတ်နေတာပါပဲ အစ်ကိုကြီး၊ ဒီတော့ သူ့ဆီ သန့်သွားမယ်၊ တစ်ခဲပဲရှိတယ် အစ်ကိုကြီး၊ သန့်တို့ ဘာပဲ ဆက်လုပ် ဆက်လုပ် အစ်ကိုကြီးနဲ့ သန့် တိုင်ပင်ပြီးမှ မောင်လေးကို ပြောပါရစေ’

*

မလေးသန့်ကို ကိုမင်းဆွေသည် တစ်ကြိမ်က တွေ့ဆုံခဲ့ကြ သော အခန်းတွင်ပင် လက်ခံစကားပြောသည်။

ထိုတစ်ကြိမ်ကမူ သူသည် လူနာတစ်ဦးပင်ဖြစ်၍ ခိတ်အား ပျော့ညှနေလှဖြစ်၏။

ယခုမူ သူ့အမူအရာမှာ အောင်နိုင်သူတစ်ဦး၏ အမူ အရာသာ ဖြစ်နေ၏။

‘သန့်ကိုယ်တိုင် လာမယ်လို့ ကိုမင်းဆွေ ထင်သားပဲ’

မလေးသန့်က မပြုံးမချယ်ဘဲ ပြန်မေးသည်။

‘ဘာကြောင့် ဒီလိုထင်သားတာလဲ ကိုမင်းဆွေ’

ကိုမင်းဆွေက မလေးသန့်၏ မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ သူ့ ကိုယ်သူ သဘောကျဟန် ရယ်မောနေ၏။

မလေးသန့်က သူရယ်မောသည်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ငြိမ်သက် စွာ ထိုင်နေ၏။

သူ့ဘာသာသူရယ်၍ အားရမှ ကိုမင်းဆွေက ဆိုသည်။

‘ကိုမင်းဆွေ ရယ်တာကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ သန့်၊ လောက ကြီးက သိပ်ဆန်းကြယ်တယ်၊ မယုံနိုင် လောက် အောင်ကို ဆန်းကြယ်တယ်၊ တစ်ချိန်က သန့်က ကိုမင်းဆွေထံ ဘုရား ဟော ဇာတ်တစ်ခု ပြောပြဖူးတယ်လေ၊ ဥစ္စင်ဇာတ်ဆိုထင် ပါရဲ့၊ ဟုတ်လား၊ သန့်လိုတော့ ပါဠိကို ကိုမင်းဆွေ မရ တူး၊ အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ မှတ်မိတယ်၊ ဘာတဲ့၊ ခါးပိုက်ထဲ၌ သားကိုရနိုင်သည်၊ လမ်းပေါ်လျှောက်ပြေးသော ကျွန်ုပ် အား လင်ကိုရနိုင်သည်၊ အကြင်အရပ်မှ တစ်အူယံ ဆင်း မောင်အရင်းကို ရနိုင်သည်၊ ထိုအရပ်ကို ကျွန်ုပ် မတွေ့မမြင် ပါတဲ့၊ ဟုတ်လား၊ အစက ဒီဇာတ်လမ်းကို မယုံမိဘူး၊ အခု

တော့ ယုံလာတယ် သန့် သိလား၊ ကိုမင်းဆွေ သိပ်ကို ယုံ
လာတယ်

မလေးသန့်က မတုန်လှုပ်၊ မသိသောမူ အကြိတ်ထား
သည့်။

ဟုတ်တယ်၊ အခုမှ ကိုမင်းဆွေ သိပ်ယုံလာတယ်၊ အစ်မ
ဆိုတာဟာ မောင်ကိုအချစ်ဆုံးပေါ့၊ လင်ဆိုတာက အလ
ကားပါ၊ အသည်းနှလုံးကိုပုံ ကုန်ကုန်မြိတ်နိုးပြီး ဟစ်ဖက်
သတ်ချစ်နဲ့ ဘယ်လောက် ရွယ်ကိုးသားပေမယ့် ဒီလူ့အချစ်
ဟာ အလကားပါ၊ ဟုတ်လား သန့်

မလေးသန့်သည် လှုပ်ရှားလာ၏၊ အမူအရာက လှုပ်ရှား
လာသော်လည်း အသံကမူ တည်ငြိမ်စွာနှင့်ဆိုသည်။

‘ကိုမင်းဆွေ၊ သန့်ကို ဆက်နှိပ်စက် မနေပါနဲ့၊ ကိုမင်းဆွေ
ဘာဆိုလိုသလဲ၊ တည့်တည့်သာ ပြောပါ’

ကိုမင်းဆွေသည် မလေးသန့်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်၏၊
ထိုနောက် အလွန်ကျေနပ်ဟန် ရယ်လိုက်ပြန်သည်။

‘သန့်က တည့်တည့်ပြောဆိုရင် သန့်ကို ကိုမင်းဆွေတည့်
တည့်ပဲ ပြောပါမယ်၊ ဒီတော့ သန့်ကလဲ ကိုမင်းဆွေကို
မလိမ်ပါနဲ့၊ တည့်တည့်ပဲပြောပါ’

‘သန့်ကပ်သက်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မလိမ်ဖူးဘူး ကိုမင်း
ဆွေ...

ကိုမင်းဆွေက ပြုံးလိုက်၏။

‘ဒီမကားကိုကြားရလို့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ သန့်၊ သန့်
စကားအတိုင်းပဲ ကိုမင်းဆွေ တည့်တည့်မေးပါတော့မယ်’

ကိုမင်းဆွေသည် မျက်နှာကိုတည်ကြည်လိုက်၍ မလေး
သန့်၏ မျက်လုံးများကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် မေးသည်။

‘ကိုသိန်းဇံဟာ အခု ဘယ်မှာပါလဲ သန့်၊ သန့်တို့ အိမ်
ထဲမှာပဲလား၊ အသက်နဲ့ကော ရှိပါသေးရဲ့လား’

မလေးသန့် မဖြေနိုင်၊ သူ့မျက်လုံးများကိုသာ ပြန်လည်
အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

‘မလိမ်ဘတ်ပါဘူးဆိုတဲ့ သန့်က အဖြေတော့ အမန်
အတိုင်း မပေးလိုဘူး မဟုတ်လား၊ ကောင်းပါပြီ၊ ကိုမင်း
ဆွေကပဲ ဆက်လက်ပြောပြပါမယ်’

ကိုမင်းဆွေက မောင်မြတ်အမူမှစ၍ ကိုသိန်းဇံ လိုက်
ခဲ့ပုံ၊ သဲလွန်စတွေ့ခဲ့ရာမှ ကိုက်ဆူးတို့ကို ခြေရာကောက်နိုင်
ခဲ့ပုံ၊ အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်နိုင်ရန် အကြံအကြိမ် ကြိုးစား
ခဲ့ပုံ စသည်တို့အား အသေးစိတ်ပြောပြသည်။

‘အိမ်ထဲကို သွင်းဝင်ဖြစ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဝင်ဖြစ်သည်ဖြစ်စေ
မနက်တိုင်း အကျိုးအကြောင်းကို သူ ကိုမင်းဆွေဆီ သတင်း
ပြန်ပို့ခြင်း၊ သူ့စလိုက်ခဲ့တာတည်းက တွေ့ခဲ့ရတာတွေကို မှတ်
တမ်း တင်သားတဲ့ ခိုင်ယာရီစာအုပ်ကိုလဲ ကိုမင်းဆွေ ယူ
ထားတယ်၊ သူ ဒီအိမ်ကြီးထဲကိုဝင်မယ့်အကြောင်း၊ တကယ်
လို့ သူ မနက်မှာပြန်မရောက်လာရင် ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ သူ
တစ်ခုခုဖြစ်နေတာမို့ တရားဥပဒေအရ ဆောင်ရွက်မယ့်
အကြောင်းကိုလဲ သူကိုယ်တိုင်လက်မှတ်ထိုးပြီး သူ့လင်ခြံရေး
အတွက် ကြိုတင်စီစဉ်ပြီး မှာတမ်းအဖြစ် ကိုမင်းဆွေရဲ့
လက်ထဲကို အပ်ထားခဲ့တယ်၊ မနက်က သူ ပေါ်မလာဘူး၊

ဒီတော့ ဝတ္တရားအတိုင်း အခုလို သန့်ကိုခေါ်ပြီး ကိုမင်း
ဆွေ စုံစမ်းရတာပဲ သန့်

သုတို့ဘက်မှ အချက်ကျ ပိုင်နိုင်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့်
မလေးသန့်သည် ကွေ့ဝိုက် မနေတော့ဘဲ သိလိုသည်ကို
တိုက်ရိုက်မေးသည်။

‘အဲဒါတွေအားလုံးကို ကိုမင်းဆွေ ဘာလို့လုပ်ခဲ့ရတာလဲ
ဟင်’

‘အို... အို... ဒါတွေကို ကိုမင်းဆွေ တမင်လုပ်ခဲ့ရတာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ အခြေအနေတွေက မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုမင်း
ဆွေရဲ့ လက်ထဲကို အသိုလိုရောက်လာတာပါ သန့်၊ အဲဒီ
အခြေအနေတွေကို ကိုမင်းဆွေက သန့်တို့ရဲ့အကျိုးအတွက်
ထိန်းသိမ်းထားရသူပါ’

မလေးသန့်က ပြုံးသည်။ သို့အပြုံး၏အဓိပ္ပာယ်ကို နား
လည်ဟန် သူက မခံနိုင်စွာပြောသည်။

‘အဲဒီလိုမပြုံးပါနဲ့ သန့်၊ သန့်ဟာ ကိုမင်းဆွေရဲ့ စေ
တနာကို နားမလည်ဘူး၊ သန့်တို့ အခုလုပ်နေတာတွေဟာ
သန့်တို့အခြင်မှာ မှန်နေပေမယ့် ဥပဒေ မျက်စိမှာတော့
ရာဇဝတ်မှုကြီးပဲ ဖြစ်နေတယ်၊ စေတနာသာလျှင် ကံဆိုတဲ့
ထုချေချက်ဟာ ရုံးတော်မှာ တရားမဝင်ပါဘူး သန့်၊ အမှန်
ပြောရရင် တရားဥပဒေရဲ့ဘက်တော်သား ဝတ်လုံတစ်ဦး
အနေနဲ့ အမှုကို အခုလို ထိမ်ချန်ထားတာဟာ လွန်လှပါပြီ၊
ပုဂ္ဂလိကဆက်ဆံရေးဟာ တစ်ကဏ္ဍ၊ တာဝန်ဟာ တာဝန်
ပါပဲ သန့်’

သူ့စကားကို သဘောကျသဖြင့် မလေးသန့်က ခေါင်း
တဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်သည်။

‘ဘာဝန်ဟာ တာဝန်ပဲဆိုရင် ကိုမင်းဆွေဟာ အာ
ကြောင့် သန့်ကို အခုလိုခေါ် ချင်းပြနေရသလဲ၊ ကိုမင်း
ဆွေရဲ့ ဘာဝန်ကို ကိုမင်းဆွေ ထမ်းလိုက်ခဲ့ပါ’

သူက မချီပြုံး ပြုံးလိုက်၏။

‘သန့်စကားသံက စိမ်းကားလွန်းလှတယ်၊ တာဝန်ကို
တာဝန်လို ထမ်းလိုက်ဖို့က ကိုမင်းဆွေမှာ နှလုံးသားရှိနေ
ပါတယ် သန့်၊ အဲဒါကိုတော့ သန့် ယုံချေငဲ့တယ်’

မလေးသန့်က ပြုံးပြန်သည်။

‘ပြုံးပါလေ...ပြုံးပါ၊ သန့်က ကိုမင်းဆွေရဲ့ စေတနာ
ကိုမှ မယုံဘဲကိုး’

‘ယုံပါတယ်တဲ့ရှင်၊ ကဲပါ...ဆက်ပြောမှာသာ ပြောမိ
ပါဦး’

‘ပြောရမှာပဲ သန့်၊ မပြောမပြီး မတီးခြေည်မို့ ပြောရ
တော့မှာပဲ၊ သန့် ယုံသည်ဖြစ်စေ၊ မယုံသည်ဖြစ်စေ တာဝန်နဲ့
နှလုံးသားအရာမှာ ကိုမင်းဆွေက နှလုံးသားဘက် လိုက်ခဲ့
တယ်၊ တကယ်တမ်း ချစ်လာပြီဆိုရင် ဘာမဆိုလုပ်ရဲရတယ်
သန့်၊ ကိုမင်းဆွေအနေနဲ့ကတော့ လုပ်မှာပဲ၊ အဲဒီလိုလုပ်
ရလို့လဲ ဘာကိုမှ နောင်တမရဘူး၊ ကိုမင်းဆွေမှာ လှိုင့်ပြီး
ကြိတ်ပြီး မိုတ်ပြီး ခံစားခဲ့ရတာတွေ ကြာပါပြီ’

ကိုမင်းဆွေ၏ပြောဟန်မှာ တက်ကြွလာသည်။ သူ့အမူအရာသည် သူ့ပြောသည့် အတိုင်း ဘာကို လုပ်ရ လုပ်ရ နောင်တမရသူတစ်ဦး၏ဟန် အပြည့်အဝ ပေါ်လာသည်။

မလေးသန့်က သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသဖြင့် သူသည် သူ့ခံစားမှုကို ထိန်းသိမ်းလိုက်ပြီး စကား ဆက်ပြောသည်။

‘ကိုမင်းဆွေအနေနဲ့ နှလုံးသားတက်လိုက်ပြီး တယ်လီဝဠ်စား စဉ်းစား ကိုသိန်းဇံက ရှိနေသေးတယ်။ အလွတ်စုံထောက်ဆိုပေမယ့် သူဟာ ဥပဒေကို သိပ်လေးစားတဲ့လူ၊ အင်းလေ...ဥပဒေကို လေးစားလွန်းလို့ပဲ သူဟာ တက်လမ်းအမျိုးကြီးရှိတဲ့ စုံထောက် ဝန်ထောက်တဝှက်နေ အခုလို အဝအခြေအနေ မလုံခြုံတဲ့ အလွတ်စုံထောက် ဖြစ်ခဲ့ရရှာတာပဲ။ ဒါကို ထားပါလော့လော့ ဥပဒေကို လေးစားတဲ့ စေတနာကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်။ သူ့ကိုယ်ကျိုးတက်ကနေ လှည့်စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ မောင်မြတ်ရဲ့ အမှုကို ရဲဘက်က မဖော်နိုင်သေးဘူး။ သူက ဖော်နိုင်တဲ့လူဖြစ်နေပြီ။ အမှုပတ်နေတဲ့လူတစ်ဦးကို ကယ်နိုင်တဲ့အခွင့်အရေးလဲ ရှိနေပြီ။ အဲဒီလူ ဦးထွန်းသော်ကလဲ တက်နိုင်တဲ့လူဖြစ်တော့ ငွေရေးကြေးရေးမှာ သူလိုသလောက် ရနိုင်တယ်။ ငွေရေးကြေးရေး အပြင် အလွတ်စုံထောက်တစ်ဦးအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ဆုကိုလဲ ရဦးမယ်။ အဲဒီဆုဟာ ကျော်ကြားခြင်းဆုပဲ သန့်၊ နှစ်ထပ်ကွမ်းကျော်ကြားမယ့် ဆုပဲ’

မလေးသန့် မသိသော ဝိုင်သွားသည်။ ပထမဦးစွာအဖြစ် ကိုမင်းဆွေ၏စကားများကို ဂရုတစိုက် နားထောင်မိသည်။

‘တစ်ဆုက ရဲက မဖော်နိုင်တဲ့အမှု ကိုဖော်ပြီး တရားထုပြီး တွေ ဦးနှောက် ခြောက်ရမယ် ကိစ္စတစ်ခုကို အလွယ်တကူ ဖြေရှင်းပေးနိုင်မှုက ရမယ်။ တစ်ဆုက ဘယ်ဝံ့ထောက်မ ခြေရာခံမိသေးတဲ့ မဲဇာမြိုင်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်နိုင်ခြင်းက ရမယ်။ နှစ်ဆုစလုံးကို သူဟာ လိပ်ပြာသန့်သန့်နဲ့ ဥပဒေကက်သားအဖြစ်နဲ့ပဲရမှာ သန့်၊ သန့်သဘောပေါက် ရဲ့လား’

မလေးသန့်က သဘောပေါက်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘အဲဒီအခြေအနေမှာ ကိုမင်းဆွေ ဘာလုပ်ရမလဲ။ လက်ပိုက် ကြည့်နေလိုက်လို့ ကိုမင်းဆွေမှာ အကျိုး အထူးယုတ်မသွားပါဘူး။ အမြတ်တောင် ထွက်လာနိုင်ပါသေးတယ်။ ဆုံးရှုံးမှုကတော့ သန့်တို့ပဲ။ သန့်ဘဲ လုပ်နေတာတွေဟာ ဘာမှန်းမသိပေမယ့် ကြီးမားတဲ့ ချစ်ခွယ်ချက်တစ်ခုရှိနေနိုး ကိုမင်းဆွေ ရိပ်မိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သားရွှေအိုးထမ်းလာတဲ့ကိန်းဆိုင်အောင် ကိုမင်းဆွေ ဝင်ခွက်ခဲ့တာပဲ’

ကိုမင်းဆွေ၏ရှင်းပြချက်မှာ ဘိသိပ်ပြန် ဝတ်လုံတော်ရ ကြီးပီပီ အကွက်ကျ၍ တက္ကဓာတုနှစ်မှန်နေကြောင်း မလေးသန့် သတိပြုမိ၏။

‘ဝင်ခွက်ခဲ့နိုင်တာဟာလဲ ကိုမင်းဆွေမှာ ဝင်ခွက်ခွင့်ရှိလို့ပဲ။ အဲဒီအခွင့်ကတော့ ကိုမင်းဆွေဟာ ကိုသိန်းဇံရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်နေလို့ပဲ။ သူပုန်ခေတ်အတွင်းက ငွေတိုက်တွေ ဖောက်ပြီး ပြည်သူ့တက္ကသိုလ်ကို အပျောက်ခိုက်တဲ့

အမှုတွေကို ကိုသိန်းဇံ့ ဖိုက်ခဲ့ရတယ်။ လိုက်တော့ သူပုန်တွေတင်မကဘူး အာဏာရပါတီ နိုင်ငံရေးသမားတွေရဲ့ တပည့်တပန်းတွေပါ ရောင်ဟော်ပြန်နဲ့ ဝိုင်းလွှတ်အုပ်ကြတာတွေကိုလဲ သွားမိတယ်။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဥပဒေမျက်နှာတစ်ခုကိုပဲ ထောက်ပြီး ကိုသိန်းဇံ့ဟာ သင်းတို့တွေကိုပါ အရေးယူခဲ့တယ်။ အမြတ်ကတော့ အာဏာရ ဆရာဆရာကြီးတွေ ပြိုင်ပြိုင်ပြီး သူ့ကို အမှုဆင် ပြန်ချတာပဲ။ ကိုသိန်းဇံ့ဟာ အလုပ်ပြုတ်ရုံတင်မက ထောင်ကျမယ့်ကိန်းပါ ကြုံခဲ့ရတယ်။ အဲဒီဘေးက လွတ်အောင် သူ့ကို ကိုမင်းဆွေကယ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီကျေးဇူးကို သူတစ်သက်မမေ့ဘူး။ အဲဒီအချက်ကို ကိုင်ပြီး ကိုမင်းဆွေ ဝင်စွက်ခဲ့ရတာပဲ။ သူဟာ အခု ကိုမင်းဆွေရဲ့ အမှုရှင် စုံလောက်ပဲ သန့်။ သူတွေ့ရှိသမျှတွေကို ကိုမင်းဆွေကလွဲပြီး ဘယ်သူ့လက်မှ မအပ်ဘူး။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျေးဇူးကြေးကို ပေးဆပ်နေလေတဲ့ လူတစ်ဦးပဲ။

မလေးသန့်သည် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေရာမျက်နှာလေးကို တည်ကြည်အောင် ပြင်လိုက်ပြီး မေးသည်။

‘ကိုသိန်းဇံ့ရဲ့ အကြောင်းကို သန့် နားလည်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ကိုမင်းဆွေ လုပ်ခဲ့တာတွေကို မေးပါရစေ။ ကိုမင်းဆွေ ပြောသလို ကိုမင်းဆွေဟာ သန့်တို့အပေါ်မှာ စေတနာထားတယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့် ဒီအကြောင်းတွေကို လျှို့ဝှက်ထားရသလဲ။ ဘာကြောင့်လဲ။ သန့်တို့အိမ်တွင်းကို ကိုသိန်းဇံ့တို့ ဝင်ခိုင်းရတာလဲ’

ကိုမင်းဆွေသည် ထူးဆန်းသော အပြုံးတစ်ခုကို ပြုံးလိုက်သည်။ ဤအပြုံးမှာ ကောက်ကျစ်သော အပြုံးလည်း မည်သည်။ ရိုးသားသော အပြုံးလည်း မည်သည်။ အောင်နိုင်သော အပြုံးလည်း ဟုတ်၏။ နာကြည်းသော အပြုံးလည်း ဟုတ်လေ၏။

‘ဒီအတွက်တော့ ကိုမင်းဆွေ သန့်ကို ဘယ်လိုမှ လှည့်စားဖို့ မလိုဘူး။ ကိုမင်းဆွေ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုနဲ့ လုပ်တယ်။ အဲဒီရည်ရွယ်ချက် ဆိုတာဟာ ဘာလဲလို့ သန့်ကို ကိုမင်းဆွေ ရှင်းပြဖို့ လိုသေးသလား’

မလေးသန့်က မဖြေဘဲ ငြိမ်နေ၏။ သူကသာ ရင်တွင်းရှိသမျှ စွင့်ချလိုသူ တစ်ဦးကဲ့သို့ နေရာမှတစ်ဆင့် ခြေဟန် လက်ဟန်နှင့် ပြောသည်။

‘လူဆိုတာဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အချစ်ဆုံးတဲ့ သိလားသန့်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မချစ်ပါဘူးလို့ ဆိုသူတွေဟာ လူညာ။ ကြောင်သူတော်တွေပဲ။ ကိုမင်းဆွေဟာ ဗီးလိန်း လူကြမ်း တစ်ယောက် လုပ်ချင်လုပ်မယ်။ ကြောင်သူတော်တော့ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။ လူကြမ်းဖြစ်လာရင် လူတွေက မုန်းကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလူဟာ ဘာကြောင့် လူကြမ်းဖြစ်လာရတယ် ဆိုတာတော့ ဘယ်သူကမှ တွေးခေါ် မြော်မြင်ပြီး မသနားကြပါဘူး။ မသနားသူတွေဆီက မေတ္တာကို ကိုမင်းဆွေမတောင်းဆိုပါဘူး။ မုန်းချင်ကြလို့ မုန်းကြရင် မုန်းကြစမ်းပါစေ။ ကိုမင်းဆွေကတော့ အောင်မြင်ခြင်းနဲ့ ပြုံးနေမယ်။ ပြုံးပြနေမယ်’

သူသည် သူ့စကားကိုသူ သဘောကျဟန် အရူး တစ်ယောက်ပမာ အော်ရယ်သည်။

‘ဘဝဆိုတာဟာ ကံစီမံရာပါပဲ သန့်၊ ကံဇာတ်ဆရာက သင့်လျော်မယ်သင်လို့ ကုန်ခိုင်းတဲ့အခန်းမှာ ငင်မကုရင် ဒီလူဟာ လောကဇာတ်ခုံပေါ်မှာ အရှုံးနဲ့ နိဂုံးချုပ်ရမှာပဲ။ ကိုမင်းဆွေ အရှုံးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဒီလောက်အထိ ရောက်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရတာတွေ၊ ဒီအချိန်အထိ စောင့်စည်းအောင့်အည်း သည်းခံ မျှော်လင့်ခဲ့ရတာတွေ၊ အဲဒါတွေအားလုံးရဲ့ ဆုလာဘ်အဖြစ် အရှုံးကို လက်ခံရမယ်ဆိုတာကိုတော့ ကိုမင်းဆွေ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ထိုက်တန်သောတုံ့ပြန်မှုမရသူ ဖြစ်ခဲ့လေမှ စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုတွေထဲက သူတော်ကောင်း အဆွေးသမားကြီး မဖြစ်ချင်ဘူး၊ စစ်မှန်သော နေရာကိုရအောင်ယူသော လူကြမ်းတစ်ယောက်အဖြစ် ကိုပဲ ကိုမင်းဆွေ ရွေးချယ်တယ် သိလား သန့်၊ ဘာကြောင့် ရွေးချယ်ရတယ်ဆိုတာကိုလဲ ပြောပြရဦးမယ်’

သူ့အသွင်မှာ မောဟိုက်ပင်ပန်းနေ၏။ သူ့လေသံမှာ လည်း အတန်ပျော့လာသည်။

‘စစ်နဲ့အချစ်မှာ ဘာလုပ်လုပ် တရားတယ်ဆိုတဲ့ စကားပုံကို အဝက ကိုမင်းဆွေ သရော်ပြောင်လှောင် မိခဲ့ဖူးတယ်၊ အခုမှ ဒီစကားရဲ့သစ္စာကို မြင်မိတယ်၊ စစ်မှာ ကိုယ်က သူ့ကိုမသတ်ရင် သူကကိုယ်ကိုသတ်မယ်၊ အချစ်မှာ ကိုယ်က မပိုင်နိုင်ရင် သူက ပိုင်နိုင်သွားမယ်၊ သူတော်ကောင်း အဆွေးသမားကြီးအဖြစ်နဲ့ ငိုနေရင် ဘယ်သူကမှ မသနားဘဲ

နွားလို့ဝိုင်းခေါ်ကြမယ်၊ အသည်းနှလုံး လောင်ကျွမ်းလို့ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေချိန်မှာ ကိုမင်းဆွေ မြက်တော့ ဆက်မစားနိုင်ပါဘူး သန့်’

သူက ပေါက်ကွဲပြောဆိုနေလေသမျှ မလေးသန့်က မတုန်မလှုပ်ငြိမ်နေသည်။ ဤသည်ကို သည်းခံနိုင်ဟန် သူက မလေးသန့်၏ ခြေရင်းတွင် ခူးသောက်ထိုင်လိုက်ပြီး မလေးသန့်၏ ခါးလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်းကာ ပြောသည်။

‘သန့်ရယ်၊ သန့်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေရတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီလောက်အထိ ဝိမ်းကားခိုင်းရတာလဲ၊ သန့်ကို ကိုမင်းဆွေချစ်ခဲ့ရတာတွေဟာ တစ်နှစ်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်နှစ်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဆယ်နှစ် ဆယ်ငါးနှစ်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ သန့်တို့ ကိုမင်းဆွေတို့ ကလေးဘဝကတည်းက ပါ၊ အဲဒီရည်လျားတဲ့ နှစ်တွေ တစ်လျောက်မှာ ကိုမင်းဆွေ မျှော်လင့်ခဲ့သူဟာ သန့်ဖြစ်သလို ကိုမင်းဆွေ ကြိုးစားခဲ့တာတွေဟာ သန့်အဖို့ချည်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် သန့်က ဘာများ တုံ့ပြန်ခဲ့ပါသလဲ’

မလေးသန့်က သူ့ရင်ဘတ်ကို အသာအယာ တွန်းမယ် သဖြင့် သူက ကိုယ်ချင်းခွာကာ ထိုင်ရာမှ ထထိုင်လိုက်ရ၏။

‘ဒီစကားတွေကို ပြန်ပြောနေဖို့ မလိုတော့ပါဘူး ကိုမင်းဆွေ၊ ကိုမင်းဆွေဟာ သန့်ရဲ့ တတိယ သံယောဇဉ် အကြီးဆုံး လက်စွဲယောက်ပါလို့ သန့်ပြောခဲ့ဖူးပါပြီ၊ အဲဒါကကဲ

၂၆၀ ● တက္ကသိုလ်တန်းခိုင်း

မှ မထောက်ထားဘဲ ကိုမင်းဆွေဟာ ဘာလို့ အခုလို ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး ကြံစည်ရတာလဲ’

ကိုမင်းဆွေသည် ဝိုင်ကျသွား၏။

ပြန်လည်စကားဆိုသောအခါ၌ သူ့အသံမှာ ‘တောင်းပန်သယောင် ရှိ၏။’

‘ဘာလို့ ကြံစည်ရသလဲ ဟုတ်လားအန့်၊ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင်တော့ မကြံစည်ရင် မဖြစ်လို့ပါပဲ။ ကိုမင်းဆွေ တောင့်တတာက သန့်ရဲ့ ပထမလူအဖြစ်၊ ဒါပေမယ့်... ကိုမင်းဆွေဟာ တတိယဆင့်ကနေ တက်လမ်းကို ရိုးရိုးတန်းတန်းမှန်းလို့မှ မရတော့ဘဲကိုး’

သူသည် စကားမဆက်ဘဲ ရပ်လိုက်၏။ တစ်စုံတစ်ခုကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားဟန် အခန်းတွင်း၌ ခေါက်ခေါက်တုံ့ပြန် သုံးလေချီ လျှောက်နေသည်။ ထိုနောက် စိတ်ကို တုံးတုံးချလိုက်ဟန် မျက်နှာထားကိုလည်းပြင် အသံကိုလည်းပြင်၍ ပြောသည်။

‘ဒီအခြေကျတော့မှ မထူးတော့ပါဘူး သန့်၊ ကိုမင်းဆွေက ဘဝအတွက် အားလုံးကိုပုံလောင်းခဲ့ပြီးပြီပဲ။ အားလုံးကုန်ကုပဲ အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောပြမယ်။ သန့်ကသာ ကိုမင်းဆွေကို တုံ့ပြန်မချစ်နိုင်ပေမယ့် ကိုမင်းဆွေရဲ့ အခြေအနေ ဂုဏ်ခြံပုံတွေကြောင့် ကိုမင်းဆွေကို မျှော်လင့်နေကြတဲ့ မိန်းသားတွေ အများကြီးရှိတယ်’

သူ့စကား၌ အပိုကြားဝါမှု မပါသောကြောင့် မလေးသန့်သည် အသာအလာငင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘အဲဒီမိန်းကလေးတွေထဲမှာ အခု ကိုမင်းဆွေရဲ့ အမှုသည် ဖြစ်နေတဲ့ နွဲ့နွဲ့ငင်လဲပါတယ်။ သန့်ကို ကိုမင်းဆွေ မသိမိချင်ဘူး၊ သန့်ကို မျှော်လင့်အားထားပြီး ဒီအချိန်အထိ တခြား ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ ကိုမင်းဆွေ မဖောက်ပြားခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုမင်းဆွေဟာ ရဟန္တာ မဟုတ်ဘူး၊ သွေးနဲ့ ကိုယ် သားနဲ့ကိုယ် ယောက်ျားတစ်ဦးပဲ ဖြစ်တယ်။ အင်္ဂလန်မှာ နေတုန်းက နွဲ့နွဲ့ငင်နဲ့ ကိုမင်းဆွေ သိပ်ပါးမိခဲ့ကြတယ်။ ကိုမင်းဆွေရဲ့ အဖြစ်ကို သန့်နားလည်နိုင်ပါလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်’

‘သန့် နားလည်နိုင်ပါတယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သန့်၊ နွဲ့နွဲ့ငင်ဟာ အရွယ်၊ ခုမီရည်၊ ပညာတွေနဲ့ ပြည့်စုံ တင့်တယ်ရုံကေဘူး၊ ငွေ့ညှင်းကျတော့လဲ သိန်းချီချမ်းသာတယ်။ ဘယ်ယောက်ျားမှငြင်းမယ် မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုမင်းဆွေအတွက်တော့ နွဲ့နွဲ့ငင်ဟာ ဒုတိယ မိန်းကလေးတစ်ဦးပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ကိုမင်းဆွေရဲ့ ပထမမိန်းကလေးကတော့ သန့်ပဲ။ နွဲ့နွဲ့ငင်ကို မလွဲမရှောင်သာလို့ ယောက်ျားသဘာဝနဲ့ တပ်မက်ချင် တပ်မက်မယ်၊ ရာသက်ပန် ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ်နဲ့တော့ ကိုမင်းဆွေ သန့်ကိုသာခွပ်တယ်။ သန့်ကိုသာ ရည်ရွယ်တယ်။ ဒါ ကိုမင်းဆွေရဲ့ အစိုးသားဆုံး ဝန်ခံချက်ပဲ’

သူ့အသံမှာ လေးနက်၍ သူ့စကားတို့က ပြတ်သားနေသည်။

အစက သန့်တို့ခြေရာကို ကောက်မိတဲ့ ကိုသိန်းဇံကို သန့်တို့ကို ကာကွယ်ဖို့အတွက်သာ ချုပ်ကိုင်ထားမယ်လို့ ကြံစည်ခဲ့တာအမှန်ပါသန့်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီညနေမှာပဲ ကိုမင်းဆွေနဲ့ နွဲ့နွဲ့ဇင်တို့ရဲ့ ရင်းနှီးသင်္ဂြိုဟ်တဲ့ သဘာဝကို အစ်ကိုကြီးဟာ လက်ပူးလက်ကြပ်မိသွားတယ်

ငြိမ်၍နားထောင်နေသော မလေးသန့်၏စိတ်ကွင်း၌ ထို ညနေက ကိုမင်းဆွေနှင့် မိမိ၏ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးထွန်း အောင် ပြောခဲ့သော စကားသံ ပြန်ပေါ်လာသည်။ ယခု ကံစကား၏အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း သဘောပေါက်မိ၏။

ကိုမင်းဆွေအတွက် ကံဆိုးတယ်ပဲ၊ ခေါ်ရတော့မှာပဲ သန့်၊ အရင်က သန့်က ကိုမင်းဆွေကိုမချစ်ပေမယ့် အစ်ကို ကြီးကတော့ အားကိုးနေမိခဲ့တယ်၊ အစ်ကိုကြီးဟာ မိဘ တွေ ဆန္ဒအတိုင်းပဲ သန့်နဲ့ ကိုမင်းဆွေကို သဘောတူမှန်း ကိုမင်းဆွေ ကောင်းကောင်းသိတာနဲ့ သန့် ဘယ်လောက် ခေါင်းမာမာ အစ်နေမှာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ဆန္ဒကို သန့် လိုက် လျော့ရမယ်လို့ ကိုမင်းဆွေ မျှော်လင့်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီညနေမှာ ကိုမင်းဆွေရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေ ပျက်သွားခဲ့ ရတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ အခုလိုကြံစည်ရတော့တာပဲ သန့်

စကားအဆုံး၌ သူသည် နာကြည်းလှစွာ ရယ်သည်။ ခဏ၌မူ သူ့မျက်နှာသည် ခက်တန်တင်းမာလာ၏။

ဒီတော့ မထူးတော့ပါဘူးသန့်၊ စစ်နဲ့အချစ်မှာ ဘာ လုပ်လုပ် တရားတယ်၊ ထိုက်တန်သောတုံ့ပြန်မှုကို မရခို အောင် အရက်စက်ခံရပြီးတဲ့ နောက်တော့ မထူးတော့ပါ

ဘူး၊ စစ်မှန်သောနေရာကို ရအောင်ယူတဲ့ လူကြမ်းပဲ လုပ် တော့မယ်၊ ငွေကြောင့်၊ အာဏာကြောင့်မဟုတ်ဘဲ အချစ် ကြောင့် လူကြမ်းဖြစ်ရတဲ့အတွက် ကိုမင်းဆွေ ရှက်လဲမရှက် ဘူး၊ ဝမ်းလဲမနည်းဘူး၊ နောင်တလဲမရဘူး

သူသည် အောင်မြင်သူ၏ ပိုင်နိုင်သောအပြုံးကို ပြုံး လိုက်၏။

မလေးသန့်က စိတ်ကွင်း၌လှုပ်ရှားနေသောလည်း အပြုံး မပျက်ဘဲ မေးသည်။

‘လူကြမ်းလုပ်ဖို့ စိတ်မစောပါနဲ့လေ၊ လုပ်ခွင့်ရှိချင်မှ ရိုဦး မှာကိန်း၊ ရှင်က ဘာသက်သေ အထောက်အထားတွေနဲ့ သန့်တို့ကို ခြံကွပ်ပေးနိုင်မှာမို့လဲ’

ကိုမင်းဆွေသည် တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်သည်။

‘ဘာသက်သေခံ အထောက်အထား ဟုတ်လား သန့်၊ နေပါဦး၊ သင်္ချိုင်းကုန်းက အလောင်းတွေ ဖော်ယူခဲ့တာ ကိုသိန်းဇံလဲ သိတယ်၊ ကိုမင်းဆွေလဲ သိတယ်၊ ဒီအလောင်း တွေဟာ သန့်တို့အိမ်ထဲ ရောက်ခဲ့တာလဲအမှန်ပဲ၊ ဒါတွေ ဟာ သက်သေခံတွေမဟုတ်လို့ ဘာလဲ’

‘အလောင်းတွေ အိမ်ထဲရောက်တယ်ဆိုတာ ထားပါ တော့၊ အိမ်ထဲမှာ ဘယ်အလောင်းကိုမှ ခြေရာကောက်လို့ မရနိုင်ရင်ကော’

ဒီအတွက်လဲ မခက်လှပါဘူး၊ သန့်တို့ဟာ ခြေရာ မကောက်နိုင်အောင် ဘယ်လိုစီမံထားမယ် ဆိုတာလဲ ကို မင်းဆွေ ကြိုတင် ခန့်မှန်းမိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာခြား

သက်သေခံ သုံးခုရှိတယ်။ အဲဒီသုံးခုဟာ ဘာလဲဆိုတာ ကိုမင်းဆွေ မဖော်ပြနိုင်ဘူး။ အနည်းဆုံးတော့ ခွေးနှစ်ဖော်သံဝါဂြိုဟ်က မပြေးသော် ကန်ရာရှိပေလိမ့် တန်ပါအမိမဖို့မယ် ဆိုတဲ့ သီချင်းလိုပဲ။ မပြေးသော်လဲ ကန်မှာခြေရာပြနေတာမျိုးလို ယုတ္တိတန်တဲ့ အထောက်အထား (Prima Faie)တွေ ရှိနေတယ်ပေါ့လေ။ ဒါကို သန့်ယုံချင်မှယုံမယ်၊ သန့် လက်တွေ့ယုံနိုင်စရာ တစ်ခုတော့ ပြလိုက်မယ်။

ကိုမင်းဆွေသည် နောက်ကျောဘက်ရှိ ဗီရိတစ်လုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဗီရိအတွင်းမှ မြင်လိုက်ရသော အရာကြောင့် မလေးသန့်၏ရင်မှာ ဒိတ်ခနဲ ခုန်သွားသည်။

ရက်ကော်ဒါခေါ် အသံသွင်း တိပ်ခွေစက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ တိပ်ခွေပတ်ဘီးများကလည်း လည်နေ၏။

ကိုမင်းဆွေက အသံသွင်းစက်ကို ရပ်လိုက်ပြီး ဗီရိကို သော့ခတ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် စားပွဲဆီပြန်လာပြီး စောစောက မလေးသန့် အမှုမဲ့သာ သတိပြုခဲ့မိသော စီးကရက်ထည့်သည့် ယွန်းဘူးလေး တစ်ဘူးကို ပြသည်။ ယွန်းဘူးလေး၏ ဘေးနှင့်အဖုံးပေါ်တွင် သတိထားကြည့်မိမှ မြင်ရသော အခေါက်ကလေးများရှိနေ၏။

ကိုမင်းဆွေက ယွန်းဘူးလေး၏ အဖုံးကိုဖွင့်လိုက်သောအခါ အတွင်းမှ အသံသွင်း မိုက်ကရိုဖုန်းခေါင်း တစ်ခု ပေါ်လာ၏။

ထိုအခါကျမှ မလေးသန့်သည် ဤမျှရှည်ကြာသော တစ်ချိန်လုံးကို ကိုမင်းဆွေ ဘာကြောင့် စီးကရက်မသောက်ခဲ့

သည်ကို နားလည်မိသည်။ ထိုသက်လည်း ပို၍ နားလည်သွား၏။

ကိုမင်းဆွေက အောင်နိုင်သောလေသံနှင့် ပြောသည်။
‘ဒီတိပ်ခွေကလဲ ဘာကိုသက်သေခံလိမ့်မယ်ဆိုတာ သန့် သဘောပေါက်ပါလိမ့်မယ်’

မလေးသန့်၏ မျက်နှာလေးမှာ မသိမသာ ဖြူရော်သွားသည်။ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း၊ အထင်သေးခြင်း၊ ရွံရှာခြင်းတို့ဖြင့် ရောသော မျက်လုံးများဖြင့် ခေတ္တသော် ကိုမင်းဆွေကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အတန်ကြာမှ အသံကို ထိန်း၍ ပြန်မေးသည်။

‘သန့် သဘောပေါက်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သန့် တိုတိုပဲ မေးမယ်၊ တိုတိုပဲဖြေပါ။ ရှင် ဘာလိုချင်လို့ ဒီလိုကြံစည်ရတာလဲဟင် ကိုမင်းဆွေ’

သူကလည်း မထူးတော့သည့် လူတစ်ဦး၏ မထိမဲ့မြင် ပြုံးကို ပြုံးရင်းဖြေသည်။

‘ကိုမင်းဆွေကလဲ တိုတိုပဲဖြေပါပေါ့။ ကိုမင်းဆွေ လိုချင်တာက သန့်ပဲ၊ သန့်ကိပ်’

မလေးသန့်သည် သူ့ကို တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်ပြန်သည်။ ဤအကြည့်မှာ တည်ငြိမ်သည်။ ဤအကြည့်မှာ အေးချမ်းသည်။ ဤအကြည့်မှာ ထူးလည်း ထူးဆန်းလှပေ၏။

‘ဖြစ်ရလေ ကိုမင်းဆွေရယ်၊ ကိုမင်းဆွေအတွက် သန့် ဝမ်းလဲ ဝမ်းနည်းမိတယ်၊ သနားလဲ သနားမိတယ်။

စားပြတိုက်ယူလို့ လူကိုရပေမယ့် နှလုံးသားက အချစ် ဆို
တာကိုတော့ ရှင် ရနိုင်ပါတော့မလား ကိုမင်းဆွေရယ်

သူက မထိမဲ့မြင် ပြုံးမြဲပြုံး၍ ဖြေ၏။

‘နှလုံးသားဆိုတာဟာ လူ့ကိုယ်ထဲမှာရှိတဲ့အရာပါ။ လူ
ကိုရတဲ့နောက် နှလုံးသားကိုလဲ ပိုင်တာပဲပေါ့။ နှလုံးသား
ထဲက အချစ်ကိုရဖို့အတွက်လဲ ကတိပြုမိတယ် သန့်၊ ဒီနေ့
ကိုမင်းဆွေရဲ့ အပြုအမူတွေဟာ အပြစ်ဖြစ်နေပေမယ့် သန့်
ဟာ ကိုမင်းဆွေရဲ့ အိမ်သူသက်တား ဖြစ်လာတဲ့အချိန်မှာ
ကိုမင်းဆွေ ယူယပြမယ်၊ ပြုစုပြမယ်၊ ချစ်လဲ ချစ်ပြမယ်၊
ချင်လွန်းလို့ပြုခဲ့ရတဲ့ အပြစ်ကို တစ်နေ့မှာ အချစ်နဲ့ပဲ ပုံးပြီး
သန့် ခွင့်လုံးသုံးလွှတ်ရမှာပါ’

မလေးသန့်သည် နေရာမှထ၏။

မျက်လုံးပြုံးများ၍ မျက်ရည်တို့ ဝဲနားသော်လည်း ကြည်
လင်သော အသံမှာ ချိုသာမြဲ ချိုသာနေ၏။

‘ဒီစကားကြားရလို့ ဝမ်းသာတယ် ကိုမင်းဆွေ၊ ကိုမင်း
ဆွေ ပြောပြတဲ့ အပြစ်တွေကို အချစ်နဲ့ပုံးနိုင်တဲ့ နေ့ကိုလဲ
သန့် မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာနဲ့ စောင့်ကြိုနေပါ့မယ်၊ သန့်
သွားတော့မယ် ကိုမင်းဆွေ’

✱

ဆယ်ငါးရက်ခန့် ကြာခဲ့ပြီးသော တစ်ညနေတွင်
သိန်းဇံသည် သူ့ချစ်ကားကလေးနှင့် ကိုမင်းဆွေ၏အိမ်သို့
ရောက်လာခဲ့၏။

သူ့အသွင်မှာ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိလှ၍ လန်းဆန်း
ပေါ့ပါးနေပုံလည်း ရသည်။

စာကြည့်ခန်းစားပွဲတွင် တကုန်းကုန်းနှင့် အလုပ်များနေ
ဟန်တူသော ကိုမင်းဆွေက သူ့ကို ဝမ်းသာအားရ ဆီး
ကြိုသည်။

‘လာ လာ...ကိုသိန်းဇံ၊ ကျေးဇူးရှင်ကြီးက အခုမှပေါ်
လာတာကိုး၊ ဘယ်မြဲပျက်သား တောင်းလှချည်သား’

ကိုသိန်းဇံက စားပွဲတွင်ဝင်ထိုင်ရာ ကိုမင်းဆွေက သူ့
အား ကြည့်လျက် ဆက်လက်မှတ်ချက်ချသည်။

‘ခင်ဗျား ဝလာမပါလား၊ အသားအရေတွေလဲ ခိုပြည်
လို့...’

‘အင်း...အနား ကောင်းကောင်းယူလိုက်ရတာကိုး၊ ပြီး
တော့ အလုပ်ကလဲ ပြီးသွားပြီဟေ့ကလေး’

ကိုသိန်းဇံသည် သူ့လည်ပင်းမှ အနာရွတ်ကိမ်းရင်း
ပြောသည်။ ဤသည်ကို သဘောကျဟန်ကြည့်၍ ကိုမင်းဆွေ
က နောက်သည်။

‘ဘယ်နှယ်...ခင်ဗျားကိုယ်မှာ ရွှေချော မထွေပါဘူး၊
မျောက်ကိုက်ခံရရင် ရွှေချောရတယ်တဲ့နော်’

ကိုသိန်းဇံကလည်း ပြုံး၍ပြောသည်။

‘ရွှေချမနေတော့ပါဘူး၊ ကုန်မယ့်ရွှေဖိုးကို ဆရာတို့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ လက်ဖွဲ့လိုက်တော့မယ်၊ ဟား...ဟား... ဟား’

သူကလည်း အားရပါးရ လိုက်ရယ်လိုက်ပြီး သူ၏ ရေးလက်စ စာရွက်ကို ကိုသိန်းဇံထံ ထိုးပေးလိုက်သည်။

‘မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာ အကြမ်း စီထားတာလေ၊ ဘယ်နှယ်လဲ’

ကိုသိန်းဇံသည် ဖိတ်စာမူကြမ်းကို ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် မေး၏။

‘ဆရာ သိပ်ပျော်နေတယ်ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား’

ကိုသိန်းဇံ၏အမေးကြောင့် ကိုမင်းဆွေသည် ပိုမိုသဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ပြန်၏။

‘ဘယ်နှယ်မေးတာလဲ ကိုသိန်းဇံ၊ သန့်လို မိန်းကလေး တစ်ဦးကို ရမယ့်သူဟာ ဘယ်မှာ မပျော်ဘဲနေနိုင်ပါ့မလဲ၊ ကျွန်တော် စောင့်စားမျှော်လင့်ခဲ့ရတဲ့နှစ်တွေက နည်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ’

ကိုသိန်းဇံသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ညှိဖွဲ့၍ရှိုက်လျက် အပြင်ဘက်သို့ တစ်ချက် ငေးကြည့်လိုက်မိသည်။

အပြင်ဘက်ရှိ သစ်ပင်တို့က တဖွဲဖွဲနှင့် ရွက်ဝါတို့ ကြွလဲနေ၏။

ကိုသိန်းဇံက ပြုံးလိုက်ပြီးဆိုသည်။

‘မင်္ဂလာဆောင်တာ ဆောင်းတွင်းကောင်းတယ် ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်၊ ဆရာတို့ကတော့ နွေကြီးပါလား’

ကိုမင်းဆွေ၏မျက်နှာက အနည်းငယ် တည်သွားသည်။

‘ဒါကတော့ ခင်ဗျားသိသားပဲ၊ ကျွန်တော့်ဘက်ကကြည့်ရင် မြန်မြန်ဆောင်မှ ကောင်းတာကိုး၊ အချိန်ဆွဲနေလို့ တော်တော်ကြာ သူတို့ သုတေသနအောင်သွားရင် အခြေအနေက တစ်မျိုးဖြစ်သွားမယ် မဟုတ်လား’

ကိုမင်းဆွေသည် မသိမသာ သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်ပြီး ချက်ချင်းပင် ပြုံးလိုက်၏။

‘နွေကြီးမှာ မင်္ဂလာဆောင်ရလို့လဲ မဆိုးပါဘူးဗျာ၊ နွေဂိုမှာနဲ့အငွေခံရင် ရှေ့သဏ္ဌာန် ချမ်းမြလို့အေး ဆိုတဲ့ မိန်းမမြတ်တဲ့ တေးထပ်ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီနေ့မှာ ခင်ဗျားလို လူပျိုကြီးတွေတော့ ပူရစ်ကြဦးပေါ့၊ ကျွန်တော့် အတွက်တော့ ရှေ့သဏ္ဌာန် ချမ်းမြလို့ အေးတော့မယ်၊ ဟား...ဟား...ဟား’

ကိုမင်းဆွေက သူ့စကားကိုသူ သဘောကျလျက် ဆက်ရယ်နေသေးသည်။ ရယ်၍ အားရမှုပြော၏။

‘စကားကောင်းနေတာနဲ့ ခင်ဗျားကို ညှော်ဝတ်မပြုရသေးဘူး၊ သောက်ကြရအောင်၊ ဒီနေ့တော့ ပျော်ပျော်ပေါ့ဗျာ’

‘ဟာ...ကျေးဇူးပဲ၊ ကျွန်တော် နည်းနည်း အားနည်းနေတာနဲ့ မသောက်တာကြာပြီ၊ ဒီနေ့တော့ အားရပါးရအတိုင်း ချသောက်မယ်ဆို လာခဲ့တာ’

ကိုသိန်းဇံက နှုတ်ခမ်းများကို လျှာနှင့်လျက်ရင်းဆိုသဖြင့် ကိုမင်းဆွေက ထပ်ဆင့်ဖိတ်ခေါ်၏။

‘ကောင်းတယ်ဗျို့၊ ဒီလိုဆိုရင် ထမင်းစားခန်းထဲ သွားချ ကြရအောင်၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့၊ ခင်ဗျား ထမင်းလဲ ဒီမှာစားသွား ဟုတ်လား၊ လာ....’

ကိုမင်းဆွေက နေရာမှထသော်လည်း ကိုသိန်းဇံက ခေတ္တ စဉ်းစားနေ၏။ ထိုနောက်မှ သဘောတူသည်။

‘ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်နဲ့ အပြင် မှာ သောက်ဖို့ ချိန်းထားတာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ ဒီမှာပဲ သောက်တော့မယ်၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကို လှမ်းပြောပြီး အစီအစဉ်ဖျက်လိုက်ဦးမယ်’

ကိုသိန်းဇံကတစ်ဆင့် တယ်လီဖုန်းနံပါတ် တစ်ခုကို လှည့် သည်။

‘ဟလို.... ကိုအေးမောင်လား၊ ဟုတ်တယ်....သိန်းဇံပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီညနေ အစီအစဉ် ဖျက်လိုက်ကြရအောင်၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ ကျွန်တော့်ဆရာတစ်ဦးနဲ့ အလုပ်ကိစ္စလေး က ရှိနေလို့ မလာအားတော့ဘူး၊ အေးဗျာ....အောရီးပဲ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ နက်ဖြန်ပေါ့ဗျာ၊ ဟဲ....ဟဲ....ဟဲ....’

ကိုသိန်းဇံသည် တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်ပြီး ကိုမင်းဆွေ နှင့် အတူ ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုမင်းဆွေ၏လက်စွဲ တပည့်ကျော်မောင်ညိုလှနှင့်ထမင်း ချက် တစ်ဦးက အရက်ဝိုင်းကိုပြင်ပေးသည်။

ကိုမင်းဆွေသည် ကိုသိန်းဇံနှင့် ဖန်ခွက်ချင်း တေ့ခတ်၍ ဆို၏။

‘ကဲ....ကျွန်တော့် ဇနီးလောင်းနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ကျေးဇူး အတွက်’

ခါတိုင်း ကိုမင်းဆွေ ညှော်ခံသည်မှာ မော့(တ်)ဝီကီပြစ် သည်။ ယခုညနေတွင်မူ ဘသက်(ခ)လေဘယ်(လ်) ပြစ် နေ၏။

မောင်ညိုလှက အခြွင်းများကို ပြင်ဆင်ယူလာသည်။

ကိုသိန်းဇံက ဝီစကီကို ခြိန်ရေရှက်ရေ မော့ချရာမှ အကြံပေးသည်။

‘အရက်သောက်ရတာ ခံတွင်းတွေ့လိုက်တာ၊’ ဒီလိုလုပ် ရအောင် ဆရာ၊ ထမင်း သတ်သတ် မစားချင်ဘူး၊ အခြွင်း ကောင်းကောင်းပဲ အရက်နဲ့ တဝချရအောင်၊ ကျွန်တော် သိပ် အရက်သောက်ချင်နေတယ်’

ကိုမင်းဆွေက အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်၏။

‘ခင်ဗျား သဘောပါဗျာ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ပြုစု ချင်တာ ကြာလှပြီ၊ ဟေ့....မောင်ဘဝိုး၊ ဆရာတို့ ထမင်း မစားချင်ဘူး၊ သောက်ရင်းစားဖို့ ဘာရမလဲ’

မောင်ဘဝိုးဆိုသူ ထမင်းချက်က ခေတ္တသာ စဉ်းစားပြီး ပြောသည်။

‘ချစ်ကင်းရဲ့ (စ်) ရမယ်ဆရာ၊ တူးနားဖစ်(ရ်) ဆင်းဖွစ်၊ ဝတ်အူချောင်းကြော်၊ ပြီးတော့....ဆရာလိုချင်ရင် ဆိတ်သား ခပ်တ် လုပ်ဖေးမယ်လေ’

J2J ● တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

‘အေးအေး၊ ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပြီ၊ ကဲ...ကဲ...
မင်းဟဲ့ သွားလုပ်’

မောင်ဘဝိုးနှင့် မောင်ညိုလှ တွက်သွားကြသည်။
ကိုမင်းဆွေနှင့် ကိုသိန်းဇံတို့က ဆက်သောက်ကြ၏။
နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် မောင်ဘဝိုးပြောသော စားစရာတို့
အားလုံး ရောက်ရှိလာ၏။

အစာစားလိုက်၊ သောက်လိုက်၊ စကားပြောလိုက်နှင့်
နှစ်ဦးသား အလုပ်ဖြစ်နေရာ တစ်နာရီကျော်ကျော်ကြာသော
အခါ ပုလင်းကြီးတစ်လုံး ပြောင်လှူလာသည်။

ကိုမင်းဆွေမှာ အတန် မူးနေပုံရ၏။ ကိုသိန်းဇံမှာကား
ရေချိန်ပြည့်ရုံသဏ္ဌာန်သာ ရှိနေသည်။

ကိုမင်းဆွေက ပုလင်းတွင်ကျန်သော အရက်တို့ကို သူ့
ဖန်ခွက်နှင့် ကိုသိန်းဇံ၏ ဖန်ခွက်များထဲသို့ တစ်ဝက်စီ ဝေ
ထည့်ပေးပြီးဆို၏။

‘ကျွန်တော်တော့ တော်တော်မူးနေပြီ ကိုသိန်းဇံ၊ ဒါပေ
ယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ နောက်ထပ်တစ်လုံး ထပ်ဖွင့်ကြသေး
တာပေါ့၊ အားရအောင်သောက် ကိုသိန်းဇံ၊ ကျွန်တော်လဲ
သောက်မယ်၊ ဟား...ဟား၊ ခင်ဗျားသိလား ကိုသိန်းဇံ၊
သန့်ကလေး အရက်အလွန်အကျွံ သောက်တာကို မကြိုက်ဘူး
ဗျ၊ ခင်ဗျားသိရဲ့လား၊ ဟဲ...ဟဲ၊ နောက်ဆိုရင် ခင်ဗျားဆရာ
ကတော်က ဒီလိုသောက်ခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး သိရဲ့လား’

ကိုမင်းဆွေ၏ စကားပြောဟန်မှာ အာလေးလျှားလေး
နိုင်နေ၏။

ကိုသိန်းဇံက ဘာမျှပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်နေသောအခါ
ကိုမင်းဆွေကထ၍ အရက်ပုလင်းသစ် တစ်လုံးယူသည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် အိမ်ရှေ့မှ တယ်လီဖုန်းခြည်သံ ကြားရ
၏။ ခဏတွင်ပင် မောင်ညိုလှပေါ်လာသည်။

ကိုမင်းဆွေက မကျေနပ်ဟန် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်
မေးသည်။

‘တယ်သူလဲကွ၊ ဒီအချိန်ကြီး ငါ့မရှိဘူးလို့ မပြောလိုက်
ဘူးလား’

‘ပြောလို့မဖြစ်ဘူး ဆရာ၊ အခု...အခု ဆက်တာက တို...
ဆရာ၊ အဲ...မမသန့်ခင်ဗျ’

မေးစင်းနေသော ကိုမင်းဆွေ၏ မျက်လုံးများက ပြူး
သွားသည်။

‘ဘာ...သန့် ဟုတ်လား၊ သန့်က ဝါကိုခေါ်တယ်၊ အေး
အေး...’

‘သူက နေရာမှထစဉ် ကလားထိုင်နှင့်ပြန်တိုက်၍ ငယ်
မယိုင် ဖြစ်သွားသောကြောင့် ကိုသိန်းဇံက ဝင်ပြောသည်။

‘ဟေ့...မောင်ညိုလှ၊ မင်းဆရာကို တယ်လီဖုန်းနားအထိ
ထွဲခေါ်သွားလေကွာ’

မောင်ညိုလှသည် ကိုသိန်းဇံ၏ စကားကို နားထောင်၍
သူ့ဆရာအား ထွဲလျက်ထွက်ခွာသွားသည်။

ထိုခဏတွင်ပင် ကိုသိန်းဇံမှာ လှုပ်ရှားလာ၏။ သူ့အမူ
အရာမှာ အရက် ဤမျှသောက်ထားလျက်က ဖျတ်လတ်သွက်

လက်ခံ၏။ မျက်လုံးများကလည်း ထမင်းစားခန်းကို လျင်မြန်စွာ အကဲခတ်လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

သူသည် အိတ်တွင်းမှ အထုပ်ငယ်လေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ အထုပ်ငယ်လေးကို သွက်လက်စွာဖြေပြီး ခေတ္တစဉ်းစားချိန်ဆသည်။ ထိုနောက် အထုပ်တွင်းရှိ ဖြူဖြူအမွှန်းတစ်ဝက်ခန့်ကို ကိုမင်းဆွေ၏ အရက် ဖန်ခွက်အတွင်းသို့ လောင်းထည့်လိုက်၏။

ကိုမင်းဆွေနှင့် မောင်ညိုလှ ပြန်ပေါ့လာသောအခါ ကိုသိန်းဇံသည် ကျွဲခြေမပျက် အရက်နှစ်ခွက်ကို ရေခဲနှင့် ဆော်ဒါရောစပ်နေ၏။

ကိုမင်းဆွေက ကိုသိန်းဇံ၏ လှမ်းပေးသောခွက်ကို ယူ၍ တစ်ကျိုက်မော့ချလိုက်ပြီး ရယ်သည်။

‘သန့်က ဆက်တာဗျ သီလား ကိုသိန်းဇံ၊ သန့်ကလေ... သန့်က ဟိ...ဟိ...သိပ် ချစ်စရာကောင်းတယ်’

သူသည် အရက် တစ်ကျိုက်မော့ချလိုက်ပြန်၏။ အာလေးလျှာလေးနှင့် စကားကိုလည်း ဆက်ပြန်၏။

‘သန့်က သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ် သီလားဗျ၊ ကျွန်တော်က မင်္ဂလာဆောင်ကို မြို့တော်ခန်းမမှာ အကြီးအကျယ် လုပ်ချင်တယ်၊ သန့်က တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ ရုံးမှာ လက်ထပ်ချင်တယ်၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ၊ အခုတော့ သန့်က ပြောတယ်၊ ကျွန်တော့်သဘောတဲ့ သီလား၊ ဟိ...ဟိ၊ မောင်သဘောပေါ့ဗျာ ဟုတ်လား၊ ဘာတဲ့ ဟိုသိချင်းဟာ၊ မောင်သဘောကို ထာဝစဉ်လိုက်လျောမယ့် ချစ်သော အိမ်သူဆွေပါရှင်’

ကိုမင်းဆွေသည် သိနေးသံထားဖြင့် ဆိုပြနေရာမှ ခေါင်းငိုက်ခနဲ စိုက်ကျသွား၏။

ကိုသိန်းဇံက သူ့ကိုစူးစိုက်ကြည့်သည်။

ကိုမင်းဆွေ၏ခေါင်းမှာ ပြန်ထောင်လာပြီး အဓိပ္ပာယ်မရှိသယောင် ရယ်လိုက်ပြန်၏။

‘သန့်က ကျွန်တော့်ကိုချစ်ပါတယ်ဗျ၊ သီလား ကိုသိန်းဇံ၊ ချစ်တယ်၊ သိပ်...ချစ်တယ်၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ချစ်ကြတာ၊ ဒါပေမယ့် နောက်တော့ ကျွန်တော်က တတိယလူတဲ့ဗျ သီလား၊ ကျွန်တော်က...တတိယ...လူ...တဲ့’

ကိုမင်းဆွေ၏ရူမာ တည်သွား၍ မျက်နှာထားမှာလည်း တင်းမာသွား၏။

‘ကျွန်တော် ဘာကြောင့် တတိယလူဖြစ်ရသလဲ၊ သီလား ကိုသိန်းဇံ၊ ခင်ဗျား သိရဲ့လား’

သူသည် အကြောင်းမဲ့ဒေါသကြီးလာ၍ အော်သည်။

‘ခင်ဗျား မသိဘူး ကိုသိန်းဇံ၊ ခင်ဗျားလဲ မသိဘူး၊ တစ်ယောက်လုံးလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ သန့်ရယ်၊ အစ်ကိုကြီးရယ် သုံးယောက်ပဲသိတယ်၊ တခြား ဘယ်သူမှ မသိဘူး’

ကိုသိန်းဇံက မျက်လုံးများကိုမှေးလျက် မူးဝေတန်နှင့် သူ့ကိုကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုသိန်းဇံ၏ နားများမှာ ကောင်းစွာစွင့်လျက်ရှိသည်။

ကိုမင်းဆွေက အရက်ကိုမော့လိုက်ပြန်ကာ ဖန်ခွက်ကို အသံမြည်အောင် စားပွဲပေါ်သို့ ဆောင့်ချလိုက်သည်။ ထိုနောက်မှ ဆက်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်ပြောပြဃေ၊ အစက ကျွန်တော်ဟာ သန့်ရဲ့ ဇနီးမဟုတ်ဘူး၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ အရွယ်ရောက်လာရင် အလိုလို ပထမလူဖြစ်ရမှာပဲ၊ ဒီမှာ ဟေ့လူ...ကိုသိန်းဇံ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ပထမလူဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ခင်ဗျားသိသလား’

ကိုသိန်းဇံကလည်း အာလေးလျှာလေးနှင့် ဖြေသည်။
‘မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ပထမလူဆိုတာ သူ့ချစ်သူ သို့မဟုတ် လင်ပေါ့ ဆရာရဲ့’

ကိုမင်းဆွေသည်...
‘အဲ...ဟဲ...ဟဲ...ခင်ဗျား လူဖျိုကြီး နားလည်သားပဲ’

ဟု ဆို၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် စားပွဲကိုတအားပုတ်သည်။ လက်အကျတွင် ခေါင်းပါး ထိုးကျသွားသော်လည်း ငွတ်ပြန်လည်ထူထောင်၍ ပြောသည်။

‘မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ပထမလူဟာ သူ့ချစ်သူ၊ ပြီးတော့ အဲ...သူ့လင်၊ သိပ်မှန်တယ်၊ အားကြီးမှန်တယ်၊ သောက်ရမ်းကို မှန်တာ ခင်ဗျား၊ ကိုသိန်းဇံ ခင်ဗျား ပညာရှိပဲ’

သူသည် ခွက်ကိုမော့ပြန်သည်။ ခွက်ကပြောင်သွားသဖြင့် မောင်ညိုလှက အနည်းငယ် ထပ်ဖြည့်ပေးသည်။

‘ခင်ဗျားက ပညာရှိပဲ သိလား ကိုသိန်းဇံ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပိုအထင်ကြီးသွားပြန်ပြီ၊ ဟေ့ကောင် မောင်

ညိုလှ၊ သူ့ထဲလဲ ထပ်ထည့်ပေးဦး၊ ပညာရှိဆိုတာကို ပူဇော်ရတယ်၊ ကြိုက်တတ်တဲ့ ယခင်ကနဲ့ ပူဇော်ရတယ်’

မောင်ညိုလှက ကိုသိန်းဇံ၏ခွက်တွင်းသို့ အရက်ငွေ့ပေးသည်။ ဤသည်ကို မပွင့်တပွင့်မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်ရင်း ကိုမင်းဆွေက အလွန်သဘောကျစွာဆို၏။

‘ပူဇော်...ပူဇော်...မောင်ညိုလှ၊ သူက ပညာရှိ၊ ဆရာ့ ကျေးဇူးရှင်... ဟား... ဟား၊ ဒီမှာ ကိုသိန်းဇံ၊ ခင်ဗျား ပြောတာ သိပ်မှန်တယ်၊ အားကြီးမှန်တယ်၊ သောက်ရမ်းကို မှန်တယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ပထမလူဟာ သူ့ချစ်သူ၊ သူ့လင်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မေးမယ်၊ သန့်ရဲ့ ပထမလူဟာ ဘယ်သူဖြစ်ခဲ့သလဲ သိလား၊ ဟင်... ခင်ဗျားမသိဘူး၊ တစ်လောကလုံးမသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်သိတယ်၊ သူက... သူက... နှင်းမောင်ဗျ၊ သန့်ရဲ့ မောင်ဆိုတဲ့ကောင် နှင်းမောင်’

မှူးနေသော ကိုမင်းဆွေ၏ မျက်နှာကြီးသည် ခက်ထန်သွား၏။ ကိုသိန်းဇံကလည်း မျက်လုံးကိုပြိ၍ ကြည့်သည်။

‘အဟတ်... ဟတ်... ဟတ်... ဟား... ဟား... ဟား... နှင်းမောင်၊ သန့်ရဲ့ မောင်ဆိုတဲ့ နှင်းမောင် မဟုတ်ဘူး၊ သန့်ရဲ့ မောင် မဟုတ်ဘူး၊ အလကား ခြေကြီးပေါ်က ကောက်ထွားတဲ့ကောင်၊ ခြေကြီးမှ ရိုးရိုးခြေကြီးမဟုတ်ဘူး၊ သချိုင်းကုန်းဗျ သိလား၊ သချိုင်းကုန်းဘေးမှာ ပုဆိုးစုတ်နဲ့ လွှင့်ပစ်ထားလို့ ယက်ကန် ယက်ကန်နဲ့ ယေမလိုဖြစ်နေတဲ့ကောင်’

ကိုမင်းဆွေသည် အရက်ခွက်ကို မေ့လိုက်ပြန်၏။ လူက မူးနေသော်လည်း ခက်ထန်သောစိတ်က သူ့ကိုထူထောင်ထားပုံရ၏။

‘အယ်သုဘရာဇာက ပစ်သွားတယ်မသိဘူး၊ အဲဒါ ကျွန်တော့် အဖေက အရေးပိုင်ဗျ...သိလား၊ သန့်တို့အဖေက ခမိုင်ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးပဲ၊ အဲ...သန့်တို့အဖေက ထားဝယ်ဘက်က မိုင်းသူဌေးသမီး၊ သိပ်ချမ်းသာတယ်၊ ဖေဖေနဲ့ သန့်တို့အဖေဟာ မန္တလေးမှာဆိုကြတယ်၊ ဒီတုန်းက ကျွန်တော်က လေးနှစ်သား၊ သန့်က နှစ်နှစ်သမီး၊ သိပ်...သိပ်ချစ်ကြတာပေါ့ဗျာ၊ ဒေရာ(မုတ္တရာ)နယ်မှာ ပလိပ်ရောဂါဖြစ်တော့ ဖေဖေနဲ့သန့်တို့အဖေ နယ်လှည့်ကြရင်း ဒီကောင်နှင်းမောင်ကို မဒရာသချိုင်းဘေးက ကောက်ရလာတာ၊ အဲဒါကို သန့်တို့အဖေက မွေးစားပြီး သားအရင်းလို့ လိပ်ထားတယ်၊ သန့် ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ အစ်ကိုကြီးလဲသိတယ်’

ကိုသိန်းဇံက ပြိမ်၍နားထောင်မိ၏။ ကိုမင်းဆွေကသာ စားပွဲကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း အရက်နှင့် အမုန်းတို့ပူးပွဲလျက် မူးယစ်စွာဆို၏။

‘အဲဒီကတည်းက ဒီကောင် နှင်းမောင်ဟာ သန့်ရဲ့...ကောက်...မပြောချင်ဘူး၊ အသည်းစွဲဖြစ်လာတယ်ပေါ့ဗျာ၊ အရွယ်ရောက်တော့ ခွေးမ... မြေကြီးပေါ်ကကောင်က ပထမလူဖြစ်နေတယ် သိလားဗျ၊ ကျုပ်မကျေဘူး၊ မကျေလို့ ဘဲ ကျုပ်လုပ်တယ်၊ အာပြောမလဲ၊ အယ်သုက အာပြော

မလဲ၊ အခုတော့ ကျုပ်အောင်တယ်၊ ကျုပ်ပထမလူဖြစ်ပြီ သိလား၊ ဟား ဟား...ပထမလူ၊ သန့်ရဲ့ ပထမလူ၊ ကျုပ်သိပ်ချစ်တဲ့ သန့်ရဲ့ ပထမလူ’

ကိုမင်းဆွေသည် အရက်ဖန်ခွက်ကို မ...၍ သောက်ရန်ပြင်သည်။ သို့ရာတွင် ဖန်ခွက်မှာ လက်တွင်းမလွတ်ကျ၍ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲသွား၏။ သူ့ခေါင်းသည်လည်း စားပွဲပေါ်သို့ ဆောင့်ကျသွား၏။ ဤအကြိမ်မှ ခေါင်းပြန်ထွေလာနိုင်။

ကိုသိန်းဇံက လျှာလေးအာလေးနှင့် မောင်ညိုလှကို ပြော၏။

‘မင်းတို့ဆရာ မူးပြီးလွတ်နေပြီ၊ အခန်းခေါ်သွားပြီး သိပ်လိုက်တော့၊ သွား သွား...မြန်မြန်သွား’

မောင်ညိုလှက မောင်ဘဇိုးကို လှင်းခေါ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ကိုမင်းဆွေကို တွေ့ယူခေါ်ဆောင်သွားကြ၏။

ကိုသိန်းဇံက မတ်တတ်ထကြည့်၏။ ထိုအခါ မိမိကိုယ်ကိုလည်း အဝန်မှူးနေရန်း သတ်ဖြတ်မိ၏။ သို့ရာတွင် သတ်လွတ်အောင် မမူးသေး။

ကိုသိန်းဇံသည် စားပွဲ၌မျက်နှာမှောက်ကာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ခြေသံများကြားရပြီး မောင်ညိုလှအသံ ပေါ်လာလေသည်။

‘ဟာ... ဆရာကိုသိန်းဇံကြီးကပါ မူးနေပြီ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဆရာ...ဆရာ’

မောင်ညိုလှက ကိုသိန်းဇံကို လှုပ်နှိုးသည်။
 ကိုသိန်းဇံ ခေါင်းထုလာပြီး ပြောသည်။
 'မောင်ညိုလှ....ငါလဲ သိပ်မူးနေပြီ၊ ကားမောင်းပြန်လို့
 ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ဒီမှာပဲအိပ်တော့မယ်၊ အခန်းတစ်ခု
 ပြင်ထားကွာ၊ အေး....ရေခဲဓာတ်တူးနဲ့ ပုလင်းကိုလဲ အခန်း
 ထဲ ပို့ထား၊ ငါ ဆက်သောက်ဦးမယ်၊ ပြီးတော့ မောင်
 ညိုလှ၊ ငါ့ကား ဖင်ထိုင်ခုံအောက်မှာ သားရေသေတ္တာလေး
 တစ်လုံးပါတယ်၊ အဲဒါသွားယူခဲ'
 မောင်ညိုလှ ထွက်သွားသည်။ ကိုသိန်းဇံက စားပွဲ၌
 မျက်နှာ မှောက်ထား၏။ ဘေး၌ရှိသော မောင်ဘစိုးက သမ်း
 ဝေပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွား၏။
 မောင်ညိုလှက သားရေသေတ္တာလေး တစ်ခုနှင့်အတူ
 ပြန်ရောက်လာ၏။
 သူသည် စားပွဲပေါ်မှ မသောက်ရသေးသော ဝီစကီ
 ပုလင်းကို ဖောက်ကာ ဖန်ခွက်တစ်ခုတွင်း ငွေ့၍သောက်၏။
 မကြာမီ မောင်ဘစိုးလည်း ဆင်းလာ၏။
 မောင်ညိုလှကမေးသည်။
 'အိပ်ရာ ပြင်ပြီးပြီလား'
 'ပြင်ပြီးပြီဗျ၊ ကျွန်တော့်လဲ တစ်ခွက်ပေးဦး'
 ကိုသိန်းဇံက ခေါင်းမော၍ သူတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်သည်။
 ထိုနောက် အားရစွာ ရယ်မောလျက်ရှိ၏။
 'ဟာ....ငါ့လူတွေကလဲ နှိပ်သကိုး၊ ကဲ....ဖန်ခွက်တွေ
 ပေး၊ ရိက္ခာယူထားကြ'

ကိုသိန်းဇံက သူတို့၏ ဖန်ခွက်များတွင်းသို့ ဝီစကီကို
 ပြည့်အောင် ပေါင်းထည့်ပေးသည်။ သားရေ သေတ္တာကို
 ဆွဲမယူပြီး ဆို၏။
 'ကဲ....ကိုယ့်လူတို့ ဆက်သောက်ကြ၊ ငါ့ကိုတော့ လိုက်ပို့
 ပေးကြဦးကွာ'
 မောင်ဘစိုးက ရေခဲဓာတ်တူး၊ အရက်ပုလင်း၊ ဆော်
 ဒါပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်ကိုယူသည်။ မောင်ညိုလှက ကိုသိန်းဇံ
 ကို တွဲခေါ်၏။
 အပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခု၌ ကိုသိန်းဇံကို သူတို့က နေ
 ရာချပေးသည်။
 ကောင်လေးများ ဆင်းသွားသောအခါ ကိုသိန်းဇံသည်
 အိပ်ရာထက်၌ မလွဲဘဲ ထိုင်လျက်အနားယူသည်။ နာရီကို
 ငိုကြည့်လိုက်သောအခါ ညဉ့်ဆယ့်တစ်နာရီ ရှိနေလေပြီ။
 ကိုသိန်းဇံသည် ရေခဲရေတစ်ခွက် ငွေ့သောက်၏။ နောက်
 တစ်ခွက် ငွေ့ကာ မျက်နှာသစ်သည်။ အေးမြသော ရေခဲဓာတ်
 ကြောင့် အိပ်ချင်နေသော မျက်လုံးများ ကြည်လာသည်။
 စီးကရက် တစ်လိပ်ကိုဖွာလျက် ပြတင်းမှ အပြင်တက်သို့
 မေးကြည့်သည်။
 လရောင် မှန်ယူယူသာနေ၏။ လေရှူးအစောင့်ခံ ရွက်ဝါ
 များ ကြွေဆင်းကျနေသည်။

စီးကရက် တစ်လိပ် တိုသွားသောအခါ ကိုသိန်းဇံသည် သူ၏သေတ္တာလေးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ သူလိုသော ပစ္စည်း များကား အဆင်သင့်တည်း။ ကိုသိန်းဇံက အခန်းမီးကို ပိတ်လိုက်၏။

အောက်ထပ်မှ တံခါးပိတ်သံ၊ ခြေသံများကြားရသည်။

ကိုသိန်းဇံက ရေခဲရေ သောက်ပြန်၏။ မျက်လုံးတို့ကို လည်း ခဲရေ ဆွတ်ပေးနေသည်။ လည်ကုပ်ကိုပါ ရေခဲ ရေနှင့် ဆွတ်ပေး၏။

ကိုသိန်းဇံသည် ဤသို့ဖြင့် တစ်နာရီခန့် စောင့်နေသည်။

အိမ်ကြီး ဘစ်ခလုံး တိတ်ဆိတ်မှောင်မည်း၍ ငြိမ်သက်လေ ခါမှ ကိုသိန်းဇံ အလုပ်စသည်။

ပထမဦးစွာ သူက သေတ္တာလေးတွင်းမှ သူလိုချင်သော ပစ္စည်းများကို ထုတ်ယူသည်။ ထိုနောက် တံခါးကို အသံ မမြည်အောင် ဖွင့်ချက်ထွက်ခဲ့ပြီး အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ် သည်။

အစစအရာရာကို စိတ်ကျေနပ်လေပါမှ ကိုသိန်းဇံသည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူက ရွှေဦးစွာ ကိုမင်းဆွေ၏ အိပ်ခန်းသို့သွားသည်။

ကိုမင်းဆွေ၏ အိပ်ခန်းမှာ အတွင်းမှချက်ချမထား။ ထို ကြောင့် အခန်းတွင်းသို့ အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်နိုင်သည်။

အခန်းတွင်း၌ မီးရောင်မရှိ။

ကိုသိန်းဇံက သူ၏ မီးရောင် မျှင်မျှင်သွယ်သွယ်သော ထွက် သည့် လက်နှိပ်ခတ်မီးကို အသုံးပြုလျက် အခန်းလို စစ်ဆေး သည်။

စိတ်ဝင်စားဖွယ် မည်သည်ကိုမျှ မတွေ့။

ကိုသိန်းဇံသည် ကိုမင်းဆွေ၏ ခုတင်နားသို့ ချဉ်းကပ် သွားသည်။

ကိုမင်းဆွေကား တခေါခေါနှင့် အိပ်မောကျနေသည်။

ကိုသိန်းဇံက ကိုမင်းဆွေ၏ ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ချာ ကြည့်သည်။

ပစ္စတိုသေနတ် တစ်လက်မှတစ်ပါး အခြား ဘာမျှမတွေ့။

ကိုသိန်းဇံက ကိုမင်းဆွေ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ညင်သာစွာ စမ်း၍ ရှာကြည့်သည်။

မောင်ညိုလှတို့က ဖြစ်သလို သိပ်ဝစ်ခဲ့သော ကြောင့် ကိုမင်းဆွေမှာ အဝတ်အစား မလဲသေး။

ကိုမင်းဆွေ၏ ခါးပတ်မှ စတိန်းလက်(စ်)စတီး(လ်) သံမဏိကြိုးဝယ်သည် ဘောင်းဘီအိတ်တွင်းသို့ ကျဆင်းနေ သည်။

ကိုသိန်းဇံက ကျင်လည်စွာဖြင့် သံမဏိကြိုးကို ဆွဲယူလိုက် သည်။

ကိုသိန်းဇံ၏ လက်တွင်းသို့ သော့တွဲတစ်ခု ပါလာသည်။

သော့တွဲကိုယူကာ ကိုသိန်းဇံသည် ထွက်လာခဲ့၏။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုပင် မသုံးဘဲ ကိုသိန်းဇံက လက်ဖြင့် စမ်းကာ ခြေကိုဖော့နင်းလျက် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ ပါသည်။

* * *

ရွက်ဝါရွက်မွဲတို့က အပြင်ဘက်၌ ကြွေသက်လဲနေသည်။
ဥဩငှက်ကလည်း လွမ်းဆွတ်ဖွယ် နွေ၏တေးကို ဖွဲ့ဆိုသီကျုံး
နေ၏။

ငွေလက သာနေသည်။ သို့ရာတွင် မြူတို့ကလည်း ဆိုင်း
၍ ခရီးကျူးသော မိုးသားများကလည်း ဖြတ်သန်းနေ၏။

ငွေလဝန်းပမာ တင့်တယ်သော မလေးသန်၏ မျက်နှာ
ကို ကိုမင်းဆွေက အကြိတ်ရင်း ကြည့်နေ၏။ သို့ရာတွင်
မလေးသန်၏ ဘေးမှရပ်နေသူများသည် သူ့အတွက် မြူနှင့်
မိုးသားတွေပမာ ဖြစ်နေမည်လော၊ မသိ။

ကိုမင်းဆွေ မတုန်လှုပ် ငြိမ်နေသကဲ့သို့ အားလုံးက
လည်း မတုန်မလှုပ် ငြိမ်နေကြသည်။

ကိုမင်းဆွေက စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။
သူနှင့် ရင်ဆိုင်ထိုင်နေသူများကား ဒေါက်တာ ဦးထွန်း

(၁၂)

ချစ်သော ဤကမ္ဘာ

က

အောင်၊ မလေးသန့်၊ ဒေါက်တာ နှင်းမောင်နှင့် ကိုသိန်းဇံ တို့ဖြစ်သည်။

လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်၍ နံရံနှင့်ကျောကို တပ်ကာ ကိုက်ထူးကမူ ကျောက်ရုပ်ပုမာ ရပ်နေ၏။

သူတို့ တစ်ဦးစီ၏ မျက်နှာများကို လှည့်လည်ကြည့်ပြီး သော ကိုမင်းဆွေ၏ မျက်လုံးများက ကိုသိန်းဇံ မျက်နှာတွင် စူးစိုက်ရပ်လိုက်၏။

အံ့ကြိတ်တားရာမှ ကိုမင်းဆွေသည် ဒေါသကို မပုံးလွှမ်း နိုင်သော အသံဖြင့်ဆိုသည်။

‘ခင်ဗျား သိပ်တော်တယ် ကိုသိန်းဇံ၊ ကျုပ်ကိုလဲ ကောင်းကောင်းသစ္စာဖောက်တယ်၊ အခုတော့ ခင်ဗျားတို့ ပိုင်နိုင်နေပါပြီ၊ ဟဲ...ဟဲ...၊ အဲဒီတော့ ပြေကြပါဦး၊ ဘာ ကိစ္စကြောင့် ဒီညနေမှာ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို တယ်လီဖုန်း ဆက်ခေါ်ကြတာလဲ’

ကိုမင်းဆွေသဏ္ဌာန်မှာ ထောက်ချောက်တွင်း၌ မိနေ သော ကျားနာ၏ဟန် ပေါ်နေသည်။ ဆူပါးစပ်မှလည်း အရက်နံ့တသင်းသင်း ထွက်လာနေ၏။

ကျန်လူအားလုံးက ကိုသိန်းဇံကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

ကိုသိန်းဇံက နေရာမှထ၍ စားပွဲတွင် လက်ခံထက်ပြီး ကိုမင်းဆွေ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ ထိုနောက် ဝီး

ကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူမီးညှိစွာရှိုက်ပြီး အခန်းတွင်း၌ အေးချမ်းစွာ နှင်လှမ်း သုံးလှမ်း လမ်းလျှောက်လိုက်သည်။

ကိုသိန်းဇံသည် အခန်းလယ်၌ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီး ကိုမင်းဆွေကို လက်ညှိုးထိုး၍ တည်ငြိမ်သောအသံနှင့်ဆို၏။

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သစ္စာဖောက်လို့ဆိုတယ်၊ ဟုတ် လား ကိုမင်းဆွေ၊ (ဆရာလို့မခေါ်ဘဲ) ကိုမင်းဆွေလို့ ခေါ် တာကိုတော့ သိပ်စိတ်မချီပါနဲ့ ဟဲ...ဟဲ...မင်း၊ အို... အို...မလုပ်နဲ့လေ၊ ခင်ဗျားဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ ပစ္စတို ပါမှန်း ကျုပ် သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟော့ဟို ကိုက်ထူးရဲ့ လက်ထဲမှာလဲ သေနတ်တစ်လက်က ရှိနေတယ်၊ ဒီတော့ ကောင်းကောင်း နားထောင်ပါ’

အမှန်ပင် ကိုမင်းဆွေက လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုသိန်းဇံ၏ သတိပေးသံနှင့်အတူ ကိုက်ထူးက သူ့ကို သေနတ် တစ်လက်ဖြင့် ချိန်ထားလျက်ရှိမှန်း တွေ့ရသဖြင့် ကို မင်းဆွေ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

ကိုသိန်းဇံက အသာပြုံးရင်း ဆိုသည်။

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သစ္စာဖောက်လို့ခေါ်တယ်၊ ဟုတ် လား ကိုမင်းဆွေ၊ သစ္စာဖောက်ဆိုတဲ့ စကားရဲ့အဓိပ္ပာယ် ကို ခင်ဗျား နားလည်ရဲ့လား၊ သစ္စာဆိုတာက အစ ကတည်းက ခံယူသားတဲ့သစ္စာဆိုတာဟာ ရှိရတယ်၊ သစ္စာ

ဆိုတာဟာ အမှန်တရားကိုခေါ်တယ် ဝတ်လုံတော်ရမင်း၊
ခင်ဗျားဘက်မှာ ဘာအမှန်တရား ရှိလို့လဲ’

ကိုမင်းဆွေက ကိုသိန်းဇံကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။
သို့ရာတွင် ဘာစကားမျှမပြောဘဲ ပြန်ငြိမ်သွား၏။

အခန်းတွင်း၌ ပြတ်သားခဲ့အောင်မြင်သော ကိုသိန်းဇံ၏
စကားသံသည် ဆက်လက်ပေါ်ထွက်နေသည်။

အမှန်တရားဟာ ခင်ဗျားဘက်မှာ အစကတည်းက မရှိ
ဘူး ကိုမင်းဆွေ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ခင်ဗျားရဲ့စုံထောက်
အဖြစ် ငွားကတည်းက ကျုပ် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောခဲ့
တယ်။ ရာဇဝတ်မှုကိုထိမ်ချန်တဲ့ အလုပ်ဆိုရင် ကျုပ်မလုပ်
ချင်ဘူးလို့၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်
ဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးကို မတရားယူပြီး ကျုပ်ကို အသုံးချခဲ့
တယ်။ ကျုပ်ကလဲ နွားတစ်ကောင်လိုပဲ ခင်ဗျားရဲ့ ကြိုးဆွဲ
ရာ ကခဲ့တယ်။ ဘယ်လောက်အထိ နွားကျသလဲ ဆိုရင်
ဒီအိမ်ကြီးထဲ စွန့်ဝင်ခဲ့တဲ့အထိပဲ။ ဒီအိမ်ကြီးထဲ ရောက်ရင်
မတော်တဆ သေဘေးကိုတွေ့နိုင်တယ်။ ဒါကို ကျုပ်သိ
တယ်။ ခင်ဗျားလဲ သိတယ်။ သိလျက်နဲ့ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို
လွှတ်ခဲ့တယ်။ အမှန်က ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ဆေးသွားရင်
ပိုဝမ်းသာမှာပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ အကွက်ဆင်မှုဟာ ပိုအောင်မြင်
သွားမှာကိုး။ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဝတ်လုံတော်ရမင်း’

ကိုမင်းဆွေ မဖြေ၊ အံ့ဩတ်လျက် ငြိမ်ငြိမ်နေသည်။

‘နွားကျကျနဲ့ ဒီအိမ်ထဲဝင်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်ဟာ သေဘေးကို
တကယ်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်။ ဟောဒီ ဆရာဝန်မောင်နှမတွေ
မှာ ခင်ဗျားလိုပဲ ဗြဟ္မစိုရ်တရား ကင်းခဲ့ရင် ဒီအချိန်မှာ
ကျုပ်ရဲ့ခန္ဓာဟာ ပြာဖြစ်ပြီး အင်းလျားရေပြင်အောက်
ရောက်နေပြီ ကိုမင်းဆွေ၊ အဲဒီလိုဖြစ်သွားရင်လဲ ခင်ဗျား
ဝမ်းမနည်းပါဘူး၊ ဟုတ်လား’

ကိုမင်းဆွေ ဝိုင်နေ၏။ ကိုသိန်းဇံကသာ ခံစားမှုအပြည့်
ပါသော အသံနှင့် ဆက်ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့်
ကျုပ် ပြာမဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ပြာဖြစ်သွားတာကတော့ ခင်ဗျားရဲ့
ကျုပ်အပေါ်မှာရှိတဲ့ ကျေးဇူးဆိုတာပဲ ကိုမင်းဆွေ၊ ခင်ဗျား
က ကျုပ်ကို ထောင်ကကယ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟော—
သေတွင်းထဲပြန်ချခဲ့တယ်။ ဒီ ဆရာဝန်မောင်နှမတွေကတော့
အနည်းဆုံး မျောက်ဝံကြီးတွေရဲ့ လက်က ကျုပ်ထံ ကယ်ခဲ့
ကြတယ်’

ဤစကားကြောင့် ကိုမင်းဆွေက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။
ခနဲတုတ်စကားကိုလည်း ဆို၏။

‘ခင်ဗျားရဲ့ ကျေးဇူးသံတတ်မှုကို ချီးကျူးပါတယ် ကို
သိန်းဇံ၊ ဒါပေမယ့် မေးရဦးမယ်၊ ခင်ဗျားက အခု ရာဇဝတ်
မှုကို ထိမ်ချန်တော့သေးပေါ့ ဟုတ်လား’

ကိုသိန်းဇံသည် အလွန်သဘောကျဟန် အော်ရ ယုံလိုက်သည်။

‘မုန်ပါတယ် ဝတ်လုံတော်ရမင်း၊ ရာဇဝတ်မှုကို ကျွန်တော် ထိမ်ချန်တော့မယ်၊ စကတည်းက ကျုပ်ဘဝက ထိမ်ချန်နေရတဲ့ ဘဝကို၊ ခင်ဗျားကစပြီး ထိမ်ချန်ခိုင်းတာပဲ၊ ခင်ဗျား ထိမ်ချန်ခိုင်းတာက ခင်ဗျားကိုယ်ကျိုးအတွက်၊ အခုကျုပ် ထိမ်ချန်မှာက ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတွေရဲ့ အကျိုးအတွက်၊ လူလုပ်သားတဲ့ ဥပဒေအရတော့ ကျုပ်ဟာ ရာဇဝတ်မှုကို ထိမ်ချန်သူပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဗြဟ္မစိုရ်တရားရဲ့ အမြင်မှာတော့ ကျုပ်ဟာ အမှန်တရားရဲ့ ဘက်တော်သားပဲ’

ကိုသိန်းဇံသည် ကိုမင်းဆွေအား စူးစိုက်ကြည့်သည်။

ကိုမင်းဆွေ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ မ ခံ ချင် မှု ကြောင့် လော၊ ဒေါသကြောင့်လော၊ အခြား တာကြောင့်လောမသိ တုန်ယင်နေသည်။

‘ကျုပ် သိပ်ရှည်ရှည်မပြောချင်ဘူး ကိုမင်းဆွေ၊ ကျုပ်ဟောဒီ ဆရာနှင်းမောင်တို့ရဲ့ သုတေသနလုပ်ငန်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို နားလည်ဖို့ပြီ၊ ကျုပ် သူတို့ကိုထောင်မချရက်ဘူး၊ ထောင်လဲ မကျထိုက်ကြဘူး၊ အထူးသဖြင့် မြင့်မြတ်လှတဲ့ ဒေါက်တာ မလေးသန့်ဟာ ခင်ဗျားလို လူယုတ်မာတစ်ဦးရဲ့ လက်ထဲကို အခရာကံမခံနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားဟာ

တာကြောင့် ဒီလောက်ရက်စက်ရတာလဲ ကိုမင်းဆွေ၊ ခင်ဗျားမှာ နှလုံးသားမှရှိရဲ့လား’

ဤစကားအတွက်မူ ကိုမင်းဆွေက မချီပြုံး ပြုံးရှာ၏။

ကိုသိန်းဇံသည် နောက်ထပ်စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ ဖွာညှိပြီး ဆက်ပြော၏။

‘ခင်ဗျားဟာ မိန်းမသားတစ်ဦးရဲ့အချစ်ကို ချားပြုတိုက်ယူချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ဝတ်လုံတော်ရမင်း၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းခဲ့ဘူး၊ ဒေါက်တာ မလေးသန့်ကလဲ မြင့်မြတ်တဲ့ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ရေးအတွက် မျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ ခင်ဗျားရင်ခွင်ထဲဝင်ဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးဦးထွန်းအောင်နဲ့ ဆရာလေး ဒေါက်တာနှင်းမောင်တို့ဟာ သူတို့ရဲ့ ချစ်လှစွာသော နှမကိုတော့ ခင်ဗျားလက်ထဲမအပ်ဘူး၊ သူတို့သာ ထောင်ထဲကိုဝင်သွားကြမယ်၊ အဲဒီရင်ကွဲစရာအဖြစ်ကို မကြည့်ရက်လွန်းလို့ ကျုပ်ဝင်စွက်ခဲ့တယ် ကိုမင်းဆွေ’

ကိုသိန်းဇံသည် သူ့ကိုယ်သူ အလွန်သဘောကျဟန် ရယ်သည်။

‘အမှန်ကတော့ ခင်ဗျားဟာ အတော်ခိုင်တဲ့လူပဲ ကိုမင်းဆွေ၊ ခင်ဗျားရည်ရွယ်ချက်အောင်ဖို့ ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ သက်သေခံအချက် သုံးချက်ရှိနေတာကိုး၊ တစ်ချက်က

၂၆၂ ● တက္ကသိုလ်ဘုန်းနီခို

ကျွန်တော့် ခိုင်ယာရီ၊ တစ်ချက်က ဒီအိမ်ထဲဝင်မယ်ဆိုတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ မှာတမ်း၊ တစ်ချက်က ဟိုတစ်နေ့က ခင်ဗျားဖမ်းယူထားလိုက်တဲ့ အသံသွင်းတိပ်ခွေပဲ၊ အဲဒါတွေ အားလုံးကို မနေ့ညက ကျုပ်ပြန်ယူခဲ့ပြီးတာ ခင်ဗျားသိပြီးရောပေါ့၊ ခင်ဗျားကိုင်နိုင်တာ တစ်ချက်ပဲ ရှိတယ်၊ တာမေ့သန့်ရှင်းသွားပြီး မောင်လှငွေရဲ့ အလောင်းဟာ ဂူထဲမှာမရှိတာကို ပြမယ်၊ မောင်မြဇင်ရဲ့ အလောင်းပျောက်မှုကိုလဲ ဆရာနှင်းမောင်တို့အပေါ် အမှုပတ်အောင်ဆင်ယူမယ် ဟုတ်ရဲ့လား၊ အဲဒီအချက်တွေကတော့ ကျုပ်မဖြေရှင်းနိုင်တဲ့အချက်တွေပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကံအားလျော်စွာ ဒီအချက်တွေကို ဟောဒီ ကိုက်ထူးက အလွယ်လေးဖြေရှင်းနိုင်တယ်၊ မတုတ်ဘူးလား ကိုက်ထူး

ကိုက်ထူးက လက်တွင်းမှ ခြောက်လုံးပြုးကို လှုပ်ယမ်းရင်း ဖြေသည်။

‘ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာဦးသိန်းဇံ၊ ကျွန်တော်က ဖြေမယ်၊ ဒီအလောင်းတွေကို ဘယ်သူဖော်လဲလို့ မေးလာရင် ကျွန်တော် ဖော်တယ်လို့ဖြေမယ်၊ ဘာကြောင့်ဖော်သလဲလို့ မေးရင် အဖြေက ရှင်းရှင်းပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သုဘရာဇာတွေဟာ ဒီလိုပဲ ခေါင်းပြန်ဖော်တတ်တာပဲ၊ ခေါင်းကောင်းကောင်းကို ဆေးပြန်သုတ်ရောင်းရင် ပိုက်ဆံရတယ်၊ ခေါင်းထဲက အရိုးတွေကို ဆေးကြော အရောင်တင်ပြီး ပြန်ရောင်းရင်လဲ ပိုက်ဆံရတာပဲ၊ အဲဒါကြောင့်ဖော်တယ်လို့ ပြော

မယ်၊ ထောင်ကျသွားရင်လဲ မေ့ပါဘူး၊ သုဘရာဇာတစ်ဦး အတွက် ထောင်ကျလို့ ဘာမှ မှုစရာမရှိဘူး’

ကိုင်းဆွေသည် အင်္ကျီကြိတ်၍ ငြိမ်နားထောင်နေသည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းပင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောသည်။

‘ပိုင်ပါပေဗျာ၊ သိပ်ပိုင်ပါပေ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်လက်ထဲမှာ တခြားအချက်တစ်ချက် ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီအချက်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို ထောင်ချရဲ့ပဲ၊ ဒီအချက်ကို ဖွင့်မပြောနိုင်တဲ့ အတွက်တော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်’

ကိုသိန်းဇံကလည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ပြန်ရယ်မောသည်။

‘ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ ကိုမင်းဆွေ၊ ဒီအချက်ကို ကျွန်တော်တို့က သိပြီးသားပါ၊ အဲဒါဟာ ဘာဆိုတာလဲ ရှင်းပြပါမယ်၊ ခင်ဗျားက မောင်မြဇင်ရဲ့ အလောင်း ပျောက်မှုနဲ့ ကျုပ်တို့ကိုပတ်သက်ပြီးတော့ အထူးသဖြင့် ကျုပ်ထိုက်မယ်၊ ကျုပ်ဟာ ဦးထွန်းဇော်ဆီက ပိုက်ဆံယူပြီး အမှုကို လှည့်ပတ်တယ်လို့ စွပ်စွဲမယ်၊ ဒါပေမယ့် တရားသူကြီးတွေဟာ ဒီလောက် ဦးနှောက်မဲ့သူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ တရားသူကြီးတွေ မပြောနဲ့၊ ကာယကံရှင်နဲ့ဇင်ကတောင်မှ ခင်ဗျားတို့ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကို ကျုပ်လက်တွေ့ပြမယ် ကိုမင်းဆွေ....’

ကိုသိန်းဇံသည် လက်ခုပ်သုံးချက် ကီးလိုက်သည်။

အခန်းတံခါး ပွင့်လာပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်က ဝင်လာသည်။

ကိုမင်းဆွေမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေမိ၏။

ဝင်လာသူမှာ အခြားမဟုတ်၊ နွဲ့နွဲ့ဇင်သာတည်း။

နွဲ့နွဲ့ဇင်၏ မျက်နှာလေးမှာ နှုတ်ချောမွေ့မြဲ ချောမွေ့နေသည်။ သို့ရာတွင် မျက်လုံးများက ခက်ထန်နေ၏။ ပြောသော စကားမှာ သရော်သံပါနေ၏။

‘သိပ်အံ့ဩသွားသလား၊ ဟုတ်လား ဦးမင်းဆွေ၊ ဦးမင်းဆွေလို့ ခေါ်လို့ စိတ်ကောဆိုးသေးသလား၊ ဒါပေမယ့် ရှင့်အတွက် ယောက်ျားသဘာဝ တပ်မက်မှုလောက်နဲ့သာ ထိုက်တန်ပြီး ရာသက်ပန်ဘဝ ကြင်ဖော်အဖြစ် မတန်တဲ့ နယ်လီက ရှင့်ကို ဦးမင်းဆွေလို့ခေါ်တာ သိပ် မစိမ်းကားလှပါဘူး၊ ဟုတ်ရဲ့လားရှင့်’

ကိုမင်းဆွေသည် နယ်လီ၏ မျက်လုံးများကို ရင်မဆိုင်ရဲတော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့ပစ်လိုက်သည်။ လက်သီးကိုမူ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။

နယ်လီ အသံသည်သာ သရော်သံမှ မခံချင်သံသို့ပြောင်းသွား၏။

‘ရှင်ဟာ အင်မတန် မက်စက်ယုတ်မာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါလား၊ ဟင်...ဦးမင်းဆွေ၊ ရှင့်ကိုယုံပြီး တစ်ကိုယ်လုံး

ပုံအပ်ခဲ့တဲ့ နယ်လီ အပေါ် သစ္စာဖောက်ရုံတင်မက မြင့်မြတ်ဖြူစင်တဲ့ တခြားမိန်းမသားတစ်ဦးကိုပါ ရှင့်လက်ထဲတောင်းတဲ့ နည်းနဲ့ရောက်အောင် ကြံစည်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ အမှုမှန်ကို သိပါလျက်နဲ့ အုပ်ဆိုင်းပြီး နယ်လီ ဦးလေးကိုပါ ဒုက္ခရောက်စေခဲ့တယ်၊ တော်ပါသေးရဲ့၊ နယ်လီ မှာ အားကိုးစရာ တခြားမြင့်မြတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ဦး ရှိနေသေးလို့’

ကိုမင်းဆွေ ခေါင်းမဖော်နိုင်၊ အားလုံးက ငြိမ်ကြည့်နေသော်လည်း ဖြစ်သမျှကို စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာနှင့် ကြည့်နေရှာရဟန်တူသူ ဒေါက်တာ နှင်းမောင်က ဝင်တားဖြစ်သည်။

‘တော်ပါလား နယ်လီ၊ သူ့အမှားကို သူသိနေတဲ့ လူတစ်ဦးကို စိတ်မချမ်းသာအောင် မပြောပါနဲ့လား’

နယ်လီက ဒေါက်တာနှင်းမောင်၏ဘက်သို့လှည့်လိုက်၏။

‘ဆရာကိုတော့ လေးစားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နယ်လီ ရင်ထဲ ရှိတာလေးကိုတော့ ပြောခွင့်လေးပါ၊ နယ်လီက အနစ်နာခံထားရတဲ့သူပါ၊ ဒီမှာ ဦးမင်းဆွေ၊ ရှင့် တစ်ခုမှနေတယ်၊ ဒီအမှုကို လာအပ်စဉ်အခါက ရှင့်ထက်အရင် အစ်ကိုသိန်းဇံကို တွေ့ခဲ့တာဆိုတာလေ၊ အစ်ကိုသိန်းဇံဟာ နယ်လီ အပေါ်မှာ ဖြူစင်သန့်ရှင်းစွာနဲ့ အပြစ်စောင့်ရှောက်ခဲ့သူမို့ သူ့ကို နယ်လီ အမြဲယုံကြည်ခဲ့တယ်၊ အခုလဲ သူက အရေးကြီးကိစ္စကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးဘဲ အခြေပြန်

လာခဲ့ပါဆိုလို့ နယ်လီပြန်လာခဲ့တာ၊ ဒီမဲဇာမြိုင်မှာ နယ်လီ
 ရောက်နေတာ သုံးရက်ရှိပြီ၊ ဇာတ်ကြောင်းအမှန်တွေအား
 လုံးကို နယ်လီသိပြီးပြီ၊ ရှင်ဖမ်းထားတဲ့ တိပ်ခွေကိုပါ နား
 ထောင်ပြီးပြီ၊ ဒီတော့ အစိုးရအနေနဲ့ ဘာ ဆက်လုပ်လုပ်
 နယ်လီတော့ နယ်လီ အမှုကို ပြန်နုတ်သိမ်းပြီး ပိတ်ပစ်လိုက်
 မယ်၊ ရှင်ကိုလဲ နယ်လီ ဝတ်လုံအဝတ် ပြန်လည်ရုပ်သိမ်း
 ကယ်၊ ရှင်အပေါ်မှာထားခဲ့တဲ့ နယ်လီ ဧတ္တော့ကိုလဲ ရုပ်
 သိမ်းတယ်၊ ရှင်မျက်နှာကိုလဲ မကြည့်ချင်ဘူး၊ အို...ရှင်ဟာ
 ရှင်ဂုဏ်သိက္ခာရှိသေးသမျှကို ရှိသေတဲ့လူဆိုရင် ဒီလောက
 မှာတောင် နေဖို့ကောင်းတော့တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး သိလား
 ဦးမင်းဆွေ'

နယ်လီ၏ နောက်ဆုံးစကားတို့သည် သူ့ကို မိုးကြိုးပစ်
 မှန်သည်ကဲ့သို့ ခံရစေသည်လား မပြောတတ်၊ ငိုက်စိုက်ဖြစ်
 နေသော သူ၏ခေါင်းသည် စားပွဲပေါ်သို့ မောက်ကျသွား
 ၏၊ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်၍ သူသည် ကျိတ်ရှိုက်နေ
 သည်။

ဦးခေါင်းကို ပြန်ထူလိုက်သောအခါ သူ့မျက်နှာသည်
 စိတ်ဖောက်ပြန်နေသော လူတစ်ဦး၏ မျက်နှာဖြစ်နေ၏။

သူ့မျက်လုံးတို့တွင် မျက်ရည်တို့ ရွှဲနေ၏။ သူ့မျက်နှာ
 သည် ကြောက်မယ်ဖွယ် အိုမင်းကျဆင်းလျက်ရှိသည်။ ငိုခြင်း

ထက်ပြင်းထန်သော အပြုံးသည် သူ့နှုတ်ခမ်း၌ ထင်လျက်
 ရှိသည်။

သူက အခန်းတွင်းရှိ လူကုန်ကို ပြူးကြောင်စွာ လှည့်
 လည် ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် မလေးသန့်၏
 မျက်နှာဆီ ရောက်သွားသောအခါ သူသည် အရူးတစ်
 ယောက်ပမာ အော်ရယ်သည်။ ရယ်၍အားရမှ ချောက်ချား
 တုန်ယင်သော အသံကြီးနှင့် ပြောသည်။

'သန့်ရယ်၊ ကိုမင်းဆွေရဲ့အဝတ်ဟာ ရှုံးပါပြီ၊ ဆုံးပါပြီ၊
 ခွေးတစ်ကောင်လောက်မှ မကောင်းတဲ့အဝတ်နဲ့ ဆုံးရ ရှုံးရ
 ပါပြီ၊ သန့်ကိုချစ်လွန်းလို့ ဆုံးရ ရှုံးရပါပြီ၊ သန့်တို့က ပိုင်
 တယ်၊ သိပ်ကိုပိုင်တယ်၊ ဒီတော့ အနိုင်ယူကြပေါ့၊ ဟုတ်လား၊
 အနိုင်ယူရစ်ကြတော့၊ ဟား...ဟား...ဟား'

ရယ်ရင်းက သူ့မျက်လုံးများသည် အေးချမ်းသော်လည်း
 အံ့သြလှသော အသွင်နှင့် သူ့ကို ဝေးကြည့် နေ ရှာ သော
 ဒေါက်တာနှင်းမောင်ဆီ ရောက်သွားသည်။

အရယ်ရပ်၍ သူက မဲပြုံးကြီးပြုံးလိုက်သည်။ မုန်းတီး
 ခြင်း၊ မနာလိုခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်းတို့နှင့် သူ့မျက်လုံးများက
 ကြောက်နက်ဖွယ် ရှိနေ၏။

'မင်းလဲ သိပ်ကံကောင်းတယ်သိလား နှင်းမောင်၊ မဒရာ
 သချိုင်းဘေးမှာ လူ့စွန့်ပစ်သွားလို့ ပုဆိုးစုတ်ပတ်ပြီး ယက်
 ကန် ယက်ကန် ဖြစ်နေရတဲ့ ခြေကြီးပေါ်က ကောက်ရတဲ့ လူ

တစ်ယောက်အဖြစ်ကနေ အခုတော့ သန့်ရဲ့ ပထမလူ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ မင်းအစ်မဆိုတဲ့သန့်ဟာ မင်းအစ်မ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းရဲ့ ချစ်သူ၊ မင်းကိုချစ်နေတဲ့သူ’

သူ၏ ပြင်းထန်လှသော စကားရပ်ကြောင့် မလေးသန့်၏ ပါးစပ်ကလေးမှာ ဟသွားသည်။ စိတ်မှတ်မဲ့ဖြင့် လက်ဖဝါးလေးနှစ်ခုမှာလည်း နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်မိလျက်သားရှိနေ၏။

မမျှော်လင့်သော စကားကြောင့် ဦးထွန်းအောင်ပင်လျှင် ကြက်သေသေကော သူ့ကို ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။

ဒေါက်တာ ဦးမောင်ကမူ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် သူ့အစ်မနှင့် သူ့အစ်ကိုတို့ကို လှည့်ကြည့်ရှာသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား...သယံဇာတလဲ၊ စကားမပြောနိုင်ကြတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီမှာသန့်၊ သန့်ချစ်သူနဲ့သန့် ပျော်ပျော်နေရစိမ့်၊ တစ်ဖက်သတ်အချစ် ဆုလာဘ်အဖြစ် လူယုတ်မာတွေကို ရပြီးမှ ဒီဘဝမှာ ဘာတွေမှမလိုချင်တော့ဘူး၊ ဟေ့ သုတရားဘာသာကြီး၊ မင်းသေနတ်ကို သုံးတော့လေ’

ကိုမင်းဆွေသည် နေရာမှထ၍ သူ့အိတ်တွင်းသို့ နှိုက်လိုက်သည်။ ကိုကံထူးကလည်း သေနတ်ကို ကိုမင်းဆွေဆီသို့ ချိန်လိုက်၏။

ပထမဦးဆုံး လှုပ်ရှားလာသူမှာ ကိုသိန်းဇံဖြစ်သည်။ သူသည် ‘ဟေ့...ကိုကံထူး၊ မလုပ်နဲ့’ ဟုအော်ရင်း ကိုကံထူး၏ သေနတ်ကို ဝင်လှသည်။

ကိုကံထူး၏ သေနတ်ပြောင်းဝမှာ မီးပွင့်သွားပြီး ကျည်ဆန်တစ်ထောင့်သည် ဝှိုခေါ်ကာ လေကိုဖြတ်လျက် ပြတင်းပေါက်မှ ထွက်သွားသည်။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ကိုသိန်းဇံသည် ကိုကံထူး၏လက်မှ သေနတ်ကိုလုယူပြီး ပြန်လှည့်၍အော်သည်။

‘ဆရာကြီး...ဆရာကြီး’

ကိုမင်းဆွေသည် သူ့ပစ္စုတိပြောင်းကို သူ့နားထင်ဆီသို့ ပို့နေပြီဖြစ်၏။

ကိုသိန်းဇံ၏အော်သံကြောင့် ဒေါက်တာဦးထွန်းအောင်သည် လျင်မြန်စွာထ၍ ကိုမင်းဆွေ၏လက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။

‘ခိုင်း’ခနဲအသံ ပေါ်လာ၏။ ပစ္စုတိသည်လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွင့်ကျသွား၏။

‘အမယ်လေး...’

နယ်လီက ကြောက်အားလန့်အား အော်၍ ကိုသိန်းဇံ၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ ဝင်ကပ်လိုက်၏။

အင့်ခနဲ တိုးတိုးသက်သာ ညည်းညူသံကို မလေးသန့်တစ်ယောက်သာ သတိထားကြားလိုက်မိသည်။

မလေးသန့်က ထိတ်လန့်တကြားနှင့် သူ့မောင်ကိုကြည့်သည်။

ဒေါက်တာနှင်းမောင်သည် ခေါင်းကျိုးလျက် ကုလား
ထိုင် လက်တန်းပေါ်သို့ ခွေကျကာ ရှိနေသည်။

သူ့ရင်ဘတ်မှမူ သွေးတို့ပန်းထွက်လာနေ၏။

*

ခ

အပြင်ဘက်၌ လရောင်သည် ပြာရီမုန်ဝါးစွာ ကျဆင်း
နေ၏။

ကြွေရွက်ဝါတို့ကို လေနှင်သဖြင့် လွင့်ပျော့ပွတ်တိုက်သံ
တို့ ကသဲသဲပေါ်ထွက်နေသည်။

ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး၏ အခန်းတစ်ခုတွင်းဝယ်...

မလေးသန်က အောက်သွားဖြင့် အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို
ကိုက်ကာ တင်းဆည်၍ ရပ်နေသည်။ မျက်ရည်ပေါက်ကြီး
များကမူ ပြူဝင်းသော ပါးပြင်ဆီသို့ တလိမ့်လိမ့်ကျဆင်း
နေ၏။

မြင်နေရသည်ကိုလည်း မယုံမိ၊ ကြားနေရသည်ကိုလည်း
မယုံနိုင်၊ မလေးသန်အတွက် ဘာကိုမျှမယုံနိုင်၊ မယုံချင်ပါ။

ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်က နှမသည်၏ပခုံးလေးကို
ယုယစွာ ပွေ့ဖက်ထားရှာသည်။

ဆေးရုံအုပ်ကြီးနှင့် ရဲဘက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးတို့က
လည်း စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးလှစွာသော မျက်နှာများဖြင့်
ကျောက်ရုပ်ပမာ ငြိမ်ရပ်နေကြ၏။

ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးက ကုလားထိုင်ထစ်လုံးထက်၌
မှိုင်းညိုသော မျက်နှာထားဖြင့် နားထောင်နေခိုက် စာရေး
တစ်ဦးက လက်ရေးတိုဖြင့် လိုက်ရေးနေ၏။

ခုတင်ထက်မှ လူနာ၏အသံသည်သာ အားနည်းပျော့ညံ့
သော်လည်း ပီသပြတ်သားစွာ ပေါ်ထွက်နေပါ၏။

‘ကျွန်တော်နဲ့ ဝတ်လုံတော်ရ ဦးမင်းဆွေဟာ ဓားတံခွဲ
ခန်းနဲ့ ကပ်လျက်ရှိတဲ့ မျောက်ဝံလောင်အိမ်ကို သွားကြပါ
တယ်၊ သူ့မှာ သူ့သေနတ်ပါပါတယ်၊ ပစ္စတိုဖြစ်ပါတယ်၊
ကျွန်တော့်မှာလဲ သေနတ်ပါပါတယ်၊ ခြောက်လုံးပြူးပါ၊
မျောက်ဝံလောင်အိမ်ထဲ ဝင်တိုင်း ဒီလိုပဲ အကာအကွယ်ယူ
လေ့ ရှိပါတယ်၊ အရင်ကလဲ ဒီလိုပဲ ဝင်ဖူးကြပါတယ်၊ အခု
ဝင်ရတဲ့အကြောင်းက မျောက်ဝံတစ်ကောင်လွတ်ပြီး ရမ်း
နေလို့ပါ၊ မျောက်ဝံတွေကို လောင်ချိုင့်ထဲ ထားပေမယ့်
ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ ချည်ထားပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အထဲကို
ရောက်တော့ မျောက်ဝံကြီးသုံးကောင်ရဲ့ အတိုက်ကိုခံရပါ
တယ်၊ ခုတ်တရက် အမှုမဲ့ဖြစ်ပါတယ်၊ မျောက်ဝံတစ်ကောင်
ကို ကျွန်တော် ပစ်သတ်လိုက်ပါတယ်၊ တခြားတစ်ကောင်နဲ့
ဦးမင်းဆွေ လုံးထွေးရင်းက သူ့သေနတ်ကျည်ဆန် လွတ်
သွားပြီး ကျွန်တော့်ကို မှန်ပါတယ်’

ဒေါက်တာနှင်းမောင်၏ အသံသည် ရပ်သွား၏။
 ရာဇဝတ်တရားသူကြီးက သူ့ ကိုဦးကြည့်လျက် မေးသည်။
 ‘အခုနက ဆရာ သုတေသနလုပ်ငန်းဆိုတာပြောခဲ့တယ်။
 အဲဒီသုတေသနလုပ်ငန်းဟာ ဘာပါလဲ’

‘ဒါကို ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီးက ဆေးရုံအုပ်ကြီးနဲ့ ရဲဘက်
 ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးတို့ကို နိုင်ငံတော်အစိုးရရဲ့ ကျန်းမာ
 ရေး တာဝန်ခံရဲ့မှာ ပြောပြပါလိမ့်မယ်။ တရားသူကြီးမင်း
 ခင်ဗျား....ကျွန်တော် ကြာကြာမနေရတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်
 ဆန္ဒ (Will) ကို ရေးတော်မူပါ’

မလေးသန်သည် ရှေ့သို့လှမ်းထွက်ရန် ဟန်ပြင်သည်။
 ဦးထွန်းအောင်က သူ့နှုမကို သူ့မလွှတ်ဘဲ ဆွဲထားလိုက်
 သည်။

တရားသူကြီးက စာရေးတက်သို့လှည့်၍ ခေါင်းညိတ်ပြု
 သည်။ ဒေါက်တာနှင်းမောင်၏ဘက်သို့လည်း လှည့်ကြည့်၍
 ကြင်နာစွာဆိုသည်။

‘ပြောပါ ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာ့ရဲ့ဆန္ဒကို ရေးမှတ်ဖို့
 အဆင်သင့်ပါလဲ’

ဒေါက်တာနှင်းမောင်၏အသံသည် အထူး ပိုမိုကြည်လင်
 ပြတ်သားလာ၏။

‘သေဆုံးသွားရင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာကို ကျွန်တော့်
 သုတေသနအတွက် ကျွန်တော် ပြန်လှူပါတယ်။ ဥပဒေ

တာဝန်အရ စစ်ဆေးသင့်တာတွေကို စစ်ဆေးပါ။ ဒါပေ
 မယ့် ကျွန်တော့်အသည်းနဲ့ နှလုံးကို ကျွန်တော် အသက်ကုန်
 ကုန်ချင်း ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်မရဲ့လက်ထဲ အပ်ပေး
 ပါ။ ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးကို နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း
 မပျက်မစီးအောင် ထိန်းထားနိုင်တဲ့ ဆေးကိရိယာ သူတို့
 မှာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့် သုတေသနဟာ လူရဲ့ကလာပ်
 စည်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်မရလို့ ရပ်နေခဲ့ရပါတယ်။ သူ
 တို့ ဆက်လုပ်ပါစေ၊ ဆေးပညာ တိုးတက်ရေးနဲ့ ကမ္ဘာသူ
 ကမ္ဘာသားတို့ရဲ့အကျိုးအတွက် ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို တစ်သေ
 မတိမ်း လိုက်နာတော်မူကြပါ’

ဒေါက်တာနှင်းမောင်၏ လေသံမှာ ပြတ်သွားသည်။

တရားသူကြီးက စာရေးကိုအချက်ပေးသဖြင့် စာရေးက
 သူရေးထားသမျှကို ပြန်ဖတ်ပြ၏။

မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်လျက် ဒေါက်တာ နှင်းမောင်က
 နားထောင်နေသည်။

အဆုံး၌ တရားသူကြီးက မေးသည်။

‘အခု ဖတ်ပြခဲ့သမျှတွေဟာ အားလုံးအမှန်ပဲ၊ နော်....
 ဒေါက်တာ’

ဒေါက်တာနှင်းမောင်က နှုတ်နှင့်မဖြေ၊ ခေါင်းသာညိတ်
 ပြ၏။

သေတမ်းစစ်ချက်အပေါ်၌ သက်သေအဖြစ် ဆေးရုံအုပ်ကြီးနှင့် ရဲဘက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးတို့က လက်မှတ်ထိုးလိုက်ကြသည်။

တရားသူကြီးနှင့်စာရေးက အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

ဆရာဝန်ကြီး နှစ်ဦးလည်း ခေါင်းခါလျက် ခေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်ကိုကြည့်ပြီး ဖြည်းညင်းစွာ ထွက်ခွာသွားကြ၏။

မလေးသန်သည် အစ်ကို၏ရင်ခွင်မှခွာ၍ မောင်၏ခုတင်ဘေးတွင် ဇူးတစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်လိုက်သည်။

သူ့မျက်လှစွာသော မောင်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူစုကိုက်ကာ ယူရင်ခွင်၌ အပ်ထားရင်း သာယာညင်းပျောင်းစွာ ခေါ်သည်။

‘မောင်.... မောင်လေးရေ.... နှင်းမောင်၊ မမသန့်လေ.... မောင်အစ်မ မမသန့်’

မလေးသန်က ခေါက်တာနှင်းမောင်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်ခွင်တွင်အပ်ထားရင်း ခေါ်နေရှာ၏။

သူ့မျက်လုံးများက ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်ပွင့်လာသည်။ ခံနေရသော ဒဏ်ရာကြီးနှင့် မဆီဆိုင်စွာ သူ့မျက်နှာကလည်း ကြည်လင်နေ၏။

‘အို...မောင်လေးရယ်’

မလေးသန်သည် စိတ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ ယူပခုံးတွင် မျက်နှာကိုအပ်လျက် ငိုကြွေးမိသည်။

သူ့လက်များက သူ့အစ်မ၏ လက်ဆုပ်တွင်းမှ ရုန်းကာ ဖြည်းညင်းစွာ မလာ၍ သူ့အစ်မ ပခုံးများကိုကိုင်သည်။

‘မမသန့်...မမသန့်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် မောင်လေးရယ်၊ မမသန့်ပါ၊ မောင်မမသန့်ပါ’

‘အစ်ကိုကြီးကော’

‘အစ်ကိုကြီးလဲ အနားမှာရှိပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီး’
မလေးသန်က သူ့အစ်ကိုကြီးကို လှမ်းခေါ်သည်။

ခေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်က သူ့ညီ၏ ခုတင်ဘေးတွင် ဇူးထောက်ထိုင်လိုက်၍ သူ့ညီ၏ လက်တစ်ဖက်ကို သူ့လက်ကြီးများဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ပွေ့ယူလိုက်သည်။

‘ညီလေး၊ အစ်ကိုကြီးလဲ ရှိပါတယ်’

သူသည် စိတ်ကျေနပ်သွားဟန် ပြုံးလိုက်ပြီး ဖြည်းလေးစွာ ဆိုသည်။

‘မမသန့်လဲ ရှိတယ်၊ အစ်ကိုကြီးလဲရှိတယ်၊ ကျွန်တော့် သူတေသနကို ဆက်လုပ်ကြပါ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် အမေးကို အမှန်ဖြေပါနော်၊ ကျွန်တော်ဟာ မမသန့်နဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ မောင်နဲ့ညီ အရင်းဟုတ်ရဲ့လား’

မလေးသန့်က မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်စီးရင်း သူ့အစ်ကိုကြီးကို ကြည့်ရှာသည်။

ဦးထွန်းအောင်သည် ဒေါက်တာနှင်းမောင်၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ဆိုနင့်လှသောအသံနှင့် ဖြေသည်။

‘ညီလေးရယ် ဒီမေးခွန်းကို ဘာလို့ မေးရသလဲ၊ ညီလေးရဲ့ အပေါ်မှာ အစ်ကိုကြီးနဲ့ မင်း မမသန့်ဟာ မောင် တစ်ယောက် ညီတစ်ယောက်အပေါ် ထားရှိအပ်တဲ့ ဝတ္တရားတွေ ဘယ်တုန်းကများ ပျက်ခဲ့ဖူးလို့လဲ’

သူက ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးသည် ခါတိုင်းထက်ပင်လွန်၍ အေးချမ်းသိမ်မွေ့ နေသည်။

‘မမသန့်နဲ့ အစ်ကိုကြီးဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဘာ ဝတ္တရားမှ မပျက်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အမေးကို အမှန်အတိုင်း ဖြေပါ၊ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးကြားပါရစေ’

ဦးထွန်းအောင် ဝိုင်းကျသွားသည်။

မလေးသန့်သည် ရင်၌ ဆို့တက်လာသော ခံစားမှုကို ဇွတ်အတင်း နှိမ်နင်းပစ်လိုက်သည်။

သူ့မောင်အကြောင်းကို တစ်သက်လုံး သိခဲ့သူမို့ ဘာလုပ်ရမည်ကို မလေးသန့် သိပြီးဖြစ်ပါ၏။

မျက်ရည်များကို မထိန်းနိုင်လင့်ကစား မလေးသန့်သည် ပြုံးသည်။ အဖြူစင်ဆုံး အပြုံးကိုပြုံးပါ၏။ အသန့်ရှင်းဆုံး

အပြုံးကို ပြုံးပါ၏။ အကြင်နာဆုံး အပြုံးကိုလည်း ပြုံးခဲ့ရပါ၏။

သူကလည်း သူ့အစ်မ၏ အပြုံးကိုမှတ်မိဟန် မှေးမှိန်သော မျက်လုံးများ၌ အရောင်တောက်လာသည်။

မျက်ရည်တို့က ကျဒိကျလျက် အပြုံးသည် ကြည်ဖြူကြည်လျက် မလေးသန့်က ဆိုသည်။

‘မမသန့် မောင်လေးကို မညာတော့ပါဘူး၊ မညာရက်တော့ပါဘူး နှင်းမောင်ရယ်၊ မောင်ကို သူပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ခြေကြိုးပေါ်က မမသန့်တို့ ကောက်ရခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နှင်းမောင်၊ ခြေကြိုးဆိုတာဟာ အားလုံးရဲ့ မိခင်ပါ၊ အားလုံးရဲ့ ထာဝရ မိခင်ကြီးပါ၊ ဒီခြေ ဒီကမ္ဘာမှာ အသက်ရှင်ခွင့်ရတဲ့ လူတိုင်းဟာ မောင်ရင်းနှမတွေပါ၊ မမသန့် ဒီထက် ဘာမှ ပိုမာပြောနိုင်တော့ပါဘူး မောင်ရယ်၊ မောင်လေးကို မမသန့်ချစ်တာဟာ သာမန် အစ်မတစ်ဦးက တစ်အထွေထွေဆင်းမောင်အရင်းကို ချစ်တာထက်သာပါတယ်၊ ပိုပြီး ဖြူစင်ပါတယ်၊ ဒီကမ္ဘာကို မမသန့်ပြုလိုက်တယ် မောင်လေး၊ မမသန့်ရဲ့ အသည်းတွေဟာ ကွဲကုန် ကြေကုန် ပျက်ကုန်ပါပြီ မောင်လေး၊ ဒါပေမယ့် မောင်လေးအပေါ်မှာ ထားခဲ့တဲ့ မမသန့်ရဲ့မေတ္တာဟာ မကွဲပါ၊ မကြေပါ၊ မပျက်ပါဘူး မောင်၊ အဲဒါကို ယုံသွားစမ်းပါ နှင်းမောင်၊ ပြီးတော့... မောင် ဆိုနေလေ့ရှိတဲ့ ပြဟူစိရိတရားရဲ့ မြင့်မြတ်သော လောကဆီ မောင်ရောက်သွားပါစေ၊ မမသန့်ရဲ့ မောင်

၃၀၈ ● တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ရောက်သွားပါစေ၊ အို...မောင် မောင်လေး၊ မင်း...မင်း မမသန့်ကို မဖြေတော့ဘူးလားကွယ်၊ မဖြေတော့ဘူးလား၊ အို...နှင်းမောင်ရယ်၊ မင်း မမသန့်ကို နောက်ဆုံးအဖြေ ပေးမသွားတော့ဘူးလား’

မလေးသန့်၏ ပေါက်ကွဲအော်ဟစ်သံကြောင့် ဦးထွန်း အောင်သည် ထိတ်လန့်တကြား ထိုင်ရာမှ ထကြည့်သည်။

နှင်းမောင်၏ မျက်လုံးများက ပိတ်လျက်ရှိနေပြီ။ ဤ ပိတ်နေသော မျက်လုံးများသည် ဘယ်သောအခါမှ ပြန် လည်ဖွင့်တော့မည် မတုတ်ကြောင်း ဦးထွန်းအောင် သိလိုက် ပါသည်။

ချစ်သော ဤကမ္ဘာကို စွန့်ခွာသွားခဲ့ပြီဖြစ်သော ညီ၏ မျက်နှာမှသည် နှမကို ဒေါက်တာဦးထွန်းအောင် ကြည့်မိ သည်။

မလေးသန့်၏ မျက်နှာတွင် အမြိုးကမပျက်၊ ဤအပြုံး ပေါ်တွင် ကြေကွဲလှခြင်းက စိုးမိုးနေသည်သာရှိ၏။

မလေးသန့်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကျောက်ရုပ်ပမာ ငြိမ် နေသည်။ မျက်တောင်ကော့များကလည်း မခတ်၊ အသက် ရှူမှုသည်လည်းမရှိ၊ လှုပ်ရှားသောအရာဟူ၍ ပါးပြင်ဆီသို့ စီးဆင်းနေသော မျက်ရည်များသာရှိသည်။

‘သန့်...သန့်...ညီမလေး’

ဦးထွန်းအောင်က ကိုယ့်အသံ ကိုယ်ထိန်းနိုင်ဘဲ ထိတ် လန့်စွာ အော်ခေါ်သည်။

မလေးသန့်ကမူ မလှုပ်။

ဦးထွန်းအောင်က မလေးသန့်၏ ပခုံးကို ဆွဲကိုင် လှမ်းကာ အော်ခေါ်သည်။

‘သန့်...သန့်ရေ၊ အစ်ကိုကြီး ခေါ်သံကို ကြားရဲ့လား၊ နှင်းမောင် သေသွားပြီ၊ သန့်ရဲ့မောင် သေသွားပြီ၊ အို... သန့်ရယ်၊ ညီလေး သေသွားပြီ၊ ဒါကို...ဒါ...ကို...သန့် သိရဲ့ လား၊ သန့်မောင် သေသွားပြီ’

မလေးသန့်ကမူ မလှုပ်၊ မျက်ရည်များသာ စီးဆင်း ကျ နေ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာကမူ မလှုပ်။

မလှုပ်...။

ဆေးရုံကြီး၏ အပြင်ဘက်၌ ငြာရီမုန်ဝါးသော နဂါး လှောင်တွင် ရွက်ဝါတိုသာ လေနှင်သဖြင့် တညင်ညင် ခြေ ဆင်းနေလေသည် တကား။

*

ခေါက်တာ နှင်းစောင်

ဆာသစ် (၂၉) နှစ်

တစ်ကြိမ်က ရှိခဲ့ဖူးသော ဤပညတ်ရှင်၏ ရုပ်ကလာပ် ထည့်သွင်းထားရာ မှန်ခေါင်း၏ဘေး၌ ခူးထောက်ထိုင်ရင်း မလေးသန်က မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ သဲသဲရှိုက်နေသည်။ မလေးသန်နှင့်ယှဉ်လျက် ကိုက်ထူးကလည်း ခူးထောက်ရင်းပင် သူ့ဆရာလေးကို တမ်းတငိုကြွေးနေသည်။

မလှမ်းမကမ်းတွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် မျက်လွှာချထားသော ကိုသိန်းဇံ၏ အတွေးတို့သည်လည်း မရှိတော့ပြီ ဖြစ်သော အတိတ်ကာလဆီ၌ ပြန်ရောက်နေ၏။

ငွေလရောင်ဖြင့် ထိန်ထိန်သာနေသော မဲဇာမြိုင်၏ ခြံတွင်းဆီကို ပြတင်းမှ ဝေးမောကြည့်ရှု ငိုနေသော ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအောင်၏ စိတ်သည်လည်း အတိတ်ကာလဆီ၌ပင် ပြန်ရောက်နေပါ၏။

စင်စစ်မို့ သူတို့လေးဦးလုံးသည် ဆုံးခဲ့သောဇာတ်လမ်း၏ စရာဆီသို့ မတိုင်ပင်ဘဲ ပြိုင်တူပြန်လည်လျှောက်လိုက် နေမိကြခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်တကား။

အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ဤသို့ အားလုံး ငြိမ်သက်နေခိုက် အခန်းတံခါးဝဆီမှ ခြေသံကြားရသည်။

မလေးသန်မှတစ်ပါး ပြိုင်တူလိုလိုပင် အားလုံးတံခါးဝဆီ လှည့်ကြည့်မိကြသည်။

တံခါးဝ၌ ပန်းစည်းကြီးတစ်စည်းကိုပိုက်လျက် ကြော့ရှင်းသော ကိုယ်ဟန်သွင်ပြင်နှင့် နယ်လိက ရပ်နေ၏။

နယ်လီသည် ပန်းစည်းကို ဖန်ခေါင်းဦး၌ တင်ထားလိုက်ပြီး မလေးသန်၏ဘေးတွင်ဝင်၍ ခူးထောက်ထိုင်လျက် သူ့ဘာသာအလျောက် မျက်လုံးများကိုမှိတ်ကာ ဆုတောင်းနေသည်။

အတန်ကြာ ဆက်ငြိမ်နေကြရာမှ ဦးထွန်းအောင်က စ၍ ဖြတ်င်းဝမှ ခွာသည်။

သူ့နှမအနီးသို့ရောက်သောအခါ ပခုံးလေးကိုပုတ်လိုက်ပြီး ကြင်နာစွာဆို၏။

‘ညဉ့်နက်လှပြီ သန့်ရယ်၊ ပြီးတော့ သန့်လဲ အနားယူဖို့ ထိုက်ပါပြီ’

မလေးသန်က မျက်နှာကိုအုပ်ထားသော လက်ဝါးများမှ ခွာသည်။ မျက်ရည်တို့ဖြင့်ပြည့်နေသော မလေးသန်၏မျက်လုံးပြာများက နယ်လီ၏ ကရုဏာရောင်ဖြင့် ကြည်လင်တောက်ပနေသော မျက်လုံးလေးတို့ကို ရင်ဆိုင်မိသည်။

နယ်လီက ချစ်စဖွယ်ပြုံးလိုက်ပြီး မလေးသန်၏လက်မောင်းလေးကို ယုယစွာကိုင်လာသည်။

မလေးသန်က သူ့မောင်၏ ငြိမ်သက်နေသော မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး သက်ပြင်းလေးကို ရှိုက်လိုက်ကာ နေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာထသည်။

အားလုံးသည် စကားမဆိုကြ။ ဦးခေါင်း ငိုက်စိုက်ချလျက် ဖြည်းညင်းသော ခြေလှမ်းများဖြင့် အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာကြ၏။

နံရံပြတင်းမှုကျဆင်းနေသော လရောင်သည်သာ ဒေါက်တာ နှင်းမောင်၏ခေါင်းထက် အေးချမ်းစွာ ကျဆင်း ကျန်ရစ်သည်။

ညွှန့်ခန်းကြီးသို့ ပြန်ရောက်ကြသည်အထိ မလေးသန်မှာ စကားမဆိုနိုင်။

ဦးထွန်းအောင်ကသာ နှုတ်ဆက်သည်။

‘ဆရာကြီးတို့ရဲ့ ဒီရည်ရွယ်ချက်ကြီး အောင်မြင်တဲ့အထိ ဝိုင်းဝန်းကူညီကြလို့ အားလုံးကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ စိတ်မကောင်းစရာကို ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရပေမယ့် ဒီကမ္ဘာမြေအတွက် ကျေးဇူးဆပ်နိုင်ခဲ့ကြပြီမို့ ဖြေစရာကို ရကြပါပြီ။ ဆရာကြီးတို့လဲ နားဦးမယ်၊ နောက်မှ အားလုံးပြန်ဆုံတွေ့ကြတာပေါ့၊ ဟုတ်လား’

မလေးသန်ကလည်း အေးချမ်းသော အပြုံးလေးဖြင့် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကမ်းပေးလာသော သူ့အစ်ကို

ကြီး၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်အားပြုလျက် လှေကားကြီးအတိုင်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လိုက်သွား၏။

အောက်ထပ်၌ ကျန်ရစ်သူတို့က မေ့ရင်နှမနှစ်ဦး မျက်စိရှေ့မှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ငြိမ်ကြည့်နေကြ၏။

ကိုသိန်းဇံက ခေါင်းဆောင်ပြီး အိမ်တွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

‘ကိုက်ထူး၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပြန်လိုက်မလား’

ကိုက်ထူးက ခေါင်းခါသည်။

‘ကျွန်တော် ကိုဘိုးသောင်တို့နဲ့ပဲ ဒီမှာအိပ်နေရစ်တော့မယ် ဆရာ’

‘နယ်လီ့ မှာကော ကားပါလား’

‘ပါ၊ ပါအယ် အစ်ကိုသိန်းဇံ’

‘ဒါဖြင့် အတော်ပဲ၊ အစ်ကိုသိန်းဇံ ကားမယူလာခဲ့ဘူး၊ နယ်လီ့ ကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့တော့မယ်’

နယ်လီသည် ဝင်းသက်ရည်ရွှန်းသော မျက်လုံးကြီးများနှင့် အိုသိန်းဇံကိုကြည့်လိုက်ပြီး သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာ ဆိုသည်။

‘နယ်လီ့ ကားရယ်လို့ ခွဲခြားပြီး ပြောနေရမယ့်အချိန် ဖုတ်တော့ပါဘူး အစ်ကိုသိန်းဇံရယ်’

ကိုသိန်းဇံက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး ကိုက်ထူးတို့အား နှုတ်ဆက်၍ နယ်လီ၏ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ယူမစွာ ဆွဲကိုင်ယူလျက် ကားဆီသို့ထွက်ခွာသွားသည်။

ငွေလရောင်အောက်ဝယ် ယဉ်တွဲကာ လျှောက်သွားနေ
ကြသော သူတို့နှစ်ဦးအား ငေးကြည့်ရင်း မဲဇာမြိုင်၏အိမ်
ရိပ်တွင် ကိုက်ထူးသည်သာ မတုန်မလှုပ်ရပ်ကျန်လျက် ရှိပါ
လေသတည်း။

ပြီးပါပြီ

တက္ကသိုလ်ဆုန်းနိုင်

ထွက်တော့မည်

တက္ကသိုလ်ဆုန်းနိုင်၊ ဓာဝေဝတ္ထုအောင်းများ၊ မြန်ဆိုသူ

အမျိုးသားဓာဝေဝတ္ထုရှင်

မောင်ထွန်းသူ

“ခိုးလိုးခုလု”

(သရော်စာ ဟာသဝတ္ထုတိုများ)

မောင်ထွန်းသူ

“ချစ်မျက်ရည် ဘယ်ခါလဲလေလိမ့်”

I'll Cry Tomorrow by Lillian Roth

(ဟောလီဝုဒ်မှ စတားတစ်ပွင့်)

မောင်ထွန်းသူ

“ရှန်ဂရီလာ” (ဒုတိယအကြိမ်)

Lost Horizon by James Hilton

(ဒုဿန အနုရသ ကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်)

မောင်ထွန်းသူ

“သမိုင်းဝင် ပေးစာများ”

(မင်းတုန်းမင်း ကြိုးစားခဲ့သော နိုင်ငံတကာ

မဟာမိတ်များနှင့် ပေးစာများ)

စီစဉ်သူ-ကျော်ဇင်ခိုင်

ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ

ဌာ၊ ရေကျော်လမ်းမ၊

ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထွက်တော့မည်
 ကမ္ဘာ့စာပေနယ်မှ စာပေဝတ္ထုကောင်းများ ပြန်ဆိုသူ
 ဆမျိုးသားစာပေဆုရှင်
 မောင်ထွန်းသူ
 “ရမ္မက်မီး”

Lust For Life by Irving Stone

(ကမ္ဘာကျော် ပန်းချီဆရာကြီး ဗန်ဂိုးဘဝ)
 လုံးစေ့ပတ်စရေ မူရင်းရသ မပျက်

မောင်ထွန်းသူ
 “မိုဟိကန်တို့၏ နောက်ဆုံးနေ့များ”

The Last Days of The Mohicans

By James Fennimore Cooper

မောင်ထွန်းသူ
 “ဝံပုလွေများနှင့် ကခုန်သူ”
 Dancer with Wolves

By Michael Blake

စီစဉ်သူ-ကျော်ဇင်ခိုင်
 ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ
 ၅၁၊ ရေကျော်လမ်းမ၊
 ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

“ကံ့ကော်ဝတ်ရည် စာပေတိုက်သို့”
 ခွာကြားနိုင်သော စာအုပ်များ
 (V.P.P. ဖြင့် ပို့သည်)

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

- ၁။ လေရှူးသည် စာမတ်ပုဂ္ဂိုလ်
- ၂။ မုန်းရစ်လေဦး
- ၃။ ရှားလော့ဒေဝီနှင့် အခြား ဘာသာပြန်ကဗျာများ
- ၄။ စွန့်ခွာရသည့် နေ့ညများ
- ၅။ သူငယ်ချင်းလို့ပဲ ဆက်၍ခေါ်မည် ခိုင်
- ၆။ အိုင်ကျူ - မည်မျှပုံ၍ ယုံရမည်နည်း
- ၇။ ညနက်နက်မှာ လထွက်ခြင်း
- ၈။ ခပ်သိမ်းကလျာ ရှုဖွယ်သားတည်း (ပထွဲ+ခုတ္တ)
- ၉။ နှင်းငွေတစ်ထောင် မိုးတစ်မှောင်
- ၁၀။ လွမ်းတေးမဆုံးစေနှင့် စောသခင်
- ၁၁။ လွမ်း

မောင်ထွန်းသူ - မာန်
 နိုင်စွန် - ဆောလမွန်သီချင်းများ
 (ကမ္ဘာကျော် ဘာသာပြန်ကဗျာများ)

ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ
 ၅၁၊ ရေကျော်လမ်းမ၊
 ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မြန်မာ့စာပေအသင်း စာပေဝတ္ထုကောင်းများ
ဖန်တီးရေးသို့သူ အမျိုးသားစာပေဆုရှင်
တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

- မေတ္တာများနှင့် စိန်ပန်းနီနီ
- တိမ်ညိုအလွင့် လအမြင့်
- နွယ်ဦးမွန်မို့ ချစ်ထွတ်တင်သည်
တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
- “တမ်းတခံခြင်း” (ထွက်ပြီ)
(နှိုင်းငံစကား ဘာသာပြန် ကဗျာများ)
- ရင်ခွင်ပွင့် မဂ္ဂဇင်းပါ ဘာသာပြန်ကဗျာများ
- “လီရနာ၊ ဂင်္ဂါ၊ ရောဂတီ”
(ကဗျာ၏ သင်္ခါရနှင့် နိယာမ)
- ရုပ်ရှင်ဘေးကဗျာ မဂ္ဂဇင်း အခန်းဆက်
ဆောင်းပါးများ
- “ပင်မှီရာအိုးပွင့်ပြီး ဟားပီးဇီတို့ပျံလာချိန်”
(Aids ရောဂါနှင့် ပတ်သက်၍....)
- ရင်ခွင်သစ်မဂ္ဂဇင်း အခန်းဆက် ဆောင်းပါးများ
- “ပညာရဲ့သဘော”
သင့်ဘဝ အောင်မြင်ရေး မဂ္ဂဇင်း အခန်းဆက်
ဆောင်းပါးများ
- စိစဉ်သူ- ကျော်ဇင်ခိုင်
- ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ ၅၁၊ ရေကျော်လမ်းမ၊ ရေကျော်လမ်းမ၊

ထွက်တော့မည်

ဘုန်းနိုင်ကျော်ဝေ
“လက်ဆောင်”

(မြန်မာရသ အချစ်ကဗျာများ)

....

.... အို...မိုးရေ

ကိုယ် ကြုံဆိုနေပါတယ်

ပန်းတို့ မငိုဝေဖို့

ကိုယ် ကြုံနေပါတယ်....

....

“မြန်မာရသ အချစ်ကဗျာစာအုပ်စီးရီး”

မိမိ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ကဗျာပုံစံဖြင့် ရေးဖွဲ့ပေးပို့နိုင်
ပါသည်။

ကလောင်သစ်အခန်းကဏ္ဍ သီးသန့် ဖော်ပြပါမည်။

နာယကအယ်ဒီတာ- တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

တုာဝန်ခံအယ်ဒီတာ- ဘုန်းနိုင်ကျော်ဝေ

စာမူပေးပို့ရန် လိပ်စာ-

မောင်ကျော်ဇင်ခိုင်

(အမှုဆောင်အယ်ဒီတာ၊ ကဗျာ- ဝတ္ထု- ဆောင်းပါး)

တာဝန်ခံ၊ ယခင် သရဖူမဂ္ဂဇင်း)

ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ

၅၁၊ ရေကျော်လမ်းမ၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်။

စာမူခွင့်ပြုချက် အမှတ်-(၆၅/၉၇) (၁)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် အမှတ်-(၂၄၄/၉၇) (၅)

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - မေတ္တ

ပုံနှိပ်ခြင်း - ဒုတိယအကြိမ်

ထုတ်ဝေသည့်နေ့ - ဇွန်လ

အုပ်စု - ၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးစိုးဝင်း (၀၂၄၃၁)
နေလရောင်အေဂျင်စီ၊
၉၆(ခ)၊ ၁၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ခင်ကြွေ (၀၄၇၀၀)
ရတနာဓမ္မပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၂၀၇၊ ဝေဇယန္တာလမ်း၊
၁၆/၂ ရပ်ကွက်၊ သာယာဝတီမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ - ဦးလှဌေး (၀၁၁၀၃)
လှဌေးစာပေ၊
၂၅၊ ၁၂၆ လမ်း၊ တာမွေ။

တန်ဖိုး - ၁၂၅-ကျပ်။

